

@snehnusarnamu

નિયતિ

ક્રિષ્ના અને મુરલીની કહાની

નિયતી કાપડિયા

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

નિયતિ

કિષ્ના, મુરલી અને પારિજાતના ફૂલો વચ્ચે પનપતી એક પ્રેમકથા!

પ્રસ્તાવના:

એક સ્ત્રી એના જીવનમાં શું ઈચ્છતી હશે? ખાસ કરીને જ્યારે પણ એના લગ્નની વાત આવે, કોઈક અજાણ્યાં માણસ સાથે ઠરીઠામ થવાની વાત આવે ત્યારે એ શું વિચારતી હશે? એક એવો જીવનસાથી જે એને ફૂલની જેમ સાચવે કે, પછી એવો જે એને પોતાને ફૂલની જેમ ખીલવાની મોકળાશ આપે? એક એવો લાઈફ પાર્ટનર જે એના સપનાનો રાજકુમાર હોય કે, પછી એવો જે એના સપનાને સાચોસાચ એની દુનિયામાં લાવી એને હકીકતમાં ફેરવી નાખે! કોઈ એવી વ્યક્તિ વધારે જરૂરી છે જેની સાથે એ આખી જિંદગી ખુશી ખુશી વિતાવવાનું પસંદ કરે કે, કોઈ એવી વ્યક્તિ જેની સાથે વિતાવેલી એક પળ પણ એક યુગ જીવ્યા કરતાં વહાલી લાગે?

તમે ક્યારેય વિચાર્યું છે એક એવા માણસ વિષે જેને તમે ક્યારેય મળ્યા નથી ફક્ત જોયો છે એ પણ વિચારોમાં અને છતાં એ તમારો હોય! તમારો પોતીકો, તમારો મનીતો! જેની સાથે તમે હાથમાં હાથ આપીને વાદળો પર ઉડ્યા હોય, ફૂલોની ગલીઓની સફર ખેડી હોય, ચાંદ પર પીકનીક ઉજવી હોય અને... જેની સાથે બહુ બધાં, બહુ જ બધાં સપના જોયા હોય, સાવ ગાંડા જેવા વિચિત્ર સપનાઓ જોયા હોય એ તમારા વિચારોનો પુરુષ તમારી સમક્ષ, તમારી સામે સાચુકલો આવીને ઉભો રહી જાય તો? તમારા ખ્વાબોની દુનિયાને તમે હકીકત રૂપે ઉભરતી જોઈ શકો ખરા?

એક એવો દોસ્ત જે હરપળ તમારી સાથે હોય, તમારી મદદ કરવા તૈયાર હોય, તત્પર હોય અને એ જ દોસ્ત એક દિવસ અચાનક આવીને તમને કહી દે કે એ તમને ખુબ ચાહે છે! તમને સાચો પ્રેમ કરે છે ત્યારે? જેણે આજ સુધી તમારા સિવાય બીજી કોઈ સ્ત્રી વિષે વિચાર્યું પણ નથી, જે હંમેશા બસ તમને જ પ્રભાવિત કરવાનો પ્રયત્ન કરતો હોય અને તમને પોતાને પણ એ વિષે ખબર હોય ત્યારે? એક સારો દોસ્ત સારો જીવનસાથી બની શકે? દોસ્તી એ પ્રેમનું પહેલું પગથીયું છે એવું ઘણા લોકો કહે છે, માને છે એ સાચું છે? દોસ્તી તો ઘણાં બધાં સાથે થઈ જાય, પણ પ્રેમ એક જ વાર થાય! એવું ફિલ્મોમાં સાંભળેલું ક્યાંક એ સાચું છે?

વિચારમાં પડી ગયાને..? આવા જ સવાલોનો જવાબ શોધવાની કિષ્નાની એક

કોશિશ એટલે મારી આ નવલકથા,”નિયતિ”! અહીં મારી નાયિકા કિષ્ના કશમકશમા છે જીવનસાથી તરીકે કોને પસંદ કરવો, એના બાળપણના દોસ્ત પાર્થને કે અચાનક એની જિંદગીમાં આવીને એના દિલના તાર છેડી જનારા એના પ્રેમી મુરલીને?

દોસ્ત અને પ્રેમી વચ્ચે અટવાતી કિષ્ના સાથે જાણે બરોબર મજાકના મુઠમાં હોય એમ નિયતિ પણ એક પછી એક એવા સંજોગ ઊભા કરે જાય છે કે કિષ્નાની મુસીબત ઘટવાને બદલે વધતી જ જાય....!

છેવટે કિષ્ના કોના ઉપર પોતાની પસંગીનો કળશ ઢોળી એને પોતાના જીવનસાથીના રૂપમાં પસંદ કરે છે અને શા માટે એ તો આ નવલકથા વાંચશો ત્યારે જ સમજાશે...

તો ચાલો મારી સાથે પ્રેમ નામના પ્રેદેશમાં થોડું ડૂબીને, થોડું તરીને ફરી આવીએ! તમને મજા આવશે!

નિયતી કાપડિયા.

પ્રકરણ ૧

@snehnusarnamu

“તેરા સાથ હૈ કિતના ખ્યારા....

તેરા સાથ હૈ કિતના ખ્યારા, કમ લગતા હૈ જિવન સારા,

તેરે મિલન કી લગન સે,

હમેં આ...ના પડેગા, દુનિયા મેં દુબારા

હમેં આ...ના પડેગા, દુનિયા...મેં દુબારા...”

પોતાની જ મસ્તીમાં મસ્ત બનીને ગાઈ રહેલી કિષ્ના અચાનક કંઈક અવાજ આવતા અટકી. શેનો અવાજ હતો એ કોઈ જંગલી પ્રાણી, સાપ...કિષ્ના થોડી ડરી ગઈ! એણે આજુ બાજુ નજર દોડાવી, ત્યાંજ એને ફરીથી, પહેલા ના જેવો જ અવાજ સંભળાયો....એ કેમેરાનો અવાજ હતો! ડરનું સ્થાન હવે અણગમાં એ લીધું! કોઈકે

એનો ફોટો ક્લિક

ક્યો

કે, પછી એને એવો ભ્રમ થયો!

ચારે બાજુ લહેરાઈ રહેલી, ઊંચી દેવદાર અને ગુલમહોરની ઘટાટોપ ઝાડીમાંથી કિષ્ના જરાક ઉતાવળે બહાર આવી. ઊંટીની પહાડી ચડતા વચ્ચે આવતા ત્રિભેંટે, એક નાનકડા ચા- નાસ્તાના ખુમચા આગળ એની ગાડી પાર્ક કરીને, રોડની એકબાજુએ આવેલા જંગલ તરફ એ એકલી ગઈ હતી. એ ઊભી હતી એ જગા રોડ કરતા ત્રણેક ફૂટ ઊંચાઈ પર હતી. નીચેની જમીન થોડી ચિકણી થયેલી, કદાચ વરસાદના જીણા જીણા ફોરાને કારણે. ઉતાવળે નીચે ઉતરવા જતા એનો એક પગ જરાક લપસ્યો....!

@snehnusarnamu

“ટેક કેર (સાયવીને)...”

રોડ પર ઊભેલા એક યુવાને ઝડપથી નજીક આવીને કિષ્ના તરફ એનો હાથ લંબાવ્યો.

કિષ્નાએ પેલાની મદદ વગર સમતોલન મેળવી લીધેલું, એ પડી નહી... એની નજર પળ વાર માટે સામેના યુવક તરફ ગઈ, સહેજ શ્યામ કે, કાળો જ કહી શકાય એટલો ઘાટો એની ચામડીનો રંગ હતો, કાળા ભમ્મર વાંકડીયા વાળ પહેલી નજરે જ એ સાઉથ ઈન્ડિયન હશે એવી છાપ કિષ્નાના મનમાં છોડી ગઈ. એના ગળામાં લટકતા કેમેરા પર કિષ્નાની નજર જતા જ એના હોઠ અનાયસ જ ડાબી બાજુ થોડા વધારે ખેંચાઈ ગયા.

કોઈ એને પુછ્યા વગર એનો ફોટો લે એનો જે અણગમો અત્યાર સુંધી એના મગજમાં હતો એ, હવે ચહેરા પર જળકી આવ્યો!

કિષ્ના ગુજ્જુ છોકરી હતી, એ પેલાને ગુજરાતીમાં કંઈ કહે તોય પેલાને કંઈ ખબર પડવાની ન હતી. એટલે, એણે ફક્ત મોંઢું મચકોડીને સંતોષ માન્યો!

પેલા યુવકે એનો મદદ માટે લંબાવેલો હાથ ઉપર એના માથા તરફ લઈ જઈને એના વાળના ગુચ્છામાં ફેરવ્યો ને હસીને બોલ્યો, “વેલકમ!”

“હું...ચાંપલો કંઈનો!” થોડુંક મોટેથી બબડીને કિષ્ના રોડની બીજી બાજુ એ ઉભેલા એના માબાપ પાસે આવી ગઈ. એ લોકો ત્યાં ચાવાળા પાસે ચા પીવા ઊભા હતા.

“ક્યાં ચાલી ગયેલી, કિશુ?” કિષ્નાની મમ્મીએ કહ્યું, “અજાણી જગાએ આમ એકલા જવાતુ હોય ત્યાં જંગલી ઝાડીમાં કોઈ સાપ બાપ કરડી જાય તો, કંઈ ખબર પડે છે કે નહીં!”

“બહુ દૂર ક્યાં ગઈ’તી અહિં સામે જ તો હતી. જોને આ જંગલ કેટલું... મસ્ત છે! ઊંટીની ખરી મજા તો આ જંગલોમાં છે, ગાર્ડનમાં તો નરી ભીડ હોય છે.”

“મારી દીકરી સાચુ કહે છે, તું હવે એને બોલ નહિં!” કિષ્નાના પપ્પાએ ચાનો કપ એની તરફ લંબાવ્યો, “કુદરતી સૌંદર્ય આગળ માનવ નિર્મિત બાગબગિયાનું કંઈ ના ઉપજે! બેટા તું પાર્થ સાથે આવે ને આ બાજુ એટલે નિરાંતે ફરજે આખા જંગલમાં, મારે તો આ ઢિંચણનો દુઃખાવો... માથાનો દુઃખાવો બની બેઠો છે!” એમણે એમના ઢિંચણને પંપાળતા કહ્યું.

“પાર્થ સાથે..? એય તે જંગલમાં?” કિષ્ના ખડખડાટ હસી પડી, “એ તો આમ રોડ વચે મને ઊભીયે ના રહેવા દે! કહેશે, જાનુ સંભાળજે! જોજે બસ આવી જશે! જો લપસી પડીશ! ચાલને તને મસ્ત હોટેલમાં ફર્સ્ટ ક્લાસ ચા પીવડાવું, અહિં રોડ ઉપર મજા નહીં આવે...”

“બસ કર હવે ડાહી! મારા પાર્થ કુમાર તો લાખેણા છે! આટલું સાચવનાર વર તો કોઈ નસીબવંતીને જ મળે, સમજી? તારું જરીક માથું દુખેય એમને પાલવતું નથી. એ કેટલો પ્રેમ કરે છે તને, આ મને જ જો ને, કોઈ દી તારા પપ્પાને સાંભળ્યા મારી ખબર પૂછતાં? મારી એમને કંઈ પડી જ ના હોય! પાર્થકુમાર તો જ્યારે ફોન કરે ત્યારે પહેલા મારી તબિયત પૂછે...” કિષ્નાની મમ્મી જશોદાબેને એકધારું આટલું બોલીને, એક જ ઘૂંટડામાં બાકી રહેલી ચા પૂરી કરી, ચાનો કપ ચાર આંગળીઓ અને અંગુઠા વડે દબાવીને, એનો ડુયો વાળીને, કચરાના ડબલામાં ફેંકતા એક નજર એમના પતિદેવ ઉપર પણ નાખી.

“આજે તારી તબિયત કેમ છે?” કિષ્નાના પપ્પા વાસુદેવે એકદમ ગંભીર થઈને પૂછ્યું!

“કેમ મને વળી શું થવાનું? કેમ આમ પૂછો છો?”

“લે હાલ તો તે કહ્યું કે, હું કોઈ દી તારી ખબરેય પૂછતો નથી તે પૂછી લીધું...”

“એટલે તમે મારી મજાક ઉડાવો છો?”

“ના, ના હોય અવે! એટલી હિંમત આ ઉંમરે લાવવી ક્યાંથી આતો શું કે તું રોજ ઘરે સાડી પહેરે છે અને અહિં આ જીન્સ-ટીશર્ટ પહેરીને નીકળી છું એટલે જરી પૂછી લીધુ કે ફાવે તો છેને!” વાસુદેવભાઈ અત્યારે ટીખળના મુઠમાં હોય એમ લાગી રહ્યું.

“હા, હા તમારે તો મને મણીબેન બનાવીને રાખવી છે! કોઈ દિવસ જો મારા વખાણ કર્યા હોય તો?” જશોદાબેન દરેક વાતનો ગંભીરતાથી જવાબ આપી રહ્યાં.

“જો એમ ખોટું ના બોલ! જ્યારે તું નવી સાડી પહેરે અને મને એ વાત ધ્યાનમાં આવે કે તરત જ હું તારા વખાણ કરુ છું.”

“તો આજે શું થયું? આમા હું સારી નથી લાગતી? પાર્થકુમાર તો કહેછે કે, હું ક્રિશ્નની મોટી બહેન જેવી લાગુ છું!” જશોદાબેને એમનું ટીશર્ટમાંથી મોટા ગોળાની જેમ બહાર ડોકાતું પેટ શક્ય એટલું અંદર ખેંચતા પુછ્યું.

“સાચુ કહીશ તો પાછી ગુસ્સે ભરાઈશ...”

“એટલે...? કહીદો... કહીદો જેવી લાગતી હોઉં એવું ચોખે ચોખું, મનેય તે ખબર પડે તમે શું વિચારો છો મારા વિષે!”

“પપ્પા રેવાદો ને, યાર!” ક્રિષ્નાને વાત વણસતી લાગતા વચ્ચે બોલવું પડ્યું.

“તું વચ્ચે ના બોલ, એમને બોલવા દે.”

“ઠીક છે તો સાંભળીલે તું આ જીન્સના પેન્ટ, આ ટાઈટ ટીશર્ટ, ચશ્માં અને માથે આ મોટી હેટ પહેરી છે ને એમાં સરકસના જોડર જેવી લાગે છે! ખી ખી કરીને દાંત દેખાડી, દેખાડીને આ ફોટા લીધે રાખે છે ને એમા સાવ વાંદરી જેવી લાગે છે! જાણે વાંદરીના હાથમાં મોબાઈલ ફોન...!” વાસુદેવભાઈને આઘેડ ઊંમરની બાઈયુ આધુનીક વસ્ત્રો પહેરે એ જરાય પસંદ ન હતું, એમાય આજે એમના જ શ્રીમતીને આ વેશે જોતા એ સવારના ધુંધવાયેલા હતા, મોકો મળતા એમણે ના બોલવાનુંયે બોલી નાખ્યું!

ક્રિષ્નાને અચાનક જાણે ઘરતીકંપ આવ્યો હોય એવું લાગ્યું! મમ્મી હવે શું કરશે? કેવો જવાબ આપશે, એના ઉપર જ એનું સમગ્ર ધ્યાન કેન્દ્રીત થઈ ગયું. આ વખતે એણે મમ્મીનો પક્ષ લેવાનું નક્કી કર્યું. પણ, આશ્ચર્ય! જશોદાબેન કંઈ જ ના બોલ્યા! એક અક્ષર પણ નહિં. એમણે થોડીવાર શાંતિ ધરી ને, પછી દીકરી સામે જોતા કહ્યું,

“પાર્થકુમાર તારું આવું અપમાન ક્યારેય નહિં કરે! અત્યારે પણ નહિં ને જ્યારે તું ચાલીસ પચાસ વરસની થઈશ ને ત્યારે પણ નહિં! આવા જ વેશમાં આજથી વીસ વરસ પહેલા હું એમને શ્રીદેવી જેવી લાગતીતી...” જશોદાબેનનો અવાજ થોડો ભીનો થયો, આંખોમાં ભરાઈ આવેલા પાણી ને પ્રયત્નપૂર્વક રોકીને એમણે વાસુદેવ

તરફ ધારદાર નજર કરી કહ્યું, “આજથી બરોબર વીસ વરસને ત્રણ મહિના પહેલાં આપણે બન્ને સાથે અહિં ઊંટીમાં ફરવા આવેલા અને તમે જ જીંદગી કરીને મને આવા કપડા પહેરવા મજબૂર કરેલી... મને એમ કે તમને એ બધું ફરી યાદ કરાવું એટલે આમ તૈયાર થયેલી, બાકી મારે તો મારી સાડી જ ભલી! આખી જીંદગી સાડી પહેરી તો હવે વળી શેના અભરખા...” જશોદાબેને ટચલી આંગળીના ટેરવા પર આંખના ખુણે આવી ગયેલું એક અશ્રુબિંદુ જીલ્ડું અને અંગુઠાની મદદથી ટચલી આંગળી ને એક ઝટકો આપીને એ પાણીનું ટીંપુ હવામાં ઉડાવ્યું.

વાસુદેવભાઈને હવે થયું કે કાચું કપાઈ ગયું! મજાકમા ને મજાકમા વાતનું વતેસર થઈ ગયું! એમણે માંફીના સુરમાં હળવેથી, ચહેરા પર સહેજ હાસ્ય સાથે કહ્યું, “સોરી હો! થોડું વધારે બોલાઈ ગયું! પણ, તને ખબર છેને કે, તારા મોંઢે કોઈ બીજા પુરુષના વખાણ મને આજેય નથી ગમતા! પછી શું કામ એવું કરે છે, હું હાથે કરીને પહેલા તે મને ચિઠાવ્યો તો કે નહીં? પાર્થકુમાર ઢિંકણા ને પાર્થકુમાર પૂંછડા એ બધું કોને સંભળાવતી હતી, કહે તો?”

“મારા પાર્થકુમાર તો લાખેણા છે જ!” જશોદાબેનની આંખોમાંના પાણી ગાયબ થઈ ગયા અને એક અનેરી ચમકે એનું સ્થાન લીધું.

તીર બરોબર નિશાના પર લાગ્યું છે એ વાતે પોરસાઈને વાસુદેવભાઈએ પાછી મજાક કરી, “આમ તો તું હજી એવીને એવી જ લાગે છે બસ, આ પેટ જરીક બહાર....”

“પપ્પા... બસ કરો હવે! મારી મમ્મી દુનિયાની સૌથી સુંદર સ્ત્રી છે!” કિષ્નાએ એની મમ્મીના ખભે હાથ ભરાવતા કહ્યું.

“રહેવા દે બેટા! એમને તો ટેવ છે એવી! મારા કરતા ડબલ વજન તો એમનું વધ્યું છે! મેં એમને કહ્યું કદી કે, એમનું પેટ કેવડું છે... એમને જે કેવું હોય તે કે પણ મારા,”

“પાર્થકુમાર તો લાખેણા છે, એમજ ને!” બાપ દીકરી બંને એક સાથે સુરમાં કહ્યું. ત્રણે જણા હસી પડ્યા.

કિષ્ના અમદાવાદથી આઈ.ટી.માં એંજીનીયર થઈને બેંગલોરમાં કોઈ નોકરીની ટ્રેઈનિંગ માટે આવી હતી. એને એક વરસ અહિં રોકાવાનું હતું પછી અમદાવાદમાં સારી જગાએ ગોઠવી દેવાનું સેટીંગ થઈ ગયેલું હતું. ભારતનું ઈન્ફોર્મેશન ટેકનોલોજીનું હબ કહેવાતું બેંગલોર શહેર કિષ્ના માટે સાવ અજાણ્યું હતું. છતાં આટલે સુંઘી ભણ્યા પછી એક વરસ પોતાના પગ પર ઊભા રહીને, બહારની દુનિયામાં પોતાની આગવી ઓળખ બનાવવાની કિષ્નાની ઈચ્છા હતી જે માત્ર અને

માત્ર એના પપ્પાના સાથ સહકારને લીધે શક્ય બનેલું.

કિષ્નાની મમ્મીનો છોકરીને અજાણી જગાએ એકલી મોકલતા જીવ નહોતો ચાલતો અને પાર્થ જેની સાથે કિષ્નાના લગ્ન નક્કિ થયેલા એને મન કિષ્નાને આ તકલીફ ઉઠાવવાની કોઈ જરૂર જ ન હતી. એ એની ઓળખાણથી કિષ્નાને અમદાવાદમાં જ કોઈ સારી, ઘરથી નજીકની જગાએ નોકરી અપાવી કિષ્નાને નોકરી કર્યાનો સંતોષ આપવા માંગતો હતો....

ખેર! આખરે કિષ્નાએ બેંગલોરની અજાણી ઘરતી પર પગ મુકી દીધો. દીકરીને મુકવા માટે એના મમ્મી પપ્પા સાથે આવેલા. બધુ બરોબર છે એ જોઈને, દીકરી સાથે થોડુંક ફરીને એ પાછા અમદાવાદ આવી જવાના હતા. દુનિયાની નજરે મજાક મસ્તી કરી રહેલો આ નાનકડો પરિવાર ખરેખર તો અંદરથી દુખી હતો! આખી જિંદગી સાથે જ વિતાવી હતી, ત્યારે આ વરસનો વનવાસ ત્રણેય માટે અસહ્ય હતો...! જશોદાબેન દીકરીને લગ્ન પહેલા ઘરકામમાં પાવરધી કરવાનું વિચારતા હતા. ભણવાનું પૂરું થતા હવે, આજ સમય એમને દીકરી ને રસોડામાં વાળવા માટે યોગ્ય લાગતો હતો. જ્યારે વાસુદેવભાઈને મન એમ કે, રસોડું તો પછી આખી જિંદગી સંભાળવાનું જ છે ભલે, માવતરને ઘરે હોય ત્યાં સુંધી એની શક્ય એટલી ઈચ્છા પૂરી કરી લેતી....એમની દીકરી માટે એમને ગર્વ હતો. એ ખાલી ઘર સંભાળવામાં એની પુરી જિંદગી વિતાવી દે એ એમને મજૂર ન હતું. લગ્ન પહેલાં જ એ દીકરીની કારકીર્દીને એક ચોક્કસ મુકામ આપવા માંગતા હતા.

આ બધા વચ્ચે અટવાયેલી કિષ્નાને એની ઓળખ મેળવવી હતી. અત્યાર સુંધી ઘરમાં બધાને કહેતા સાંભળેલા કે, કિષ્ના બહુ નસીબવાળી છે! એના આવ્યા પછી વાસુદેવભાઈની વેળા વળી! પાર્થ માટે કિષ્ના એનો લકીચાર્મ હતી, તો મમ્મીને મન ઘરની લક્ષ્મી! પણ, હકિકતમાં એ કેવી હતી એ એને જાણવું હતું અને આ એક જ તક હતી એની પાસે એનો નિર્ણય સ્વતંત્ર રીતે લેવાની પછી બધું પાર્થને પૂછીને કરવું પડશે...! પોતાની હોંશિયારી આજના જમાનામાં ફક્ત એક સવાલના જવાબ ઉપર નભે છે, તમે શું કરો છો મતલબ કે તમે કેટલું કમાવ છો? મહિનાને અંતે કેટલા રૂપિયા ઘર ભેગા કરો છો? બસ, એજ તમારી હોંશિયારી, તમારી આવડતનું માપદંડ! ખુબ સારા પગારવાળી નોકરી જો ભવિષ્યમાં કરવી હોય તો આ તક સ્વીકારવી જ રહી, કિષ્નાનું મન કહી રહ્યું હતું!

આ બધા વિચારો સાથે જ બહારી દુનિયા સાથેની રેસમાં જોડાવાના ઈરાદે નીકળી પડેલી કિષ્નાને શું ખબર કે એના માટે નિયતિ એ કંઈક અનોખું જ નિર્ધારીત કર્યું છે..!

ઊંટીના ગાર્ડનમાં, બેંગલોરના એરપોર્ટ પર, મયસુરના ઘ્રુંદાવનગાર્ડનમાં અને બીજી

એક બે જગાએ કિખાને લાગ્યું કે કોઈ એનો પીંછો કરી રહ્યું છે, એની જાણ બહાર એના ફોટા ખેંચી રહ્યું છે.....

પ્રકરણ ૨

જે કંપનીએ કિખાને અહિં ટ્રેઈનિંગ માટે બોલાવેલી એણે બીજી ચાર છોકરીઓને પણ કિખાની સાથે લીધેલી. બધાને રહેવા માટે એક ઈમારતમાં એક એક રૂમ અલગથી ફાળવેલ હતી. કિખાની સાથેની બાકીની બધી છોકરીઓ દક્ષિણ ભારતની (સાઉથ ઈન્ડિયન) હતી. કિખાને એ લોકોની સાથે અંગ્રેજીમાં જ વાત કરવી પડતી. એ લોકો હંમેશા એમની માતૃભાષામાં જ વાત કરતા, કિખાને એમાં એક અક્ષરેય સમજાતો નહિં. એની બાજુની રૂમમાં રહેતી છોકરી, આસ્થાને હિન્દી આવડતું હતું અને એ સ્વભાવની પણ સારી હતી, કિખા ફક્ત એની સાથે થોડી વાતો કરી શકતી.

બેંગલોર આવ્યાને આજે સાત દિવસ થઈ ગયા હતા. આગળના ત્રણ દિવસતો મમ્મી-પપ્પા સાથે સરળતાથી પસાર થઈ ગયેલા. એમની સાથે છેક ઊંટી સુંઘી ફરી પણ આવેલી! એમના અમદાવાદ પાછા ગયા બાદ કિખા થોડી ઉદાસ હતી.... ઘર પરિવારથી દૂર, એ એકલી પડી ગયેલી. પાર્થનો ફોન રોજ સાંજે આવતો પણ એની સાથે કિખા પોતાનું મન ખોલીને વાત ના કરી શકતી! પાર્થને જો લાગે કે કિખા સહેજ પણ તકલીફમાં છે તો એ એને એક ઘડી પણ અહિં ટકવા ના દે! મમ્મી પપ્પાની આગળ અહિંની વાત કરીને એ એમને દુખી કરવા નહતી ઈચ્છતી! અહિં આવવાનો નિર્ણય એનો પોતાનો હતો અને એ માટે એણે આવી નાની નાની તકલીફો વેઠવી જ રહી.... એમ વિચારી એ મનને મનાવવાનો પ્રયાસ કરી રહી હતી.

પાંચે છોકરીઓ માટે મેશમાં જમવાની વ્યવસ્થા હતી. સવારે ચા-કોફી સાથે નાસ્તો, અને બે સમયનુ જમવાનું ત્યાં જ મળતું. પહેલા દિવસે કિખાએ નાસ્તામાં એક ઢોંસો લીધેલો સાથે ચા, બપોરના જમવામાં ભાત, રસમ(દાળની પતલી પાણી જેવી એક વાનગી), બે શાક અને રોટલી હતા. સાંજના જમવામાં પણ એની એ જ વાનગીઓ રહેતી. બધા લોકો ટેસથી જમતા, ફક્ત કિખાને કોળીયો ગળે ભરાઈ રહેતો.... એને એકેય વસ્તુ ભાવતી નહી સિવાય કે, ઢોંસો અને ઈડલી!

બીજા દિવસે, ત્રીજા દિવસે... એમ કહો કે રોજે રોજ જમવાનું એનું એજ રહેતું. સવારના નાસ્તામાં કોઈ વખત ઈડલી, તો કોઈ વખત ઢોંસા કે મેંદુવડા મળતા એ

ક્રિષ્નાને ભાવેલા પણ રોજ એનું એજ ખાઈને હવે ક્રિષ્નાનો એમાથીયે રસ ઉઠી ગયેલો... ખાટલે મોટી ખોડ એ હતી કે ક્રિષ્ના સિવાયના બધા લોકો આરામથી જમી લેતા હતા, કોઈને કોઈ વાંધો જ ન હતો!

ક્રિષ્નાને થતું કે, ખરેખર ગુજરાતીઓ જેટલી ખાવાની શોખીન પ્રજા બીજી કોઈ નહી હોય! એક સીધીસાધી ગુજરાતી થાળી જ જોઈલો એમાં તમને તીખું, ખાટું, ગળ્યું બધું એક સાથે જ અલગ અલગ શાક-વાનગીના રુપમાં જોવા મળી જાય. રોટલી ખાઓ કે ભાખરી, પરોઠા લો કે થેપલા, કોઈ વળી બાજરીના રોટલા પર પણ પસંદગી ઉતારે! સાથે ચટાકેદાર ફરસાણ, ભરેલા મરચા, પાપડ, અથાણું તો ખરું જ! છેલ્લે એક ગ્લાસ મસાલા છાસ ઘટઘટાવતા ગુજરાતીને જોઈને તો એવું લાગે જાણે, એને અહિં જ સ્વર્ગ મળી ગયું હોય!

બિચારી ક્રિષ્ના, ઘરે તો રોજ રોજ મમ્મીનો જીવ ખાતી, સમયસર ક્યારેય જમવા ના બેસતી! જો ક્યારેક એને ભાવતી વાનગી ના બની હોય તો આખો દિવસ મોંઢું ફુલાવીને ફરતી! કોઈક વાર જો જશોદાબેન સાંજે ખાલી ખિચડી- કઢી બનાવી દે તો ક્રિષ્ના એના પપ્પા સાથે રાત્રે બહાર જઈને પાણીપુરી કે આઈસક્રીમ ખાઈ આવતી! આજે એને મમ્મીના હાથની ખિચડી યાદ આવી ગઈ...જો હાલ મમ્મી થાળી પિરસીદે તો જે બનાવ્યું હોય એ કંઈ પણ બોલ્યા વગર ખુશી ખુશી એ ખાઈ લેવા તૈયાર હતી! આટલા વરસે આજે પહેલીવાર એને પોતાની જાત પર ગુસ્સો આવતો હતો, મમ્મીને ખાવાની બાબતે હેરાન કરવા બદલ... એણે પોતાની જાતને વચન આપ્યું કે આજ પછી ક્યારેય એ મમ્મીની બનાવેલી કોઈ વાનગી નાપસંદ નહી કરે! હંમેશા સમયસર જમી લેશે....

સવારે નવ વાગે ક્રિષ્ના આસ્થા સાથે એની ઓફિસે જવા નિકળી હતી. ઓફિસ બહુ દૂર ન હતી છતાં પહેલા જ દિવસે મોડું ના થાય એટલે એ આસ્થા સાથે રિક્ષામાં ગયેલી. આસ્થા કેરાલાથી અહિં આવી હતી. બાકીની ત્રણે છોકરીઓ કર્ણાટકની જ હતી. સરિતા, માધુરી અને શિવાની એ ત્રણેમાંથી બે પાસે પોતાના સાધનો(સ્કુટી) હતા. આજ સુંધી એ લોકોને કંપની તરફથી ફક્ત મૌખિક માહિતી આપવામાં આવેલી, આજથી એ લોકોની સાચી ટ્રેઈનીંગ શરુ થતી હતી.

બધી છોકરીઓને એમના અલગ ટેબલ અને કોમ્પ્યુટર આપેલા હતા. એમને જે કામ કરવાનું હતું એ કોમ્પ્યુટર પર જ કરવાનું હતું. ક્રિષ્ના એના ટેબલ પર બેઠી ને તરત એનું કામ ચાલુ કરી દીધું. લગભગ બે કલાકની મથામણ પછી એનું કામ સફળતાથી પુરુ થયું. એમના સાહેબ શ્રીવિજ્યાસ્વામીને ક્રિષ્નાએ એમની કેબીનમાં જઈને, એનું કામ થઈ ગયાનું જણાવેલું .

એ ક્રિષ્ના પર ખુશ થયા.

“વન્ડરફુલ ક્રિષ્ના!” શ્રીવિજ્યાસ્વામીએ કહ્યું.

“થેંક્યુ સર!” કહીને ક્રિષ્ના એની જગાએ પાછી ફરી.

“એકવાર જલદી કામ પતી ગયું એટલે એમ ના માનતી કે તું એકલીજ બહું હોંશિયાર છે, હુંહ!” શિવાનીએ અંગ્રેજીમાં ટકોર કરી.

પાંચ ફુટ અગિયાર ઇંચ ઊંચી, ઘઉંવર્ણાથી સહેજ વધારે કાળી, પતલી સોટા જેવી શિવાની એના થોડાક વધારે લાંબા, બહાર નીકળી આવતા દાંત કચકચાવીને બોલેલી... અત્યારે એને જોઈને ક્રિષ્નાને અચાનક મહાભારતની પુતના યાદ આવી ગઈ!

“હોય યાર! સરે એને થોડી મદદ કરી હશે, એ આપણામાં સૌથી વધારે ધોળી છેને....” જાડી સરિતા એ એના વાંકળીયા વાળને ભેગા કરીને એક રબરબેંડ ભરાવતા કહ્યું.

ક્યારનીયે ચુપ બેઠેલી માધુરી જાણે સરિતાએ કોઈ મોટી જોક મારી હોય એમ જોર જોરથી હસી પડી. એના ગોળ મટોળ મોંઢાં ઉપર પહેરેલા ગોળ ચશ્મા કૈક વિચિત્ર રીતે હલી રહ્યા. એના દાંત ઉપરના સ્ટીલના બ્રીશલ્શ એના ફિક્કા, પીળા ચહેરા પર ઉડીને આંખે વળગતા હતા... એનું સમગ્ર શરીર એના હસવાથી ધ્રુજી રહ્યું હતું, એના શરીરના તાલે એના ભુખરા, ટુંકા વાળ પણ જુલી રહેલા!

એકજ ક્ષણમાં ક્રિષ્નાનો બધો આનંદ ઓશરી ગયો! કોઈ કોઈના વિશે આટલી ગંદી વાત કેવી રીતે કરી શકે એય તે એની સામે...ક્રિષ્ના અંદરથી સળગી રહી. મનમાં તો થયું કે જઈને પેલી પુતનાને અને સરિતાને ખેંચીને એક એક તમાચો લગાવી દે! માંડ માંડ એણે પોતાની જાત ઉપર કાબુ રાખ્યો ને શિવાનીના ટેબલ પાસે જઈને, જરા ગરમ અવાજે કહ્યું,

“તારો વાંધો શું છે મને ઘણી વખત લાગ્યું કે તમે લોકો મારા પર કોઈ ને કોઈ જોક મારીને મારી મજાક ઉડાવતા હો.... મને તમારી ભાષા નથી સમજાતી એટલે હું ચુપ રહી. પણ, આજે તો તે મને બરોબર સમજાય એમ અંગ્રેજીમાં કહ્યું, કેમ તને શું લાગે છે તું ગમે તેમ બોલીશ ને હું ચુપ રહીશ.”

શિવાની એની જગાએથી ઊભી થઈ અને ક્રિષ્નાની સામે, એની લગોલગ એવી રીતે ઊભી રહી. જાણે એ એના વિશાળ કદ આગળ ક્રિષ્નાને નીચી દેખાડવા માંગતી હોય! ક્રિષ્ના એની આગળ એક પાંચ ફુટ ત્રણ ઇંચની નાનકડી ઢિંગલી જેવી લાગતી હતી. પેલી પુતના એના બે પ્રમાણમાં વધારે લાંબા હાથને એની કમરે ટેકવી સીધી ઊભી હતી. એના મોં ઉપર વીજેતા જેવું સ્મિત રમી રહ્યું હતું. એના હોઠમાંથી બહાર ડોકાઈ આવતા દાંત અચાનક જાણે વધારે ચમકી રહ્યા....

“તે મને કંઈ કહ્યું?” એણે જાણે કંઈ બન્યું જ ના હોય એમ શાંતિથી પુછ્યું.

“હે છોકરીઓ, શું ચાલે છે ત્યાં? તમારી જગાએ જઈને બેસો દરેક.” પટાવાળાએ આવીને બધાને એમની જગાએ મોકલ્યા.

કિષ્ના સમસમીને રહી ગઈ. બપોરના લંચબ્રેકનો સમય થતા બધા બહાર નીકળ્યા. જમવા માટે પાછા મેશમાં જવાની કિષ્નાની જરાયે ઈચ્છા ન હતી. આમેય એનો ખાવાનો જરીકે મુડ ન હતો. એ એકલી ઓફિસની બહાર નીકળી. બહાર રોડની બન્ને બાજુ એ આલિશાન દુકાનો આવેલી હતી. મુડ ઠીક કરવા એ એક સ્ત્રીઓના કપડાની દુકાનમાં ઘુસી ગઈ. ત્યાં એણે કેટલાક કુર્તા જોયા પણ એ બધાનો ભાવ અમદાવાદની સરખામણીએ ચાર ઘણો લાગતા પાછા મુકી દીધા.

કિષ્નાએ ઘડીયાલમાં એક નજર ફેંકી હજી એની પાસે દસેક મિનિટનો સમય હતો. એ દુકાનની બહાર આવી ત્યાં દરવાજે એક સ્ટેન્ડ ઉપર કેટલાક અંગ્રેજી છાપા મુકેલા હતા. કિષ્નાએ એમાંથી એક ઉઠાવ્યું. થોડી થોડી નજર દરેક સમાચારની લીટી પર નાખતી એ પાના પલટે જતી હતી. છેલ્લા પાને આવેલા એક રમુજ ચિત્ર પર એની નજર ચોંટી ગઈ.

રંગ વગરનું એક સ્કેચ દોરેલું હતું. એમાં એક યુવતી લપસી પડવા જેવી બતાવેલી, એક યુવાન એની મદદ માટે હાથ લંબાવતો બતાવેલો અને પેલી યુવતી પેલાને અવગણીને, મોઢું ફેરવીને આગળ જતી હોય એવું કંઈ એમાં રમુજ ઢબે દોરેલું. એ ચિત્રની નીચે લખાણ હતું અંગ્રેજીમાં,

“આ છોકરીએ આભાર માનવો જોઈએ કે મોં મચકોડવું જોઈએ....ભલાઈનો જમાનો જ નથી!!”

કિષ્નાને થયું કે એ કાર્ટુનમાં બતાવેલી યુવતી એ પોતે જ છે... એણે ધારી ને ફરીથી જોયું એ છોકરીના કપડા, દેખાવ બધું એને મળતું આવતું હતું.

ત્યાં જ એના આગલા દિવસનું છાપું પણ હતું. કિષ્નાએ એ ઉઠાવી એનું છેલ્લું પાનું જોયું. અહિં એક યુવતી બગીચાના ઘાસ ઉપર ઉભી ઉભી સેલ્ફી લેતી હતી અને એની બાજુમાં જ એક પાટિયા પર લખાણ હતું, “આ ઘાસ પર ચાલવું નહિ. અહિં ફોટો લેવાની મનાઈ છે.”

ચિત્રની નીચે લખાણ હતું, “શું આટલી મોર્ડન દેખાતી છોકરી અભણ હશે???”

આ યુવતીનું ચિત્ર પણ બિલકુલ કિષ્ના જેવું જ હતું! હવે કિષ્નાને બરોબર યાદ આવ્યું જે જે અહિં કાર્ટુનમાં બતાવેલું એવું સાચેજ એણે કરેલું, અલબત્ત અજાણતામાં પણ, એને અહિં ક્યા ચાંપલા એ મુકી દીધું? કિષ્નાનું મગજ તપી ગયું. એણે એ કાર્ટુનીસ્ટનું નામ જોયું ને મનોમન યાદ રાખી લીધું. એ છાપાનું નામ પણ યાદ રહી ગયું. ઓફિસે પાછા વળતા આખા રસ્તે એ બસ એકજ નામ રટતી રહી, “મુરલી...મુરલી...મુરલીપ્રસાદ...”

ત્રણ અક્ષરનું આ નામ એના શાંત જીવનમાં વાવાજોડું બનીને ત્રાટકવાનું હતુ એ વાતથી તદ્દન અજાણ કિષ્ના મુરલીને શોધવાનો પ્રયત્ન કરવાની હતી, ને દૂર દૂર ક્યાંક નિયતિ એને જોઈને મલકાઈ રહેલી.....

પ્રકરણ ૩

@snehnusarnamu

મનમાં,”મુરલી...મુરલી...” રટતી કિષ્ના પાછી ફરી ત્યારે બધી છોકરીઓ જમીને આવી ગઈ હતી, ફક્ત એનીજ રાહ જોવાઈ રહી હતી.

“લો, આવી ગયા મેડમ!” કિષ્નાને જોતાજ સરિતાના મોંમાંથી શબ્દો સરી પડ્યા.

કિષ્ના કોઈ જવાબ આપવાના મુડમાં ન હતી, એણે ચુપ રહેવાનુ જ પસંદ કર્યું.

બધી છોકરીઓને એમની કંપનીમાં કામ કરતા એક સિનિયર એજીનિયર, મી. શ્રીનિવાસનના હાથ નીચે કામ શિખવાનું હતું. એ ચાલીસેક વરસના, ઠરેલ અને એમના કામમાં ખુબ જ હોંશિયાર માણસ હતા.

“સૌથી પહેલી એક વાત મગજમાં ફીટ કરીલો,” થોડાક સાઉથ ઈન્ડિયન ટચના ઈંગ્લિસમાં એમણે બોલવાનું ચાલુ કર્યું, “તમે તમારી કોલેજમાં જે કંઈ શીખ્યા એ પુસ્તકીયુ જ્ઞાન હતું એ અહિં બહુ કામ નહિં આવે, અહિં તમે જે કંઈ પણ શીખશો એ તમારા માટે એક નવો જ અનુભવ હશે, જે તમને જીવનભર ઉપયોગી થઈ રહેશે. અને હા, કંપનીના નિયમ બધાને એકસરખા લાગુ પડે છે. કોઈએ એક પણ નિયમ તોડ્યો તો એને વચમાંથી જ ઘરભેગા કરી દેવાશે... એક વરસની ટ્રેઈનીંગમાં તમને ગણુ બધું શિખવા મળશે, તમને એમાંથી ઘણું કામનું લાગસે તો ઘણું નક્કામું! છતાં તમને સોંપાયેલો પ્રોજેક્ટ તમારે પુરો કરવાનો જ છે. તમારી મદદ માટે હું કે મી.

વિજ્યાસ્વામી હાજર છીયે, અમે તમને ગાઈડ કરતા રહીશું પણ, આશા રાખીયે કે વરસ પૂરું થતા સુંધીમાં તમે જાતે, કોઈની મદદ વગર તમારો પ્રોજેક્ટ પુરો કરતા થઈ જાઓ. તમને જે કોઈ કાર્ય અપાયુ હોય એ તમે કેવી રીતે પાર પાડ્યું એના ઉપરથી તમને પોઈન્ટ્સ આપવામાં આવશે. સૌથી વધારે પોઈન્ટ્સ મેળવનાર બે છોકરીઓને કંપનીમાં જ જોબ આપવામાં આવશે. એમનું વાર્ષિક પેકેજ લાખો રૂપિયાનું હશે. અમારી કંપની સારા એમ્પ્લોયીને કદી જવા નથી દેતી એ વાત યાદ રાખજો... અમારી કંપનીની આખા દેશમાં શાખાઓ છે જો તમે તમારું કામ સરસ રીતે પાર પાડતા શીખી જશો તો તમને તમારાજ શહેરમાં કે એની નજીકની આપણી બ્રાંચમાં જોબ ઓફર કરાશે....અહિંથી ટ્રેઈન થઈને ગયેલાને બીજી પણ સારી સારી કંપનીમાંથી જોબ ઓફર આવશે...”

સાંજના છો વાગ્યા સુંધી એમનું ભાષણ ચાલ્યું. પછી બધાને છુટ્ટી મળી.

કિષ્ના આસ્થા સાથે પાછી એના રૂમ પર આવી. એ થાક, ભૂખ અને આજે જે કંઈ બન્યું એ બધાથી એકદમ લસ્ત થઈ ગયેલી. એનું માથું દુખી રહ્યું હતું. એ રૂમમાં દાખલ થતા જ પલંગ પર આડી પડી ગઈ. વીસેક મિનિટ પછી એના રૂમનું બારણું કોઈએ ખખડાવ્યું હતું,

“કોણ?” એણે પથારીમાં પડ્યા પડ્યા જ પૂછ્યું.

“હું છું આસ્થા.” આસ્થાએ બારણાને ઘક્કા મારીને, થોડું ખોલીને અંદર નજર ફેંકતા કહ્યું.

“આવને યાર!” કિષ્નાએ બેઠા થઈ, ભીંત પાસે તકિયો રાખી એને સહારે પીંઠ ટેક વી, પલંગ પર પગ લાંબા કરીને બેઠી.

“ચાલ બહાર ચક્કર મારી ને આવીએ.” આસ્થાએ કહ્યું.

“અરે, યાર મારી જરાય ઈચ્છા નથી. થાય છે કે બસ પડી જ રહું. થોડી વીકનેસ લાગે છે.”

“હમ... સવારની જમી નથી ને એટલે! બપોરે ક્યાં ગયેલી?”

“ક્યાંય નહીં બસ, રોડ પરની દુકાનમાં આંટો માર્યો.”

“ચાલ બહાર જઈને આઈસ્ક્રીમ લઈયે.”

“એ સારો આઈડીયા છે, ચાલ!” કિષ્ના મानी ગઈ આમ પણ કંઈક ખાવું જરૂરી હતું.

કિષ્ના આસ્થા સાથે ચાલતી ચાલતી કુંબનપાર્ક તરફ ગઈ. ત્યાંની ઝાડીઓ વચ્ચેથી ચાલવામાં એને ખુબ મજા આવી.

“વાઉ... આટલા મોટા અને આટલા ઘીચ ઉગેલા વાંસના ઝાડ મેં આજે જ જોયા. એ કેટલા બધા લાંબા, કેટલા વિશાળ છે!” કિષ્ના એક વાંસના ઝુંડ પાસે ઉભી રહી

ગઈ.

“ત્યાં જો કેન્ડીવાળો ઉભો છે, ચાલ એની પાસેથી આઈસ્ક્રીમ લઈયે...” આસ્થા એ કહ્યું.

આસ્થાએ એક કોન લીધો, કિષ્નાએ એક ઓરેંજ કેન્ડી લીધી. સવારની ભૂખી-તરસી કિષ્નાને કેન્ડીનો ઓરેંજ ફ્લેવર સારો લાગ્યો. એ નાના બાળકની જેમ એક ટિંપુયે રસનું નીચે ના પડે એમ, હોંઠ-જીભથી ચાટી- ચુસીને કેન્ડી ખાવા લાગી....

“ખચાફ્.....”

કોઈ એ કેમેરાથી ક્લિક કર્યું. કિષ્ના તરત ઊભી થઈ ગઈ. એણે એની ચારે બાજુ નજર ઘુમાવી. દૂરથી એક યુવક ચાલી જતો એને દેખાયો. કિષ્નાને સવારે છાપામાં જોયેલું એનું કાર્ટુન યાદ આવી ગયું. એને થયું કે કાલના છાપામાં એનું આમ બાળકની જેમ કેન્ડી ખાતું કાર્ટુન આવશે ને નીચે પાછું કંઈક મુરખ જેવું લખાણ! ના, ના. હું એમ નહીં થવા દઉં. મારે એની સાથે વાત કરવી જ પડશે. કિષ્નાએ ચારે બાજુ નજર ઘુમાવી. એની નજરે એક યુવાન પડ્યો.

“જો પેલો જાય. આસ્થા ચાલ.” કિષ્ના એ એકબે પળમાં જ બધું વિચારી લીધું અને ઝડપથી ચાલતી, લગભગ દૌડતી પેલાની પાછળ ગઈ.

આગળ પેલો યુવક અને પાછળ કિષ્ના અને એની પાછળ પાછળ આસ્થા...ત્રીસ ચાલીસ કદમ આમ ચાલ્યું. હજી કિષ્નાને પેલાનો ચહેરો નહતો દેખાયો. એ છેક દર વાજે પહોંચી ગયેલો. જો એ દરવાજાની બહાર નીકળી જાય તો પછી બહાર વાહનો અને લોકોની ભીડમાં એને પકડવો મુશ્કેલ થઈ જાય. કિષ્ના ભાગી...

“એય મિસ્ટર! ઊભા રહો!” કિષ્નાએ પાછળથી પેલાનો શર્ટ પકડીને એને પોતાની તરફ ખેંચતા કહ્યું.

પેલો અસાવધ હતો. આમ પાછળથી કોઈની બૂમ અને પછી શર્ટ પકડાતા એ થોડો ડરી ગયેલો. માંડ માંડ એ પડતા બચ્યો.

“ક્યા હૈ મેડમ?” પેલાએ અચાનક એની ઉપર થયેલાં હુમલાથી સહેજ ઝંખવાઈ જઈને પુછ્યું.

કિષ્નાએ જોયું કે આ માણસ એ નથી જેને ત્યાં ઊંટીમાં એના ફોટા પાડતો જોયો હતો. અને આની પાસે કેમેરો પણ ન હતો! પેલાનો ચહેરો થોડો થોડો કિષ્નાને યાદ હતો. જો એ સામે આવે તો પોતે કદાચ એને ઓળખી જાય...પણ, આ એ નથી. એના તો પ્રમાણમાં લાંબા વાંકળીયા વાળ હતા. કિષ્નાને એની ભુલનો અહેસાસ થતા જ એણે માંફી માંગતા કહ્યું,

“મારી ભુલ થઈ ગઈ! પ્લીઝ મને માફ કરશો... હું તમને કોઈક બીજો માણસ સમજી

હતી.” ક્રિષ્નાએ અંગ્રેજીમાં કહ્યું.

“ઠીક હૈ કોઈ બાત નહી!” પેલો હસીને ચાલ્યો ગયો

આસ્થા હવે હસી પડી એની સાથે સાથે ક્રિષ્ના પણ....

રાતના મેશમાં જમતી વખતે ક્રિષ્નાની બાજુમાં જ માધુરી અને એની સામેં શિવાની અને સરિતા બેઠાં.

ક્રિષ્નાએ થોડાક ભાત અને દહિં લીધું હતું. એ શાંતિથી જમી રહી હતી ત્યાં એની બાજુમાં જ માધુરી ચિકનની કોઈક આઈટમ લઈને બેઠી. એ અવાજ કરી કરીને હાથમાં ચિકનનો પગ પકડીને, મજા લઈ લઈને ખાઈ રહી હતી... ક્રિષ્નાને ચિતરી ચઢી ગઈ!

એની સામેની ખુરસી પર સરિતા અને શિવાની પણ માધુરીની જેમ જ માંસાહારી વાનગી આરોગી રહ્યા હતા. આ રીતે એની સામે જ બેસીને કોઈને માંસ ખાતું એણે આજ સુધી નહતું જોયું.

ક્રિષ્નાને એક ઉબકો આવી ગયો... એને થયું જાણે એના પેટમાં બધુ ગોળ ગોળ ગુમી રહ્યું હોય....ચિકનની ગંધથી એનું માથું ફાટી ગયું. ખાવાનું હવે ગળે ઉતરે એવી કોઈ શક્યતા ન હતી. એ પુરાણે ઉભી થઈ એ એના રુમમાં પાછી જવા માંગતી હતી. એ પાછી ફરવા જ જતી હતી કે એને જોરથી ઉબકો આવ્યો ને એ સાથે જ એના પેટમાં જે ગોળ ગોળ ગુમી રહ્યું હતું એ બધું સફેદ પાણી અને થોડાક ભાતનાં દાણા, એક સાથે ફોર્સથી ક્રિષ્નાના મોંઢામાંથી બહાર ફેંકાયા અને એ બધું સામેં બેઠેલી શિવાની અને સરિતાની ઉપર સરખે ભાગે પડ્યું....! એ બન્ને પણ ચીસાચીસ કરતી ઉભી થઈ ગઈ.

ઊલટી થઈ ગયા પછી હવે ક્રિષ્નાને જરા સારુ લાગતું હતું. મેશમાં હાજર દરેક જણ પહેલા સ્તબ્ધ બનીને જોઈ રહ્યા અને પછી શિવાની અને સરિતાની હાલત જોઈને હસવા લાગ્યા. પહેલા ક્રિષ્ના પછી શિવાની અને સરિતા અને પછીથી બાકીની બે છોકરીઓ આસ્થા અને માધુરી એમના રુમ તરફ ભાગી.....

કપડા બદલી ક્રિષ્ના પલંગ પર આડી પડી. આજનો આખો દિવસ એક પછી એક વિચિત્ર પ્રસંગોની ઘટમાળ જેવો રહ્યો! ક્રિષ્ના થાકી હતી છતાં છેલ્લે જે બન્યું એની યાદ એને હસાવી જતી હતી. એણે ફોન પર ઘરનો નંબર જોડ્યો. મમ્મી પપ્પા સાથે વાતો કરીને એને સારું લાગ્યું.

ફોન કટ કર્યા પછી એણે વોટ્સ એપ ચેક કર્યું. અરે બાપરે.... પાર્થના સવારથી અત્યાર સુધી પંદર મેસેજ હતા અને એણે એકેયનો જવાબ નહતો આપ્યો! પણ, એય શું કરે સવારથી અત્યાર સુધી એ જરીકે નવરી જ ક્યાં પડી હતી. એના મને

જાતે જ જવાબ શોધી લીધો. એણે પાર્થને મેસેજ કર્યો કે, એ બહુ કામમા હતી એટલે એણે મેસેજ જોયા જ ન હતા. બહુ રાત થઈ ગઈ છે, સુઈ જાવ! સવારે વાત કરીશું....ગુડ નાઈટ!

પાર્થના બીજા કોઈ સવાલનો જવાબ ના આપવો પડે એટલે એણે નેટ બંધ કરી દીધું. આંખો બંધ કરીને એ કેટલીયે વાર સુંધી પડી રહી પણ ઊંઘ ના આવી... એક પળ એને થયું કે બધું છોડીને ભાગી જાઉં! પાછી મમ્મી પાસે, પપ્પા પાસે જતી રહું! તરત જ મને પાછો જવાબ આપ્યો. મમ્મી પપ્પા પાસે ક્યાં સુંધી? એ જેવી અહિંથી પાછી ફરશે કે એની સગાઈ થઈ જશે અને પછી મહિનો રહીને લગ્ન! અમદાવાદથી આટલે દૂર આવવાનું એક કારણ એ પણ હતું કે હાલ એને લગ્ન નહોતા કરવા... સીધી રીતે ના પાડવાનું શક્ય ન હતું, ખરેખર તો એને ખુદને ખબર ન હતી કે એને શું જોઈએ છે! પાર્થને એ વરસોથી ઓળખતી હતી. ખુબ રુપાળો, કોઈ રાજકુમાર જેવો પાર્થ, કોઈ પણ છોકરીને પહેલી નજરે જ ગમી જાય એવો હતો. સ્વભાવનો પણ સરસ! શાંત, સમજુ, કોઈ પણ જાતના વ્યશન વિનાનો, ભણવામાં અવ્વલ, અમિર માબાપનો એકનોએક લાડકવાયો દીકરો પાર્થ! કિષ્નાને એ દિલોજાનથી ચાહતો હતો. એક દિવસ એણે કિષ્નાને પ્રપોઝ કરી હતી, એની સાથે લગ્ન કરવાનું પુણ્ય હતું.... કિષ્નાને બરોબર યાદ છે એ વેલેન્ટાઈન્સ ડે હતો. એના કોલેજના મિત્રોએ એક હોટેલમાં પાર્ટી રાખી હતી. એમાં ઢગલો દોસ્તારોની વચ્ચે, ઘૂંટણીયે પડીને પાર્થે કિષ્નાને પ્રપોઝ કરેલી. ચારે બાજુથી દોસ્તો ચિચિયારીઓ પાડીને કિષ્નાને "હા" કહી દેવા ફોર્સ કરી રહ્યા હતા અને કિષ્નાએ હા કહી દીધી....

તો એમાં ખોટું શું છે? પાછો કિષ્નાના મને જ સવાલ કર્યો... ને ખુબીની વાત એ કે જવાબ પણ કિષ્નાના મને જ આપ્યો! કંઈ ખોટું નથી! એક ને એક દિવસ કોઈ ને કોઈની સાથે લગ્ન કરવાના જ છે તો પાર્થ સાથે જ કેમ નહી તો પછી દિલ એનાથી દૂર કેમ ભાગે છે

ના. આ ખોટું છે. હું કંઈ પાર્થથી દૂર નથી ભાગતી. હા લગ્નથી કદાચ દૂર ભાગુ છું! લગ્ન પછી મારે મારે મારુ ઘર, માબાપ, બધું છોડીને પાર્થના ઘરે જવું પડશે.... રોજ ઘરમાં સૌથી છેલ્લે ઉઠનારને સૌથી પહેલા ઉઠવું પડશે... રોજ રોજ ખાવાનું બનાવવું પડશેસવારની ચા-નાસ્તો, બપોરે ચા-નાસ્તો, સાંજે ચા, કોઈ મહેમાન આવેતો ચા, પાર્થ કહેતો હતો એને રાતના લેટ કામ કરવાનું હોય તો દર કલાકે ચા નો કપ જોઈએ... ચા... ચા... ચા...!! આ ચાની શોધ કોણે કરી હશે? ચા પર પ્રતિબંધ મુકી દેવો જોઈએ..! લોકો દિવસમાં કેટલીવાર ચા પીતા હશે? જો બધાને જાતે બનાવીને પીવાની હોય ને એક વાર તો બહુ થઈ જાય!

પોતાના વિચારો પર એને પોતાને જ હસવું આવી ગયું! મોડી રાત્રે આખરે થાકીને એ સુઈ ગઈ.....

પ્રકરણ ૪

સવારે કિષ્ના ઉઠી ત્યારે એકદમ તાજગી મહેસુસ કરી રહી હતી. ઘણા દિવસે એ એકધારું પાંચ-છ કલાક ઊંઘી હતી. કશોક અવાજ થવાથી એની આંખ ખુલેલી.... “ઓહ્....મારો ફોન વાઈબ્રેટ કરે છે...” એક કુદકા સાથે ઉઠીને કિષ્નાએ ફોન લીધો. ઘરેથી મમ્મીનો ફોન હતો.

“હલો...”

“જય શ્રીકૃષ્ણ દીકરા! બાથરુમમાં હતી ફોન લેતા ઘણી વાર કરી!”

“ના મમ્મી, હું સુતી હતી.” કિષ્નાએ એક બગાસુ ખાધું.

“આંઠ વાગવા આવ્યા દીકરા, આટલા વાગે પરવારીને તૈયાર થઈ જવું જોઈએ...ઠીક છે મેં તને એ યાદ કરાવવા ફોન કરેલો કે આજે એકાદશી છે, ઉપવાસ થાય તો કરજે પણ, આજે ચોખાનો દાણોય મોંમાં ના જવો જોઈએ!”

“હા હવે. મને ખબર છે. સારું કર્યું તે યાદ દેવડાવ્યું. મારે મોડું થાય છે પછી વાત કરીશ...હોં. પપ્પાને મારા જય શ્રીકૃષ્ણ કહી દેજે...ચાલ બાય!”

“સારું, બાય! હા.... સાંજે બનેતો દર્શન કરીઆવજે. નજીકમાં કોઈ મંદિર ના મળે તો તારા રુમ પર પૂજા કરી લેજે... ને...”

“મમ્મી... મારે લેટ થાય છે, મુક હવે પછી વાત કરીશ.” કિષ્નાએ હસીને કહ્યું.

“હેં હા, હા ચાલ ત્યારે બાય.”

“બાય!”

કિષ્ના ઓફિસે પહોંચી. આજે એમને કોઈ ડેટા કલેક્ટ કરવાનું કામ સોંપાયેલું.... કિષ્નાએ એના ટેબલ પર આવીને કોમ્પ્યુટર ચાલુ કર્યું.

“લેનોવો રેસ્ક્યું સિસ્ટમ.....” કિષ્નાએ કમ્પ્યુટર ચાલુ કર્યું તો, એની સ્ક્રીન પર આવો કોઈ મેસેજ દેખાયો. ના તો એ મેસેજ હત્યો કે ના કમ્પ્યુટર ચાલું થયું! કિષ્નાએ શક્ય એટલા બધા પ્રયાસ કરી જોયા. રીસ્ટાર્ટ પણ કર્યું. સીસ્ટમ અપગ્રેડ કરી જોવાનું કોઈએ સુચન કર્યું તો એ પણ કર્યું. છતાં, કિષ્નાનું કમ્પ્યુટર ચાલું ના જ થયું...!

બાકીના બધા લોકો એમને કામ લાગી ગયા હતા. અહિં કોણ એવું હતું જેની પાસે કિખા મદદ માંગે એ હતાશ થઈ ગઈ. અડધો કલાક મથ્યા બાદ એણે સરની કેબીનનું બારણું ખખડાવ્યું...

એ દિવસે શ્રીવિજ્યાસ્વામી કોઈ જરૂરી કામમાં વ્યસ્ત હતા. કદાચ એમનો મુડ પણ ખરાબ હતો! એ જે હોય તે એમણે કિખાને કહી દીધું કે, “જો આઈ.ટી. માં એંજીનીયર થયા બાદ કમ્પ્યુટર ચાલું કરતાયે ના આવડતું હોય તો સારું છે કે, એ ઘેર પાછી જતી રહે! આજનો દિવસ રૂમ પર જઈને વિચાર કરી લેજો...”

કિખાનું આવું અપમાન આજ સુંધી ક્યારેય નહોતું થયું. એ રડું રડું થઈ ગઈ. એ પાછી ટેબલ પર આવી. એની હાલત જોઈને આસ્થાએ કહ્યું,

“શું થયું તારી તબિયત ઠીક નથી લાગતી.”

કિખાની આંખોમાંથી બે મોટા મોટા આંસુ ખરી પડ્યા.

“અબ પાનીમેં રહેકર મગરમચ્છ સે બેર કરેગી તો યહી હાલ હોગા!” સરિતાએ એના મોનીટરની સ્ક્રીન પરથી જાણે લખેલું વાંચતી હોય એમ કહ્યું.

“ડીઅર તું રૂમ પર જઈને રેસ્ટ કર.....આમેય તારી તબિયત ઠીક નથી. કાલે તે વોમીટ કરેલી એની વાસ નીકાળવા બિચારી શિવાની અને સરિતાને ચાર વખત નહાવું પડ્યું હતું!” માધુરીએ એના ગોળ મટોળ ચહેરા પરના, જાડા, ગોળ ચશ્મામાંથી આંખોને શક્ય એટલી પહોળી કરીને કહ્યું. એની આંખોના ડોળા કોઈ બે મોટા લખોટા જેવા દેખાઈ રહ્યા હતા. વાત પુરી કરતા કરતા જાણે કાલ રાતનું દ્રશ્ય ફરીથી એની આંખ આગળ ભજવાતું હોય એમ એ હસવા લાગી. એ હસતી હોય ત્યારે એનું આખું શરીર ધ્રુજતું, એના દાંત પરના બ્રીશેલ્સ કાળા પડી ગયેલા જે એના ફિક્કા પીળા ચહેરા પર અજીબ લાગતા....

માધુરીને હસતી જોઈને શિવાનીએ એની સામે એક નજર કરી. એ નજર ચુપચાપ રહીને પણ ઘણું બધું કહી જતી હતી.

“સોરી ડીઅર!” માધુરી જાણે એ નજરથી ડરતી હોય એમ શિવાનીની માંફી માંગીને એના કમ્પ્યુટરમાં માથું ઘુસાડીને બેસી ગઈ.

કિખાને થયું કે સ્ટાફમાંથી કોઈની મદદ લેવી જોઈએ. પણ કોની? એ એની કામ કરવાની જગાએથી બહાર આવી. બીજા રૂમમાં નાની નાની, કાચની કેબિનમાં પુરાઈને કેટલાયે એંજીનીયર એમનું કામ કરી રહ્યા હતા. આ જ ફ્લોર પર એમની કંપનીની અલગ અલગ શાખાઓની અલગ અલગ ઓફિસ બનાવેલી હતી. કિખાએ એ બાજુ લટાર મારી.

કિખાએ જોયું કે બધાની નજર એના તરફ જ મંડાઈ હતી. યુવાન તો યુવાન, બે ઊંમરલાયક વડીલો પણ એને ધારી ધારીને જોઈ રહ્યા હતા. એ લોકોની નજર

ક્રિષ્નાને જાણે નખશિખ માપી રહી. ક્રિષ્ના સપ્રમાણ દેહ ધરાવતી, ખુબજ રુપાળી સ્ત્રી હતી, આજ પહેલીવાર એને એ ના ગમ્યું! એક સ્ત્રી હોય અને પાછી ખુબ રુપાળી હોય એટલે બધાને માટે એ કંઈ મનોરંજનનુ સાધન નથી હોતી! એના અંગઉપાંગને વીંધીને પસાર થતી નજરો એના કોમળ મનને પણ વીંધતી હોય છે! શું મારી જગાએ કોઈ એમના ઘરની બેન-દીકરી હોત તો એને પણ એ લોકો આમજ જોતા હોત ક્રિષ્નાના મનમાં સવાલ આવ્યો.

“મેડમ! આ સિનિયર એંજીનીયરોની પ્લેસ છે તમારે અહિં ના આવવુ જોઈએ. સાહેબ જોઈ જસે તો ગુસ્સો કરસે!” પટાવાળાએ આવીને કહ્યું.

ક્રિષ્ના વિલા મોંએ બહાર આવી. એને ઉદાસ જોઈને પટાવાળાએ પુછ્યું, “ક્યા બાત હે મેડમ ઓફિસ મેં કુછ હેલ્પ ચાહિયે તો મેં....” શિવું એ વાક્ય અધુંરું છોડ્યું.

ક્રિષ્નાએ હવે પટાવાળા સામેં નજર કરી. ખાખી કલરના પેન્ટ- શર્ટ પહેરેલો, પચાસેક વરસનો લાગતો આ શિવું એના મોંઢા પરથી માયાળું લાગતો હતો. એના ચહેરા પર ઉપસી આવેલી કરચલીઓ એની ઉંમરની ચાડી ખાતી હતી પણ, એ જ કરચલીઓ એ હસે ત્યારે એના ચહેરા ઉપર એવી રીતે ગોઠવાઈ જતી કે એ ખુબ ભલો અને પ્રેમાળ વ્રુદ્ધ લાગે! એની આંખો સદા હસતી હોય એવી લાગતી. અડધાથી વધારે વાળ ગાયબ હતા એટલે એનું કપાળ ઘણું વિશાળ દેખાતું.

ક્રિષ્નાએ કંઈ જવાબ ના આપ્યો એટલે એ પાછો જવા લાગ્યો. વરસો પટાવાળાની નોકરી કર્યા પછી એટલું એ સમજી ગયેલો કે કોઈની વાતમાં વગર કહે માથું મારવું નહીં! એણે એક કદમ ઉઠાવ્યું જ હતુ કે તરત ક્રિષ્ના બોલી,

“મારું કોમ્પ્યુટર સવારનું ચાલુ નથી થતું. તમે કોઈ માણસને કહીને એને ચાલું કરાવી શકો, કોઈ કોમ્પ્યુટર રીપેર કરવાવાળું?”

“હૈ ના, ઈસમેં કોન સી બડી બાત હૈ! કમ્પ્યુટર કા જાદુગર હૈ વો! રુકો મેઈ ઉશકો ફોન લગાતા.” શિવુએ એના ગજવામાંથી મોબાઈલ કાઢીને એક નંબર ડાયલ કર્યો. સામેં છેડે બે રીંગ ગઈ હશે કે તરત જ વાત શરૂ થઈ. ત્રણેક મિનિટ વાતો ચાલી. ક્રિષ્નાને એક અક્ષરેય સમજમાં ના આવ્યો એ લોકો કન્નડમાં બોલતા હતા...

“શું કહ્યું?” ક્રિષ્નાએ અંગ્રેજીમાં પુછ્યું.

“આજ એકાદસી હૈ ના વો મંદીર જાને કો નીકલ રહા હૈ, બાદ મેં ચહા આયેગા. ઉસને બોલા હૈ તો વો જરૂર આ જાયેગા તુમ ફિકર મત કરો, સમજો તુમહારા કમ્પ્યુટર ઠીક હો ગયા...”

ક્રિષ્ના હસી જરાક.

“આજે અગિયારસ છે દીકરા, સાંજે મંદીરે જઈ આવજે,”અચાનક ક્રિષ્નાને એની મમ્મીનો અવાજ સંભળાયો.

“યહા આસ પાસ મેં કોઈ મંદીર મિલેંગા, શ્રીક્રિષ્નજી કા આજ મેરા ઉપવાસ હૈ, એકાદશીકા और शामको मેं ભગવાન કે દર્શન કે બાદ હી અપના ઉપવાસ છોડુંગી....”

શિવું કૈક જવાબ આપે એ પહેલાજ એનો ફોનમાં કોઈ ગીત વાગેલું, શિવુએ ફોન જોઈને કહ્યું, “ઉસીકા ફોન હૈ,”

“હલ્લો... ઓકે.. ઓ...કે. બાપ!”

ક્રિષ્ના સામેં સ્મિત વેરીને એણે કહ્યું, “વો અચ્છા લડકા! બોલા કીસીકા મેરી વજહ સે ટાઈમ વેસ્ટ હો અચ્છા નહીં, વો અભી આ રહા હૈ, બોલા ભગવાન થોડી દેર વેઈટ કર લેંગા!”

“ગુડ!”

“તુમ્હે મંદીર જાના હૈ તો ઉશિકે સાથ ચલી જાઓ. વો અચ્છા લડકા!” શિવું એ ફરીથી એ છોકરાના વખાણ કર્યા.

ક્રિષ્ના પાછી એના ટેબલ પર આવી. આસપાસના બધા એમના કામમાં મસ્ત હતા. કોઈ એ એની નોંધ ના લીધી. એણે બાજુના ટેબલ પર પડેલુ છાપું ઉઠાવ્યું. એક એક હેડ લાઈન પર નજર નાખતી એ છેલ્લે પાને પહોંચી જ હતી કે એના મોંઢામાંથી એક ચીસ નીકળતા નીકળતા રહી ગઈ...એણે માંડ માંડ પોતાને સંભાળી!

આ પેલુ જ છાપુ હતુ જે એણે કાલે જોયેલું. આજના છાપામાં પણ છેલ્લે પાને એનો પોતાનો ફોટો કાર્ટુનમાં છપાયો હતો. એમા એના બે પિક્ચર હતા. એકમાં એને મોબાઈલ વડે સેલ્ફી લેતી બતાવી હતી. જેમાં એણે ચશ્માં અને હેટ પહેરેલી હતી. બીજામાં એને ચશ્માં અને હેટ ઉતારીને પર્યામાં મુકતી બતાવી હતી. કાર્ટુનની નીચે લખાણ હતુ,

“આજ કાલની છોકરીઓની નવી ફેશન: તાપથી બચવા નહીં ફક્ત સેલ્ફી લેવા ચશ્માં અને ટોપી પહેરો!!!”

“મુરલી...હું તને, હુ તને જોઈ લઈસ, સાલા ગધેડા! એકવાર મારા હાથમાં આવ એટલી વાર છે!”

બરોબર આજ ક્ષણે એક યુવાન ને શિવું આ શબ્દો કહી રહ્યો હતો કન્નડમાં,

“આવી ગયો મુરલી! સારું કર્યું કે હાલ જ આવી ગયો. જાને મેડમનું કમ્પ્યુટર જોઈ આપ બિચારી સવારની પરેશાન છે.”

“જી અન્ના!”

કિષ્ના મુરલીને મનોમન ગાળો ભાંડી રહી હતી અને એ જ વખતે મુરલી કિષ્નાને એનાજ ટેબલ સામે ઊભો ઊભો અપલક નિહાળી રહ્યો હતો.....

પ્રકરણ ૫

કિષ્ના માંડ એના ગુસ્સા પર કંટ્રોલ કરી હતી. અહિં એક પછી એક મુસીબત જ સામે આવી રહી હતી ત્યાં, આ મુરલી નામની આવી પડેલી બીનજરૂરી ઉપાધી પર એનો બધો રોષ ઢળી રહ્યો હતો.

ઘણા લોકોના ચહેરા ખુલી કિતાબ જેવા હોય છે. જે કંઈ પણ એમના મનમાં ગડમથલ ચાલતી હોય એ તરત જ એમના ચહેરા પર છપાઈ જાય! એવા લોકો એમના મનના ભાવ જલદી છુપાવી ના શકે. કિષ્ના પણ એવા જ લોકોની જમાતની હતી. એના મનમાં એ જે વિચારતી હતી એ એના ચહેરાની રેખાઓના હલનચલનમાં સાફ સાફ દેખાઈ આવતું હતું.

મુરલી કિષ્નાને જોતાજ ઓળખી ગયો. એના મનમાં તરત જ ઊંટીમાં જોયેલો અને એના કેમેરામાં કેદ કરેલો ચહેરો યાદ આવી ગયો. દરવાજેથી એ અંદર પ્રવેસ્યો ત્યારથી જ એ કિષ્નાને જોઈ રહેલો....કિષ્નાના માથા ઉપર અને એની બે આઈબ્રોની વચ્ચે ગુસ્સાની રેખાઓ ઉપસી આવેલી...એના હોઠ એક બાજુના ખુણે થોડી થોડી વારે ખેંચાઈ જતા હતા. એની મોટી, કાળી આંખોને એ જીણી કરીને બેઠેલી. એનું મુરલી તરફ જરીકે ધ્યાન જ ન હતું અને મુરલીનું બધું ધ્યાન ફક્ત કિષ્નાના ચહેરા પર હતું....

આ બધું થોડીક સેકન્ડોમા જ ઘટી ગયેલું. અચાનક કિષ્નાની નજર ઉપર ઉઠેલી અને એ મુરલીની લાંબી, કાળી આંખોમાં બે પળ અટવાયેલી.

કિષ્નાની નજર સાથે પોતાની નજર ટકરાતાજ મુરલીને જાણે કરંટ લાગ્યો હોય એમ સફાળો ભાનમાં આવી ગયેલો.

“કમ્પ્યુટર...” મુરલીના મોઢામાંથી બે શબ્દો જ નીકળી શક્યા. એ કિષ્નાની વધારે નજીક જુક્યો ને કી-બોર્ડ પર એની આંગળીઓ ફરવા લાગી. એનું માથું મોનીટર

તરફ હતું. એની આંખો ઘડીક મોનીટર તો ઘડીક કિખા સામે ફરી રહી....

કિખાને થયું કે, એણે ઉભા થઈને આ યુવાનને બેસવાની જગા કરી આપી હોત તો સારું પણ, હવે એ શક્ય ન હતું. ટેબલ-ખુરસીની વચ્ચે ભરાયેલી કિખાની એકબાજુ દીવાલ હતી ને બીજી બાજુ મુરલી....એ હલી શકે એટલી પણ જગા ન હતી. એના શ્વાસ મુરલીના ગાલ પર અથડાતા હતા. મુરલીના શરીરમાંથી કંઈક અજીબ સુવાસ આવી રહી હતી. એ શેની વાસ હતી એ કિખા નક્કી ના કરી શકી. મુરલીના માથે ચંદનનું નાનું ટપકું કરેલું હતું. એના ક્લીન સેવ ચહેરા પરથી આછી આછી સેવીંગ કીમની સ્મેલ આવતી હતી. એણે કદાચ કોઈ માઈલ્ડ પેફ્યુમ પણ લગાડેલું. એ જે હોય તે પણ એ બધી કુત્રીમ સુવાસ મુરલીના શરીર સાથે મળીને કંઈક એવી સુવાસ પ્રસરાવતી હતી જે કિખાને મદહોશ કરી રહી હતી! પ્રાણી માત્ર સુંદર ગંધથી આકર્ષિત થતાં હોય છે! એ ઈશ્વરનું ક્યું ધર્યું છે બધું!

“ઈટ્સ ડન! (થઈ ગયું)” મુરલી સીધો ઉભો રહ્યો.

જાણે કોઈ સપનામાંથી જાગી હોય એમ કિખા મુરલી સામે જોઈ રહી, સફેદ જગ લુંગી અને તેવા જ સફેદ કુર્તામાં સજ્જ મુરલી ટિપીકલ સાઉથ ઈન્ડીયન લાગી રહ્યો હતો. એના શ્યામવર્ણ ચહેરા પર એક સ્મિત રમી રહ્યું હતું. એના ડાબે ગાલે એકબાજુ પડતું ખંજન એના સ્મિતને અને એના સમગ્ર ચહેરાને માસુમિયતથી ભરી દેતા હતા. એના વાંકળીયા વાળ સરસ રીતે કપાયેલા અને હોળાયેલા હતા. એની આંખો.....એની આંખોમાં વશિકરણ હતું. સામાન્ય રીતે હોય એના કરતા વધારે લાંબી, બદામ આકારની, લાંબી પાંપણોવાળી એની આંખોમાં કિખાને લાગ્યું જાણે એ ઊંડી ને ઊંડી ઉતરી રહી હતી....

પણ કિખાએ એની લાંબી કાળી પાંપણોને ઝુકાવી લીધી. જાણે કોઈ મોહપાસમાંથી એ છુટી....

“સરખું થઈ ગયું?” કિખા ગુજરાતીમાં જ પુછી બેઠી.

“હા, થઈ ગયું.” શુદ્ધ ગુજરાતી ઉચ્ચારણ સાથે મુરલીએ જવાબ આપ્યો, “એફ ટેન દબાઈ ગયેલી, કી-બોર્ડમાં!”

“ઓહ! હું સવારની મથતી હતી એ ઓપરેટ જ નહતું થતું.”

“હવે એ બરોબર છે જોઈએ તો ચેક કરીલો. તમારો સોફ્ટવેર ઓપરેટ કરી જુઓ.”

“હૂમ્મ” કિખાએ બે ચાર બટન દબાવી જોયા. એના મોં ઉપર સ્મિત ફરકી ગયું. એના જમણા ગાલે પડતા ખંજનમાં મુરલી પડી ગયો...

“સરસ! થેન્ક્સ!” કિખાએ મુરલી સામે જોઈને કહ્યું, “તમારો ચાર્જ?”

“નથિંગ! (કંઈ નહીં) એવડું મોટું કંઈ કરવાનું ન હતું.”

“હે...ય! તું...તમે ગુજરાતીમાં બોલો છો! તમને ગુજરાતી આવડે છે?” ક્રિષ્ના એની બે મોટી, કાળી આંખોને વધારે મોટી કરીને પુછી રહી.

“હા હું મુંબઈમાં ઉછર્યો છું એટલે થોડું થોડું બોલી લઉં છું.” મુરલીએ એના સુંદર સ્મિતને વધારે પહોળું કરીને કહ્યું. એના સ્વચ્છ, સફેદ, એકસમાન દાંત ચમકી રહ્યા....

“હે...બડી! વોટ અ પ્લેજન્ટ સરપ્રાઈઝ!” શિવાની એના બે લાંબા હાથોને ફેલાવીને, દોડતી મુરલી તરફ આવી. બધાને લાગ્યું કે એ મુરલીને એના બાહુપાસમાં જકડી લેશે...પણ,

છેક છેલ્લી ઘડીએ મુરલી સહેજ બાજુમાં ખસી ગયો અને શિવાની તરફ એણે પોતાનો એક હાથ લંબાવ્યો. શિવાનીએ બન્ને હાથે મુરલીની હથેળી પકડી લીધી. એ કંઈક કહી રહી હતી સામે મુરલી કંઈક જવાબ આપી રહ્યો હતો. બધો વાર્તાલાપ કન્નડમાં ચાલતો હતો.

ક્રિષ્નાએ એનું ધ્યાન એના કામમાં પરોવ્યું. શિવાની સાથે વાતો કરી રહેલા મુરલીની એક નજર વારે વારે ક્રિષ્ના તરફ જતી હતી એ શિવાનીની નજરો એ નોધ્યું.

દસેક મિનિટ વાત કરીને શિવાની પાછી એની જગાએ ગઈ. મુરલીએ પણ હવે જવા માટે પગ ઉપાડ્યો જ હતો કે ત્યારેજ શ્રીવિજ્યાકુમારે આવીને કહ્યું,

“સ્ટોપ વર્કિંગ! (કામ બંધ કરો) વાઈરસ એન્ટર થઈ રહ્યો છે સિસ્ટમમાં. ઇન્ટરનેટ આજે ચાલુ ના કરતા.”

“પણ, સર અમારો ટાર્ગેટ હજી પુરો નથી થયો!” શિવાની એ કહ્યું.

“એ કાલે પુરો કરી લેજો.” એ જે ઝડપથી એમની કેબિનની બહાર આવેલા એજ ઝડપે પાછા જતા રહ્યા.

ક્રિષ્નાએ એનું કમ્પ્યુટર શટડાઉન કર્યું અને ઉભી થઈને એ પર્સ ખભે ભરાવતી હતી ત્યારે મુરલીએ પાછળથી, સહેજ નીચે જુકીને ક્રિષ્નાના કાનમાં ધીરેથી કહ્યું,

“ચાલ મંદીર જઈ આવીયે.”

“તને કઈ રીતે ખબર કે મારે મંદીર,”

“અન્નાએ કહેલું. ચાલ.” મુરલી આગળ ચાલવા લાગ્યો.

ક્રિષ્ના પાસે હા-ના કરવાનો મોકો જ ન હતો. આમ અજાણ્યા સાથે જવું કે ના જવું એમ એ વિચારતી જ હતી કે એને શિવનો અવાજ સંભળાયો, “અચ્છા લડકા!”

ક્રિષ્નાને હસવું આવી ગયું. મનોમન શામળીયાને યાદ કરી એ મુરલીની પાછળ દોર વાઈ....

એમની ઈમારતની બહાર નીકળતાજ રોડ આવી જતો. ત્યાં હર સમય ટ્રાફીક વધારે રહેતો.

“આપણે રોડ કોસ કરીને સામેં જવુ પડશે.” રોડ પાસે આવીને પાછળ આવતી કિખા માટે ઉભા રહેલા મુરલીએ કહ્યું.

“હમ્...” કિખાએ ડોકુ ઘુણાવ્યું.

વાહનોની વચ્ચે થોડી જગા થતાજ મુરલીએ કિખાનો હાથ પકડી ચાલવા માંડ્યુ. કિખાને થોડું અજીબ લાગ્યું પણ એ ચુપ રહી. મુરલીએ હળવેથી, પણ હાથ, હાથમાંથી છૂટી ના જાય એટલી મજબુતીથી કિખાનો હાથ પકડેલો. કિખાની એકદમ નજીકથી એક બાઈક પસાર થઈ ગયું. મુરલીએ કિખાને સમયસર થોડી પાછળ ખસેડી દીધેલી,

“જરા સંભાળીને કિખા!” મુરલી બોલેલો.

કિખાને થયું જાણે આજ વસ્તું એની સાથે પહેલા પણ બનેલી છે. આજ શબ્દો પહેલા ક્યાંક સાંભળ્યા છે.....હા પપ્પા બોલેલા...એમનો હાથ પકડીને એ જ્યારે જ્યારે રસ્તા ઉપરથી ચાલતી હોય ત્યારે! મુરલીના હાથમાં હાથ નાખીને ચાલતી કિખાના મનમાં ને મનમાં એક સરખામણી ચાલી રહી. એના પપ્પા અને મુરલી વચ્ચે. કોઈ અજાણ્યો યુવાન આમ અચાનક એનો હાથ પકડી લે તો...આજ સુધી કોઈએ એવું કર્યું નહતું...! હાલ જોણે હાથ પકડ્યો છે એના હાથમાં હાથ આપવાથી સુરક્ષા મહેસૂસ થઈ રહી હતી...

ડાબી-જમણી બન્ને તરફ જતા વાહનો વચ્ચેથી રસ્તો કરતા તેઓ સામી બાજુએ પહોંચ્યા. મુરલીએ કિખાનો હાથ છોડી દીધો. એ આગળ અને કિખા એક કદમ પાછળ એમ ચાલતા ચાલતા એ લોકો એક રિક્ષા પાસે પહોંચ્યા. એ રિક્ષાવાળો મુરલીને ઓળખતો હતો. પહેલા કિખા અને પછી મુરલી રિક્ષામાં બેઠો.

કિખાને આમ અજાણ્યા માણસ સાથે રિક્ષામાં બેસતા થોડો સંકોચ થયો. એણે આંખો એક પળ બંધ કરીને એના શ્રીકૃષ્ણને યાદ કરી લીધો. એને પાછો પેલા પટાવાળાનો ચહેરો દેખાયો. એ કહી રહ્યો હતો, “વો અચ્છા લડકા!”

મંદીર આવી ગયું. એ થોડુંક ઊંચાઈ પર આવેલુ હતું. ત્યાં સુંધી પહોંચવા પગથિયા બનાવેલા હતા. લગભગ પચાસેક પગથિયા હશે. નીચે નાની નાની ફૂલ અને પ્રસાદની દુકાનો હતી. મુરલીએ એક નાની છાબડી લીધી જેમાં ફૂલ, અગરબત્તી, કુમકુમ, સાકરનું એક પેકેટ અને એક નારીયેળ હતું.

“ચલે ઉપર.” મુરલીએ એક સ્મિત સાથે કિખાને પુછ્યું.

“જરૂર! મારે પણ એક આવી છાબડી લેવી છે, એ કેટલામાં આવી?” કિખાએ છાબડી તરફ આંગળી ચીંધીને કહ્યું.

“તું અમદાવાદી છે ને?”

“હા. તે કેમ જાણ્યું”

“ભગવાનની પ્રસાદીમાંય ભાવતાલ અમદાવાદી જ કરે!” મુરલીએ હસીને કહ્યું.

“તે એમાં ખોટું શું છે પોતાની મહેનતના રૂપિયા બચાવવા એ કોઈ ગુનો છે?”

“આ સામાન મેં તારા માટે જ લીધો છે, અને એના માટે તારે મને રૂપિયા આપવાની જરૂર નથી.” મુરલીએ સીડી ચઢવાની શરૂઆત કરી.

“કેમ અમે લોકો એમ કોઈનું મફતમાં નથી લેતા!” કિષ્નાએ પણ મુરલીની સથે પગથીયા ચઢતા કહ્યું.

“કોઈનું ના લેવાય પણ, દોસ્તનું લેવાય!”

“દોસ્ત આપણે હજી દોસ્ત નથી બન્યા.”

“લે કિષ્નાની ફક્ત પૂજા જ કરે છે કે, એમનું કહેલું કંઈ જીવનમાં આચરે પણ છે?”

“મતલબ?”

“મતલબ કે, શ્રીકૃષ્ણએ કહ્યું છે કે, સાત કદમ જેની સાથે કદમ મિલાવીને ચાલો એ તમારો મિત્ર કહેવાય.”

“ઓહો...એટલે આપણે મિત્રો બની ગયા, એમ?” કિષ્નાથી હસી પડાયું.

“ભગવાને આપણને મેળવ્યા, આપણે એનો આભાર માનવો જોઈએ!” મુરલીએ કંઈક ગંભીર થઈને કહ્યું.

બન્ને ઉપર આવી ચુક્યા હતા. એકબાજુએ પગરખા અહિં ઉતારોનું પાટિયું હતું ત્યાં પહેલા મુરલીએ અને પછી કિષ્નાએ ચપ્પલ ઉતાર્યા. મુરલીએ એના હાથમાંની થાળી કિષ્નાને આપી. બન્ને મંદિરમાં પ્રવેશ્યા. પૂજારીએ કિષ્ના પાસેથી છાબડી લઈ ભગવાન આગળ ધરી. બન્નેને માથે કુમકુમનું તિલક કર્યું. છાબડી પાછી સોંપતી વખતે એણે કંઈક કહ્યું.

મુરલીએ કિષ્નાનો હાથ પકડ્યો અને હસતો હસતો એને બહાર દોરી ગયો.

“શું થયું કેમ આટલું હસે છે?”

“એ પૂજારીએ શું કહ્યું કંઈ સમજમાં આવ્યું?”

“ના....” મંદિરના બહારના ભાગે મુકેલી એક બેંચ પર કિષ્ના બેઠી.

“એમણે કહ્યું કે, તમારી જોડી ખુબ સુંદર લાગે છે. એકબીજા સાથે વરસો આપણે ખુશીથી ગુજારીએ એવા એમણે આશીર્વાદ આપ્યા અને મને કહ્યું કે મારે રોજ તારા માથામાં સીંદૂર લગાવવું એનાથી પરસ્પરનો પ્રેમ વધે!”

“ઓહ માય ગોડ! તારે એમને રોકવા જોઈતાતા.”

“ઉંહું... મને તો એમની વાત સાચી લાગી.”

“એટલે?”

“આપણી જોડી ખરેખર સુંદર છે!” મુરલીએ ગંભીર થઈને કહ્યું.

કિષ્કાને મુરલીની ગંભીરતા કઠી. એ એની જગાએથી ઉભી થઈ.

“છોડ એ બધું. આ જગા કેટલી સુંદર છે! ચારે બાજુ આ ઉંચા ઝાડ અને પે...લો ગુલમહોર છેને, કેટલો મોટો, કેટલો ફેલાયેલો, અદ્ભુત! એની નીચે ચળાઈને આવતો તડકોય કેસરીયો થઈ ગયો છે, જો એ ઝાડ નીચેનો છાંયડો, કેસરી છેને?” કિષ્કા કુદરતના સૌંદર્યથી મોહિત થઈને બોલી રહી હતી.

આ બાજુ મુરલી કિષ્કાના સૌંદર્યથી અભિભુત થઈ રહ્યો હતો. પાંચ ફુટ ત્રણ ઇંચની કિષ્કાનો ચહેરો નાનકડી બાળકી જેવો માસુમ હતો. આછા પોપટી રંગની શરીર પર ચોંટી જતી કુર્તી અને મરુન કલરનું પીળા રંગની ભાત વાળું, ઘેરદાર પ્લાઝો એના શરીરને ઢાંકતુયે હતું અને એના કમનીય વળાંકોને નજર સામે તરતા પણ મુકતું! એના કમર સુંધીના લહેરાતા છુટા, ઘાટા કથ્થઈ વાળ તડકામાં ચમકતા હતા. સપ્રમાણ બાંધો ધરાવતી કિષ્કાને આમ કુદરતના ખોળે રમતી જોવી એ મુરલી માટે એના જીવનની સૌથી સુંદર પળો હતી.

“હે ય..મુરલી! હાવ આર યુ?” દૂરથી કોઈએ બૂમ પાડી. મુરલીએ એને જવાબ આપ્યો.

કિષ્કાના કાન ચમક્યા. પાછળની વાતો એને ના સમજાઈ. એ લોકો બીજી ભાષામાં બોલતા હતા.

“પેલા ભાઈએ શું કહ્યું?”

“કંઈ નહીં. મારા આર્ટિકલ એ વાંચે છે, છાપામાં એના વિષે કહેતો હતો.”

“તું છાપામાં લખે છે? હું તમારું નામ જાણી શકું? કિષ્કાએ એના કપાળ પરની બધી રેખાઓને એકસાથે ભેગી કરી, આંખો ઝીણી કરીને પુછ્યું....

“ઓ... હજી તને મારું નામ નથી કહ્યું. મુરલી મારું નામ! કે.એસ. મુરલી, કિષ્કાસ મુરલી!” મુરલીએ સ્મિત ફરકાવ્યું.

“ઓત્તારી એટલે તું જ મુરલી છે?”

એ મુરલી જે, રોજે રોજ મારા વિશે છાપામાં બધું ગંદું ગંદું છાપે છે! આમ મારી પરમીશન વીના તું મારા વીશે કેવી રીતે લખી શકે” કિષ્કા એની જગાએથી ઉભી થઈને બરાડી ઉઠી.

મુરલીને પહેલા તો કંઈ સમજમાં ના આવ્યું, એ કિષ્કામાં અચાનક આવેલા પલટાને ગંભીર બની જોઈ રહ્યો! પછી, અચાનક એના દિમાગની બત્તી જલી!

ક્રિષ્ના કેમ એને વઢી રહી છે એ સમજમાં આવતા જ એને ક્રમવાર એના બધા જ કિસ્સા યાદ આવી ગયા અને એ હસવા લાગ્યો....મોટેથી, ખડખડાટ, એનું હાસ્ય એક ધોધની જેમ વહી રહ્યું. હસતા હસતા એ બેંચ પર આડો પર ગયો.

હસવુંયે એક ચેપી રોગ જેવું છે! ગુસ્સો બતાવવાનો પ્રયત્ન કરી રહેલી ક્રિષ્નાને મુરલીને આમ હસતો જોઈને હસવું આવી રહ્યું હતું! છતાં એનો ગુસ્સો બતાવવાનો પ્રયાસ હજી ચાલુ જ હતો,

“તને હસવું શેનું આવે છે પાગલ છે તું?” ખોટો ગુસ્સો બતાવતા ક્રિષ્ના કહી રહી.

“સોરી ડાર્લિંગ!” મુરલીએ જાણે પરાણે હસવાનું રોકતો હોય એમ હસવાનું બંધ કરીને, સીધા બેસતા કહ્યું, “હું તને બધું કહું છું, તું બેસ અહિં.”

ક્રિષ્ના મુરલીની બાજુની ખાલી જગામાં બેંચ પર બેઠી. એની નજર મુરલી પર સ્થિર હતી. મુરલી બે પળ એકદમ ખામોશ રહ્યો. કદાચ એ મનમાં શબ્દો ગોઠવતો હશે એવું ક્રિષ્નાને લાગ્યું.

જમીનથી થોડી ઉંચાઈ પર નાના નાની પર્વતમાળાની વચ્ચે મંદિર આવેલું હતું. ચારે બાજુ ફેલાયેલા લીલાછમ વૃક્ષોની ઘટાની વચ્ચે ભગવાન બિરાજમાન હતા. એ લોકો બેઠા હતા એ બેંચ ઉપર એક વિશાળ ઝાડ એનો છાંયડો પાથરી રહ્યું હતું. લોકોની અવરજવર હવે નહિંવત હતી. દૂર આકાશ ભણી થોડીવાર તાકી રહીને, એક મનમોહક સ્મિત ચહેરા પર અનાયસ જ ઉભરી આવ્યું હોય એમ હસીને, ક્રિષ્ના સામે એક નજર કરી, પાછું આકાશ તરફ જોતા મુરલીએ બોલવાનું ચાલુ કર્યું....

“મને બરોબર યાદ છે એ દિવસે ગુરુવાર હતો. હું મારા બ્લોગ ઉપર ઊંટીના જંગલો વિષે લખી રહ્યો હતો. આ જંગલોમાં પ્રાણીઓનું પ્રમાણ સારું એવું છે. હરણ, રીંછ, હાથી અરે વાઘ પણ છે! એ લોકોની આ નાનકડી સુખી દુનિયામાં માનવનો પગપેસરો કેટલો જોખમી હોઈ શકે એ વિષે હું એક આર્ટિકલ લખતો હતો. એને માટે મારે જંગલના થોડાક ફોટો જોઈતા હતા. ખરેખરી જંગલની દુનિયા અડધી રાત પછી જ જોવા મળે! એકદમ રિઅલ વ્યુ! હું બુધવારે મોડી રાતનો મારા એક ફ્રેંડ સાથે જંગલોમાં ભટકતો હતો. ક્યારે સવાર પડી ગઈ એનો મને ખ્યાલ જ ન હતો. હું બસ કુદરતના સૌંદર્યને મારા કેમેરામાં કેદ કરવામાં મસ્ત હતો. મારો દોસ્ત પાછળ ક્યાંક રહી ગયેલો,” પાછું મુરલીના મુખ પર અનાયસ જ એક સ્મિત ફરકી ગયું. એણે એની નજર હવે ક્રિષ્ના તરફ ફેરવી અને ત્યાંજ ઠેરવી!

“હું એક ઝાડીમાંથી બહાર આવેલો. મારા મગજમાં હજી ક્યા અંગલેથી કેવો ફોટો લઉં એની જ રામાયણ ચાલું હતી. ત્યાં મને કોઈ અવાજ સંભળાયો. પહેલાતો થયું કે મારો વહેમ હશે! પણ, ના. એ વહેમ ન હતો. જંગલમાંથી કોઈના ગાવાનો અવાજ આવી રહ્યો હતો! કોઈ સ્ત્રીનો સુરીલો અવાજ હતો એ! એ ગીત, એના શબ્દો

સીધા જાણે મારા કાનમાં થઈને મારા દિલમાં ઉતરી રહ્યા.....”

થોડીવાર મુરલી આંખોમીચીને ચુપ રહ્યો, જાણે એ પાછો એજ સમયમાં પહોંચી ગયો... મનની ગતિ જેટલું તેજ આ જગમાં બીજું કંઈ નહીં હોય! એક જ પળમાં એ કાપીલે જોજનોની દુરી.... શું ભૂત, શું ભવિષ્ય મનને કોઈ સીમાડા ક્યાં નડે છે! એ વખતે જોયેલા નજારાને મુરલી હાલ, અહિં બેંચ પર બેઠો બેઠો ફરી જોઈ રહ્યો....

એની આંખ આગળ ખડું થયેલું કોઈ ચિત્ર જોતો હોય એમ મુરલી હવામાં જોતો બોલી રહ્યો, “સફેદ કલરના ગોઠણથી નીચે સુંઘી આવતા એના સફેદ વન પીસ ટ્રેસમાં એકદમ આછા ગુલાબી ગુલાબની છુટી- છવાઈ પ્રીંટ હતી. કમર આગળથી એકદમ ચૂસ્ત અને કમર નીચેથી ઘેરદાર થતા જતા એ ટ્રેસમાં, એ બાર્બી-ડોલ જેવી લાગતી હતી. એના છૂટા વાળ હવામાં લહેરાઈ રહેલા. એક એક ઝાડને એનો મુલાયમ સ્પર્શ આપતી એ છોકરી એની મસ્તીમાં ઝુમી રહી હતી, ગાઈ રહી હતી. એનું એ ગીત, તેરા સાથ હે કિતના પ્યારા... મારું ફેવરીટ ગીત બની ગયું. મેં મારા કેમેરાનો લેન્સ એ છોકરી તરફ ગુમાવ્યો. ઝૂમ કરતા જ એ છોકરીનો ચહેરો સાફ સાફ દેખાયો અને હું.....” મુરલી પાછો અટક્યો. એની નજર હવે કિષ્ના તરફ પાછી ફરી.

“મને લાગ્યું કે, જાણે મારામાં ક્યાંક, કોઈ મોટો ફેરફાર થઈ ગયો! હું મારું દિલ હારી બેઠો. બસ એક નજર એને જોઈ અને હું એના પ્રેમમાં પડી ગયો! છોકરીઓથી હંમેશા દૂર ભાગનાર મને પોતાને જાણે એવું લાગ્યું કે, મારા મન પર કોઈ અજાણી શક્તિ કબજો લઈ રહી હોય! એ સામે ઉભેલી છોકરી, તદ્દન અજાણી છોકરી જાણે મારા માટે જ અવતરી છે, આ આખી દુનિયામાં એ જ મારી છે અને હું એનો, ફક્ત એનો છું એમ મન કહી રહ્યું.... મારી રંગોમાં મારું લોહી વધારે ઝડપથી દોડતું હું મહેસુસ કરી રહ્યો. એ બધું લોહી એ ગરમ લોહી જાણે મારા હોઠોમાં આવીને અટકી ગયું! મને તીવ્ર ઈચ્છા થઈ આવી કે, હું એ છોકરીને મારા ગળે લગાડી લવ, એના રુપકડા ચહેરાને મારા ચુંબનોથી ભીંજવી દઉં.... અને એ જ વખતે અજાણતા જ મારાથી કેમેરાનું બટન દબાઈ ગયેલું. સુમસામ જગ્યા પર એના અવાજથી તું ચમકી હતી. તે આસપાસ જોયું ને પછી તું બહારની તરફ આવેલી. મેં જિંદગીભરના સંભારણા માટે ફરીથી તારા બે ફોટો લીધેલા. કોઈના આમ પૂછ્યા વગર ફોટા લેવાં યોગ્ય નથી એવું હું માનતો હતો છતાં તારા ફોટા લેવાની લાલચ હું જતી ના કરી શક્યો. તું ઢોળાવ ઉતરીને નીચે આવત એ જગા વરસાદને લીધે થોડી ચિંકણી થયેલી હતી. હું એ બાજુથી થોડીવાર પહેલા જ નીચે ઉતરેલો એટલે મને ખબર હતી. મેં જોયું કે તું ઝડપથી એ લીસી ચિંકણી સપાટી વટાવી રહી છે એટલે તને સાવચેત કરવા હું તારી તરફ આગળ વધેલો. ત્યાંતો તારો પગ લપસ્યો. મેં મદદ માટે હાથ આગળ ધર્યો તો, મેડમ મોંઢું મચકોડીને ચાલ્યા ગયા!” મુરલી પાછો હસી પડ્યો.

“મને થયું કે જે કંઈ બની ગયું એને એક હસીન ખ્વાબ માનીને ભુલી જવામાં જ સાર છે. આમ રસ્તા પર મળેલી એક અજાણી છોકરી ફરી કોઈ વખત જોવા પણ મળશે કે કેમ કોને ખબર? હું તને એક ખુબસુરત યાદ ગણીને ભુલી જવા માંગતો હતો પણ, મારી તકદીરમાં નિયતિએ કંઈક જુદું જ લખ્યું હશે! તું એજ દિવસે વારંવાર મારી સામે આવતી રહી. તું તારા મમ્મી પપ્પા સાથે ફરી રહેલી અને હું ત્યાંની ખ્યાતનામ જગાઓના ફોટા લેતો હતો. મારી સાથે મારો મિત્ર પણ હતો. હું બીજું તો કંઈ કરી શકું એમ હતો નહીં એટલે બસ તારા ફોટો લેતો રહ્યો....” થોડીવાર અટકીને મુરલી ફરી બોલ્યો,

“થોડીક પૈસાની કડકી હતી! અહિંના એક ન્યુજ પેપરવાળાને છેલા પાને કોઈક રમુજ કાર્ટુન મુકવાની ઈચ્છા હતી. એના છાપામાં મારી એક કોલમ દર અઠવાડીયે છપાય છે, એણે મને આ વાત કરી. મને થયું કે ટ્રાય કરી જોવું. ઘણું વિચારી જોયેલું પણ કંઈ મસ્ત આઈડિયા આવતો ન હતો. ઊંટીથી પાછા આવીને હું મારા ખેંચેલા ફોટો જોતો હતો ત્યારે તારા ફોટા પર મારી નજર ગઈ. દરેકે દરેક ફોટામાં તું જુદી લાગતી હતી. તારા ચહેરા પર દર વખતે કંઈક નવીન ભાવ મને દેખાયા, મને વંચાયા.... મેં એક પેન્સિલ ઉઠાવી અને તારું સ્કેચ રેડી કર્યું. જે મને એ વખતે લાગ્યું, ફોટો જોઈને પહેલી વખત જે વિચાર આવ્યો એવું મેં લખ્યું ને એ છાપાવાળાને બતાવ્યું. એને એ કોન્સેપ્ટ ખુબ ગમ્યો ને એણે એ છાપ્યો!!!”

મુરલીએ હવે બોલવાનું બંધ કર્યું. ક્યારનીયે ચુપચાપ બધું સાંભળી રહેલી કિષ્નાને થયું કે એણે કંઈક કહેવું જોઈએ પણ, શું? આડકતરી રીતે આ સાવ અજાણ્યો માણસ એને એ પ્રેમ કરે છે એમ જણાવી રહ્યો હતો! કિષ્નાને પોતાને એક વાતનું આશ્ચર્ય થઈ રહ્યું કે એને મુરલી પર જરાય ગુસ્સો નહતો આવી રહ્યો... કેમ? કદાચ એણે નિખાલસપણે બધી કબુલાત કરી લીધી એટલે! કિષ્નાના મને જ એને જેવો આવડ્યો એવો ઉત્તર આપ્યો. થોડુંક વિચારીને કિષ્નાએ કહ્યું,

“મારા કાર્ટુન બનાવીને તને ફાયદો થયો તો ઠીક છે, ચાલ એ વાતે તને માફ કર્યો. આમેય હવે દોસ્તી કરી છે તો નીભાવી તો પડશે જ ને!”

“મારી આખી વાત સાંભળીને પણ તું આમ જવાબ આપીશ? ચાલ એમ ના સમજે તો તને ચોખું કહી દેવ. આઈ લવ યુ! તને જોઈ એ ઘડીથી હું ફક્ત અને ફક્ત તને જ ઝંખુ છું! તારા સિવાય હવે આ દિલને ક્યારેય કોઈ બીજું ગમશે નહીં. તને પહેલી નજરે જોઈને જ હું તારા પ્રેમમાં પડી ગયો છું. હું...હું જીવનભર તારી સાથે રહેવા માંગુ છું....હું તારી સાથે,”

“અરે! બસ કર યાર! હદ થાય છે હવે!” કિષ્નાએ એની જગાએથી ઉભા થઈ જતા કહ્યું, “ના જાન, ના પહેચાન મેં તેરા મહેમાન જેવી વાત ના કર! તું મને પ્રેમ કરતો હોય એટલે, કંઈ હું પણ તને જ ચાહતી હોઉં એ જરૂરી તો નથી ને? મારા લગ્ન નક્કી થ

ઈ ગયા છે!” ક્રિષ્નાએ ગંભીર થઈને કહ્યું.

“લગ્ન નક્કિ જ થયા છે ને થઈ તો નથી ગયા..? તું ના પાડી દેજે!”

“તું ખરેખર પાગલ છે કે ખાલી એવી એક્ટિંગ કરે છે?” ક્રિષ્ના હવે થોડી ચિઠાઈ.

“પાગલ હું નથી પાગલ તું છે!”

“એક્સ્યુઝ મી! તને કંઈ ભાન છે તું શું બોલી રહ્યો છે?”

“હા હું પુરા ભાનમાં જ છું ભાન તો તને નથી. તું હાથે કરીને એક એવા છોકરા સાથે લગ્ન કરી રહી છે જેને તું જરાય પ્રેમ નથી કરતી! અને યાદ રાખજે કદી એને પ્રેમ કરી પણ નહીં શકે!”

“અચ્છા અને તને આવું કેમ કરીને લાગ્યું તું કોઈ જ્યોતીશ છે?” ક્રિષ્નાએ મોઢાં વડે ચાળો કરીને પૂછેલું.

“એના માટે છે....ને થોડી કોમન સેન્સ નામની વસ્તું જોઈએ, જે તારામાં જરાય નથી! દુનિયાની નેવું ટકા સ્ત્રીઓમાં હોતી જ નથી! સારું ઘર જોયું કે લગ્ન માટે તૈયાર! છોકરાને સારી નોકરી મળી કે લગ્ન માટે તૈયાર! કોઈ કોઈ તો વળી જરીક કોઈ છોકરો કોઈ હીરોને મળતો આવતો હોય તો, તરત લગ્ન માટે રેડી! યુ.એસ.ના વિઝા મળ્યા તો ઘડીયા લગ્ન! બસ આમ જ નક્કિ કરશે એનો જીવનસાથી અને પછી લગ્નના બીજે મહીને અરે ઘણા કિસ્સામાંતો બીજે દિવસે જ ઝઘડવાનું ચાલું.... સાલી આખી જિંદગી પુરી થઈ જાયને તોય પેલ બિચારાને ખબર ના પડે કે પેલી કેમ એની હારે ઝઘડ્યા કરે છે!” મુરલીએ પણ પુરેપુરા ચીડાયેલા સ્વરે જવાબ આપેલો.

“તું હવે બકવાસ કરી રહ્યો છે હોં! છોકરી સાથે કોઈ આવી રીતે વાત કરતું હશે? હાલ તો બવ પ્રેમની વાતો ચાલતી હતી ને જેવું મેં કહ્યું કે મારા લગ્ન બીજે થવાના છે એટલે સાહેબને મર્યા લાગ્યા કેમ?” ક્રિષ્ના હવે ખરેખર ખીજવાઈ હતી.

“છોકરી સાથે આ રીતે વાત થાય એટલે શું હેં? તને બકા બકા કરીને ફોંસલાવીને વાત કરું. તું શું હજી દસ વરસની નાની કીકલી છે તે તને બેબી બેબી કહું! છોકરી છે...ને એટલે જ આમ દુર બેસીને વાત કરું છું, જો છોકરો હોતેને... તો ક્યારનાય બે ચાર મુક્કા જડી દીધા હોત તારા થોબડા પર! મારા દિલની વાટ લગાડીને વાત ના સમજે ત્યારે હું એમ જ કરું.” મુરલીએ બેંચ પરથી ઉભા થઈને એક હાથની મુઠ્ઠી વાળી હવામાં વીંઝતા કહ્યું.

“ઓ માય ગોડ! તું એક બદ્તમીજ માણસ છે, સારા ઘરની કોઈ છોકરી તારી સાથે લગ્ન તો શું કરે બે ઘડી ઉભીયે ના રહે!” ક્રિષ્ના એની જગ્યાએથી ઉભી થઈ ગઈ.

“તે ચાલવા માંડોને, કોના માટે ઉભા છો?” મુરલીએ ક્રિષ્નાને નીચે જવાના પગથિયા તરફ હાથ કરતા કહ્યું.

“એજ કરવું પડશે.” કિષ્ના ગુસ્સાથી પગથિયા ઉતરવા લાગી.

એની પાછળ પાછળ જ મુરલી પણ ચાલ્યો.” જુઓ... કોઈ અજાણી જગા પર મેડમ એકલા નીકળી પડ્યા. રસ્તામાં કોઈ એમના કાકાશ્રી એમને ઉઠાવી જાય તો દુનિયા તો મનેજ પૂછવાનીને....”

કિષ્ના કંઈ જવાબ આપ્યા વીના નીચે ઉતરી ગઈ. નીચે રિક્ષાવાળો ત્યાંજ ઉભો હતો. કિષ્ના એમાં બેસી ગઈ ને કહ્યું,

“ચલો. જહાં સે આયે થે વહીં”

રિક્ષાવાળો ઉભો રહ્યો. એ મુરલીની રાહ જોતો હતો. એ પણ આવી ગયો ફુલ વાળાને એની છાબડી પાછી સોંપીને. એ રિક્ષામાં બેસવા જતો હતો કે, કિષ્ના નીચે ઉતરવા ગઈ.

“હવે શું થયું?”

“મારે તારી સાથે નથી બેસવું!”

“જો ઝઘડો થાય એનો મતલબ એમ નહિં કે દોસ્તી પુરી! આવું તો ચાલ્યા કરવાનું.” મુરલી રિક્ષામાં અંદર ગયો કિષ્નાએ કમને પાછળ ખસવું પડ્યું.

મુરલીએ જોયું કે કિષ્નાનું મોંઢું ફુલેલું હતું. એના મોં પર એક સ્મિત આવી ગયું.” થોડું વધારે બોલાઈ ગયું, નહીં?” મુરલીએ મમરો મુક્યો, “ઓકે યાર, આઈ એમ સોરી! હવે માફ કરી દે! તારા લગ્નની વાત સાંભળીને મારું મગજ છટકી ગયેલું.”

કિષ્ના ચુપ જ રહી. એણે વિચાર્યું કે હાલ આ માણસ સાથે જીભાજોડી કર્યા વગર પહેલાં ઓફિસે પહોંચી જવું જોઈએ.

“જો તું છે... ને તારા બોસની પરમીશન લીધા વગર ઓફિસ ટાઈમમાં મારી સાથે ફરી રહી છે... તારે મારી મદદની જરૂર પડશે!” મુરલીએ એના ચહેરા પર મોહક સ્મિત રેલાવતા કહ્યું.

કિષ્નાને અચાનક પોતાની ભુલ સમજાઈ. બોસને જાણ કરવાનું કેમ કરીને ભુલાઈ ગયું? સાથે સાથે મુરલીએ જ આ નવી મુસિબત નોતરી છે એમ પણ લાગ્યું! એને મુરલી પર વધારે ગુસ્સો આવ્યો.....

પ્રકરણ ૬

ઓફિસની ઈમારત આગળ આવીને ઓટોરીક્ષા અટકી. પહેલા મુરલી નીચે ઉતર્યો પછી કિષ્ના ઉતરી. કિષ્ના આગળ વધવા જતી હતી કે, મુરલીએ એને રોકી.

“કિષ્ના આ પ્રસાદ...”

કિષ્ના ઊભી રહી. હજી એનું મોં ફુલેલું હતું. એણે પ્રસાદ લેવા હાથ લંબાવ્યો. મુરલીએ સાકરનું પેકેટ કિષ્ના તરફ લંબાવ્યું. કિષ્ના એને લેવા જ જતી હતી કે, મુરલીએ એને થોડુંક પાછું ખેંચી લીધું....

“આમાંથી અડધું મારું છે!” એજ મનમોહક સ્મિત સાથે મુરલીએ કહ્યું. એણે જાણે આજે કિષ્નાને તંગ કરવાનું જ નક્કી કરેલું.

“તો તું જ રાખીલે!” કિષ્ના કોઈ વાત કરવાના મૂડમાં ન હતી. એ આગળ ચાલવા ગઈ ત્યાંજ મુરલી એની આગળ આવીને ઊભો રહી ગયો.

“કેવી રીતે રાખી લઉં અડધું તારું છે!” મુરલી હસી પડ્યો.

“તું કંઈ સલમાનખાન નથી એના ડાયલોગ મારવાનું બંધ કર!” મુરલીને હસતો જોઈ કિષ્ના વધારે ગિન્નાઈ.

“તે તુંયે ક્યાં કરીનાકપૂર છે?” મુરલીએ સાકરનું પડીકું કિષ્નાના હાથમાં પકડાવ્યું અને જાણે સ્વગત બબડતો હોય એમ બોલ્યો, “શી'સ સો બ્યુટિફુલ! સો હોટ!”

“લુચ્ચો એક નંબરનો!” કિષ્ના સાકરનું પડીકું મુઠ્ઠીમાં દબાવી ફટાફટ એની ઓફિસમાં ભાગી.

કિષ્ના ઓફિસમાં દાખલ થઈ એ સાથેજ અસંખ્ય વિચારોએ એના મન પર કબજો જમાવ્યો. ત્યાં શું ચાલી રહ્યું હશે? બોસને કિષ્ના બહાર ગઈ છે એમ, કોઈએ કહ્યું નહીં હોય તો એમને હજી ખબર નહીં હોય.... હે ભગવાન બસ, આજે બચાવી લેજે પછી કદી આવું નહીં કરું! આવું બધું મનમાં વિચારતી કિષ્નાની આંખો આશ્ચર્યથી પહોળી થઈ ગઈ! ત્યાં કોઈ ન હતું!

“મેડમ! બધા લોકોની સાહેબે અર્જન્ટ મિટિંગ બોલાવી છે, પાંચ મિનિટ પહેલા જ ગયા બધા. ટોપ ફ્લોર પર હોલ છે...” પટાવાળા શિવુએ કિષ્નાને ઓટોમાંથી ઉતરતી જોઈ હતી. એ ભાગતો આવ્યો હતો, કિષ્નાને જાણ કરવા! કોણ જાણે કેમ પણ શિવુને કિષ્ના પ્રત્યે એક લાગણી બંધાઈ હતી. શિવુને તે એક સારી છોકરી લાગી હતી.

“થેંકયું અન્ના!” કિષ્ના સ્મિત સાથે જવાબ આપીને મિટિંગ ચાલતી હતી એ તરફ ભાગી.

કિષ્ના ઉપર પહોંચી. એનું નસીબ સારું તે દરવાજો ખુલ્લો જ હતો. એણે ધીરેથી

અંદર ડોકું નમાવ્યું. અંદર એક મોટા ટેબલની ફરતે ખુરસીઓ ગોઠવાયેલી હતી. ટેબલના સૌથી આગળના અને એની સામેના ભાગે એક એક ખુરસી હતી. બન્ને બાજુઓએ છ છ ખુરસી મુકેલી હતી. શ્રીવિજ્યાસ્વામી છેક આગળના ભાગવાળી એક ખુરસીમાં બેઠા હતા. એમની બન્ને બાજુ બે બે છોકરીઓ બેઠેલી. કોઈનું ધ્યાન દરવાજે ઊભેલી કિષ્ના તરફ ન હતું.

કિષ્નાને થયું કે બોસની નજર ચુકવીને અંદર ઘુસી જાય. પછી તરત જ વિચાર બદલાયો એને થયું કે, જો પકડાઈ જવાશે તો સફાઈમાં કંઈ બોલવા જેવું નહીં રહે!

એણે ધીરેથી પુછ્યું, “મેં આઈ કમ ઈન સર?”

કંઈક બોલવામાં વ્યસ્ત સરે એક નજર નાખી બારણે અને હાથથી જ અંદર આવવાનો ઈશારો કર્યો. કિષ્ના એક નાની બાળકીની જેમ ભાગી અને બે છોકરીઓ પછીની ત્રીજી ખાલી ખુરસીમાં ગોઠવાઈ ગઈ.

એને શ્વાસ ચડી ગયેલો. ઓટોમાંથી ઉતરી ત્યારની એ ભાગતી જ રહેલી! મુરલીએ કહેલું કે, તું તારા બોસની પરમીશન વગર મારી સાથે ફરી રહી છે, ત્યારનું એનું મન ઉચાટમાં હતું. હવે એને જરી ઘરપત થઈ. એણે ત્યાં ચાલી રહેલી ચર્ચામાં ધ્યાન પરોવ્યું. શ્રીવિજ્યાસ્વામી બોલી રહ્યા હતા,

“પ્રયત્ન કરતા રહો. સો વાર પ્રયત્ન ના કરો ત્યાં સુંધી હાર ના માનો! તમારે સામેં વાળા માણસની ગરજ છે એને કદાચ તમારું કામ હોય કે ના પણ હોય. એટલે બને એટલી મિઠાસથી સામેવાળી પાર્ટી સાથે વાત કરે રાખવાની. હોઈ શકે સામેવાળો કસ્ટમર થાકેલો કે અકળાયેલો હોય, વાત કરવાની ઘસીને ના પાડીદે તો પણ આપણે અકળાવાનું નહીં. હસીને ફરીથી ફોન કરીશ કહીને ફોન મુકી દેવાનો. જ્યારે એ મુડમાં હોય ત્યારે વાત કરવાની. આ વીક દરમિયાન તમારે કેટલીક ચીજોનું વેચાણ કરવાનું છે, ઓન લાઈન! તમારી ખુબીઓ બહાર લાવવામાં આ ટાસ્ક તમને ખુબ મદદરૂપ થશે. અત્યારે ગ્રાહક સાથે અને નાના વેપારી સાથે કેવી રીતે ડીલ કરવું તે શીખસો તો, આગળ જતા મોટી મોટી કમ્પની અને હાઈલી એજ્યુકેટેડ પર્સન સાથે વાત કરવામાં વાંધો નહીં આવે. ઈન્ફોર્મેશન! બધીજ નાનામાં નાની વાતની તમને જાણકારી હોવી જોઈએ. જેનો માલ છે એ પાર્ટી જેટલું કહે એ, અને ના કહે એ પણ, તમે જાણતા હોવા જોઈએ. તમારાં ગ્રાહકના દરેક સવાલનો તમારી પાસે જવાબ હોવો જોઈએ. તમારા કોન્ટેક્ટ તમને આમા કામેં લાગશે. ઈન્ટરનેટમાં મહિતીનો ભંડાર ભરેલો છે, એ તમારા કામમાં આવશે પણ એનો વિવેક પૂર્વક ઉપયોગ કરવો જરૂરી છે. એમાં બતાવેલી દરેક મહિતી સાચી જ હોય એ જરૂરી નથી. અહીં ઘણા લોકો તમને ગુમરાહ કરવા જ બેઠા હશે. મલ્ટીનેસનલ કંપનીમાં કામ કરવું એટલે મગરોથી ભરેલી નદી તરી ને સામેં પાર જવું! જો તમે ત્યાં સુંધી પહોંચી ગયા તો કંપની તમારા માટે બધું જ કરી છૂટશે! સારો પગાર, ઘર, ગાડી,

ક્યારેક કોઈ સારવાર કરાવો તો એનોય ખર્ચો કંપની તરફથી!”

એ થોડીવાર અટક્યા. સામે પડેલો ગ્લાસ ઉઠાવી પાણી પીધું. બધી છોકરીઓ પર એક નજર નાખી પછી કહ્યું,

“વેલ! કામ તો ચાલતું જ રહેવાનું. વચ્ચે જ્યારે સમય મળે થોડી મજા કરી લેવાની.” એમણે હસીને ફરીથી બધી છોકરીઓ તરફ એક નજર નાખી.

“ઓકે આજનું શેસન અહિં પૂરું કરીયે અને એક બીજી વાત. આજે સાંજે મારા ઘરે એક પાર્ટી છે અને તમારે બધાએ એમાં આવવાનું છે.”

“વોવ.... મને પાર્ટીમાં જવાનું બહું ગમે. હું જરૂર આવીશ સર!” માધુરીએ નાના બાળકની જેમ બે હાથે તાલી પાડીને કહ્યું.

“કોઈનો બહે છે સર?” ક્યારની ચૂપ બેઠેલી શિવાનીએ એના બધા દાંત દેખાવ એટલું પહોળું સ્મિત કરીને પુછ્યું.

“ના કોઈનો બર્થડે નથી. તમારા લોકો માટે જ ખાસ વેલકમ ડીનર ગોઠવ્યું છે! બધા સાંજે આંઠ વાગે મળીયે, મારા બંગલે, ઓકે”

ઓકે નો જવાબ બધી છોકરીઓએ ઓકે કહીને આપ્યો. કિષ્નાનું મન ન હતું પાર્ટીમાં જવાનું પણ બોસને ના કહેવાની એની હિંમત ના ચાલી. એ ઊભી થઈ કે અચાનક એને આંખે અંધારું છવાઈ ગયું. એને ચક્કર આવી ગયા. એને થયું કે હમણા પડી જશે. એ પાછી એની ખુરસી પર બેસી પડી કે ફસડાઈ પડી!

“શું થયું કિષ્ના?” બોસ તરતજ એની મદદે આવ્યા.

બીજી છોકરીઓ જતા જતા ઊભી રહી ગયેલી એમને જવાનું કહીને શ્રીવિજ્યાસ્વામીએ કિષ્નાનો હાથ પકડી એને ઊભી થવામાં મદદ કરી.

કિષ્નાનું માથું ગોળ ગોળ ભ્રમતું હતું પણ એ હવે સ્વસ્થ હતી. કાલ સવારનું એણે કંઈ ખાધું ન હતું. સાંજે વોમિટ થયેલી એમાં આખું પેટ ખાલી થઈ ગયેલું. આજે પાછો ઉપવાસ કરેલો, સવારની દોડધામમાં ચા પણ પીધી ન હતી. અત્યાર સુંઘી સાથ આપ્યા પછી, હવે એના શરીરે એનો સાથ છોડી દીધો....એને ચક્કર આવી ગયા!

કિષ્નાએ આંખો ખોલી, એ હવે પૂરેપૂરી સ્વસ્થ થઈ ગઈ હતી. પણ, આ શું એ એના બોસની છાતી પર માથું ઢાળીને ઊભી હતી. શ્રીવિજ્યાસ્વામીનો એક હાથ એની ટુંકી બાયની કુર્તીમાંથી ખુલ્લા થતા એના ખભા પર ફરી રહ્યો હતો અને બીજો હાથ એની કમર પર અજગરની જેમ વિંટળાયેલો હતો.....!

એના બોસને એક ઘક્કો મારીને એ દૂર હટી ગઈ. એને ચક્કર આવ્યાને એ ખુરસીમાં બેસી પડી પછી શું થયેલું એણે બરોબર યાદ કરવાની કોશિષ કરી. એને

એના બોસે ઊભી થવામાં મદદ કરેલી અને એની અસ્વસ્થતાનો ફાયદો ઉઠાવી એ એના શરીર પર હાથ ફેરવી રહ્યો હતો, છીં....!

એક જ પળમાં એનું બોસ પ્રત્યેનું બધું માન ઉતરી ગયું. એ કંઈક ધ્રુણાથી એમની તરફ એક નજર ફેંકીને બહાર નીકળવા જતી હતી ત્યાં જ એના બોસે કહ્યું,

“રેલેક્ષ બેબી! આટલું અકળાઈ નહીં જવાનું. તને ના ગમે એવું હું કંઈ નહીં કરું. મને કશો વાંધો નથી પણ, અહિં તને મારી જરૂર પડવાની... હું તને અહિં જ કાયમી નોકરી અપાવી દઈશ બદલામાં તારે... તું સમજે છે ને?” એના બોસે આંખ મીચકારી.

ક્રિષ્ના ગુસ્સાથી તમતમી ઉઠી. બોસને એક તમાચો મારી દેવા એના હાથ કાંપી રહ્યા, એનું આખું શરીર કાંપી રહ્યું, એનાથી હવે વધારે અહિં નહિં ટકી શકાય એમ લાગતા એણે બહાર નીકળીને જોરથી બારણો ઘક્કો મારીને એને બંધ કર્યું. એ લિફ્ટમાં નીચે આવી અને ઓફિસમાં ના જતા એમની ઓફિસની નીચે આવેલી નાનકડી કેન્ટિંગમાં જઈ બેસી ગઈ.

બે મિનિટ એમજ વીતી ગઈ. ક્રિષ્ના બન્ને હાથે એનું મોઢું ઘૂંપાવી એનો ગુસ્સો ખાળવાનો પ્રયાસ કરી રહી. સાલારી આટલી હિંમત એ સમજી શું બેઠો છે મને હું એને એવી સસ્તી છોકરી લાગી? હલકટ સાલો. એની હિંમત કેવી રીતે થઈ મને હાથ લગાડવાની?

એની સામેની ખાલી ખુરસીમાં કોઈ આવીને બેઠું હોય એમ એને લાગ્યું. એણે એ તરફ ધ્યાન ના આપ્યું. એણે મોં આગળથી એના હાથ હટાવ્યા. વેઈટર જેવો એક છોકરો ક્યારનોય ઓર્ડર લેવા આવીને ઊભો હતો. એને ક્રિષ્નાની સામે આવીને બેઠેલી છોકરીએ બે સ્ટ્રોંગ કોફી લાવવા કહ્યું.

“શું થયું?” પેલી યુવતીએ પુછ્યું.

“અરે યાર તને પૂછું છું, શું થયું?” પેલીએ ફરીથી પુછ્યું.

હવે ક્રિષ્નાએ સ્વસ્થ થઈને સામે બેઠેલી વ્યક્તી તરફ જોયું. સફેદ, લાંબી અને પહોળી ટી શર્ટ પહેરેલી એક યુવતી તેની સાથ વાત કરી રહી હતી. ટેબલની સામે એને એટલું જ દેખાયું. ક્રિષ્નાને તરત શું કહેવું એ સમજમાં ના આવ્યું.

“તું અહિં ટ્રેનીંગ માટે આવી છે ને? મેં તને જોયેલી. શું થયું બોસે કંઈ કહ્યું?”

ક્રિષ્નાના હોઠ બોલવા માટે ખુલ્યા અને તરત જ પાછા ભીડાઈ ગયા. એ હવે બિલકુલ સ્વસ્થ હતી. કોઈ અજાણી યુવતી સાથે કેટલી વાત કરવી જોઈએ એ વિચારી એણે ચૂપ રહેવાનું પસંદ કર્યું હતું. કોફી આવી ગઈ હતી.

“આ બીજો કપ તારા માટે છે.” સામેવાળી યુવતીએ સહેજ હસીને કહ્યું.

ક્રિષ્નાને હાલ એની તાતી જરૂર હતી. સહેજ હસીને એણે સામે આભાર માન્યો. એણે એ યુવતી સામે નજર કરી. પાતળા મોઢાવાળી એ ઘઉંવર્ણી યુવતી પહેલી નજરેજ ચબરાક અને ખુબ આત્મવિશ્વાસી લાગતી હતી. એના ખભા સુંઘીના છૂટા વાળ સફાઈબંધ કપાયેલા હતા જે સુંદર લાગતા હતા. એ ચશ્મા પહેરતી હશે કદાચ એના નાકની ડાંડી પર ઉપરની બાજુએ બન્ને તરફ નિશાન હતા.

“હું મીરા. છેલ્લા ચાર વરસથી અહિં જોબ કરું છું. તારા રૂમની ઉપર જ મારું ક્વાર્ટર છે. હું અહિં એકલી જ રહું છું મારા હસ્બંડની જોબ ચેન્નઈમાં છે. શરુ શરુમાં હું પણ તારા જેવી જ હતી. વાતે વાતે રડી પડતી. ઘરમાં સાલુ કોઈ ઊંચો અવાજ કરીને વાત પણ ના કરતું હોય અને અહિં, બોસ મનફાવે ત્યારે ઉતારી પાડતો! મનમાં થતું કે ઘરે પાછી જતી રહું પણ આટલી સારી જોબ છોડવી મને પોસાય તેમ ન હતું. મમ્મી પપ્પાને હું એકની એક સંતાન છું. અમે લોકો મિડલક્લાસ ફેમિલિમાંથી બીલોંગ કરીએ છીએ. લાઈફને સરખી રીતે ચાલતી રાખવા નોકરી કરવી જ પડે! બસ, મેં એડજસ્ટ થવાનું ચાલુ રાખ્યું. કામમાં જ મન પરોવી મારું બેસ્ટ આપતી ગઈ. પૂરું એક વરસ સખત સ્ટ્રગલમાં ગયું. સતત માનસિક તણાવ. હું બસ મારુ કામ કરતી ગઈ અને છેલ્લે મારી સાથેના બધા રીજેક્ટ થયા, હું એકલી સિલેક્ટ થઈ, મને અહિં જ જોબ મળી ગઈ. એ પછી મારો આત્મવિશ્વાસ વધી ગયો. હું મન દઈને કામ કરતી જ ગઈ અને આજે જોઈલે તારી સામે બેઠી છું. કંપનીની એક વિંગની ડેપ્યુટી સેક્રેટરી!”

ક્રિષ્નાને હવે લાઈટ થઈ. એની સામે જેવ્યક્તિ બેઠી હતી એ હતી, એ. એસ. મીરાકુમારી! એ ક્રિષ્ના જેવી કેટલીયે છોકરીઓ માટે આદર્શ સમાન હતી. એની એક મુલાકાત માટેય કેટલાયે દિવસોની રાહ જોવી પડતી, એ અત્યારે એની સાથે એની જુની સખીની જેમ વાત કરી રહી હતી. કદાચ એની આ સરળતાએ જ એને આટલે પહોંચાડી હશે! ક્રિષ્નાનો મુડ સુધરી ગયો. મનોમન એણે એના કાનુડાનો આભાર માન્યો. છેક છેલ્લી ઘડીએ જ્યારે જ્યારે એ હારીને હથીયાર હેંઠા મુકવાનું વિચારતી હોય ત્યારે કોઈ ને કોઈ રૂપે એનો શ્યામળીયો એની મદદે આવી જ જાય છે!

પોતાની સામે બેઠેલી મીરાકુમારીને જોઈને અને એની વાતો સાંભળીને ક્રિષ્નાને સારું લાગ્યું. એણે સામે પડેલો કોફીનો મગ ઉઠાવ્યો.

“તને ખબર છે તું કેટલી બ્યુટીફુલ છે?” મીરાએ ક્રિષ્ના સામે જોઈને કહ્યું, “જો હું છોકરો હોતેને તો તને ક્યારનુંયે પ્રપોઝ કરી દીધું હોત!”

ક્રિષ્નાને મુરલી યાદ આવી ગયો એના ચહેરા પર એક સ્મિત ફરકી ગયું.

“અરે વાહ! આ ગાલ પર ખંજન સાથેની તારી સ્માઈલ તો વગર હથીયારે કોઈનેય

ઘાયલ કરવા કાફી છે! તને ખબર છે એક માત્ર સ્મિત ફરકાવીનેય તું તારું કામ કઢાવી શકે છે! તને થતું હશે કે, આ મારી સામે કોઈ ગાંડી આવી ગઈ લાગે છે, હેને?” સાઉથ ઈન્ડિયન ટચના અંગ્રેજી સાથે મીરાં બોલી રહી હતી.

“નો, નો, મેમ! તમારી વાત હું સમજું છું.” કિષ્ના વચ્ચે બોલી.

“સરસ! જો સમજતી હોયને તો એક વાતની મનમાં ગાંઠ બાંધીલે, જ્યાં સુંઘી તું નહીં ઈચ્છે ત્યાં સુંઘી કોઈ તારું શોષણ નહીં કરી શકે! પુરુષમાત્રને આદત હોય છે સુંદર સ્ત્રીને જોવાની! કોઈ એક વખત જોશે તો કોઈ ટીકી ટીકીને જોયા જ કરશે, તું જેટલી બીવાયેલી ગભરાયેલી રહીશ એટલી એ લોકોની નજર તારો વધારે પીંછો કરશે. થોડુક હસી નાખવાનું એમની સામેં અને એમાં હું કંઈ ખોટું નથી સમજતતી. જો પુરુષ સ્ત્રીને જોતો જ ના હોત તો, સ્ત્રીઓ આટલા સાજ-શણગાર કોને માટે કરતી હોત? આખી દુનીયા સુંદરતાની પૂજા કરે છે. ફક્ત માણસો જ શું કામ તું પ્રાણી, પક્ષી, કોઈ પણ જીવ જોઈ લે. ઢેલને આકર્ષવા મોરનેય સુંદર પંખ જોઈએ અને બધા પુરુષ કંઈ ગુંડા નથી હોતા. એમના ઘરમાંય મા-બેન હોય છે. બે-પાંચ ટકાને બાદ કરતા બધા સજ્જન જ હોય છે. સામેવાળાના મનમાં આપણા માટે માનની લાગણી હોવી જોઈએ. અને એ માન મેળવવા તમારે તમારું મગજ દોડાવવું પડે. મહેનત કરવી પડે! સફળતા પૂર્વક કામ કરી દેખાડવું પડે! થોડો ટાઈમ જરૂર લાગે પણ એ સાવ અશક્ય નથી.” મીરા થોડીવાર અટકી અને એની કોફીનો મગ ખાલી કર્યો.

“તું એક સામાન્ય ગ્રુહિણીને જ જો. એકસાથે એ કેટલા કામ કરતી હોય છે. એકબાજુ દૂધ ગરમ કરવા મુક્યું હોય કે દાળ ઉકળતી હોય તો બીજી બાજુ રોટલી વણાતી હોય, ગરમ ગરમ રોટલી ઉતરે એવી ચિપિયાથી પકડીને ટેબલ પરની પ્લેટમાં મુકવા જતી હોય, સાથે કામવાળી બાઈને અને છોકરાઓને કોઈને કોઈ ઈનસ્ટ્રક્શન આપતી હોય! વચ્ચે ફોન આવી જાય કે દરવાજે બેલ વગાડે તો એય એ જોઈલે એના ચાલું કામમાં કંઈ વીક્ષેપ ઊભો કર્યા વગર! તો પછી એવી કાર્યકુશળ સ્ત્રી જ્યારે ઓફિસમાં પગ મુકે ત્યારે શું કામ ખચકાતી હશે?”

એકધારું બોલી રહેલી મીરાનો ફોન રણક્યો અને એને અટકવું પડ્યું.

“અલાર્મ વાગ્યું. મારે જવું પડશે. છેલ્લે એટલું કહીશ કે, આમ એકલી ના પડી જઈશ. નવા નવા દોસ્ત બનાવ અને ડરીને નહીં પણ, લડીને જીવ!” પોતાનું પર્સ ઉઠાવી મીરા લગભગ દોડતી હોય એમ ઝડપથી ભાગી.

“થેંક્યુ મેમ!” કિષ્ના મીરાને જોઈ રહી, લાંબી સફેદ ટીશર્ટ નીચે એણે ડાર્ક બ્લ્યુ બહુજ ખુલતું એવું કોથળા જેવું જીન્સ પહેરેલું. કિષ્નાના મનમાં મીરાનું છેલ્લું વાક્ય પડઘાતું રહ્યું. ડરીને નહીં, લડીને જીવ! એ ઊભી થઈ અને પાછી ઓફિસમાં ગઈ. ત્યાં બધી છોકરીઓ સાંજે શું પહેરીને પાર્ટીમાં આવશે એની ચર્ચા કરી રહી હતી.

ક્રિષ્ના પણ એ લોકોની ચર્ચામાં જોડાઈ.

પ્રકરણ ૭

ઓફિસમાં બધી છોકરીઓ સાંજે પોતે શું પહેરીને આવશે એની ચર્ચા કરી રહી હતી. ક્રિષ્ના પણ એ લોકો પાસે જઈને ઊભી રહી ગઈ.

“જે ડ્રેસકોડ ડીસાઈડ કરો એ મને પણ કહેજો.” ક્રિષ્નાએ સ્મિત સાથે કહ્યું.

“અમે બધાએ વન-પીસ પહેરવાનું વિચાર્યું છે. તારી પાસે એવો ડ્રેસ છે?” શિવાનીએ એની પહોળી સ્માઈલ ફરકાવી. એની નજર ક્રિષ્નાને પગથી માંથા સુંધી માપી રહી....

“ઓહ! સરસ! મારી પાસે છે.” ક્રિષ્નાને આ આઈડીયા ગમ્યો ન હતો છતાં એણે કહ્યું.

બધા છૂટા પડ્યા અને સાંજે બોસને બંગલે મળવાનું નક્કી થયું. ક્રિષ્ના એના રૂમ પર પાછી ફરી. હજી છો વાગવામાં પાંચ મિનિટ બાકી હતી. સાંજે આંઠ વાગે બોસના ઘરે જવાનું હતું. ક્રિષ્નાએ એના ઘરે ફોન જોડ્યો. વીસેક મિનિટ એમાં ગઈ પછી એણે પાર્થને ફોન કર્યો. ઘણા દિવસોથી એની સાથે નિરાંતે વાત નહતી થઈ. આજે સમય હતો અને મુડ પણ!

“હલ્લો!” બે લાંબી રીંગ ગઈ પછી પાર્થનો જાણે કોઈ ઊંડી ખીણમાંથી બોલતો હોય એવો અવાજ સંભળાયો. એનો અવાજ જ એવો હતો. એ એકદમ શાંતિથી વાત કરતો.

“શું સાહેબજી, વાત કરી શકાય એમ છે કે?” ક્રિષ્નાએ રમતિયાળ અવાજે પૂછ્યું.

“હા, હા બોલને.” પાર્થ એક મિટિંગમાં હતો. એણે એની સાથેના માણસોને હાથથી પાંચ મિનિટ રાહ જોવાનો ઈશારો કર્યો અને ફોન લઈને એ એક ખુણામાં થોડે દૂર ચાલ્યો ગયો.

“શું કરે છે?” ક્રિષ્નાએ પૂછ્યું.

“ખાસ કંઈ નહીં. ઘરે જવાની તૈયારી કરતો હતો. બીજું બોલ.”

“કેમ છે ઘરે બધા, મમ્મી પપ્પા મજામાંને?”

“હા બધા મજામાં. બીજુ બોલ.”

“હવે બીજુ શું બોલું બધું હું એકલીજ બોલ્યા કરું કંઈક તું પણ વાત ચાલું કર.”

“ઓકે,” પાર્થ હસી પડ્યો.” તને ફાવી ગયું ત્યાં?”

“હમ્મ...ધીરે ધીરે ગોઠવાઈ રહી છું. સારું છે. એક વરસ નીકળી જશે.”

“સરસ સરસ બીજુ બોલ.”

“કપાળતારું”

કિષ્ના હસી પડી, “બીજુ બોલ,બીજું બોલ ચાલ મુકું છું પછી વાત કરીશું.”

“કેમ, શું થયું?”

“કંઈ નહીં. બસ તારા હાલચાલ જાણવાજ ફોન કરેલો તે જાણી લીધા!”

“ઓકે. ટેક કેર! બાય...”

“બાય.” કિષ્નાએ ફોન મુક્યો.

એને લાગ્યું હતું કે, હાલ પાર્થ વ્યસ્ત હશે છતાં, એણે વાત કરી. એ કેટલો સમજદાર અને કેરીંગ છે, મનોમન એ બોલી. એને આજ સવારે જ મુરલી સાથે થયેલી વાતો યાદ આવી ગઈ. મુરલી...હુહ!, કેટલોતો કાળો છે, અને એની વાતો, છી..!, સભ્યતા નામની એક વસ્તુ નથી એનામાં! એકતો કોઈ અજાણી છોકરીને પેલ્લીજ મુલાકાતમાં પ્રપોઝ કરે અને પેલીની ‘ના’, સાંભળીને....બાપરે બાપ! કેટકેટલું સંભળાવ્યું મને! કિષ્નાના મોં ઉપર ઘડીકમાં હાસ્યના તો ઘડીકમાં ગુસ્સાના ભાવ આવતા રહ્યા.

સાડાસાત વાગે કિષ્ના તૈયાર થવા ઊભી થઈ. એને કેમનું તૈયાર થવાનું છે એ એણે પહેલાથીજ વિચારી રાખેલું. આમેય એને તૈયાર થતા બહું વાર નથી લાગતી.

ઢીંચણથી ખાસે નીચે સુંધીનું લગભગ એંકલ લેન્થ જેટલું લાંબુ, એકદમ આછાગુલાબી રંગનું ફોક એણે પહેર્યું. સીના પર અને પાછળ પીંઠ પર ડીપ યુ શેપનું ગળુ કટ કરેલું એ ફોક સીના પર અને કમર પર ચપોચપ આવી રહેતું અને કમરની નીચેથી ઝીણી ઝીણી ચપટીઓ લઈને સીવેલો ઘેર છેક નીચે ઘણો જ પહોળો થતો હતો. નીચેના ઘેરની અંદર લાલ મોટા ગુલાબની છૂટી પ્રિન્ટ ખુબ સુંદર લાગતી હતી. એણે હળવું ફાઉંડેસન અને કોમ્પેક્ટ પાવડર લગાવી હોઠ પર આછી ગુલાબી, ચમકતી લીપસ્ટીકનો લસરકો કર્યો. વાળમાં કાંસકો ફેરવી લીધો અને પગમાં લાલ મોકેશન ચઢાવી, સીનામાં હવા ભરી એ અરીસા આગળ ઊભી રહી. એના પોતાના પ્રતિબિંબ પર એ પોતે જ મોહી પડી!

હજી થોડી મિનિટો એની પાસે બચી હતી. એણે એના રૂમમાં લગાવેલા કુષ્ણના ફોટા આગળ અગરબત્તી ફેરવી અને બે ઘડી આંખો મીંચી ભગવાનનો આભાર

માન્યો.

એને યાદ આવ્યું જો અત્યારે એ એના ઘરે અમદાવાદ હોત અને આમ એકલી પાર્ટીમાં જતી હોત તો મમ્મીએ સલાહ સુચનનો આખો પહાડ ખડો કરી દીધો હોત! પપ્પા એને લેવા મુકવા આવત. એને પહોંચ્યાને અડધો કલાક તો માંડ થયો હોત ને મમ્મીનો ફોન આવી જાત, “હવે ક્યારે નીકળે છે? તારા પપ્પા આવી ગયાછે, બહાર ઊભા છે. જોજે, એકલી નીકળી ના પડતી! અને હા, કોઈનું આપેલું કંઈ પણ ખાવા પીવાનું લેતી નહીં. બધા લોકો જ્યાંથી લેતા હોય, ત્યાંથી જ જાતે ખાવાનું લઈ લેજે!” કિષ્નાને બારણો ટકોરા પડ્યા. એ આસ્થા હતી. એણે એક મોટી, ચુસ્ત ટી શર્ટ જેવું કેસરીયા રંગનું ઢીંચણ સુંધીનું ટોપ પહેર્યું હતું. ખુલ્લા વાળમાં એ સુંદર લાગતી હતી. એણે બહારથીજ પુછ્યું હતું,

“કિષ્ના રેડી?”

બારણું ખોલીને ઊભેલી કિષ્નાને જોતા જ એણે વ્હિસલ વગાડી અને પહેલી આંગળી અને અંગુઠાથી એક ગોળાકાર બનાવી બાકીની ત્રણ આંગળીઓ સીધી રાખી એણે, “મસ્ત લાગે છે!” એમ ઈશારો કર્યો અને ઉમેર્યું,

“ચાલ, નીકળીશું આપણે બન્ને ચાલતા જ જતા રહીયે, એમનું ઘર બહું દૂર નથી. સરિતા, માધુરી અને શિવાની, એ ત્રણેય સાથે આવવાના છે એમના વ્હિકલ પર.”

“ઓકે.” કિષ્ના અંદર ગઈ તાળુ લેવા. પાછી એની નજર અરીસામાં ગઈ. એક ક્ષણ કંઈક વિચારીને એણે કબાટ ખોલ્યું અને લાલ રંગનું એક સ્કાર્ફ જેવું રેશમી કપડું લઈને ગળાપર એવી રીતે વીટાળ્યું કે એના બે છેડા છાતી પર ઝુલતા રહે. તાળુ મારી, ચાવી પર્સમાં સરકાવી એ આસ્થા સાથે બહાર નીકળી ગઈ.

એ લોકો બોસને ઘરે પહોંચ્યાં ત્યારે જ બાકીની ત્રણ છોકરીઓ પણ એમને ગેટ પર જ મળી ગઈ. બધી એકબીજાને ધારી ધારીને થોડી પળ જોઈ રહી. પાછળથી આવેલી ત્રણેય છોકરીઓએ લગભગ એકસરખું ટોપ પહેરેલું. ઢિંચણથી ખાસુ, એક વેંત જેટલું ઉપર, સ્કિની ટાઈટ એ લોકોનું ટોપ બાય ની જગાએ ફક્ત બે પતલી પટ્ટીઓ વાળું હતું. સરિતાનું ભરાવદાર શરીર એમાં વધારે ભરાવદાર લાગતું હતું.

“આ ગળામાં શું લટકાવ્યું છે?” શિવાનીએ કિષ્નાના સ્કાર્ફ તરફ જોઈને પુછ્યું.

કિષ્નાએ ફક્ત સહેજ હસીને વાત ટાળી દીધી.

બોસના ઘરની બહાર ગાર્ડનમાં એક મોટું ટેબલ ગોઠવાયેલું હતું. એમાં વેજ-નોન વેજ ઘણી બધી વાનગીઓ રાખેલી હતી. ધીમું સંગીત ચાલતું હતું. ક્યાંક ક્યાંક ઝાડીઓમાં ગોઠવેલા પીળા ગોળા પ્રકાશ રેલાવી રહ્યા હતા. શ્રીવિજ્યાકુમાર અહિં એકલા જ હતા. એમનો પરિવાર હાજર ન હતો. બધી છોકરીઓ આવીને ગાર્ડનમાં મુકેલી ખુરસીઓ પર બેઠી પછી બોસ આવેલા.

“વેલકમ ટુ માય હોમ માય ગોર્જયસ ગર્લસ!”

“થેંક્યુ સર!” બધીએ કોરસમાં કહ્યું.

એક છોકરો આવીને બધાની આગળ ગ્લાસ ભરેલી ટ્રે ધરતો હતો. બધાએ એમાંથી એક એક ગ્લાસ ઉઠાવ્યો. કિષ્ના આગલ ટ્રે ધરતાજ એણે પુછ્યું,

“આ શું છે?”

“બીયર!”

કિષ્નાએ ડોકું ઘુણાવી ના પાડી. બધા એના તરફ જોઈને હસી પડ્યા. થોડી મજાક મસ્તીભરી વાતો ચાલી. પછી બોસ ઊભા થયા અને કિષ્ના પાસે આવીને હાથ લંબાવી એને ડાન્સ માટે ઈન્વાઈટ કરી.

“નો.” કિષ્નાએ એક સુંદર સ્મિત સાથે એકાક્ષરી જવાબ આપ્યો. બધાનું ધ્યાન ત્યાંજ હતું.

“તને ખબર છે તું કોને ના પાડે છે છોકરી એનો મતલબ ખબર છે?” બોસમાં બે પેગ માર્યા પછી ઉર્જા આવી ગઈ હતી.

“હા!” કિષ્નાએ એકદમ સ્વાભાવિકતાથી જવાબ આપ્યો, “પણ સર કદાચ તમને ખબર નથી લાગતી, જ્યારે કોઈ છોકરી ‘ના’ કહે ત્યારે એનો મતલબ ‘ના’ જ હોય! ‘નો મીન્સ નો’ તમે પિન્ક નથી જાણો?” કિષ્નાએ સહેજ હસીને કહ્યું અને આખી વાતને મજાકમાં વાળી લીધી.

કિષ્ના બોલી કે તરત જ માધુરી મોટેથી ખી ખી કરતી, એનું આખું શરીર ધ્રુજાવતી હસી પડી. એને જોઈને બાકીની બધી છોકરીઓ પણ હસી પડી. કિષ્નાના મોં પરના સ્મિતને બોસ કંઈક ધુરંદીને થોડીવાર જોઈ રહ્યો...

બોસ પણ પિન્ક ફિલ્મ જોઈ ચુકેલા હતા.

“નો”નો મતલબ એ સારી પેઠે સમજી ગયા. કિષ્નાનું આજનું વર્તન એમને અપમાનજનક લાગેલું પણ, હાલ એમણે ચૂપ રહેવાનું જ મુનાસીબ માન્યું. આખી પાર્ટીનો મૂડ ખરાબ ના થાય એટલે સરિતા એની જગાએથી ઊભી થઈ અને બોસ પાસે જઈને કહ્યું,

“જવાદોને સર! એ છે જ એવી! સાવ મણિબેન! ચાલો આપણે ડાન્સ કરીયે.” સરિતાએ બોસનો હાથ પકડ્યો.

બોસે એક નજર સરિતાના માંસલ બદન ઉપર નાખી અને એના ખભા ઉપર હાથ મુકીને કહ્યું, “ઓકે. કમ ઓન સ્વીટી!”

એક બાજુ બેસીને તમાશો જોઈ રહેલી શિવાનીએ ઊભા થઈને માધુરી અને આસ્થાને ડાન્સમાં જોડાવાનું કહ્યું. એ લોકો એક એક બીયરનો ગ્લાસ ટકટકાવી

ગયેલા હતા, એમનું મગજ કોઈ અલૌકિક આનંદમાં તરબતર હતું. એ બન્ને પણ ઊભી થઈ અને જ્યાં બોસ અને સરિતા નાચી રહ્યા હતા ત્યાં જઈને ત્રણેય નાચવા લાગી.....

કિષ્ના એકલી બેઠી બેઠી આ આજની, મોડર્ન કહેવાતી પ્રજાનો નાચ જોઈ રહી. એને થયું કે, જો મોડર્ન હોવું એનો મતલબ અડધું શરીર ઊગાડું રહે એવા કપડા પહેરી, દારુ ઢીંચીને નાચવું એજ હોય તો, તો હું મણીબેન બની રહેવાનું જ પસંદ કરું. અચાનક એને થયું કે, જો મમ્મીને ખબર પડે કે, એ જ્યાં પાર્ટીમાં આવી છે ત્યાં આવું બધું ચાલી રહ્યું છે તો કિષ્નાથી ખખડીને હસી પડી પડાયું!

લગભગ કલાક થયો હશે. જમવાનું ઠંડુ થઈ ગયેલું એ ફરીથી ગરમ કરીને મુકાયું હતું. બધા લોકો નાચવામાં અને પીવામાં જ મશગુલ હતા. નશો નશાનું કામ બરોબર કરી રહ્યો હતો. બધા ઝુમવા લાગેલા, પગ લથડવા લાગેલા. બોસ અને સરિતા એક્બીજાને ભેંટીને જાણે એકબીજાને પડતા બચાવતા હતા! અંગ્રેજી સંગીતના તાલે છોકરીઓ તાલ મિલાવવા મથતી હતી. એ બધી હવે કુદી કુદીને થાકી હતી છતાં, નાચે જતી હતી. નવ વાગી ગયા હતા. કિષ્નાને હવે ભૂખ લાગેલી....

એ ઊભી થઈ અને ટેબલ પાસે આવી. વેજ વાનગીમાં પનીરની કોઈ ગ્રેવીવાળી ડીસ હતી. કિષ્નાએ એ અને એક રોટલી લીધા. સાથે બહું બધો સલાડ ડીસમાં ભર્યો. શ્રીખંડ જેવી લાગતી એક વાનગીને એ જોઈ રહી હતી. ત્યાં ઊભેલા એક છોકરાએ જણાવ્યું કે, એ વેજ છે. કિષ્નાએ એ છોકરાનો આભાર માનીને એ વાનગીને પણ ડીસમાં સ્થાન આપ્યું. સવારનો ઉપવાસ હતો, કિષ્ના બીજા બધાની પરવા કર્યા વગર આરામથી એકલી બેસીને જમી! જમ્યાં પછી કિષ્નાએ એનો ફોન પર્સમાંથી બહાર નિકાળ્યો. વોટ્સએપ પર એક નજર નાખી પછી ફેસબુક પર ક્લિક કર્યું.

ચાર નવી ફ્રેન્ડ રીકવેસ્ટ હતી. એણે નોટીફિકેશનમાં જઈને કોણે રીકવેસ્ટ મોકલી છે એ જોયું. એક રીકવેસ્ટ એની જુની સ્કુલ સમયની દોસ્તની હતી. એણે એ સ્વીકારી. બે અજાણ્યા લોકોની હતી એને ડિલિટ કરી. હવે છેલ્લી એક રીકવેસ્ટ બચી જે જોઈને એની આંખો ચમકી, એ મુરલી એ મોકલેલી!

કિષ્નાના હોઠો પર અનાયસ જ સ્મિત આવી ગયું. સવારે એને મુરલી પર ગુસ્સો આવેલો કદાચ હજી હતો! પણ, હવે એનું મન બીજી દિશામાં વિચારી રહ્યું હતું. એના બોસે એની સાથે જે વર્તન જે કર્યું એની, એના મન પર ઊંડી છાપ પડી હતી. એને થયું કે, બોસ જેવા, સફેદ લિબાસ હેઠળ છૂપાયેલા હલકટ માણસ કરતા, મુરલી જેવો યુવાન લાખ દરજે સારો! એ એની સાથે એકલી હતી છતાં, એણે એક પળ માટે પણ પોતાની જાતને એની સાથે અસુરક્ષીત મહેસુસ નહોતી કરી.

હા, એની વાત કરવાની રીત બરોબર નહતી! એને જે કહેવું હતું એ, એણે જરાય વિચાર્યા વીના ચોખેચોખ્ખું બસ, કહી જ નાખ્યું! કિષ્ના હસી પડી. એની સાથે દોસ્તી ફાવશે! એનું મન કહી રહ્યું. એણે રીકવેસ્ટ સ્વીકારી!

તરત જ મુરલીનો મેસેજ આવ્યો,

“થેન્ક યુ, સ્વીટ હાર્ટ!!”

કિષ્નાએ સામે મેસેજ ટાઈપ કર્યો, “લે, ફોન હાથમાં લઈનેજ બેઠેલો”

“શું કરું બકા! મારો પગ હજી મોબાઈલ પકડતા શીખ્યો નથી!”

“જો તારે આમ જ ઊંઘા જવાબ આપીને વાત કરવી હોયને તો હું તને અનફ્રેન્ડ કરવાનું પસંદ કરીશ.” કિષ્નાને જરાક ગુસ્સો આવી ગયો.

“અચ્છા એટલે હું કેમ વાત કરું તો, તું મને પસંદ કરવાનું પસંદ કરીશ? વિલ યુ એક્સપ્લેઈન પ્લીઝ....” મુરલીને પણ એને ચિઠવવામાં મજા આવતી હતી. એણે એક એક શબ્દ ઉપર થોડું વજન આપીને કહ્યું.

“તું પાગલ છે? સાફ સાફ તને કહ્યું કે, મેં મારો વર શોધી લીધો છે છતાં, એક વસ્તુ તું સમજતો કેમ નથી?”

સામેથી કોઈ જવાબ ના આવ્યો. ત્રીસેક સેકન્ડ જ પસાર થઈ હતી પણ, કિષ્નાને એ બહું લાંબી લાગી. એણે ફરીથી ટાઈપ કર્યું.

“કેમ ચૂપ થઈ ગયો ખોટું લાગ્યું?”

“ના જરાય નહીં. એમ હાર માની લેવાનું મને ના પોશાય! મને ગમ્યું.”

“શું ગમ્યું?”

“તારું મારી ફીકર કરવાનું”

“તો રીપ્લાય કેમ ના કર્યો?”

“નિયતિને થોડી ખરીખોટી સંભળાવતો હતો. એણે જો થોડો વખત પહેલા તને મારી લાઈફમાં મોકલી દીધી હોત તો એનું શું લૂટાઈ જાત?”

“કેટલી પહેલા હું અને પાર્થ તો બાલમંદીરમાંય સાથે ભણતાતા!” કિષ્નાના ચહેરા પર પાછું રમતિયાળ સ્મિત છવાયું.

“અચ્છા! મતલબ એનું નામ પાર્થ છે અને એ તારો બાળપણ નો દોસ્ત છે!”

“હા...પાક્કો દોસ્ત!”

“તો એ દોસ્તને દોસ્ત જ રહેવા દે, ને લગ્ન મારી સાથે કરીલે! કોઈ પ્રોબ્લેમ જ નહિ થાય! આમેય પાર્થ કિષ્નાનો દોસ્ત હતો, તું પણ પાર્થને દોસ્ત જ બનાવી રાખ.”

“હા...હા...કુષ્માજી પાર્થમાટે થઈને સારથી પણ બન્યા હતા. આ કિષ્નાય પાર્થના

જીવનરથની સારથી બનશે!”

“એ એમની મરજી ન હતી. યુદ્ધમાં એમણે જોડાવું પડેલું પણ, ક્યારે? એ યુદ્ધ રોકવાના બધા પ્રયત્નો વ્યર્થ ગયા ત્યારે! એટલે જ તો એમણે હથીયાર હાથમાં ના લીધા, નહિંતર કુરુક્ષેત્રનું યુદ્ધ એક પળમાં જ પતી જાત.”

“અચ્છા તો મુરલીને કુષ્ણજીની આવી બધી વાતોનીયે ખબર છે!”

“મુરલી કિષ્ના વીષે નહીં જાણે તો કોણ જાણશે? એમના દિલમાં ભરેલી હર એક વેદના સુખની હોય કે દુખની એમના હોઠોમાંથી સીધી મુરલીમાં વહીને તો નીકળી છે બહાર, એક સુંદર ધૂન રૂપે! આ યુગમાં કિષ્નાને ધર્મયુદ્ધ લડવા નથી જ વાનું એણે બસ પ્રેમની એક અલૌકિક ધૂન છેડવાની છે! આજનું જગત એને પાછો ઘ્રંદાવન બોલાવે છે, લોકોને પ્રેમના પાઠ ભણાવવા! એમાં એને મુરલી વગર કેમનું ફાવસે?”

“બાપરે કેટલું લાંબુ લખે છે તું!”

“એતો ઠીક છે, તું એ જો કે, તું કેટલા રસપૂર્વક એટલું વાંચે છે!”

અચાનક કિષ્નાને થયું કે, છેલ્લે ક્યારે એણે પાર્થ સાથે આટલી લાંબી વાત કરેલી?

“ચાલ મુંકું છું. એતો તું ગુજરતીમાં વાત કરે છે એટલે!” કિષ્નાને જે સુખ્યું એ બહાનું લખ્યું.

@snehnusarnamu

“જુઠ્ઠી એક નંબરની!”

કિષ્નાને ખરેખર નવાઈ લાગી. મુરલીને કઈ રીતે ખબર પડી ગઈ કે એ ખોટું બોલી રહી છે. એનું દિલ જાણે એક ધબકારો ચૂકી ગયું. એણે ફોન બંધ કરી દીધો. થોડીવાર પછી એણે ફરીથી ફોન ઓન કર્યો. મુરલીએ એક કવિતા મોકલી હતી,

“સપના નહીં તો મને તારો બસ ખ્યાલ આપજે,

તારામાં લીન થઈ શકું એવી યાદ આપજે,

એક યુગ તો શું અનેક યુગો હું જીવી લઈશ, તારા વગર!

ફક્ત જીવનમાં એક વાર તું મુલાકાત આપજે,

મારી આ મુલાકાત ને ચાહે તો મુશીબત કહેજે,

પણ જો જીન્દગીમાં કોઈક વાર મુરલીની તને, યાદ

આવી રડાવી જાય તો તેને મુરલીની મુહોબ્બત કહેજે!”

મુરલીએ છેલ્લે ખેલું, “ચિંત્તા ના કર હું તને રડવા નહીં દઉં! આઈ પ્રોમીસ!”

કિષ્નાએ ફોન પાછો બંધ કરીને પર્સમાં મુકી દીધો. પાર્ટી કેટલા વાગે પુરી થશે એનું કોઈ ઠેકાણું ન હતું. એને પાછા જવાનો રસ્તો યાદ હતો. એ જગા અહીંથી ખાસ દૂર

ન હતી. કિષ્નાએ એની રૂમ પર ચાલ્યા જવાનું વિચાર્યું અને પગ ઉપાડ્યા.

એ બોસના બંગલાની બહાર આવી. અહીં લાઈનસર ખુબ સુંદર સુંદર બંગલા હતા. બધા વૈભવી ઘર વટાવીને એને નાકની ડાંડીએ ચાલ્યા જવાનું હતું. આગળ રોડ આવી જાય એટલે એ કોસ કર્યા બાદ થોડેક જ આગળ એ જ્યાં રહેતી હતી એ ઈમારત આવી જવાની હતી. કિષ્નાએ મનોમન વિચાર કરીને આગળ પગ ઉપાડ્યો. વાતાવરણમાં અચાનક થોડો પલટો આવેલો. ઠંડો પવન ચાલુ થયેલો. આકાશમાં થોડી થોડીવારે વીજળી ચમકી જતી હતી. કિષ્ન આમતો બહાદુર હતી. અંધારુ કે વીજળી જોઈને ડરી જાય એમની એ ના હતી. એક હાથ વડે ફોકના ઘેરને ચપટીમાં પકડી, થોડુંક ઉપર ઉઠાવી એ સડસડાટ ચાલે જતી હતી. ચારે બાજુ નિરવ શાંતિ હતી. એ શાંતિનો ભંગ કરતો કિષ્નાના જુતાનો “ટક...ટક...” અવાજ એની સાથેજ આગળ ચાલે જતો હતો. આટલી અંધારી, વરસાદી રાતે ત્યાં કોઈ જૂતાની એ ટીકટીક સાંભળવા હાજર ન હતું પણ કિષ્નાનું નસીબ કે એ અવાજે એક નાના ગલુડીયાની સરસ ઊંઘમાં વિશ્લેષ પાડ્યો, એ જાગી ગયું હતું! એ જાગ્યું એવી જ એની નજર અંધારામાં આગળ ચાલે જતી કિષ્ના પર પડી. કિષ્નાના ઘેરદાર ફોકના હિલોળા, એનો હવામાં ઊડવાથી રચાતો આકાર એ ગલુડીયાને વિશ્મયજનક લાગ્યો, કદાચ અંધારાને લીધે. એ ધીરેથી એની જગ્યા પરથી ઊભું થયું અને એણે કિષ્નાનો પીછો કરવાનું ચાલુ કર્યું... એ ગલુડીયું એક મવાલીની જેમ કિષ્નાની પાછળ પાછળ ચાલ્યું જતું હતું.

કિષ્નાને ચાલતા ચાલતા વિચાર આવેલો કે, આજે એક જ દિવસમાં નિયતિએ એના જીવનમાં કેટકેટલી આકસ્મીક ઘટનાઓ લખેલી. રોજની એકધારી ચાલી જતી જિંદગીમાં આજનો દિવસ કંઈક જુદો જ ઊગેલો! એને મનોમન થયું કે, ચાલો આજનો દીવસ પૂરો થઈ ગયો હવે ઘરે જઈને સુઈ જ જવું છે.

અચાનક કિષ્નાને લાગ્યું જાણે કોઈ એનો પીછો કરતું હોય! એણે પાછળ સહેજ ડોકુ ધુમાવ્યું. એની નજરે પેલું નાનું ગલુડીયું ચડ્યું. આમ તો એ બહું ક્યુટ હતું પણ, કિષ્નાને એ જરાયે ના ગમ્યું. એ કુતરાથી ડરતી હતી... એણે ઊભા રહીને

“શૂઊ...શૂઊ...” એમ અવાજ કરીને પેલા ગલુડીયાને ભગાવવાનો પ્રયાસ કર્યો કર્યું. એ ગલુડીયું એની વધારે નજીક જઈને ભસવા લાગ્યું. હવે કિષ્નાની હિંમત ટૂટી ગઈ. એ થોડી ઝડપથી આગળ દોડી....પેલાએ પણ ઝડપ વધારી....કિષ્નાની એ ખુબ નજીક પહોંચી ગયું હતું. એણે થોડા ડર અને થોડી ગભરાહટમાં એ ગલુડીયાને આંતરીને બેઉ હાથે ફોક ગોઢણ સુંઘી ઉપર ઉઠાવી એ આખી જિંદગીમાં નહીં ભાગી હોય એટલી ઝડપે ભાગી....એને જવાનું હતું એની વિરુદ્ધ દિશામાં!

પ્રકરણ ૮

ક્રિષ્ના થાકી હતી. હવે વધારે નહિં દોડી શકાય, એ વિચારી રહી. એના પોતાના જ પગલા એને હવે ભારે લાગી રહ્યા હતા. એનું દિલ એટલું જોરથી ઉછળી રહ્યું હતું, એટલી તેજ ગતીએ ઘબકી રહ્યું હતું કે, જાણે હમણાં એના શરીરમાંથી છૂટું પડી જશે. એણે ભાગતા ભાગતાજ પાછળ નજર કરી.

જાણે ઓલમ્પીકની રેસમાં ભાગ લીધો હોય એમ એ બદમાશ ગલુડીયું ક્રિષ્નાની પાછળ દોડી રહ્યું હતું. એ જરાય હાર માનવાના મૂડમાં ન હતું. બન્નેની વચ્ચેનું અંતર સતત ઘટી રહ્યું હતું.....!!

પવન જોર જોરથી ફૂંકાતો હતો. આકાશમાં થતો વીજળીનો ચમકારો એક બે ઘડી માટે આખા રસ્તે અજવાળું પાથરી જતો હતો અને ત્યારબાદ કાન ફાડી નાંખે એવો વીજળીનો અવાજ આવતો. એ વીજળીના ચમકારામાં જ ક્રિષ્નાની નજર એક મોટા દરવાજા પર પડી.

@snehnusarnamu

એક બંગલાનો મોટો લગભગ સાતેક ફૂટ ઊંચો અને એટલોજ પહોળો, કળા રંગનો, લોખંડનો દરવાજો પવનથી અંદર બહાર હલી રહ્યો હતો. ક્રિષ્નાની નજર એના પર ગઈ. દરવાજો ખુલ્લો હતો. એણે બેહાથે જોરથી ઘક્કો મારીને એ દરવાજાને વધારે ખોલ્યો અને અંદર જઈને દરવાજો બંધ કરી દીધો.

બરોબર આજ વખતે પેલું ગલુડીયું પણ દરવાજાની લગોલગ આવી ગયું હતું. પવનથી ક્રિષ્નાનો ગળે વિંટાળેલો સ્કાર્ફ ખુલી ગયેલો. એનો એક છેડો એના ખભા પરથી પાછળની બાજુએ લહેરાઈ રહ્યો હતો. પેલા નિર્લજ્જ ગલુડીયાએ રગવાયા થઈને એ સ્કાર્ફનો લટકતો છેડો એના નાનકડા મોઢામાં પકડી લીધો.

“છોડ...છોડ...” ક્રિષ્નાએ દરવાજાની બીજી બાજુમાંથી એ સ્કાર્ફ ખેંચતા બૂમ પાડી પણ એ ગલુડીયું જબરું હતું. ભસવાનું બંધ કરીને એ, એ રેશમી સ્કાર્ફ ચાવવાં લાગેલું. “લે લઈજા ભૂખડા!” ક્રિષ્નાને સ્કાર્ફ છોડી દીધો. એ થોડીવાર ત્યાંજ ઉભી રહી. રખેને પેલું ગલુડીયું જો સ્કાર્ફ લઈને જતું રહે તો એ બહાર નીકળી શકે.... પણ પેલાએ ત્યાંજ બેઠક જમાવી. એય થાક્યું હતું. એ દરવાજાની બહાર બેસીને ક્રિષ્નાનો મુલાયમ સ્કાર્ફ ચાવી રહ્યું.....

ક્રિષ્ના સખત હાંફી રહી હતી. આટલું બધું અને આટલી ઝડપથી એ જિંદગીમાં

પહેલીવાર ભાગી હતી.....બધું જ પેલા ગલુડીયાના પ્રતાપે! એનો શ્વાસ ખુબ ઝડપથી ચાલી રહ્યો હતો. એનું દીલ હજી જોર જોરથી ઘબકી રહ્યું હતું. એના પગ એક ડગલુંયે આગળ વધવાની ના કહી રહ્યા હતા. એણે હવે દરવાજાની બીજી બાજુ નજર કરી. એક સુંદર ત્રણ માળના ઘરની બહાર એ ઊભી હતી. એ જ્યાં ઊભી હતી ત્યાંથી વીસેક કદમની દૂરી પર એ ઘરનો લાકડાનો, પિતળના મોટા હાથાવાળો, દરવાજો દેખાતો હતો. એ દરવાજે ઉપરની તરફ એક નાનો ગોળો ચાલુ હતો. એના પીળા પ્રકાશમાં કિષ્ના એ જોયું કે ઘરના અંદર જવાના બારણાની બન્ને બાજું લગભગ દસ દસ ફૂટ જેટલી દીવાલ હતી અને પછીની જગા ખુલ્લી હતી. એ ખુલ્લી જગામાં લાઈનસર નારીયેળી રોપેલી હતી.

જીણા જીણા વરસાદના ફોરા પડવા ચાલું થયા. કિષ્નાને અજાણ્યા ઘરમાં જવું ઉચીત ના લાગતા એ નારીયેળી તરફ આગળ વધી. ત્યાંથી આગળ બીજા ગોળાનો પ્રકાશ આવી રહ્યો હતો. કિષ્ના એ તરફ નારીયેળીની લાઈન સાથે આગળ વધી. એ ખુબ થાકેલી હતી. એ ક્યાંક બેસવાની જગા શોધી રહી હતી. એને એમ કે, સવાર સુંધી અહીં, કોઈની નજરે ના ચઢાય એવી કોઈ જગાએ બેસી રહે અને સવારે થોડું અજવાળું થતાજ એ ધીરેથી બહાર નીકળી જશે. ઘરવાળા કોઈને કંઈ ખબર પણ નહીં પડે. આમેય આવા વરસાદી વાતાવરણમાં અડધી રાતે કોણ બહાર આવવાનું?

@snehnusarnamu

એ ધીરે ધીરે ચાલતી, ચારે બાજુ નજર નાખતી આગળ વધી રહી. નાળીયેરીની હાર પૂરી થવાનું નામ જ નહતી લેતી. એ હવે ઘરના પાછળના ભાગમાં આવી ગઈ હતી. અહિં વચ્ચેની જગામા થોડું ઘાસ ઉગાડેલું હતું. થોડા થોડા અંતરે ક્યારા કરીને ગુલાબ અને મોગરાના છોડ ઉગાડેલા હતા. આખું વાતાવરણ કોઈ દિવ્ય સુગંધથી ગેરાઈ ગયું હતું. મોગરો, ગુલાબ, ગલગોટા એ બધાની સુવાસ તો હતીજ પણ એની સાથે કંઈક બીજી સુવાસ વધારે આવી રહી હતી.

કિષ્નાને થયું કે, જરૂર કોઈ શોખીન જીવ રહેતો હશે આ ઘરમાં! એ થોડેક જ આગળ વધી કે એને એ દિવ્ય સુગંધનું સરનામું મળી ગયું! એ આંખો ફાડીને એ વિશાળ ઝાડને નીરખી રહી. વીજળીના ચમકારામાં એ અદભુત આકર્ષક લાગતું હતું. એની ડાળીયે ડાળીયે સુંદર સફેદ ફૂલ ખિલેલા હતા. કેટલાયે ફૂલ ખરીને નીચે વેરાયેલા હતા. બધાને જાણે કોઈએ ગોઠવીને મુક્યા હોય એમ એક સમાન અંતરે ઊંઘા પડેલા હતા. સફેદ પાંખડીઓ નીચે અને કેસરી ડાંડી ઉપર, અંધારામાં જાણે નાના નાના દીવડા પ્રગટાવ્યા હોય! કિષ્ના ઓળખી ગઈ, એ પારિજાતનું ઝાડ હતું. એ દિવ્ય વૃક્ષ જે સમુદ્રમંથન વખતે બહાર આવેલું, જેને દેવતાઓ સ્વર્ગની શોભા વધારવા સ્વર્ગમાં લઈ ગયેલા.....

કિષ્નાએ ફોન બંધ કરી દેતા મુરલીએ એક નીશાસો નાખેલો. એનું દીલ કહી રહ્યું

કે, આ એજ છોકરી છે જેની એ વરસોથી રાહ જોતો હતો! યુવાનીમાં પહેલો પગ મુક્તા જ એના સપનામાં આવેલી એની સ્વપ્ન સુંદરી આજે એની સામે હતી પણ, અફસોસ જેવા સપના એણે જોયા એવા જ સપના એની સ્વપ્નસુંદરીએ નહતા જોયા! એતો કોઈ બીજાની સાથે જોડાવા જઈ રહી હતી....ના, ના, એ શક્ય નથી. હું એવું નહીં થવા દઉં, મુરલીનું દીલ કહી રહ્યું. એને લાગતું હતું કે કિષ્કિણે હજી પ્રેમનો અનુભવ નથી થયો. એક વખત એ થશે એટલે એ એની મેળે જ સમજી જશે. દોસ્તીને એ પ્રેમનું નામ આપવાની ભૂલ કરી રહી છે પણ, જે ઘડીએ એને પ્રેમ અને દોસ્તી વચ્ચેનું અંતર સમજાશે એ મારી પાસે જ દોડી આવશે! મુરલી વિચારી રહ્યો હતો.

જ્યારે મુશળધાર વરસાદ પડી રહ્યો હોય ત્યારે, એમાં બહાર નીકળનાર ભલે ગમે તેટલી સાવચેતી લે એ થોડોક તો ભિંજાવાનો જ....બસ પ્રેમનુંય આવું જ છે! કોઈને તમે દીલ ફાડીને પ્રેમ કરો તો સામેવાળોય જરાક તો પીગળવાનો જ! જ્યારે તમે કોઈને દીલની ગહેરાઈઓથી પુકારતા હો તો, તમારો એ અવાજ એના દીલ સુંધી પહોંચેજ છે! કુદરત જ એ કામ કરે છે, ચાહવાવાળાની મદદ કરે છે કેમ કે, આ શ્રુષ્ટીના સર્જનનો પાયો પ્રેમ છે! મુરલી રાહ જોઈ રહ્યો હતો એના દીલનો અવાજ કિષ્કિણા દીલ સુંધી પહોંચે એની.

મુરલીના ઘરની પાછળ નારીયેળીની ઘટ્ટ વચ્ચે સુંદર બગીચો બનાવેલો હતો. બગીચાની એક તરફ નાનકડું, દોઢ-બે ફૂટ ઊંડું કુત્રીમ તળાવ બનાવેલું હતું એમાં સફેદ અને ગુલાબી કમળ ઉગાડેલા હતા. એ કમળતલાવડી ને કિનારે બે નારીયેળીના થડ વચ્ચે નાયલોનની જાળી બાંધીને ઝૂલા જેવું બનાવેલું હતું. એ મુરલીની સૌથી પસંદીદા જગા હતી. એ કલાકોના કલાકો ત્યાં પડ્યો રહીને એની સપનાની રાજકુમારી વિષે વિચાર્યા કરતો. એનું દીલ રોજ સપનું જોતું કે, એ અહિં આમ પડ્યો હોય અને ત્યાં તલાવડીની સામેની બાજુએ, પારિજાતના ઝાડ નીચે એની સ્વપ્નસુંદરી એને જોતી ઉભી હોય.....!

રાત ઘણી આગળ વહી નીકળેલી. વાતાવરણમાં અચનક પલટો આવેલો. જોર જોરથી ફૂંકાતો પવન, વારેઘડીયે ચમકી જતી વીજળી, વરસાદના ફોરા પણ એ ક્ષાની આજે મુરલીને ફિક્કર ન હતી. એ જે સપનું રોજ જોતો એ હવે સાચું પડશે એમ એનું મન જોર જોરથી કહી રહ્યું હતું. આમેય જ્યારે તમે કોઈના પ્રેમમાં પડો ત્યારે તમે નિરંતર એના જ વિચારોમાં ખોવાયેલા રહો છો. ભલે તમે બીજું કોઈ પણ કામ કરતા હોવ તમારી નજર સમક્ષ એ વ્યક્તિનો ચહેરો અનાયસ જ આવી જતો હોય છે. તમારા પ્રિય પાત્રનો અવાજ તમને નિરવ શાંતિમાંય સંભળાતો હોય અને એ સાંભળવું તમને ગમતું હોય! પ્રેમનો જાદુ જ્યારે માથા પર સવાર થાય ત્યારે વ્યક્તિને આખું જગ સુંદર લાગવા લાગે, આખી શ્રુષ્ટીમાં એના પ્રિયપાત્રનો હાથ

હાથમાં લઈને એ જાણે ભ્રમણ કરવા નિકળ્યો હોય એમ વિહર્યાજ કરે.....મુરલીએ કંઈક આવીજ મનોદશામાં હતો.

અચાનક એણે જોયું કે, એની સ્વપ્ન સુંદરી એની વાટ જોતી પારિજાતના ઝાડ નીચે ઊભી છે! એનામાં અનંત આવેગનું એક મોજુ આવી ગયું. એ ઊભો થયો ધીરેથી ચાલતો કિષ્ના તરફ આગળ વધ્યો. એને એમ કે એનું સુંદર સપનું તૂટી ના જાય એ કિષ્ના સામેજ નજર તાકીને એ આગળ વધ્યો....

આ બાજુ કિષ્ના આ બધી વાતોથી બેખબર પારિજાતની મહેંકથી કંઈક અંશે સંમોહિત થઈને વિચારશૂન્ય અવસ્થામાં ઊભી હતી. મુરલી એની એકદમ પાસે આવી ગયો ત્યારે એને ભાન થયું કે, એના સિવાય પણ કોઈ અહીં છે! એ પહેલા તો જરા ચમકી હતી, પછી એણે મુરલીને ઓળખ્યો હતો. મુરલીને જોતા જ એના મનમાં એક શાંતિનો અહેસાસ થયેલો . એને થયું હાશ, મુરલી મારી મદદ કરશે! એના ચહેરા પર મુરલીને આવકારતું એક સ્મિત આવી ગયું.

મુરલી એનાજ સંવેદનોને આધીન થઈને કિષ્ના પાસે પહોંચેલો, કંઈક અજીબ નશો એના દિલો દીમાગ પર છવાયેલો હતો. એમાં કિષ્નાના સ્મિતે આગમાં ઘી નાખવાનું કામ કર્યું! સુંદર ગુલાબી ફોકમાં સજ્જ કિષ્નાનો સ્મિતભર્યો ચહેરો થોડો ભિંજાયેલો હોવાથી ચમકી રહ્યો હતો. એના સીના આગળનો ઉભાર એના ભિંજાઈને ચુસ્ત રીતે ચોંટી ગયેલા કપડામાથી સ્પષ્ટ દેખાઈ આવતો હતો. એના ગળાની ત્વચા પર પાણીની બુંદો જામી હતી. મુરલીને એ દરેક બુંદને ચૂમી લેવાનું મન થઈ આવ્યું. એણે કિષ્નાની પાસે જઈને હળવેથી એની એક હથેળી કિષ્નાના માથા પર મુકી. એ હથેળી સરકીને કિષ્નાના ગાલ પર, ગરદન પર , ખભા પર થઈને એની પીંઠ પાછળ કમરે જઈને અટકી. કિષ્ના થોડી ચોંકી હતી. એ મુરલી મુરલી બે વાર બોલી હશે, ત્યાં તો મુરલીએ સહેજ નીચા વળીને કિષ્નાના ફૂલ જેવા કોમળ હોઠો પર એના ગરમ હોઠ મુકી દીધા.....કિષ્ના કંઈ બોલી શકે એવી હાલતમાં ન હતી. મુરલીના આવેગમાં એ ગુંગળાઈ રહી. એણે બે હાથોથી મુરલીનું માથું પકડીને એને દૂર ધકેલવાનો પ્રયાસ કર્યો. એ મુરલીને ધકેલતી જેમ જેમ પાછળ નમતી ગઈ એમ મુરલી વધારે એની ઉપર જુકતો ગયો.....એના બીજા હાથે કિષ્નાના શરીરને જીલી રાખીને!

આ બધું લગભગ અડધી મિનિટ ચાલ્યું હશે. પ્રેમાવેશમાં રત મુરલી એના જીવનની સર્વોત્તમ પળ માણી રહ્યો હતો. કિષ્નાની હાલત કફોડી હતી. એને ડર લાગી રહ્યો હતો મુરલીના પ્રેમથી. એકાએક આવીને વરસી પડતા વરસાદની જેમ મુરલી વરસી રહ્યો હતો અને એમાં કિષ્ના પણ થોડી થોડી પલળવા લાગી હતી.....!

કિષ્નાએ અજીબ સંવેદનથી ત્રસ્ત થઈને મુરલીના વાળ ખેંચ્યા હતા. જોરથી ખેંચ્યા હતા, એના હાથમાં વાળનો નાનકડો ગુચ્છો તૂટીને આવી ગયેલો, જ્યારે મુરલી

એનાથી અલગ થયેલો. મુરલી હવે ભાનમાં આવેલો,

“તું સાચુકલી અહીં ઊભી છે?” મુરલીએ પોતાનાજ ગાલ પર લાફો મારીને પૂછ્યુ.
“ના, મારું ભૂત ઊભુ છે! સાવ જંગલી જેવા. કોઈ કોઈ છોકરી સાથે આમ,”
કિષ્નાએ વાક્ય અધુરું છોડ્યું. જે કંઈ બની ગયુ એ યાદ કરવામાં એને સંકોચ થઈ રહ્યો હતો.

મુરલીને પોતાની ભૂલ સમજાઈ હતી. એને માથામાં થતી બળતરા તરફ હાલ ધ્યાન ગયું એ માથે હાથ ફેરવતો બોલ્યો,

“આઈ એમ સોરી! પણ તું જ કહે, આટલી રાત્રે મારા જ ઘરના બગીચામાં મારી ફેવરીટ જગાએ તું આમ વરસાદમાં પલળતી ઊભી હોય તો મને તો એમ જ થાયને કે એ મારો કોઈ ભ્રમ હશે!”

“તે આ તારું ઘર હોય તો અંદર જઈને ઊંઘીજાને અહીં બહાર શું કરે છે, ઘુવડ”

“હે... માઈન્ડ યોર લેંગવેજ! મારા ઘરમાં હું જે કરુ તે પણ, તું અહીં શું કરે છે અડધી રાતે મારા ઘરમાં ચોરી કરવા આવેલી”

“ચૂપ કર, હું તને ચોર લાગુ છું.”

“તું ચોર તો છે જ, ઓકે ચાલ અંદર જઈને બેસીયે. ત્યાં શાંતિથી વાત કરજે.”
મુરલીએ હવે કિષ્નાની હાલત જોતા એને મદદરૂપ થવાનું વિચાર્યું.

“હું અંદર નહીં આવું. તું મને મારા રૂમ પર મુકી જા. હું રસ્તો ભુલી ગઈ છું.” કિષ્ના એકસાથે બોલી ગઈ.

મુરલીને હસવું આવી ગયુ.

“ઠીક છે. હું છત્રી લઈ આવું વરસાદ આવે છે.” મુરલી ખુબ ખુશ હતો. એ ઝડપથી જઈને છત્રી લઈ આવ્યો.

મોટી છત્રી કિષ્ના તરફ ઢળતી રાખી, કિષ્નાથી એક અંતર રાખીને, એ પોતે થોડો પલળતો ચાલી રહ્યો હતો. વરસાદની સાથે પવન પણ હતો. કિષ્ના એનું ફોક માંડ સંભાળીને ચાલી રહી, પવનના જોરે એ અને સાથે સાથે મન પણ ઉડાડી કરતું હતું.....!!

પ્રકરણ ૯

એક હાથે છત્રી પકડીને એને કિષ્ના તરફ ઢળતી રાખીને ચાલી રહેલા મુરલીનું અડધું શરીર છત્રીની બહાર હતું. એ આખો પલળી રહ્યો હતો. પોતાનું ફોક બે હાથે પકડીને, એને ઉડીને ઉપર ઉઠતું રોકતી, રોડ પર થાંભલાના આછા અજવાળે ચાલી રહેલ કિષ્નાની નજર ઘડી ઘડી મુરલી તરફ ખેંચાઈ જતી હતી.

મુરલી ખુબ ખુશ હતો અને દૂખી પણ! જેને એ દિલોજાનથી ચાહતો હતો એ અત્યારે એની સાથે હતી. વરસોથી જોયેલું એનું સપનું આજ પૂરું થયું હતું. છતાં, હજી કિષ્નાથી એને એક દૂરી રાખવી પડતી હતી એ એની, એના પ્રેમની સૌથી મોટી મજબૂરી હતી.... એ એના પ્રેમને હજી સમજી જ ન હતી!

કિષ્ના વિચારી રહી કે, મુરલી કંઈ ખરાબ છોકરો તો નથી જ. આટલી રાતે, આવા માદક વાતાવરણમાં એક અજાણી છોકરીની આવી મદદ ભલા કેટલા કરે એને વારે વારે મુરલીનું પ્રગાઢ ચુંબન યાદ આવી જતું હતું. એના હોઠ પર હાલ મુરલીના હોઠ ન હતા પણ, એનો કંઈક અંશે હુંફાળો, માદક સ્પર્શ એ હજી અનુભવી રહી હતી. એ યાદ આવતાજ એના હોઠ હજી સહેજ ધ્રુજી જતા હતા. એ વારે મુરલી તરફ જોતી હતી. મુરલી કિષ્ના કરતા ઊંચો હતો. એનો સપ્રમાણ, કસાયેલો બાંધો આછા આસમાની રંગના એના નાઈટ ડ્રેસમાં સુંદર લાગી રહ્યો હતો. જાડા પણ મુલાયમ એવા મુરલીના કપડામાંથી વરસાદનું પાણી નીતરી રહ્યું હતું.

“અરે! તું તો આખો પલળી ગયો! થોડો અદર આવી જા.” કિષ્નાએ મુરલી સામે જોઈને કહ્યું.

મુરલીએ કિષ્નાની આંખોમાં જોયું. એ લાંબી પાંપણોવાળી, ગહેરી કાળી આંખોમાં મુરલીને પોતાની આખી દુનિયા સમાઈ જતી લાગી. એ બસ, બે સુંદર આંખોમાં જોઈ રહ્યો હતો, એની આંખો વાટેજ જાણે કિષ્નાને કહી રહ્યો હતો, “તને મારી આંખોમાં તારા માટેનો અવિરત પ્રેમ નથી દેખાતો?” આ તરફ કિષ્નાને મુરલીની લાંબી, મોટી આંખોમાં કંઈક અજીબ લાગણી મહેસુસ થઈ રહી હતી. એ શું છે તે કિષ્નાની સમજમાં ના આવ્યું. પણ, એ એની નજર ત્યાંથી હટાવી ના શકી! મુરલીની આંખોમાં એ જાણે બંધાઈ ગઈ હતી! શું હતું એ મોહપાશ? વશીકરણ?

“શું થયું?” મુરલીએ પૂછ્યું. કિષ્ના એકાએક ઊભી રહી ગઈ હતી.

હાશ! એ મોહપાશમાંથી કિષ્ના અચાનક જબડીને જાગી. “શું થયું કેમ ઊભો રહી ગયો?” કિષ્નાએ સામે સવાલ કર્યો.

મુરલીથી સહેજ હસી પડાયું. મુરલી કિષ્નાની હાલત બરોબર સમજતો હતો. જે ક્ષણોમાંથી એ અત્યારે પસાર થઈ રહી હતી એજ ક્ષણોમાંથી એ પોતે પણ પસાર થઈ ચૂકેલો.... જ્યારે એણે પહેલીવાર કિષ્નાને ઊંટીના જંગલમાં જોઈ હતી!

પ્રેમ નામનો રોગ ભલભલા મહારથીનેય જ્યારે ભાંગીને, ભીની માટીના ઢેફા જેવા

કરી મેલતો હોય તો, કિષ્ના તો એક નાજુક ઔરત હતી. એ બિચારી આ પ્રેમ નામના રાક્ષસ સામે લડી, લડીને કેટલું લડી શકવાની! જ્યાં સુંધી તમે હાર માની એની સામે ઘુંટણીયે નહી પડો, એ રાક્ષસ તમારો પીંછો નહિં છોડે..... એમાંથી બહાર આવવાનો બસ એક જ રસ્તો છે, પ્રેમનો સ્વિકાર કરી લેવો! મુરલીએ સ્વિકારી લીધેલું કે, એ કિષ્ના માટે જ આ દુનિયામાં આવ્યો છે, એટલે એનું દિલ કોઈ અલૌકિક આનંદમાં રત હતું. જ્યારે કિષ્ના હજી અઢવઢમાં હતી, વિચારી રહી હતી, અને એટલેજ પરેશાન થઈ રહી હતી....

“મને એ કહે કે, તું આટલી રાત્રે એકલી, અહીં કેવી રીતે?” મુરલીએ વાત ચાલુ કરી. “હું એકલી ન હતી. મારી સાથે બીજી ચાર છોકરીઓ હતી. અમે બધા અહીં એક પાર્ટીમાં આવેલા.” કિષ્નાએ ચાલતા ચાલતા વાત શરૂ કરી.” એ બધા નશામાં હતા, એ લોકો એંજોય કરતા હતા અને મને કંટાળો આવતો હતો એટલે હું એકલી નીકળી ગઈ. મને રસ્તો ખબર હતો. છેક આ સામે રોડ દેખાય છેને ત્યાં સુંધી હું આવી ત્યારેજ કોણ જાણે ક્યાંથી એક કુતરું મારી પાછળ પડ્યું. એનાથી બચીને હું ભાગી, ભાગતા ભાગતા મેં તારો ગેટ જોયો, એ ખુલ્લો હતો એટલે હું અંદર ઘુસી ગઈ.”

“એક કુતરાથી આટલું ડરવાનું?” મુરલીએ હસીને પૂછ્યું.

“હા તો મને બીક લાગે છે!” કિષ્નાએ એની મોટી આંખોને વધારે મોટી કરતા કહ્યું. ઘડીભર મુરલી કિષ્નાની નિર્દોષ આંખોમાં જોઈ રહ્યો. જાણે આંખોથી જ કહી રહ્યો, “કશો વાંધો નહીં, હું છું તારી સાથે!” અજાણતાજ મુરલીનો હાથ કિષ્નાને ખભે મુકાઈ ગયો, “ઈટ્સ ઓકે! ખોટી હોંશિયારી મારવી એના કરતા ડર લાગે છે એમ કહી દેવું સારું!” મુરલીએ છત્રી બીજા હાથે પકડી હતી અને એનો એક હાથ કિષ્નાના ખભે હતો.

કિષ્નાને મુરલીનો એ સ્પર્શ ગમ્યો હતો. એક સાચા દોસ્તની જેમ એણે ખભે હાથ મુક્યો હતો. એમાં હું તારી સાથે છું એ સિવાય બીજો કોઈ ભાવ ન હતો.

સ્ત્રીઓમાં એ સેન્સ બહું ખતરનાક હોય છે, સામા માણસે એને કેવા ઈરાદે હાથ લગાડ્યો એ તરત જ એ પામી જાય! હાથ તો દૂરની વાત છે ઘણી સ્ત્રીઓ તો એક નજર ઉપરથીજ પારખી લે કે આની સાથે કેટલું સાચવવા જેવું છે.....!!!

કિષ્ના જ્યાં રહેતી હતી એ ઈમારત આવી ગઈ.

“હવે રસ્તો યાદ આવી ગયો?” મુરલીએ પૂછ્યું.

“હમ્મ્...” કિષ્નાએ ડોકું ઘુણાવી હા પાડી.

“વીચ ફ્લોર?”

“થઈ”

“રૂમ નમ્બર?”

“30૫”

“ઓકે. તું જા ઉપર જઈને કપડા બદલીલે હું આવું છું!” મુરલીએ કિષ્નાને ખભે આંગળીઓ રમાડતા કહ્યું.

મુરલીના શરીરમાંથી આવતી આછી આછી સુગંધ કિષ્નાને એનાથી દૂર જતા રોકતી હતી. એની આંગળીઓનો હળવો સ્પર્શ કિષ્નાના રોમ રોમમાં કંઈક ના સમજાય એવું સંવેદન જગાડી રહ્યો હતો. મુરલીએ એનો હાથ હટાવતા જ એ ચાવી દીધેલી પૂતળીની માફક ચાલી ગઈ.

કિષ્નાનું મન હિલોળે ચઢ્યું હતું. મુરલીએ કહેલું, તું જા હું આવું છું! એ શેને માટે આવવાનો હશે કંઈક અઘટીત માંગણી કરશે તો એનું મન પુછી રહ્યું. ના ના એ એવો તો નથી જ! દિલે જવાબ આપ્યો. તોપાછું મન પુછી બેઠું! એ સાવ સીધોય નથી! શી ખબર, એ એક કીસ કરવાનું કહે તો કિષ્નાના ગાલ લાલ થઈ ગયા. એનું દિલ જોર જોરથી ધબકી રહ્યું. એના સીનામાં, એની નસે નસમાં જાણે લોહી એની પૂરી ઝડપથી ફરી રહ્યું હતું. આજ સુંધી એણે આવું બધું ફક્ત ચોપડીઓમાં વાંચ્યું હતું. ફિલ્મમાં જોયું હતું. પુરૂષનો પહેલો સ્પર્શ આ શબ્દ ફક્ત સાંભળ્યો હતો પણ, આજે એ અનુભવી રહી હતી. થોડીવાર પહેલાનું અડધી મિનિટનું ચુંબનનું દ્રશ્ય ઘડી ઘડી એના મનમાં રચાઈ રહ્યું હતું.

એના બારણે હળવા ટકોર થયા. એનું દિલ ઘડીભર ધબકવાનું ભુલી ગયું અને પછી બમણા વેગે ધબકવા લાગ્યું. ફરીથી બારણું ખખડ્યું. એ ધીરેથી ઊભી થઈ અને બારણું ખોલ્યું. સામે મુરલી ઊભો હતો. એના એક ગાલ પરના ખંજનવાળા સુંદર સ્મિત સાથે.

“ચાય! ગરમાગરમ અદરકવાળી!” એના હાથમાં રહેલો ચાનો નાનકડો કપ એણે કિષ્ના સામે ધર્યો. કિષ્નાએ એ લીધો.

“ગરમ ગરમ પી જા શરદી ના થાય. ખાસ તારા માટે પેલાને ઊંઘમાંથી ઉઠાડીને બનાવડાવી. ચાલ ગૂડ નાઈટ!” આટલું કહીને એ સડસડાટ કરતો ચાલ્યો ગયો.

કિષ્નાને પોતાના ઘડી પહેલાના વિચારો પર હસવું આવી ગયું. મુરલી માટે એને માનની લાગણી થઈ. મન થોડું શાંત થતા જ એને પોતાની જાત ઉપર જ ગુસ્સો આવ્યો. એ કેવું વિચારી રહી હતી. છી...! આટલા છીછરા વિચારો એના મનમાં આવ્યા ક્યાંથી ચાનો કપ એક જ ઘૂંટડામાં ખાલી કરી એણે ફટોફટ કપડા બદલ્યા અને પથારીમાં આડી પડી. ઘણીવાર રહીને એને ઊંઘ આવી. ઊંઘમાંય મુરલી સાથે એના સુંદર બાગમાં એ ફરતી હતી. પારીજાતના ઝાડ નીચે, નારીયેળીના

થડને ટેકે, લાંબા વાંસની ઘટા વચ્ચે, કમળતલાવડીમાં, નાયલોનની જાળીવાળા હિંચકાપર...બધે જ મુરલી અને એ હાથોમાં હાથ લઈ ફરતા હતા! એકબીજાને ભેંટતા હતા! પ્રેમ કરતા હતા!

કિષ્ના સવારે સમયસર ઓફિસ પહોંચી ગયેલી. લગભગ અડધો કલાક થયો હશે અને શિવુએ આવીને કહેલું,

“એકપછી એક બધી લેડીસ શ્રીનિવાસન સરની કેબિનમાં જશે. સરે બોલાવી છે. પહેલા શિવાની, પછી આસ્થા, ત્યારબાદ સરિતા, માધુરી અને છેલ્લે કિષ્ના.” શિવુએ કિષ્નાની સામે મોં મલકાવ્યું.

શિવાનીને પાછી આવતા પંદરેક મિનિટ લાગી. એ પાછી આવી ત્યારે એના ચહેરા પર એક ગરુર ભર્યું સ્મિત હતું.

“શું પૂછ્યું સરે?” માધુરીએ તરત જ એની જગાએથી ઊભા થઈને શિવાની પાસે જઈને કંઈક વિહ્વળતાથી પૂછ્યું.

“તારો નમ્બર આવસે એટલે તનેય પૂછી લેસે...!!” શિવાનીએ શક્ય એટલું મોઢું પહોળું કરીને સ્મિત સાથે કહ્યું.

કિષ્નાના કાન ત્યાંજ હતા. પડશે એવા દેવાશે એમ વિચારી એણે કામમાં મન પરોવ્યું.

@snehnusarnamu

લગભગ અડધા કલાક પછી કિષ્ના શ્રીનિવાસનની કેબિનમાં હતી.

“શું મિસ, તમને તમારા ઉપરી અધિકારી સાથે વાત કરવાની મેનર્સ નથી? કાલે તમે વિજ્યાસ્વામીનું બધાની વચ્ચે અપમાન કરેલું એવું એક છોકરીએ મને કહ્યું.” શ્રીનિવાસને કડક અવાજે પૂછેલું.

ઘડીભર કિષ્ના મુંજાઈ પછી તરત જ ચહેરા પર એક આત્મવિશ્વાસ ભર્યું સ્મિત પહેરી કહ્યું, “ના, ના, સર કોઈ ગેરસમજ થતી લાગે છે. સરે મને એમની સાથે ડાન્સ કરવા ઈન્વાઈટ કરેલી અને મેં એમને ના કહેલી, મને આલ્કોહોલની સ્મેલથી વોમિટ થઈ જાય છે એટલે! બસ એટલી જ વાત હતી.”

“એટલે તમે એમ કહેવા માંગો છોકે વિજ્યાસ્વામી એ છોકરીઓને પાર્ટીમાં બોલાવી ડ્રીન્ક ના કરવું જોઈએ.”

“નો સર! હું પોતે ડ્રીન્ક નથી કરતી પછી બીજાની જે મરજી હોય તે કરી શકે. હું કોઈને કે મારા બોસને કંઈ રીતે ના કહી શકું.”

“તમારા ગુજરાતમાં દારુબંધી છે એટલે તમે લોકો એને એકદમ હીન કક્ષાનું ઘણતા હશે પણ, બીજે દરેક જગાએ એનો કોઈ છોછ નથી. તમને નથી લાગતું તમારા લોકોની આ વિચારસરણી આજના જમાનાને અનુરૂપ

નથી આમાને આમા તમે લોકો પાછળ રહી જાઓ છો.”

શ્રીનિવાસને મોટું બગાડીને કિષ્ના સામે જોયું.

“સોરી સર! હું તમારી વાત સાથે સહમત નથી. જો દારુ ના પીવાથી ગુજરાતી જમાનાથી પાછળ રહી જતા હોતે તો આ દેશ અને આખી દુનિયાને મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધી ના મળ્યા હોત જેને આપણે બધા, બાપુ કહીને સમ્માનીયે છીએ! ચાલો આપણે એ બહુ જૂની વાત જવા દઈએ અને હાલની વાત કરુ તો, હાલ સમગ્ર દેશ પર શાસન કરનાર પણ એક નીર્વ્યસની ગુજરાતી જ છે, આપણા વડાપ્રધાન શ્રી નરેન્દ્ર મોદી!” કિષ્નાએ સુંદર સ્મિત ફરકાવ્યું.

“હા... અને એમના વિરુદ્ધ જો હું એક અક્ષરેય બોલુ તો હું દેશદ્રોહી, હે?” સરે એમની બન્ને ભ્રમણો ઉપર લઈ જઈ કહ્યું. ગોળમટોળ મોઢાવાળા શ્રીનિવાસનું અડધાથી વધારે માથુ ટકલું હતું. એટલે તેમનું કપાળ પ્રમાણમાં વધારે મોટું લાગતું.

“એ પણ એમની પ્રતિભાનો જ એક ભાગ છેને સર. આઈ હોપ કે હું પણ મારી સાથે સંકળાયેલા લોકોના મનમાં આટલું માન જમાવી શકું!”

“ઓકે. મિસ કિષ્ના યુ મેં ગો!” શ્રીનિવાસને હસીને કહ્યું.

“થેન્કયું સર!” કહીને કિષ્ના બહાર નીકળી અને શ્રીનિવાસને કિષ્નાના રેકૉર્ડમાં દસમાંથી નવ ગૂણ લખ્યા જે સૌથી વધારે ગૂણ મેળવનાર શિવાની કરતા એક આંકડો આગળ હતા!

કિષ્ના એના ટેબલ પર આવીને બેસે છે. હાલ કોઈને હજી કંઈ કામ ન હતું અપાયું. કિષ્નાએ મોનિટર પર ફેસબુક ચાલુ કર્યું. એકેય બીજા મેસેજ તરફ ધ્યાન ના દોરતા એ મેસેજર પર મુરલી ને જોઈને અટકી. એનો કોઈ નવો મેસેજ ન હતો. કિષ્ના એના પ્રોફાઈલમાં મુકેલા ફોટાને જોઈ રહી. એણે એ ફોટાને જરા મોટો કર્યો.

લાંબી, કાળી આંખો જાણે ફોટામાંથીયે એને જ જોઈ રહી હતી. એ નજરમાં કંઈક અલૌકિક શક્તિ હતી....કિષ્નાની નજરને બાંધી રાખવાની! કિષ્નાએ ત્યાંથી હટાવેલી નજર એના હોઠો પર જઈ અટકી. એક હળવું, આકર્ષક સ્મિત એ હોઠો પર સદા રહેતું જ હતું કે, કિષ્નાને જોઈને અનાયસ જ આવી જતું હતું! હોઠના ખૂણે, એક ગાલ પર પડતો ખાડો.....કિષ્નાની નજર એના ગાલ પરના ખંજન પર ફરી રહી. અચાનક એના મનમાં એક જબકારો થયો. મુરલીનો ચહેરો એના પોતાના ચહેરા સાથે ઘણી સામ્યતા ધરાવતો હતો! કિષ્ના એક નાજુક નમણી સ્ત્રી હતી જ્યારે સામેં છેડે એક પૌરુષી ચહેરો હતો, જો એ ફરક ના હોય તો બન્નેનો ચહેરો લગભગ સરખો જ હતો. માનો કિષ્નાના મુખને જ થોડું ઓર મોટું કરી હડપચી પર સ્ત્રી સહજ કોમળતાને બદલે પુરુષ જેવી સખ્તાઈ મુકી દીધી હોય. આંખો અને

હોઠ તો એનાએજ ફક્ત લંબાઈમાં થોડાક મોટા.....

કિષ્નાએ ક્યાંક વાંચેલું કે, તમને તમારા જેવા જ ચહેરાવાળી વ્યક્તિ આકર્ષક લાગે!
જેનો ચહેરો તમારા ચહેરા સાથે મળતો હોય એ જ તમને, તમારા મગજને રૂપાળો
લાગે બાકી બધા સારા હોય તો પણ નિરસ લાગે....આ એક વૈજ્ઞાનીક હકિકત છે,
એટલે જ તો દરેક માબાપને પોતાનું ટેણિયું જ રૂપાળું લાગતું હોય છે!

કિષ્નાને મુરલી સાથેની એક જ દિવસની મુલાકાત છતા, એનામાં જાગી રહેલા
આકર્ષણનું કારણ જડી જતા એ ખુશ થઈ. એને થયું કે આ જે કંઈ થઈ રહ્યું છે
એમાં એનો બિચારીનો તો કશો વાંક ગૂનો છેજ નહીં! એ તો ભગવાનેજ તે એવું કર્યું
છે, બધો વાંક એમનો જ છે! બધું નિયતિનું જ કર્યું ધાર્યું છે.....!

કિષ્નાના મોનિટર પર આ વખતે ચાર આંખો ફરી રહી હતી. બે કિષ્નાની અને
બે શિવાનીની! મુરલીનો ફોટો કિષ્નાના મોનીટર પર જોતાજ શિવાનીને કિષ્ના પ્રત્યે
તિવ્ર અણગમો થઈ આવેલો. એ કિષ્નાની હર એક હરકત પર નજર રાખી રહી.
વાસ્તવમાં એ મનોમન મુરલીને ચાહતી હતી. બન્ને જણા કોલેજમાં સાથે જ ભણ્યા
હતા. શિવાનીએ મોકો જોઈને એના પ્રેમનો એકરાર કરેલો પણ, મુરલીએ એને સાફ
સાફ”ના”કહી દીધેલું. શિવાનીને એમ કે કોઈક ને કોઈક દિવસ એ મુરલીની ના ને
હામાં બદલીનેજ રહેશે પણ, એમા આ કિષ્ના રૂપી રોડું વચ્ચે આવતું હોય એમ
એને લાગ્યું. જોબ મેળવવાની એક લડાઈ તો ચાલતી જ હતી એમા પાછી આ નવી
લડાઈ ઉમેરાઈ.....

સાંજે સવા પાંચે કિષ્ના દોડતી ભાગતી એરપોર્ટ પહોંચી ત્યારે એના જીવને શાંતિ થ
ઈ. એને એમ કે, બહું મોડું થઈ ગયું! મોડું તો થયું જ હતું, હકિકતે વિમાન મોડું હતું.
અચાનક ઘેરાઈ આવેલા વાદળો અને ઘોઘમાર વરસાદ ને પગલે ફ્લાઈટ અડધો
કલાક લેટ હતી. સામાનમાં તો એક નાનકડી કેરીબેગ સિવાય કંઈ હતું નહિં એ
આરામથી એક ખુરસી પર બેસી. ફોન હાથમાં લીધો. મુરલીનો મેસેજ હતો.

“ચાલ ક્યાંક બહાર લટાર મારવા જઈયે!”

“હું તો બહાર જ છું!” કિષ્નાએ ટાઈપ કર્યું.

“એટલે? તું એકલી નિકળી છે?” તરતજ મુરલીનો રીપ્લાય આવ્યો.

“હા”

“અને કાલની જેમ કોઈ કુતરું પાછળ પડી જશે તો જો કે મારો દરવાજો મેં ખુલ્લો જ
રાખ્યો છે!!!”

“સરસ! પણ, આજે એવું કંઈ નહીં થાય કેમકે હું એરપોર્ટ પર છું અને અમદાવાદ,
મારા ઘરે જઈ રહી છું!”

“અમદાવાદ કેમ અચાનક?”

“વીક એન્ડ છે તો હું મારા ઘરે જવ છું, એમાં નવાઈ જેવું શું છે”

“ઓકે. હું આવુ છું ત્યાં .”

“રહેવા દે તું આવીશ ત્યાં સુંઘીમાં પ્લેન ઉડી ગયુ હશે.”

“એ બધું મને નથી ખબર હું આવુ છું, જો મારો પ્રેમ સાચો હશે તો તું મને ત્યાંજ મળીશ! લવ યુ.....”

છેલ્લા બે શબ્દો લખીને મુરલી ઓફલાઈન થઈ ગયો પણ કિષ્નાએ માંડ માંડ કાબુમાં લીધેલા વિચારો પાછા ચાલુ થઈ ગયા. એને સમજમાં જ નહતું આવતું કે, મુરલીને સાફ સાફ જણાવી દીધું કે એ બીજા કોઈને પ્રેમ કરે છે, એના લગ્ન નક્કિ થઈ ગયા છે છતાં, એ શું કામ એનો પીંછો છોડતો નથી! હાથે કરીને એ એવી હરકતો કરી રહ્યો છે કે, કે....કે શું? મારા મનમાં આ અજીબ સળવળાટ કેમ થઈ રહ્યો છે? હું એના વિષે વિચાર જ કેમ કરું છું? પાર્થ સાથેના લગ્ન નો નિર્ણય એ મારો પોતાનો નિર્ણય છે, મેં જાતે કોઈ દબાવ કે સમજાવટને વશ થયા વગર લીધો છે તો, પછી?

મુરલીથી દૂર જવાના ઈરાદે એ ઊભી થઈ અને ચાલતી ચાલતી એકબાજુએ આવીને ઊભી રહી ગઈ. બેંગલોર એરપોર્ટના બીજે માળે એક બાજુ કાચની દીવાલ કરેલી છે. ત્યાંથી તમે દૂર દેખાતા રસ્તા પર નજર નાખી શકો. કિષ્ના બહાર જોઈ રહી.

વરસાદનુ જોર ઔર વધી ગયુ હતું. વીજળીના તેજ લીસોટા વારે વારે ચમકી જતા હતા. લગભગ વીસેક મિનિટ થઈ ગઈ હતી મુરલી સાથે વાત કર્યાં. હવે શું થશે કોણ પહેલા આવશે? પ્લેન કે મુરલી? કિષ્નાનું મગજ કામ કરતું બંધ થઈ ગયેલું. એના દિલની ઘડકન પાછી તેજ થઈ ગયેલી. એક પળ એને રડવાનું મન થઈ આવ્યું. એક અજીબ કશ્મકશ હતી આ, જેણે કોઈને ખરેખરો પ્રેમ કર્યો હોય એ જ આ સમજી શકે! કારણ વગરની ઉપાધી અને કારણ વગરની લાગણી, જોકે કોઈની સાથે લાગણીથી બંધાવા ક્યાં કોઈ કારણની જરૂર પડે છે!

દૂરથી કોઈ બાઈક સવાર તેજ ગતીએ આવી રહેલો દેખાયો. મુરલી! સાવ ગાંડો છે આ! આટલા વરસાદમાં કોઈ આટલી ઝડપે બાઈક ચલાવે એક પળ એનું મન ચિંતા કરી રહ્યું હતું તો એજ મન કોઈ છાને ખુણે ખુશ થઈ રહ્યું હતું. દરેક છોકરીના મનમાં એક કલ્પિત છવી હોય છે, એક એવા છોકરાની જે એને દિલ ફાડીને પ્રેમ કરે! જે કોઈ પણ સંજોગ હોય એના પ્રેમમાં જરીકે ઓટ ના આવવા દે! જે એના માટે થઈને આખી દુનિયા સામે લડી લેવા તૈયાર હોય! એના સાથે જિવાતી હર એક પળ એક મોજ હોય! અહિં મુરલી પણ એવો જ હતો, લાખ કોશીષ કરે કીષ્ના તોયે જેવી વ્યક્તિને આજ સુંઘી ફક્ત કલ્પનામાં જોઈ હતી એને નજર સામે અવગણવી

અશક્ય હતી.....

એ બાઈક સવાર હવે નજીકમાં હતો. વરસાદ એટલો તીવ્ર હતો કે એનું મોઢું સરખું દેખાતું ન હતું. કિષ્નાનું મન હરખથી ભરાઈ ગયું. એ અવળી ફરી ગઈ. એને એમ કે મુરલીને, એવું ના લાગવું જોઈએ કે પોતે એની રાહ જોતી અહિં ઊભી છે!

કિષ્નાએ હવે ખુરસીમાં બેસી જવાનું વિચાર્યું. ખુરસી તરફ પગ ઉપાડતા પહેલાં એણે એક નજર બહાર નાખી. અરે..... પેલો બાઈક સવાર નીચે પડી ગયો હતો. એનું બાઈક એનાથી દૂર જઈને પડ્યું હતું. ત્યાં કોઈ બીજા માણસો હાજર નહતા હાલ, કદાચ વરસાદને લીધે..... કિષ્નાને એ યુવકનું ઊંઘું પડેલું શરીર સાફ સાફ દેખાતું હતું. એના માથાની નીચેથી વહી આવતું પાણી લાલ થવા લાગ્યું. કિષ્નાની આંખો ફાટી પડી. એના હાથની મુઠ્ઠીઓવળાઈ ગઈ. એના લાંબા નખ એની હથેળીમાં ભોકાઈ રહ્યા પણ એ જાણે હોશમાં જ ન હતી. એને બૂમ પાડવી હતી પણ એની ચીખ એના ગળામાં જ અટકી ગયેલી.....મુરલીનો આવો અંજામ! હે ઈશ્વર આવું ના થઈ શકે. કિષ્નાનું મન ફફડી રહ્યું હતું. એને ઘેરો આઘાત લાગેલો. આમેય એણે ક્યારેય આવો પ્રસંગ નરી આંખે જોયો નહતો.

પ્રકરણ ૧૦ @snehnusarnamu

“લે હું આખું એરપોર્ટ શોધી વળ્યો અને આ મેડમ અહિં શું કરે છે?” પાછળથી એના ખભે હાથ મુકીને મુરલીએ કહ્યું.

કિષ્ના ચોંકીને પાછળ ફરી. એની પાછળ મુરલી હતો. એ કોઈ નાની બાળકી ડરીને જેમ એના માબાપને ભેંટી પડે એમ મુરલીને ભેંટી પડી. એ રડી રહી હતી. તુટક શબ્દોમાં, બે ઘુસકાની વચ્ચે કંઈ કહી રહી હતી.....!!

મુરલીને પહેલાતો કંઈ સમજમાં ના આવ્યું. એના માટે આ દ્રષ્ય આશ્ચર્યમાં ગરકાવ કરી મુકે એવું હતું. એ કિષ્નાને માથે હાથ ફેરવીને એને પસવારી રહ્યો. એ થોડી શાંત થાય એની રાહ જોઈ રહ્યો. એણે એના ગજવામાંથી એક હાથે મોબાઈલ બહાર નીકાળ્યો અને કિષ્ના એના છાતી પર માથું ઢાળીને, બે હાથ એની કમરે વિંટાળીને ઊભી હોય એવો ફોટો લીધો. એ કેમેરાના અવાજથી કિષ્ના ભાનમાં આવી. એ થોડી દૂર હતી. એની આંખોમાં હજી આંસુ ઉભરાઈ રહ્યા હતા.

“મને થયું કે તારું.....તારું એક્સીડન્ટ થઈ ગયું. ત્યાં નીચે.”

બેઉ જણે નીચે નજર કરી. ત્યાં લોકોનું ટોળું જમા થઈ ગયું હતું. પેલા યુવકને એક

ગાર્ડ જેવા કપડા પહેરેલો માણસ તપાસી રહ્યો હતો.

“ચાલ, એ બાજુ નજર નહી કર. એ હું નથી ઓકે!” મુરલીએ ક્રિખાના ચહેરા પર આવી ગયેલા વાળ પાછળ લેતા કહ્યું.

બન્ને જણા છેડા પરની બે ખાલી ખુરસીમાં જઈને બેઠા. ક્રિખાનો હાથ પોતાના લઈને મુરલીએ ધીરેથી દબાવ્યો. એ ઠંડો પડી ગયો હતો. મુરલી એને પોતાની હથેળીઓ વચ્ચે દબાવી ગરમી આપી રહ્યો.

“હું ત્યાં તારી રાહ જોતી હતી. મને એમ કે એ બાઈકવાળો તું જ છે, ને અચાનક,” ક્રિખાએ જરાક સ્વસ્થ થતા કહ્યું.

“તને હસવું આવે છે?” મુરલીના મરકતા મુખ પર નજર જતા ક્રિખા અકળાઈને બોલી.

“હસતો નથી ચાર! પણ, તું મારી રાહ જોતીતી સાંભળીને બહું સારુ લાગ્યું.”

ક્રિખાને થયું કે એણે આવું નહતું કહેવાનું. એણે ફેરવી તોળ્યું, “મારો મતલબ કે હું રસ્તા પર વરસાદ જોતી હતી. પેલોય તારા જેવો કાળો અને વાંકળીયા વાળ વાળો હતો એટલે મારી ભૂલ થઈ ગઈ.”

“જુદી....! સાવ આવું જરાક તો ભગવાનનો ડર રાખ.”

ક્રિખાએ એની જીભની આગળની કિનારી એના દાંતો વચ્ચે દબાવી. એના ચહેરા પર એક લુચ્ચું સ્મિત આવી રહ્યું હતું જેને એ પ્રયત્ન પૂર્વક રોકી રહી. એણે એનો હાથ મુરલીના હાથમાંથી ખેંચી લીધો.

મુરલીમાટે આ ક્ષણો અણમોલ હતી. એ થોડો ગંભીર થયો. “મને તો એમ કે તું એક ખુદ્દાર અને ઈન્ડીપેન્ડન્ટ છોકરી છે!”

“હા તે છું જ!” ક્રિખાએ ગર્વથી કહ્યું.

“જરાય નહીં. તારું સ્ટાયપેન્ડ કેટલું હશે, હે? એમા તું આમ દર અઠવાડીયે ઘરે ભાગી જઈશ તો મહિનાને અંતે તારા હાથમાં કશું બચસે કે નહીં એ જ એક સવાલ છે.”

ક્રિખાને થયું કે, મુરલીની વાત તો બરોબર છે, “પણ મમ્મીએ જ કહેલું ઘરે જવાનું.”

“હમ્મ....એ કહે બરોબર છે! પણ તું જ જરા વિચાર કર કાલ આપણી દીકરી આમ ભણીને એની પહેલી નોકરી કરવા બહાર જાય અને મહિના પછી આવીને કહે, ‘લે મમ્મી મારા પહેલા પગારમાંથી તારા માટે આ સાડી લાવી’, તો તને વધારે ખુશી થાય કે નહીં?”

“એ હું નિરાંતે વિચારીસ ઉડતા ઉડતા...” ક્રિખાએ હસીને કહ્યું, “મારે જવું પડશે મારી સીટનો નંબર અનાઉસ થયો.”

ક્રિષ્ના ઊભી થઈ અને મુરલી તરફ હાથ હલાવી ચાલી નીકળી. મુરલી પણ એની સાથે ઊભો થયો અને એની સાથે ચાલતા કહ્યું,

“ઠીક છે, આટલી વખત જઈ આવ! કાલે સાંજે તો પાછી આવી જઈશને? હું અહીં જ તારી રાહ જોઈશ, કાલે સાંજે આપણે સાથે હોઈશુ....”

મુરલી હસતો હસતો પાછો એ જ ખુરસી પર જઈ, પલાઠીવાળીને ત્યાં જ બેસી ક્રિષ્નાને જતી જોઈ રહ્યો.

વિમાન આકાશમાં ઉપર જઈ થોડું સ્થિર થયું કે તરત ક્રિષ્નાએ એનો સીટ બેલ્ટ ખોલી નાખ્યો. એરપ્લેનમોડ પર મુકેલો ફોન હાથમાં લઈ ઘરેથી આવેલા મેસેજસ જોઈ લીધા. આજે તો આખીરાત જાગીને મમ્મી પપ્પા સાથે વાતો કરીશ એમ વિચારતી ક્રિષ્નાએ અત્યારનો સમય ઊંઘ પાછળ ફાળવ્યો.....

દોઢેક કલાકની આછી પાતળી ઊંઘ પછી એની આંખો ખુલી ત્યારે એનું વિમાન અમદાવાદ પરથી ઉડી રહ્યું હતું. આકાશમાં અંધારું છવાયેલું હતું પણ, નીચે નાની નાની, ચમકતી ગોળીઓ જેવી લાઈટ દેખાતી હતી જે અમદાવાદના ભરચક એરીયાની ચાડી ખાતી હતી. રોડ પરના થાંભલા પર, દુકાનોમાં, ફ્લેટના હરએક માળ પર, રોડ પર દોડી જતા વાહનો પર દરેકને અત્યારે ફક્ત એક જ ઓળખ હતી, એના પરના ચાલુ વીજળીના ગોળા!

અમદાવાદ એરપોર્ટ પર પગ મુકતા જ ક્રિષ્નાને ઘરે આવ્યાની લાગણી થઈ આવી. આસપાસની ભીડ સાવ અજાણી હોવા છતાં પોતાની લાગી. કદાચ એ બધાની બોલી પોતે સમજી શકતી હતી એટલે!

ક્રિષ્નાએ એના પપ્પાને ના પાડી હતી લેવા આવવાની, એમને હવે રાત્રે ટ્રાફીકમાં ગાડી ચલાવતા ફાવતું ન હતું, ઉંમરની સાથે આંખો નબળી થઈ ગઈ હતી. ક્રિષ્નાએ કહેલું કે, પોતે ઓટોમાં આવી જશે. એ જેવી એરપોર્ટની બહાર આવી ત્યાં જ એણે પાર્થને જોયો.

ડાર્કબ્રાઉન કલરનું પેન્ટ અને એકદમ આછા પીળા રંગનું શર્ટ વ્યવસ્થીત રીતે પેન્ટમાં ખોસેલું હતું. ગોલ્ડન ફ્રેમના એકદમ હલકા ચશ્મા એ પહેરતો એમાં એ હતો એના કરતાય વધારે જૅંટલમેન લાગતો. પાંચ ફૂટ દસ ઇંચ ઊંચો પાર્થ ફિલ્મી હિરો અક્ષયકુમારની કાર્બન કોપી જેવો હતો. ક્રિષ્ના ઘણીવાર એને મજાકમાં એને અક્કી કરીને બોલાવતી. એ અત્યારે ક્રિષ્નાને લેવા આવ્યો હતો. બધા ડ્રાઈવર એમના હાથમાં એમના મહેમાનના નામનું પાટિયું લઈને ઊભા હતા ત્યાં એ પણ ઊભો હતો.

“હાય....હીરો! તું અહીં શું કરે છે?” ક્રિષ્નાએ એની પાસે જઈને કહ્યું.

“તને જ લેવા આવેલો. તું અહિં જ ઊભી રહે હું ગાડી લઈ આવું.” કિષ્નાની હેન્ડબેગ પોતાના હાથમાં લેતા પાર્થે કહ્યું.

“ગાડી અહીં પાર્કિંગમાં જ છેને, ચાલ આપણે સાથેજ જઈએ.” કિષ્નાએ એની બેગ પાછી લેવા હાથ લંબાવી કહ્યું.

“ઓકે!” પાર્થ બેગને એના ખભે ભરાવી, ભીડમાં રસ્તો કરતો આગળ થયો. કિષ્ના એની પાછળ પાછળ ચાલી.

સાત કદમ સાથે ચાલી એટલે તું મારી દોસ્ત બની, મુરલીએ કીધેલું અચાનક એને યાદ આવી ગયું. પાર્થ એનાથી ત્રણેક ડગલા આગળ ચાલતો હતો કિષ્નાએ થોડી ઝડપ વધારી એને પાર્થના કદમ સાથે કદમ મિલાવી ચાલવું હતું. બહું બધી વાતો કરવી હતી. પાર્થે એની ગતિ ઔર તેજ કરી અને એ પહેલો ગાડીએ પહોંચી ગયો, એકલો!

“તું કેટલું ઝડપભેર ચાલે છે, હું તો થાકી ગઈ!” કિષ્નાએ હાંફતા હાંફતા કહ્યું, “લાવ ચાવી આપ. હું ડ્રાઈવ કરીશ.”

“ના હો, આટલા ટ્રાફીકમાં નહીં.” પાર્થે ડ્રાઈવિંગ સીટ પર બેસતા કહ્યું.

“તું મને છેલ્લા ત્રણ મહિનાથી મેદાનમાં જ પ્રેક્ટિસ કરાવે છે પછી રોડ પર હું ક્યારે ચલાવીશ?”

@snehnusarnamu

“મેદાનમાં બરોબર ચલાવતા શીખી જાય તો તને રોડ પર આપુને! હજી ક્લય બ્રેક પર તારે પ્રેક્ટિસની જરૂર છે બકા!” પાર્થે એકદમ હળવાશથી કહ્યું.

કિષ્ના ઘરે પહોંચી ત્યારે એના મમ્મી પપ્પા એની રાહ જોતા બહાર જ હીંચકે બેઠા હતા. દીકરીને જોતાજ બંને ઊભા થઈ ગયા. કિષ્ના બંનેને ભેટી પડી.

“બાપરે! કેટલી દુબળી પડી ગઈ છે, ખાવાનું ખાય છે કે નહીં? તારા ગાલ તો જો કેવા ફિક્કા પડી ગયા છે, ગઈ ત્યારે તો ટામેટા જેવા લાલ હતા.” જશોદાબેને દીકરીને માથે હાથ ફેરવતા કહ્યું.

“ચલ હવે અંદર જઈને વાત કરીએ. એ થાકી હશે. એના અને પાર્થ માટે ચા લઈ આવ.” વાસુદેવભઈએ કિષ્નાને અંદર લઈ ગયા.

થોડીક વાતો થતી ગઈ. પછી બધા સાથે જમવા બેઠા.

“બરોબરની ભૂખ લાગી છે. શું બનાવ્યું છે?” કિષ્ના ટેબલ પર પડેલા બાઉલને ખોલતા બોલી. એમાં પનીરની કોઈ વાનગી હતી. “કેમ પંજાબી બનાવ્યું છે? એય અત્યારે સાંજે?” નવાઈની વાત હતી, કિષ્નાના પપ્પાને ગેસની તકલીફ થતી હતી એટલે સાંજે મસાલેદાર વાનગી ઓછી જ બનતી.

“અરે દીકરા, પાર્થકુમારને પણ જમવા બોલાવેલા પછી સાવ સાદું સીધું તો ના જ

બનાવાય ને! લેજો હો પાર્થકુમાર જરાય સંકોચ ના રાખતા. આ ખસતા પરોઠા ખાસ તમારા માટે જ બનાવ્યા.”

જશોદાબેન એમના લાખેણા કુમારને પ્રેમથી આગ્રહ કરી કરીને જમાડતા ગયા. કિષ્નાને આજે પહેલીવાર એના જ ઘરમાં એના કરતા કોઈ બીજાને વધારે મહત્વ મળતું હોય એમ લાગ્યું..... ખાનગીમા એણે પપ્પા આગળ ગુસ્સો પણ બતાવ્યો, ઈશારાથી!.

જમ્યાબાદ બધા આરામથી વાતો કરતા બેઠા. કિષ્નાએ એની ઓફીસની વાતો કરી. એણે શક્ય એટલું સારું સારું જ જણાવ્યું. એણે ઘડીયાળમા નજર કરી દસ વાગી ગયા હતા. હજી પાર્થ એના ઘરે જવાનું નામ ન હતો લેતો. એના મનમાં મુરલી વિશે વાત કરવાની ચટપટી થતી હતી પણ, એ બધું પાર્થ આગળ નહતું કહેવું. મમ્મી આગળ પણ નહિ ફક્ત પપ્પા સાથે વાત કરવી હતી. એણે વાસુદેવભાઈને ઉપર ધાબે જવાનો ઈશારો કર્યો. એ ઈશારો જશોદાબેન જોઈ ગયા. એમને થયું કે, કિષ્ના સરમાઈ રહી છે! પપ્પા સામે પાર્થ સાથે વાત કરતાં અચકાય છે!

“ચાલો આપણે સુવા જઈએ. છોકરાંઓને આપણી હાજરીમાં સંકોચ થાય. ઘણા દિવસે મળ્યા છે તે છો ને વાતો કરતા. જાઓ તમે તમારા રૂમમાં ઉપર જઈને એસી ચાલુ કરી બેસો, અહીં બહુ ગરમી છે.” જશોદાબેન બોલ્યા.

“અરે પણ એને મારી સાથે વાતો કરવી હોય.” વાસુદેવભાઈ એ અકળાઈને કહેલું.

“ઈ બધું સવારે ચાલો આત્યારે! તમે તો કંઈ સમજતા જ નથી. જલદી ઊભા થઈ જાવ હવે.” જશોદાબેન જાને કૈક બહું સરસ કામ કર્યું હોય એમ મલકાતા વાસુદેવભાઈ ને સાથે લઈને એમના રૂમમાં જતા રહ્યા.

“હરખપદ્મડા થઈ ગયા કે હજી કંઈ બાકી રહી જાય છે સાવ બોડથલ જ રહેવાના તમે પેલી છોકરી બિચારી પેલ્લી વાર આમ ઘરથી દૂર, બહાર એકલી રહેતી હોય તો એ ઘરે આવે ત્યારે એને આપણી સાથે કોઈ વાત વગત કરવી હોય, શાંતિથી બેસવું હોય પણ ના જાવ ઉપર.....!!” વાસુદેવભાઈએ પાર્થ આગળ કાબૂ કરી રાખેલો ગુસ્સો એમના રૂમમાં જતા જ વરસી પડ્યો.

“હા પણ મને એમ કે એ બંને જણાં એકબીજા સાથે....” વાસુદેવભાઈ પોતાને ઘુરકીને જોઈ રહ્યાછે એ જોઈ જશોદાબેને વાક્ય અધૂરું છોડ્યું.

કિષ્ના કમને ઉપર ગઈ. એનો સૂવાનો રૂમ એમનો એમ હતો જાણે એ ક્યાંય ગઈ જ ન હોય. દરેક ચીજ એની જગાએ વ્યવસ્થિત ગોઠવાયેલ હતી. એની પસંદીદા બાર્બીના ફોટો વાળી ચાદર જોઈને એ મનોમન ખુશ થઈ ગઈ. આટલા પ્રેમાળ માબાપ આપવા બદલ એ ભગવાનનો આભાર માની રહી.

“નાઈસ રૂમ!” પાર્થ વાત શરૂ કરવા બોલ્યો.

“આ મારી સૌથી વધારે ગમતી ચાદર છે, જ્યારે પણ હું ચાદર ખરીદવા સાથે ગઈ હોવ ત્યારે સુંદર બાર્બીનો ફોટો હોય એવી જ ચાદર ખરીદવાનું કહું.” કિષ્ના ભાવુક થઈ બોલી રહી હતી. એણે થોડી ચુસ્ત ટીશર્ટ અને જિન્સ પહેરેલું. એની લાલ રંગની ટીશર્ટમાથી એની લાંબી, પાતળી, નાજુક ગરદન ખૂબ સુંદર લાગી રહી હતી. પાર્થની નજર એની ગરદન પરથી સરકતી સરકતી એના સીના આગળ આવીને અટકી હતી. અચાનક કિષ્નાનું એ તરફ ધ્યાન જતા પાર્થે એની નજર હટાવી લીધી. કિષ્ના એ જોઈ સહેજ હસી પડી.

પાર્થને થયું કે એને આમ શરમાવું ના જોઈએ. એના દોસ્તોએ એને ઘણી બધી શિખામણ આપી હતી. છેલ્લા ચાર વરસથી એ કિષ્નાની આસપાસ ચક્કર કાપતો હતો પણ, એને કહેવાની હિંમત ન હતી ચાલતી. આખરે દોસ્તોએ જ બરોબર પાનો ચડાવવો પડેલો, એને કિષ્નાને પ્રપોસ કરવા માટે! અને એનું જ પરિણામ હતું કે એ અત્યારે આમ કિષ્નાના રૂમમાં એકલો એય એના માબાપની ઈચ્છાથી ઊભો હતો.....

એ ધીરેથી કિષ્નાની નજીક ગયો. એનું અંગેઅંગ કાંપી રહ્યું હતું છતાં કોઈ અજીબ સંવેદનને વશ એ કિષ્નાની લગોલગ જઈને ઊભો રહ્યો હતો. કિષ્ના કંઈ કરી રહી હતી પણ એનું એમાં ધ્યાન જ ન હતું. પાર્થે એનો હાથ લંબાવીને કિષ્નાની પીઠ પર મૂકવા ગયો, એ ઊંઘી ફરીને એના કોર્નર ટેબલ પર મોબાઈલ ચાર્જ કરવા મૂકી રહી હતી. હવે આજ વખતે કિષ્ના અવળી ફરી હતી, પાર્થનો હાથ પાછળ પીઠને બદલે ભૂલથી આગળ છાતી પર મુકાઈ ગયો.....

“પાર્થ તું ભાનમાં તો છેને શું કરી રહ્યો છે તું?” કિષ્નાએ ગુસ્સાથી પાર્થનો હાથ હટાવી દીધો. એના મોં પર અણગમો સાફ સાફ દેખાઈ આવ્યો. ખબર નહીં કેમ પણ પાર્થનું અડકવું કિષ્નાને પસંદ નહતું આવ્યું.

કિષ્નાનું વર્તન પાર્થ માટે આઘાતજનક હતું. એ વરસોથી કિષ્નાને અડવાના સપના જોતો હતો. સપનામાં તો એને હંમેશા સારો પ્રતિભાવ જ મળેલો તો આજે આમ કેમ? એને એમ કે કિષ્ના થોડી ઘણી શરમાસે, હસી પડશે પણ.....

“તું શું કરી રહી છે? મેં તારી સાથે કંઈ ગલત તો નથી કર્યું. હા ભૂલથી મારો હાથ કદાચ ગલત જગાએ અડી ગયો તો શું? આપણે હવે જીવનભર સાથે છીએ તો ક્યાંકથી તો શરૂઆત કરવી પડશેને!” પાર્થને નહતું બોલવું છતાં બોલાઈ ગયું.

પાર્થ માટે હવે અહીં ઉભા રહેવું આશાન ન હતું. એને ઘણી વખત લાગતું કે એકલો જ કિષ્નાને ચાહે છે! કિષ્ના એને પ્રેમ નથી કરતી! છતાં કદાચ સ્ત્રીસહજ શરમ હશે, મર્યાદા હશે એમ વિચારી એ મનને મનાવતો પણ આજે એ ખરેખર દુખી થયો હતો. એ ચાલ્યો ગયો.

ક્રિષ્ના એને જતો જોઈ રહી. એ જો ઈચ્છત તો એને રોકી શકત પણ એને એમ ના ક્યું. કેમ એનો જવાબ તો એની પાસે પણ ન હતો! પાર્થને ખોટું લાગી ગયું હશે.. એ વિચારી રહી. વાંધો નથી એને હું સવારે મનાવી લઈશ. મનોમન વિચારી કરતી એ કપડાં બદલી પલંગ પર આડી પડી. એનો હવે પપ્પા સાથે વાત કરવાનો પણ મૂડ ન હતો. **પાર્થ એની પાછળ ઉભેલો એજ વખતે ક્રિષ્નાએ** મોબાઈલ સ્ક્રીન પર મુરલીનો ઈન્કમિંગ કોલ જોયેલો અને એ ભડકી ગયેલી, એક પળ એને થયેલું જાણે પાર્થ એને અને પોતાને એકસાથે મુરલીના ઘરની પાછળના મોટા વાડામાં સાથે ઉભેલા જોઈ રહ્યો હોય.... ફોન બંધ કરી એ પાછળ ફરી હતી અને એજ વખતે પાર્થનો હાથ એના સીના પર આવેલો..! એને ગુસ્સો આવી ગયેલો પણ, કોની પર? પાર્થ પર? મુરલી પર? કે, પોતાના પર? અને શા માટે?

સવાલ પર સવાલ ખડા થતાં હતાં અને જવાબ એકેનો ન હતો! જવાબ ફક્ત નિયતિ પાસે હતો અને એનો હાલ જવાબ આપવાનો કોઈ ઈરાદો લાગતો ન હતો.....

બીજે દિવસે સવારે એ ઉઠી ને નીચે આવી ત્યારેજ એની મમ્મીએ જણાવેલું કે આજે પાર્થના કાકાના છોકરાના લગ્ન છે અને એમને બધાને જવું પડશે. પાર્થ એને લેવા આવવાનો છે એ જટ સાડી પહેરી તૈયાર થઈ જાય. જશોદાબેન અને વાસુદેવભાઈ પાછળથી આવે જ છે. ક્રિષ્નાનું જરાય મન ન હતું બહાર જવાનું છતાં પાર્થને ખોટું ના લાગે એટલે એ તૈયાર થઈ ગઈ.

પ્રકરણ ૧૧

પાર્થ ક્રિષ્નાને લેવા એના ઘરે આવ્યો ત્યારે દીવાલે લટકી રહેલી ઘડીયાળ દસ વાગ્યાનો સમય બતાવતી હતી. લાઈટ કીમ કલરનાં શૂટમાં સજ્જ પાર્થ આકર્ષક લાગતો હતો. જશોદાબેને એને આવકારીને બેસાડ્યો અને ક્રિષ્નાને બોલાવી.

આછા ગુલાબી રંગની સોનેરી કીનારવાળી અને એકદમ નાની નાની સોનેરી બિંદીઓ જે ઉપરથી નીચે આવતા સહેજ મોટી થતી જતી હોય એવી સાડી ક્રિષ્નાએ ગુજરાતી ઢબે પહેરી હતી. ગળામાં નાનકડા ચક્રતા વાળી સોનાની ચેઈન અને એને મેચિંગ લટકતી બુટ્ટી કાનમાં પહેરેલી. બંને હાથમાં ડજન જેટલી સાડી

જેવાં જ ગુલાબી રંગની બંગડીઓ છેડે બેબે સોનાની બંગડી સાથે પહેરેલી. આછો મેકઅપ કરેલો, ખુલા વાળ અને આંખોને ફરતે સુંદર રીતે ઘેરા કાળા આઈલાઈનરથી લાઈન દોરીને આંખોને માછલી જેવો આકાર આપેલો. નાનકડી ચમકતી પિન્ક ડાયમંતની બિંદીમા એ હતી એના કરતાંય ચાર ઘણી વધારે સુંદર લાગી રહી હતી. હાઈહિલના સેંડલમાં એ વધારે ઊંચી લાગતી હતી. સેંડલ જરીકે દેખાય નહીં એવી રીતે એને સાડીની કિનારને નીચે જમીનને સ્પર્શી જાય એટલી લાંબી રાખેલી, જે એને સાડી પહેરવાની ફાવટ ન હોવાથી થોડું સંભાળીને ચાલવા મજબૂર કરતી હતી....

પાર્થતો કિષ્નાને જોતો જ રહી ગયો. આજની કિષ્ના કૈક અલગ જ લાગી હતી એને, એની પત્ની જેવી!

“લો આવી ગઈ એ. તમે લોકો બેસો હું ચા લઈને આવું.”

“મમ્મી પ્લીજ! અમારે લેટ થાય છે, ત્યાં બધા પહોંચી ગયા હશે. ચા પાછા આવીને રાખીયે.” પાર્થ ઊભો થતાં બોલ્યો.

“હા, મમ્મી ચા ત્યાં પી લેશું. અમે નીકળીએ, તમે લોકો જલદી આવી જજો.” કિષ્નાએ પાર્થ સામે જોઈને કહ્યું.

પાર્થ સહેજ હસીને આગળ થયો એની પાછળ પાછળ કિષ્ના આવી. આજે પાર્થ એની નવી BMW લઈને આવ્યો હતો. ચમચમાતા ઘાટા બ્લું રંગમાં એ સરસ લાગતી હતી. ગાડી પાસે પહોંચતાં જ પાર્થે ચાવી કિષ્ના સામે લટકાવી કહ્યું,

“અત્યારે બહુ ટ્રાફિક નથી લે તું ચલાવી લે.”

“હું?” કિષ્નાના મો પર તાજગી ભર્યું સ્મિત છવાઈ ગયું. “કાલે તો ના પાડી'તી!”

“ના પાડવાનું કોઈ કારણ હોય. એ તને નહીં સમજાય! ચાલ,” પાર્થે કિષ્નાના હાથમા ચાવી મુંકી.

કિષ્નાએ પાર્થનો હાથ ચાવી સાથે પકડી લીધો. પાર્થે કિષ્નાની આંખોમાં જોયું, “કાલે રાતે હું થોડું વધારે બોલી ગઈ હોય તો, આઈ એમ સોરી! કદાચ થાકેલી હતી એટલે મૂડ ખરાબ હતો.” કિષ્નાની આંખોમાં એક અજબસી ઉદાસી દેખાઈ રહી હતી જેને કાજલ પણ છુપાવી નહતું શકતું.

બંને જણા ગાડીમાં ગોઠવાયા. ગાડી આગળ વધી. કિષ્ના સરસ રીતે ગાડી ચલાવી રહી હતી. એનું બધું ધ્યાન આગળ રોડ ઉપર હતું. પાર્થનું બધું ધ્યાન કિષ્નાના ચહેરા તરફ હતું. આજે એને એ ગજબ લાગી રહી હતી.

“ઓહ, કમ ઓન યાર! તારે મને સોરી બોલવાનું ના હોય!” પાર્થ એકદમ હળવાશથી બોલ્યો, “આમ જોવા જાવ તો ભૂલ મારી હતી. જે રીતે, જે શબ્દો

હું બોલી ગયેલો, મને પોતાને શરમ આવી ગયેલી એટલે જ તો ત્યાંથી હું ચાલ્યો ગયેલો.”

કિષ્નાએ એની નજર એક પળ માટે રોડ પરથી હટાવી પાર્થ સામે જોયેલું. બરોબર એ જ વખતે એક ટ્રકને સામેથી આવતી જોઈને એ બ્રેક પર પગ મૂકવાની જ હતી કે પાર્થનો અવાજ આવેલો,

“લેફ્ટ, લેફ્ટ લે, બ્રેક... બ્રેક,” પાર્થ એની સિટ પરથી બાજુની સિટ પર નમીને એક હાથે શિટયરિંગ ફેરવતા ફેરવતા એના સ્વભાવ વિરુદ્ધ ઊંચા અવાજે બોલી રહ્યો.

પાર્થ અને કિષ્નાનું ધ્યાન વાતોમાં હતું ને આગળથી રોંગ સાઈડે વણાંક લઈને એક ટ્રક અચાનક જ સામે આવી ગયેલી. પાર્થનો અચાનક ઊંચો થયેલો અવાજ અને સામે આવી ગયેલી ટ્રકને જોઈ કિષ્ના ગભરાઈ હતી, એનું મગજ કામ કરતું બંધ થઈ ગયેલું! રેફ્લેક્સ એક્શનથી એને જોરથી બ્રેક પર પગ દબાવેલો અને ગાડી ચિચિયારી પાડતી, એક જોરદાર ઝાટકા સાથે એમની ગાડીની આગળ આવી ગયેલી ટ્રકના સાઈડના ભાગે અથડાઈને ઊભી રહી ગઈ હતી.....

પાર્થની નવીનકોર BMWને આગળના ખૂણા પર મોટો ગોબો પડી ગયેલો. ટ્રકનો ડ્રાઈવર નીચે ઉતરી આવ્યો હતો. એ ગાડી ચલાવનાર એક સ્ત્રીને જોઈને હસ્યો હતો.

@snehnusarnamu

“ક્યાં સાબ? અબ આપ આરામસે બેઠ કર જોરૂસે ગાડી ચલવાઓંગે તો ચેહી હોગા ના. મેરા તો ફૂછ નુકશાન નહી હુઆ, આપકી ગાડી ડેમેજ હુઈ!” પલો એના માવો ખાઈ ખાઈને પીળા પડી ગયેલા દાંત દેખાડી રહ્યો હતો.

કિષ્નાને બરોબરનો ગુસ્સો આવી રહ્યો હતો એ ટ્રકવાલા પર, એનું ચાલત તો નીચે ઉતરીને એક લાફો ચોડ દેત....પણ પાર્થ પાછો પોતાના અસલ સ્વરૂપમા આવી ગયેલો. એણે શાંતિથી પેલાને સોરી કહીને રવાના કર્યો. કિષ્નાને હતું કે પાર્થ એને કંઈક બોલશે, એને મનોમન એ માટેની તૈયારી પણ કરી રાખેલી! પાર્થ નીચે ઉતરીને ગાડી જોઈ રહ્યો હતો. એ પાછો વળીને ડ્રાઈવિંગ સીટ તરફ આવ્યો અને દરવાજો ખોલ્યો. કિષ્ના નીચે ઉતરી ગઈ અને ગાડીને ગોળ ચકરડું ફરીને બીજી બાજુ જઈને બેસી ગઈ. પાર્થે ગાડી ચાલુ કરી.

“સોરી, મારું ધ્યાન તારી વાતમા હતું ને પેલા ગધેડાએ રોંગ સાઈડ પર ગાડી લીધેલી, હું બ્રેક મારવાં જ જતી હતી એ એટલામાં તું ચિલ્લાયો એટલે બ્રેક થોડી મોડી વાગી....” કિષ્નાએ ધીરે ધીરે એક એક શબ્દ ગોઠવીને પાર્થના મોઢા સામે જોતા કહ્યું.

“બ્રેક અને ક્લચ! મેં કાલેજ કહેલું. ભૂલ મારી જ છે. મને એમ કે સવારના ટ્રાફીક ઓછો હશે પણ હું આ ટ્રકવાળાને ભૂલી ગયો.” પાર્થ પાછો એકદમ શાંતિથી

બોલ્યો.

કિષ્નાને એની શાંતિ અકળાવી રહી. એને થયું ઓકે, મારાથી ભૂલ થઈ ગઈ તો શું? થોડું ખખડાવી દે ખખડાવવું હોય તો! આમ ચૂપ રહી ને એ સાબિત શું કરવા માગે છે?

એ લોકો લગ્નમા પહોંચી ગયા. પાર્થની મમ્મીએ આવીને કિષ્નાને પગથી માથા સુધી નિહાળી પછી એના ગળામાની પાતળી ચેઈન જોઈને કહ્યું, “થોડો હેવી સેટ પહેર્યો હોત તો સારું હતું. શું છે કે સમાજમાં અમારો જે પ્રમાણે મોભો છે એ રીતે થોડું રહેવું પડે. વાંધો નહીં ફરી આવો પ્રસંગ હોય ત્યારે ધ્યાન રાખજે.”

કિષ્નાએ સોનાથી લદાયેલા ભવિષ્યના સાસુ સામેં માથું હલાવ્યું. પછીથી તો કિષ્ના જાણે કોઈ નમૂનો હોય એમ બધાને બોલાવી બોલાવિને એમણે એની ઓળખાણ કરાવી.... આ અમારા પાર્થની પસંદ. આજના છોકરાઓને તે કંઈ કહેવાય નહિ, જે એમને ગમેં તેજ ખરું. મેં તો કેટલીય છોકરીઓ જોઈ રાખેલી પણ પાર્થને આ પસંદ આવી ગઈ પછી અમે એની પસંદ સામેં અમેં કંઈ ના બોલ્યા.....!!

કિષ્ના મનોમન અકળાઈ રહી હતી. એ પાર્થની મોટી ભાભી પાસે બેઠી. એણે જણાવ્યું કે સાંજે અહીં ગરબાનો સરસ પ્રોગ્રામ હતો પણ પાર્થભાઈ ખબર નઈ કોઈ કામમાં ભરાઈ ગયા હશે. એકવાર જોવાય નહતા આવ્યા. હવે કિષ્નાને જાણ થઈ કે કાલે પાર્થનો મૂડ કેટલો હદ બગડ્યો હશે. એને અફસોસ થયો. અહીં મોટા ફાર્મહાઉસમાં છોકરીવાળાએ બધું સુંદર રીતે ગોઠવેલું. એ લોકો અહીં આવ્યા એ પહેલાં જ જાનૈયા આવી ગયા હતા. લગ્નની વિધિ ચાલુ થતા જ અડધા મહેમાનો જમવા જતા રહ્યા.

“ચાલો આપણે પણ જમી લઈએ.” પાર્થના મમ્મીએ કહેલું.

જમવા માટે અલગ અલગ કાઉન્ટર પર અલગ અલગ જાતની વાનગીઓની લાઈન લાગી હતી. કિષ્નાની નજર ગુજરાતી એય ખાસ કરીને કાઠિયાવાડી વાનગી શોધી રહી હતી. એક ટેબલ પર એને રીંગણાંનું ભરતું, ભરેલા લીલા મરચાં, થેપલા, કઢી, પુલાવ વગેરે જોયા. એ, એ તરફ જવા જ જતી હતી કે એની ભવિષ્યની સાસુએ એને રોકી,

“જોજે હોં.., થાળીમાં દેસી આઈટમ ના ભરતી. ચાઈનીઝ, મેક્સિકન એવું બધું કોંતીનેન્ટલ ફુડ જ લેવાનું. મારી બાજુમાં જ ઊભી રહેજે ફોટાઓમા આપણે સાથે દેખાવા જોઈએ. પછી એ બધા ફોટાઓ હું ફેસબુક પર મુકુ એટલે કોમેન્ટ્સ કરજે પાછી. મારા વખાણ કરતી! બહું મોટા મોટા માણસો આવ્યા છે અહિયાં એમની સાથે આપણાં ફોટા હોય તો સારું લાગે!”

કિષ્નાને થયું કોને સારું લાગે? આપણને કે એમને? એને એકબાજુ હસવું આવી

રહ્યું હતું અને એકબાજુ કક્કડીને ભૂખ લાગી હોવા છતાં, સામે જ ભાવતી વાનગી હોવા છતાં એ ખાઈ નહતી શકતી એનો ગુસ્સો આવતો હતો. એણે બપોરે નીકળી જવાનું હતું એરપોર્ટે જવા. સાંજની એની ફ્લાઈટ હતી. એ અહીંથી કંઈ માથાકૂટ વગર જલદી નીકળી જવા માંગતી હતી, એટલે જ ભવિષ્યના સાસુનો પડ્યો બોલ ઝીલી રહી હતી. ત્યાં હાજર મોટાભાગની સન્નારીઓ ડીશમાં ખાવાનું લઈને એનો ફોટો ખેંચી રહી હતી. કિષ્નાને થયું અહીં મુરલી હાજર હોત એને ઘણા બધા કાર્ટૂન માટેના આઈડિયા મળી જાત.

“અરે પાર્થ! તું ક્યાં ચાલી ગયો તો ક્યારનોય દેખાતો નહતો.” પાર્થની મમ્મીએ કહ્યું. “ક્યાંય નહિ મમ્મી. મારી ગાડીને કોઈ પાર્કિંગમા ઠોકી ગયું. એના માટે મેકેનિક બોલાવી ગાડી આપી.” પાર્થે કિષ્ના સામે જોયા વગર કહ્યું.

કિષ્નાને આ વાત ના ગમી. એણે ખોટું શું કામ બોલવું જોઈએ પણ, કિષ્નાને બહુ રાહ ના જોવી પડી એને જવાબ મળી ગયો.

“લોકોને પાર્કિંગની કોઈ સેન્સ જ નથી! જ્યાં કોઈ મોંઘી ગાડી જોઈ નથી કે એમનો ખટારો લાવીને ઠોકી નથી. ઈર્ષા જ કરતાં હોય બધા. કોણ હતુ એ કંઈ ખબર પડે તો મને કહેજે બરોબરની ખબર લઈ નાખું એ હલકટની!”

કિષ્નાને કાપો તો લોહી ના આવે એવી સ્થિતિ થઈ ગઈ હતી! એ એની સાડીનો આગળનો છેડો એક હાથે પકડી એને બીજા હાથની આંગળી પર લપેટી ખોલી રહી. મોઢા પર કંઈક અજુગતા હાવભાવ આવી રહ્યા હતા. મનમાં થયું કે સારું કર્યું પાર્થે એનું નામ ના દીધું, નહીતર આ ભવિષ્યના સાસુ એને ભવિષ્યમા કદી ગાડી ચલાવવાને લાયક ના છોડત! એટલામાં કિષ્નાના મમ્મી-પપ્પા પણ ત્યાં આવી પહોંચ્યા. પાર્થકુમારની ગાડી કોઈ ઠોકી ગયું એ જાણીને જશોદાબેન પણ ઠોકનારને કોશવા લાગ્યા. આ વખતેય પાર્થ કિષ્નાની મદદે આવ્યો. એણે કહ્યું,

“મમ્મી કિષ્નાને આજે જ પાછું જવાનું છે, થોડીવાર રહીને અમે નીકળીએ.”

હવે ચર્ચાનો વિષય બદલાયો. બધી ટિપ્પણીઓ કિષ્ના પર થવા લાગી. હાલ એની જાણમાં આવ્યું કે એના ભવિષ્યના સાસુએ એના જીવનના આવનારા કમસે કમ દસ વરસનું પ્લાનિંગ કરી રાખેલું! સગાઈ, લગ્નથી લઈને કિષ્ના ક્યારે નોકરી કરશે, ક્યારે નોકરી છોડશે, એમને પૌત્ર ક્યારે આપશે.....!! કિષ્નાનું ફૂલી રહેલું મોઢું જોતા આ વખતે એના પપ્પા એની મદદે આવ્યા.

“બેટા તને મોડું થશે. ચાલ, આપણે નીકળીએ. પાર્થ તમારે અહીં રોકાવું જોઈએ હાલ હવે, જાનૈયા સાથે તમારે રહેવું જોઈએ.”

હા બરોબર છે! બંને સન્નારીઓ એકસાથે સહમત થઈને બોલી. કિષ્નાએ પાર્થ સામે જોઈ એક હળવું સ્મિત કર્યું. પાર્થ થોડો ઉદાસ થઈ ગયો હોય એમ લાગ્યું.

“પાર્થ તે મને નવી દુલ્હન સાથે તો મેળવી જ નથી. ચાલ મને એનું મોઢું તો બતાવ.” કિષ્ના પાર્થનો હાથ પકડી એને એકબાજુ જ્યાં ઉપર જવાની સીડી હતી ત્યાં ખેંચી ગઈ.

પાર્થના મમ્મી મોઢું બગાડીને કિષ્નાની આ હરકત જોઈ રહ્યા હતા એ વાતની નોંધ કિષ્નાના પપ્પાએ લીધી.

ઉપરની તરફ ચાર બેડરૂમ આવેલા હતા. એમાંના એકમાં દુલ્હા દુલ્હન અને એમની સખીઓ ફોટા લઈ રહ્યા હતા. ત્યાં ખૂબ મેળાવડો જામ્યો હતો. કિષ્ના એની બદલે એની બાજુના રૂમમાં ઘુસી. એની પાછળ પાર્થ પણ આવ્યો. અહીં કોઈ ન હતું. કિષ્નાને થોડોક સંકોચ થયો પછી એણે થોડુક હસીને પાર્થને કહ્યું,

“સોરી ચાર! મેં તારી ગાડી,”

“શું...” પાર્થે એની એક આંગળી કિષ્નાના હોઠો પર અડાડી એને ચૂપ રહેવા ઈશારો કર્યો. “કેટલી વાર કહું તારે મને સોરી બોલવાની જરૂર નથી.” પાર્થ થોડો વધારે નજીક આવ્યો. એના શ્વાસ કિષ્નાના ગાલે અથડાઈ રહ્યા. કિષ્નાને બહુ અજીબ લાગતું હતું આ બધું. એ આંખો મીચીને ઊભી રહી. પાર્થ થોડો વધારે આગળ જુક્યો અને હળવેથી, એક પીંછુ સ્પર્શતું હોય એમ, કિષ્નાના ગાલે એના હોઠ અડાડ્યા. એક કે બે પળની જ વાત હતી આ. કિષ્નાને આખા શરીરે પરસેવો વળી ગયો. એનું મોઢું પડી ગયું. હકીકતે કિષ્ના અંજ જોવા માંગતી હતી કે પાર્થના સ્પર્શથી એને શું થાય છે! એને કંઈ જ ના થયું! ના કોઈ દિવ્ય ગંધ આવી, ના એ મદહોશ થઈ કે ના કોઈ ઝણઝણાટી એના ગાલે મહેસુસ કરી! એ પાર્થને એક ઘક્કો મારીને રૂમની બહાર ભાગી ગઈ. પાર્થને મન એમ કે એ શરમાઈને ભાગી.....

“ચાલો પપ્પા આપણે નીકળીએ.”

વાસુદેવભઈને એમની દીકરીનું મોઢું ઉતરેલું લાગ્યું. એ કાંઈ બોલ્યા વગર આગળ થયા. કિષ્ના એમની પાછળ ચાલી.

ઘરે જઈને એની નાનકડી બેગ જે એ સાથે લાવી હતી એ લઈને પહેર્યા કપડે જ નીકળી ગઈ. વાસુદેવભઈ એ પૂછ્યું પણ ખરું કે સાડીમા ફાવશે એણે જરીક હસી દીધું જવાબમાં અને દીવાલ પરની ઘડીયાળ તરફ આંખથી ઈશારો કર્યો. સમય થઈ ગયો હતો એ ક્યાં રોકાઈ છે કોઈના માટે, કદી?

એરપોર્ટે પર આવીને બધી વિધિ પતાવ્યા બાદ હજી અડધો કલાક બેસી રહેવાનું હતું. એણે એ સમય એના પપ્પા સાથે ગાળવાનું વિચાર્યું. એ પાછી નીચે ગ્રાઉન્ડ ફ્લોર પર આવી અને એના પપ્પા સાથે એક ખૂણામાં ખાલી જગામા ગોઠવાઈ. વાસુદેવભાઈ કિષ્નાનું વિમાન ઊડી ના જાય ત્યાં સુધી એરપોર્ટ પર જ બેસી રહેતા એની કિષ્નાને ખબર હતી.

“શું વાત છે, તું ઉદાસ લાગે છે”

“ના, ખાસ કંઈ નથી.” ક્રિષ્નાએ જરાક હસીને કહ્યું.

“પાર્થ સાથે બધું બરાબર છે જો જરીકે હા ના થતું હોય મનમાં તો સાફ સાફ કહી દેજે. તારી ખુશીથી વધારે મારે માટે કંઈ નથી.”

ક્રિષ્ના હસી પડી. એના પાપાજ દુનિયાની એકમાત્ર એવી વ્યક્તિ હતી જે એના મોં સામે જોઈને એનું મન જાણી લેતા! “મને હું પૂછું એનો જવાબ આપશો?”

“લે એમાં પૂછવાનું હોય!” પપ્પાએ દીકરીના ખભે હાથ મૂક્યો.

“તમને કેવી રીતે ખબર પડેલી કે તમે મમ્મીને પ્રેમ કરો છો?”

“સાચું કહું તો હજી આજેય મને ખબર નથી!” વાસુદેવભાઈ હસી પડ્યા પછી એમની લાડકવાયી ને કહ્યું, “મને જિંદગી એ એવો કોઈ મોકો જ નહતો આપ્યો. પહેલાં ભણ્યો ત્યારે બધું જ ધ્યાન ફક્ત ભણવા ઉપર હતું. પછી બાપુજીની નોકરી છૂટી ગઈ. ઘરમાં સૌથી મોટો હું, એટલે કમાવાની જરૂર પડી. સરકારી નોકરી માટે ખૂબ પ્રયત્નો કર્યા. એમાં સફળ થયો ત્યારે પહેલી જ વાત તારી મમ્મીની આવેલી, લગ્ન માટે. અમે લોકો પાંચેક મીનીટ માટે મળ્યા હોઈશું અને ઘરે જઈને મારે જવાબ આપવાનો હતો. તારી મમ્મી મને સીધી સાધી લાગેલી જરાય ભભકા વગર એ જેવી હતી એમને એમ મને મળેલી. એણે ના કોઈ સવાલ જવાબ કર્યા કે ના કોઈ મોટી અપેક્ષાઓ જણાવી. મને એ વખતની એની સાદગી પસંદ આવેલી અને અમે પરણી ગયા. ક્યારેક લડતા, ઝઘડતા, એકબીજાને મનાવતા, હસી મજાક કરતાં અને સૌથી વધારે એકસાથે અમારું ઘર સંભાળતા, મને અને એને એકબીજાની આદત પડી ગઈ. પછી વરસો બાદ એક ચમત્કાર સર્જાયો. મારા હાથમાં દવાખાનાવાળી બેને હાલ જન્મેલી એવી એક નાનકડી બાળકી મૂકી હતી. એ બાળકીએ મારી સામે નજર મેળવી ને એવું સુંદર હસી! એના એક ગાલ પર ખાડો પડતો હતો. હું બસ એને જોઈ જ રહ્યો. સમય, સ્થળ, ભાન બધું ભૂલીને! મેં એને હળવેથી એક ચૂમી ભરેલી એના નાજુક ગાલ પર, એનું ચકામુ ઉપસી આવ્યું. પછી મને ખબર છે પડી કે એ બાળકી કેટલી નાજુક છે. મેં એને મારી છાતીએ વળગાડી બસ, ત્યારે મને સમજાયું કે આજ પ્રેમ છે. એ બાળકીને કોઈ અપેક્ષા વગર બસ ખુશ રાખવી એજ મારા જીવનનું એક માત્ર લક્ષ અને એ જ મારી એક માત્ર ખુશી!” વાસુદેવભાઈ બોલતા બોલતા ભાવુક થઈ ગયેલા.

“જ્યારે તમે કોઈને ખરેખર ચાહો છો ત્યારે એ વ્યક્તિની હાજરી કે એનો ખ્યાલ માત્ર તમારા દિલને ખુશ કરી જાય અને એવી ખુશી આપોઆપ જ આવી મળે, એના માટે પ્રયત્ન ના કરાય.” વાસુદેવભાઈ ક્રિષ્નાને માથે ફેરવતા બોલ્યા,

“હું તો સાવ સીધો સાદો માણસ છું, જે રીતે મેં પ્રેમને જોયો એ મેં તને કહ્યું. હોય શકે

તારા માટે નિયતિ એ કંઈક અલગ વિચાર્યું હોય. છતાં, હું ભગવાનને પ્રાર્થના કરીશ કે મારી દીકરીને એના જીવનમાં સાચા પ્રેમનો અનુભવ જરૂર કરાવે.”

પાર્થ કન્યાવિદાયની વિધિ જોઈને મનોમન એના અને કિષ્નાના લગ્ન થતા જોઈ રહ્યો હતો. મુરલી આજે સાંજે કિષ્નાને એના ઘરે બોલાવી એના મનની તમામ વાત કરવાનો હતો. અને દૂર નિયતિ આ બધાને જોઈને જાણે કહી રહી હતી કે, સપના જરૂર જુઓ પણ, એ બધા પૂરા થશે એવી આશા ના રાખો.....

પ્રકરણ ૧૨

કિષ્નાને અત્યારે ઊંઘવાની જરાય ઈચ્છા ન થઈ. વિમાનનો ધીરો પણ એકધારે ગુંજતો અવાજ એના મગજમાં, એની હર એક નસમાં પેસી જઈને જાણે તાંડવ કરી રહ્યો હતો! એને માથું દુખતું હોય એમ લાગ્યું. એક અજીબ બેચેની અને સહેજ ઊલટી થશે એમ લાગતા એણે નાસ્તો લેવાનું ટાળ્યું. એરહોસ્ટેસ છોકરીએ આવીને એને એની તબિયતના બારામા પૂછ્યું પણ ખરું! કિષ્નાએ બે હાથે કાન દાબીને એને અવાજથી પરેશાની થાય છે એમ જણાવતાં એને થૂંક ગળતા રહેવાની સલાહ મળી.....

થૂંક ગળવાથી એને કાન અને માથાના દુખાવામાં થોડી રાહત જણાઈ. પણ મગજમાં તો તાંડવ ચાલુ જ રહ્યું! એણે એક નિર્ણય લઈ લેવાનું નક્કી કર્યું. મુરલી કે પાર્થ?

હા, એ સાચું છે કે, એ મુરલી માટે કંઈક અચોક્કસ લાગણી અનુભવે છે. એ જ્યારે જ્યારે એની પાસે હોય ત્યારે એનો એના ખુદ ઉપર કાબૂ નથી રહેતો! એનું દિલ એનું દિમાગ બેય જાણે શુષ્પ્તાવસ્થામાં ચાલ્યા જાય છે....અત્યારેય એના વિચારમાત્રથી એનું દિલ જોરથી ઘબકવા લાગ્યું, એના હાથ થોડા ધ્રુજવા લાગ્યા.... એણે પાર્થ વિશે વિચારવાનું ચાલુ કર્યું. એ એનો દોસ્ત છે, વરસોથી. કેટલો દેખાવડો, સારા સ્વભાવનો, એણે હંમેશા મારી મદદ કરી છે! મારા સિવાય આજ દિન સુધી કોઈ બીજી છોકરી સાથે કોઈ સંબંધ પણ નથી રાખ્યો. આજે મેં એની ગાડી ઠોકી તોયે એક અક્ષરય બોલ્યા વિના એણે ઊલટાની મને બચાવી.

બધી છોકરીઓ એના જીવનસાથીમાં શું જોતી હોય દેખાવ, એની કમાણી, એનું ઘર કુટુંબ! એ બધામાં પાર્થ જ બાજી મારી જાય છે, એજ બેસ્ટ ચોઈસ છે. કિષ્નાએ આંખો મીચીને મન શાંત કરવાનો પ્રયાસ કર્યો. એણે લીધેલા નિર્ણયથી એ ખુશ

હતી. એ મુરલીને સાફ સાફ કહી દેશે, આઈ એમ નોટ ઇન્ટરેસ્ટેડ ઇન યુ!

બેંગલોર એરપોર્ટે પર એ ઉતારીને બહાર નીકળવાનું વિચારતી હતી ત્યારે એની નજર મુરલીને શોધતી હતી. એણે કહેલું કે, એ અહીંજ એની રાહ જોતો હશે, તો એ હોવો તો જોઈએ. કિષ્નાનું મન કહી રહ્યું. આવે કે ના આવે મારે કેટલા ટકા દિમાગ કહી રહ્યું. લગભગ પાંચેક મિનિટ થઈ હશે એટલામાં તો બધા લોકો પોતાના રસ્તે પડ્યા. કિષ્નાને ટેક્સી કરવાની હતી. અજાણી જગાએ કોઈ ભરોસો પડે એવો ડ્રાઈવર ક્યાં શોધવો? એ જે જગાએ ઊભી હતી ત્યાં ચા નાસ્તાના સ્ટોલ હતા અને ત્યાં થોડાક માણસો પણ હતા. એ ત્યાંથી ચાલીને બહાર રસ્તા ઉપર જવાનું વિચારતી હતી કે એની નજર એક યુવક પર પડી.

સફેદ ટીશર્ટ અને બ્લુ જિન્સ પહેરેલો, ઊંચો, પાતળો એ યુવક કોઈને શોધી રહ્યો હતો. અંદરથી બહાર આવતા એક પેસેંજરને ઊભો રાખી એને કંઈક પૂછ્યું પણ ખરું કિષ્નાને એને જોઈને મજા પડી રહી હતી. એ, એ યુવકની પાછળ જઈને ચૂપચાપ ઊભી રહી ગઈ.

એ મુરલી હતો. એણે કિષ્નાને જોઈ ન હતી. બધા સાથે ભીડમાં બહાર નીકળેલ કિષ્ના અત્યારે સાડીમાં સજ્જ હતી. મુરલીને એમ કે, કિષ્ના હંમેશા ડ્રેસમાં કે જિન્સ જોવા મળે. એટલે સાડીવાળી છોકરી તરફ એણે નજર જ નહતી નાખી. કિષ્નાને હસવું આવી રહ્યું હતું. થોડીવાર પહેલાં જ એને એક નિર્ણય લીધો હતો મુરલીને છોડીને પાર્થને હંમેશા માટે અપનાવવાનો અને અત્યારે એજ એનો નિર્ણય ભૂલીને મુરલીની પાછળ ઊભી હસી રહી હતી! અચાનક કંઈક ભ્રમ થતા એ પાછળ ફર્યો હતો અને આનંદ સાથે આશ્ચર્યમાં ગરકાવ થઈને એ બે પળ થંભી ગયો અને પછી તરત જાણે કંઈ યાદ આવી ગયું હોય એમ ગજવામાંથી ફોન નીકાળી કિષ્નાના ફોટો લેવા લાગ્યો....

“અરે! આ શું કરે છે”

“તને ખબરજ નથી તું કેટલી ગજબ લાગી રહી છે! આજે તને સાડીમાં જોઈશ એવી તો મને કલ્પના જ ન હતી.” મુરલીએ આટલું બોલતા બોલતા તો બે ચાર ફોટા જુદા જુદા એંગલેથી લઈ લીધા. “ચાલ એક સેલ્ફી થઈ જાય.” મુરલીએ કિષ્નાની બાજુમાં ઊભા રહી, પોતાનું શરીર કિષ્નાના શરીરની પાછળ રાખી, બંનેના ચહેરા પાસે પાસે આવે એમ એક હાથ લાંબો કરી, એના મોબાઈલ વડે ફોટો લીધો.

અજાણે જ પણ મુરલી કિષ્નાની નજીક હતો, ખાસો નજીક! પેલી જાદુઈ અસર જેનાથી કિષ્ના દૂર રહેવા ઈચ્છતી હતી એ ચાલુ થઈ ગઈ.....હવે એને પોતાનો થોડી વાર પહેલાં જ લીધેલો નિર્ણય યાદ આવ્યો. કાશ, એ મુરલીને અહીં, એને શોધતો મૂકીને નીકળી ગઈ હોત! કિષ્નાના મોં પરનું સ્મિત ગાયબ થઈ ગયું.

“શું થયું?” મુરલીએ એને ગંભીર થતી જોઈને પૂછ્યું.

“કંઈ નહીં. હું નીકળું મારે રૂમ પર પહોંચતા અંધારું થઈ જશે.”

“તને લેવા તો હું આવ્યો છું. આજે સાંજે તારે મારા ઘરે જમવાનું છે ભૂલી ગઈ?” મુરલી કિષ્નાનો હાથ પકડી ચાલવા લાગ્યો.

કિષ્ના બે કદમ એની સાથે ઢસડાઈ પછી ઊભી રહી ગઈ. મુરલીએ પાછળ ફરી એની સામે જોયું. કિષ્નાએ એનો હાથ ખેંચી લીધો.

“તું કંઈ સમજતો નથી કે સમજવા માંગતો નથી કેટલીવાર કહું કે, મેં મારો જીવનસાથી પસંદ કરી લીધો છે, તું પરાણે મારે ગળે પડીને સાબિત શું કરવા માંગે છે?” ક્યારનોય મનમાં ભરી રાખેલો ઉચાટ બહાર આવી ગયો. “મને મારા હાલ પર છોડી દે પ્લીઝ!”

“આજે મારો બર્થડે છે! વરસોથી હું નહતો મનાવતો, આજે ઈચ્છા થઈ ગઈ કે તારી સાથે સેલિબ્રેટ કરું.” એ હસ્યો, ઉદાશિભર્યું. “કંઈ વાંધો નહીં ચલ, તને તારા રૂમ પર છોડી દઉં આમેય આપણે એક જ જગાએ જવાનું છે.” એ આગળ ચાલતો થયો.

કિષ્નાને એની આ હરકત સહેજે પસંદ ન હતી. એ પોતેજ નિર્ણય લઈ લેતો અને કિષ્નાને એની વાત માનવા માટે છોડીને ચાલવા લાગતો. હજી એની સાથે જવું કે ના જવું એ પોતે વિચારતી હતી ને એ આગળ ચાલવા લાગ્યો. કિષ્ના એની પાછળ ચાલી પણ હજી વિચારી રહી કે કોઈ ટેક્સી કરીને એકલી ચાલી જાય.

“અહીં જ ઊભી રહેજે હું બાઈક લઈ આવું.” કિષ્નાની હા, ના, સાંભળ્યા વગર જ એ ચાલી ગયો.

કિષ્ના ઊભી રહી. એને એકલી ઊભેલી જોઈને એક ટેક્સી ચાલક એની પાસે આવીને ઊભો રહી ગયો, એનો દેખાવ કિષ્નાને કોઈ સાઉથની ફિલ્મના ગુંડા જેવો લાગ્યો. એ થોડી ડરી ગઈ. અત્યારે કોઈ અજાણ્યા સાથે ટેક્સીમાં જવા કરતાં મુરલી સાથે જવું સારું એણે વિચાર્યું, એ જ સમયે મુરલી એની બાઈક લઈને આવી ગયો હતો. કિષ્ના કંઈ વિચાર્યા વગર ભાગી અને મુરલીની પાછળ ગોઠવાઈ. બંને વચ્ચે થોડું અંતર રહે એમ એ એની નાનકડી બેગ ખોળામાં રાખીને બેઠી. એક હળવા ઝાટકા સાથે મુરલીએ બાઈક આગળ વધારી. કિષ્ના આગળ ઘડેલાઈ ગઈ. એનો હાથ અનાયસ જ મુરલીના ખભે મુકાઈ ગયો.

આખા શરીરમાં એક ઝણઝણાટી ફેલાઈ ગઈ. મુરલીના શરીરમાંથી આવતી એક અજીબ મહેંક કિષ્નાના મનને શાંત કરી એક નવીન દિશામાં વાળી રહી. એણે ફરીથી વિચારવાનું ચાલુ કર્યું. મુરલી કંઈ ખરાબ છોકરો ન હતો. આજે એના જન્મદિને એને ઉદાસ કર્યા વિના જો શાંતિથી એની સાથે વાત કરી હોય તો! ગમે તે

હોય, આખરે મુરલીએ એને જ્યારે જરૂર પડી ત્યારે મદદ કરી છે! એની સાથે આટલું ખરાબ વર્તન કરવું બરોબર નથી જ.

“પોતાના બર્થડે પર કોઈ આમ ઉદાસ રહેતું હશે?” મુરલીની ચુપ્પી તોડવા કિષ્ના બોલી, “શું બનાવ્યું છે જમવામાં? તમારું સાઉથનું ખાવાનું ખાઈ ખાઈને હું કંટાળી ગઈ છું! મને પસંદ પડે એવું કંઈ રાખ્યું હોય તો જ તારે ઘરે લઈ જજે!” કિષ્ના મુરલીનો પ્રત્યુત્તર સાંભળવા થોડીવાર ચૂપ રહી.

“જો તને એમ લાગતું હોય કે તું રિસાઈ જઈશ અને હું તને મનાવીસ તો, એ કદી થવાનું નથી.” હજી મુરલી ચૂપ જ રહ્યો. આગળ કોઈ વાહન અચાનક ઉભુ રહી જતાં મુરલીને પણ થોભવું પડ્યું.

“સોરી યાર! હવે કેટલો ગુસ્સો કરીશ.” કિષ્નાએ એનું મોઢું મુરલીના કાન પાસે લઈ જઈ ને કહ્યું.

મુરલીએ એનો હાથ કિષ્નાના માથા પાછળ લઈ જઈ એના વાળમાં હાથ ફેરવતા કહ્યું, “ગુસ્સે નથી પણ, બાઈક ચલાવતા હું વાતો નથી કરતો.”

એના એ સહજ સ્પર્શથી અને એક નાનકડા વાક્યથી કિષ્નાનું મન પાછું પ્રાકૃત્તિ થઈ ગયું. બંને જણા મુરલીને ઘરે પહોંચ્યા ત્યારે રાત થઈ ગઈ હતી. મુરલીના ઘરમાં કિષ્ના પહેલીવાર જતી હતી. નીચે મોટા હોલમાં સુંદર લેઘરનો સોફા અને વચ્ચે ટીપોય મૂકેલા હતા. સફેદ દીવાલો પર વુડન કલરથી સજાવટ કરેલી હતી જે સાચેસાચ લાકડા જેવી અસર આપતી હતી. દીવાલ પર કુદરતી દૃશ્યોના મોટા ચિત્રો સુંદર ફ્રેમ્મા જડીને લગાવેલા હતા. દરેક ખૂણે મોટા પિત્તળના કુંડામાં છોડવા રોપેલા હતા. નીચે કિચન અને હોલ સિવાય એક સીડી હતી જે લાકડામાંથી કોતરીને બનાવી હતી. ગોળ ચકરાવો લઈ ઉપર જતી એ સીડી ખૂબ આકર્ષક લાગતી હતી.

“તું ઉપર જઈને હાથ મો ધોઈ ફ્રેશ થઈ જા, પછી આપણે પાછળ બગીચામાં જઈએ. જમવાનું ત્યાંજ રાખ્યું છે.” મુરલી

કિષ્નાને કહ્યું અને સીડી તરફ હાથ કર્યો.

“રોઝી....રોઝી.....”

“યસ સર!” એક છોકરીએ જાણે ભાગતા આવીને કહ્યું. બે પગથિયાં ચડેલા કિષ્નાના પગ ત્યાં જ રોકાઈ ગયા અને નીચેથી આવેલા અવાજ તરફ એની નજર ખેંચાઈ.

એ કોઈ અંગ્રેજ છોકરી હતી. ખાસી ઊંચી, પાતળી અને ઘોળી! એના આછા બદામી રંગના વાળ ખભા સુધી કાપેલા હતા જેમાં એણે સફેદ હેરબેન્ડ ભરાવેલો, સફેદ કલરનાં ઘૂંટણ સુધીના ઘેરદાર ફોકમાં એ અંગ્રેજ છોકરી ખૂબ સુંદર લાગતી હતી. એણે જોઈને કિષ્નાને હોલીવુડની હિરોઈન જુલિયા રોબર્ટસ યાદ આવી ગઈ.

ક્રિષ્ના પોતાને જોઈ રહી છે એમ લાગતા એ છોકરી એ સુંદર સ્મિત સાથે કહ્યું, “ગુદ એવનિંગ મેમ!”

એના અંગ્રેજી ઉચ્ચાર થોડા અલગ હતા પણ એનો અવાજ સરસ હતો. અંગ્રેજી ભાષા એના મોઢામાં શોભતી હતી. સહેજ હસીને ક્રિષ્ના ઉપર ગઈ. એની પાછળ જ પેલી રોઝી પણ દોડતી પહોંચી.

“દિસ વે મેમ!” એ ક્રિષ્નાને એક બેડરૂમ માં લઈ ગઈ અને બાથરૂમ બતાવ્યું.

ક્રિષ્ના પાછળ બગીચામાં પહોંચી ત્યારે એક ઉંમરલાયક માજી પારિજાતના ઝાડ નીચે ગોઠવેલા ટેબલ પર વાનગીઓ ગોઠવી રહ્યા હતા. મુરલી ક્યાંય દેખાતો ન હતો. રોઝી ઘરમાં પાછી જતી રહેલી. ક્રિષ્નાને થયું કે આ બેન મુરલીના મમ્મી હશે. એણે એમની પાસે જઈ બે હાથ જોડી નમસ્તે કહ્યું.

પેલા માજી ખુશ થઈને કંઈ કહી રહ્યા હતા પણ ક્રિષ્નાને એમની ભાષા સમજમાં ન આવી. એ કનનડમા બોલતા હતા.

“તારા માટે એક નાનકડી ગિફ્ટ!” એના કાન પાછળ આવીને કોઈ બોલ્યું. એ અવાજને ક્રિષ્ના ઓળખી ગઈ. મુરલીએ મોગરા અને પારિજાતના ફૂલોથી બનાવેલી વેણી એના ચોટલામા ખોસી. એની તીવ્ર સુગંધથી ક્રિષ્નાનું નાક ભરાઈ ગયું. એને એ સુગંધ ગમી.

@snehnusarnamu

મુરલીએ પેલા બંને જણાને કનનડમા કંઈ કહ્યું. એ લોકો જતાં રહ્યા.

“એ લોકો ક્યાં ગયા આપણી સાથે એ નહિ જમે?”

“આજનું સ્પેશીયલ ડિનર ફક્ત તારા માટે.” ત્યાં મુકેલી નાનકડી ચોકલેટ કેકનો એક નાનો ટુકડો કાપી ક્રિષ્ના તરફ હાથ લંબાવતા મુરલી બોલ્યો. ક્રિષ્નાએ એ ટુકડો હાથ વડે પકડી મોમા મૂક્યો ને બીજો ટુકડો કાપી મુરલી તરફ હાથ લંબાવ્યો. મુરલીએ એ ટુકડો સીધો એના મોમાં જ જવા દીધો.”

“હેપ્પી બર્થ ડે!” ક્રિષ્નાએ હસીને કહ્યું.

“આજનો આ દિવસ, આ રાત મને હંમેશાં યાદ રહેશે.” મુરલી એક એક બાઉલ પરથી ઢાંકણ હટાવતા કહ્યું.

રીંગણનું ભરતું, બટેટાની શુકી ભાજી, મસાલા ખીચડી, કઢી અને મેથીના થેપલા... આવું મેનું અહીં મળશે એવું તો ક્રિષ્નાએ ધાર્યું જ ન હતું. કેટલાયે દિવસોથી ગુજરાતી ખાવાનું ખાવા તરસતી ક્રિષ્નાને અમદાવાદમાં પણ આવું ખાવા નહતું મળ્યું. એ ખુશ થઈ ગઈ. ચારે બાજુથી આવતી ફૂલોની સરસ સુવાસ વાતાવરણને અનોખી દિવ્યતા બક્ષતી હતી. થોડે દૂર લટકતા બ્લબમાથી આછો પીળો પ્રકાશ રેલાઈ રહ્યો હતો. ક્રિષ્ના પેટ અને મન ભરીને જમી.

“જમવાનું ખૂબ સરસ હતું. મેં વિચાર્યું જ નહોતું કે અહીં આટલું મસ્ત ગુજરાતી જમવા મળશે.”

“તું અહીં આવવાની હતી, મને ખબર હતી એટલે જ તારા માટે ખાસ બનાવડાવેલું.” બે જણા માટેના નાનકડા ટેબલની સામી બાજુએ બેઠેલો મુરલી બોલ્યો.

“મુરલી તું એક સરસ છોકરો છે. તું જીવનભર મને એક દોસ્ત તરીકે યાદ રહીશ.” કિષ્ના મનમાં શબ્દો ગોઠવીને ખૂબ સાવચેતીથી બોલી રહી. એણે મુરલીનું દિલ ના દુભાય એ રીતે એનાથી દૂર થવા સમજાવવો હતો.

“હું તારો દોસ્ત છું જ નહીં. જે વાત મેં તને મંદિરે પૂછેલી એની પર હું આજે પણ મક્કમ છું અને તારી ‘હા’ સિવાય હું કંઈ સાંભળવા માંગતો પણ નથી.”

“મુરલી તું સાવ જડ જેવી વાત ના કર! ક્યાંયે જોયું છે કોઈ છોકરો છોકરી ને જુએ એવો જઈને કહી દે, આઈ લવ યુ અને પેલી એની વાત માની જાય.”

“એટલે તું શું કહેવા માંગે છે, મારે પહેલાં થોડા દિવસ દોસ્ત બનવું પછી ધીરે ધીરે, લાગ જોઈને એક એક પગલું મૂકતા મૂકતા વરસે બે વરસે મારા પ્રેમનો એકરાર કરવો.” મુરલી હસી પડ્યો, “તું છે ને શાહરૂખ, સલમાનના પિચ્ચરો જોવાનું બંધ કર અને સાઉથની પિચ્ચરો જોવાનું ચાલુ કર!”

“એટલે?”

“એટલે એમ કે તે બાહુબલી જોયું?”

“હા બંને ભાગ.”

“તો એમાં એક વાત નોટિસ કરી, મહેન્દ્ર બાહુબલિએ છોકરીનું ફક્ત માસ્ક જોયું ને એનો પીંછો કરતો કરતો એના ઘરે પહોંચી ગયો. પહેલીજ મુલાકાતમાં પેલીને પ્રેમનો અહેસાસ કરાવી દીધો! એનો બાપ અમરેન્દ્ર બાહુબલી, જંગલમાં છોકરી જોઈ, એનો પીંછો કરતો એના મહેલમાં ઘુસી ગયો તે છેલ્લે એને સાથે લઈને ઘેર પાછો ગયો. આને કહેવાય પ્રેમ! મેં તો હજી એક કિસ જ કરી છે, એય અડધી મદહોશ સ્થિતિમાં!”

“વાહ! શું ફિલોસોફી છે! હવે મને મારી રૂમ પર મૂકી જઈશ?”

“પાંચ મિનિટ પછી. મારે તને કંઈક દેખાડવું છે. ચાલ!”

“ક્યાં જવાનું છે?” બોલતી કિષ્ના ઊભી થઈ અને મુરલીની પાછળ ગઈ.

મુરલી એને ઉપરના એક રૂમમાં લઈ ગયો અને એક ફોટો તરફ આંગળી ચીંધી. “મારી મમ્મીનો ફોટો છે!”

હવે ચોંકાવાનો વારો કિષ્નાનો હતો. એ ફોટોમાની સ્ત્રી કેટલીક હદે એના જેવી જ

દેખાતી હતી! એણે સાડી પહેરેલી હતી. માથામાં મોટો ગોળ ચાલ્લો કરેલો, બહુ બધા સોનાના દાગીના પહેરેલી એ સ્ત્રીનો ચહેરો ઘણી હદે કિખાને મળતો આવતો હતો.

“મારી મા, હું એને ખુબજ ચાહતો હતો. એ એક પ્રોફેસનલ સિંગર હતી. ઘણી બધી ફિલ્મોમાં એણે ગીતો ગાયેલાં. ત્યારે અમે મુંબઈમા રહેતા હતા. મારા પપ્પા એન્જનીયર હતા. એ વાંસળી વગાડતા. મમ્મી ગીત ગાતી હોય અને પપ્પા વાંસળી વગાડતા હોય એ અમારે રોજનું હતું. મને એ ખૂબ ગમતું. એક સ્ટેજ શો માટે એને પુના જવાનું હતું. એ દિવસે મને જરાક તાવ જેવું હોવાથી મને ઘરે રાખી એ એકલી ડ્રાઈવર સાથે પુના જવા નીકળેલ. પપ્પાને એ દિવસે એક જરૂરી મીટીંગ હતી, સાંજે મને સાથે લઈને એ પુના મમ્મી પાસે જવાના હતા. એ સાંજે હું તૈયાર થઈને બેઠેલો. બસ નીકળવાના જ હતા કે એક ફોન આવેલો. મેં જ એ ફોન ઉપાડ્યો હતો. સામેથી કોઈએ કહ્યું કે, અમારી ગાડીનો અકસ્માત થયો છે અને એમાંના એક બહેન ઘટનાસ્થળે જ મૃત્યુ પામ્યા છે.....!”

થોડીવાર અટકીને મુરલીએ ફરી વાત શરૂ કરી. “થોડા દિવસોમાં પપ્પા પણ એટેકથી મૃત્યુ પામ્યા! રહી ગયો એકલો હું! બધા સગાંવહાલાં, એ નિર્માતા જેમની સાથે મારા પરેન્ટ્સ કામ કરતા હતા એ બધા આવ્યા અને ગયા. થોડાક દિવસો બાદ હું એકલો હતો. મારા દાદા મને લઈને અહીં આવી ગયા. એ વખતે હું પંદર વરસની હતો. મારી મમ્મી સિવાય બીજી કોઈ સ્ત્રીને મેં ઘરમાં જોઈ ન હતી. એ જ મારું સર્વસ્વ હતી. એની ખાલી જગા મારા દિલમાં ખાલી જ રહી, વરસો સુધી. એનો અવાજ મારા કાનોમા ગુંજતો રહેતો! પછી એક દિવસ અચાનક મને એવોજ અવાજ સંભળાયો, મને થયું કે એ મારો વહેમ હશે! પછી મેં તને જોઈ અને હું ફરીથી ઈશ્વર પર ભરોસો કરતો થઈ ગયો! એક વખત તો મને થયું કે મારા પર હવે કદાચ નિયતિને તરસ આવી ગઈ અને એટલે જ તને અહીં મોકલી! તને એવોજ ચહેરો આપ્યો છે ભગવાને જેને હું પ્રેમના પ્રતીક તરીકે આખી જિંદગી જોતો આવેલો.”

મુરલી એક બાજુ દીવાલને અઢેલીને બારી પાસે ઉભેલી કિખા પાસે પહોંચ્યો. “એ દિવસે હું વરસો બાદ ફરીથી મંદિરે જવાનો હતો. ભગવાન પાસે તને માંગવા! ઊંટીમા તું ઘણીવાર મને દેખાયેલી. મેં તારા ફોટા લીધેલા પણ પછી તને ક્યાં શોધવી? એક ભગવાનનો જ આશરો હતો, ને ભગવાને મારી વાત સાંભળી. એ દિવસે તે સામેથી મને બોલાવેલો. તારું કમ્પ્યુટર રીપર કરવા. મને વિશ્વાસ થઈ ગયો કે તું મારા માટે જ આ દુનિયામાં આવી છે. મને એમ કે તું પણ મારા જેવું જ વિચારતી હોઈશ એટલે મેં ભગવાનની સાક્ષીએ તારા સવાલનો જવાબ આપતા મારા દિલની વાત પણ કહી દીધી. તેજ પૂછેલુને કે મેં તારા ફોટા કેમ લીધા હતા. તે

દિવસે તું રાત્રે મારા ઘરે આવી, મારા જ બગીચામાં ત્યારે મને મારી જાતને રોકાવાનું યોગ્ય ના લાગ્યું, મને થયું કે નિયતિએ તને મારી સામે આવી રીતે કોઈ બહુ જરૂરી કાર્યને અંજામ આપવા જ લાવી મૂકી છે. મેં તને, તારા હોઠને સ્પર્શીને તારા દિલની ગહેરાઈમાં ડોકિયું કરેલું અને સાચું કહું ત્યારથી લઈને આજ સુધી મેં તને મારી પત્નીના રૂપે જ જોઈ છે! તું માને કે ના માને આ દુનિયામાં ઈશ્વર છે અને એ દરેક પ્રેમ કરનારની સાથે છે. તારું અત્યારે, આ ઘડીએ અહીં હોવું એ પણ એ ઈશ્વરની જ મરજી છે. આપણે ઘણી વખત સમજી નથી શકતા ઉપરવાળાની લીલા અને એને દોષ દેતાં હોઈએ છીએ પણ એના ઉપર વિશ્વાસ રાખનારો ક્યારેય નિરાશ નથી થતો.” મુરલી એકધારુ બોલે જતો હતો અને ક્રિષ્ના એને સાંભળી રહી હતી. મુરલીની દરેક વાતમાં એને ક્યાંક ને ક્યાંક પોતાના જ વિચારો પ્રતિબિંબિત થતાં હોય એવું લાગ્યું...

પ્રકરણ ૧૪

@snehnusarnamu

મુરલીને સમજાવીને એને પોતાની જિંદગીમાંથી દૂર કરી દેવાની આશાએ આવેલી ક્રિષ્ના મુરલીની વાત સાંભળીને સ્તબ્ધ થઈ ઊભી રહી હતી. મુરલીએ કહ્યું કે, એ એને પોતાની પત્નીના રૂપે જ જોતો આવ્યો છે....

“શું થયું તું આટલી ચૂપ કેમ છે?” ક્યારનોય પોતે જ બોલે જતો હતો હવે, એ ચૂપ હતો છતાં ક્રિષ્ના કંઈ બોલી નહિ એટલે મુરલીએ પૂછ્યું.

“મુરલી તારી બધી વાત બરાબર છે. મને તારા માટે પૂરી હમદર્દી છે પણ, જે તું કહી રહ્યો છે એ શક્ય નથી.” ક્રિષ્નાએ મુરલીની આંખોમાં જોતા કહ્યું, “હું બહુ સીધીસાદી છોકરી છું અને એક સામાન્ય કુટુંબમાંથી આવું છું. મારા માટે મારા મમ્મી પપ્પા જ મારું સર્વસ્વ છે, મારી દુનિયા આજદિન તક બસ એમનામાં સીમિત રહી છે. હજી પાર્થ પણ એમાં પ્રવેશી શક્યો નથી! એમાં તારો સમાવેશ કરવાનું તો હું વિચારી પણ ના શકું. હા એ સાચું છે કે મને તારા પ્રત્યે કંઈક અજીબ લાગણી થઈ રહી છે પણ, જો હું તારી સાથે લગ્ન કરી શકું એમ ના હોઉં તો એ લાગણીને હું આગળ વધાર્યા કરતાં અહીં જ અટકાવવાનું મુનાસીબ માનું છું. થોડી તકલીફ જરૂર થશે મને પણ સમય સાથે એ બધું ભુલાઈ જશે.”

“પણ એવી રીતે તારી, આપણી લાગણીઓને કચડી નાખવાની જરૂર જ શી છે?”

“આપણે લગ્ન કરીશું અને જીવનભર એકસાથે રહીશું.”

“એ વાત તું બોલે છે એટલી આશાન નથી. તમારા લોકોની મને ખબર નથી પણ, અમારે સમાજના કેટલાક નિયમો પાળીને, સમાજમાં રહીને જીવવાનું હોય છે, ને એ સમાજ જાતિ, ગોળ, ગામ, સામાજિક દરજ્જો એવી ગણી બધી વાતોથી વહેંચાયેલો છે! એમાંથી બહાર આવવું એટલું આસાન નથી. આપણી તો ભાષાએ અલગ છે!”

“એટલે તું સમાજથી ડરીને મારાથી દૂર જવા માંગે છે?”

“સમાજથી નહીં પણ, મારા માબાપની આબરૂથી ડરીને. હું એમની એકની એક દીકરી છું અને હું હાથે કરીને એવું કોઈ પગલું નહીં ભરી શકું જેથી કાલે એ લોકો સમાજ સામે માથું ઉઠાવીને ચાલી ના શકે!”

“તું એક સરસ દીકરી છે! મને તારા પર ગર્વ છે અને સાચું કહું તો આ બધું જાણ્યા બાદ મારો પ્રેમ ઔર વધી ગયો છે. તારા માબાપને હું મનાવી લઈશ. હવે બોલ!” મુરલીએ શાંતિથી કહ્યું

“તું કેવી રીતે મનાવી લઈશ?”

“ખબર નથી પણ, મનાવી લઈશ એ ચોક્કસ છે. એક દિવસે એ લોકો સામેથી તને કહેશે મારી સાથે લગ્ન કરવા!”

“જો એમ થશે તો હું ના નહિ પાડું, હું એ દિવસની રાહ જોઈશ!” કિષ્નાએ ચહેરો મલકાવ્યો.

“આઈ લવ યુ!” મુરલીએ થોડી પળો ખામોશ રહીને કિષ્નાને માથે હાથ મૂકીને એની આંખોમાં આંખો પરીવી કહ્યું.

કિષ્ના માટે એની આંખોમાં જોઈ રહેવું આશાન ન હતું. એનું દિલ જોર જોરથી ઘડકી રહ્યું હતું. એની પીઠ દીવાલને અઢેલીને એ ઊભી હતી, પાછળ જવાની જગ્યા ન હતી. એણે માથું બીજી બાજુવાળી લીધું. એના ચમકતા ગાલ અને ગરદન પર મુરલીની નજર ફરી રહી હતી એ નજરના બાણ સીધા કિષ્નાના દિલ પર વાગતાં હતા. એના હોઠ ઘ્રુજ રહ્યા હતા. મુરલી જાણે હોશ ખોઈ બેઠો હોય એમ ધીરે ધીરે નજીક આવી રહ્યો હતો. કિષ્નાને થયું કે એને હવે અહીંથી ચાલ્યા જવું જોઈએ પણ, એના પગ ઉઠવાનું નામ જ નહતા લેતા. એનું આખું શરીર કોઈ અદૃશ્ય શક્તિએ બાંધી રાખ્યું હોય એમ એ જડવત ઊભી હતી. મુરલી થોડો વધારે આગળ વધ્યો અને કિષ્નાના ઘ્રુજતા હોઠ પર એક પ્રગાઢ ચુંબન કરી રહ્યો. કિષ્નાનો શ્વાસ ગુંગળાતો હતો એનું મોં થોડું ખુલ્યું અને એની નસે નસમા લોહી પૂરપાટ ઝડપે દોડવા લાગ્યું. મુરલીની જીભ સાથે કિષ્નાની જીભ અડી ગઈ હતી, મળી ગઈ હતી અને એ સ્પર્શે કંઈક જાદુ કર્યું! કિષ્નાના સંયમને તોડી નાખ્યો. એ બધું જ

ભૂલીને બસ એ ચુંબનને, એ અલૌકિક સ્પર્શને માણી રહી. એના હાથ મુરલીને ફરતે વીંટળાઈ રહ્યા. મુરલી પણ અનન્ય આવેગને વશ થઈ કિષ્કાને પોતાની બાહુઓમા ભીંસી રહ્યો. બંને નિર્બળ મનુષ્ય કામદેવના શિકાર બની એકબીજાના અધરોનું પાન કરી રહ્યા.

કિષ્કાને લાગ્યું એનું શરીર હલકું થઈ રહ્યું છે, વધારે ને વધારે હલકું! એ જાણે ઉડી રહી છે અને અચાનક આવી ચડેલી કોઈ વાદળી પર એ પટકાઈને દુનિયાનું સર્વોત્તમ સુખ પામી રહી છે. નાજુક, રુના ઢગલા જેવી વાદળી પર એ પડી છે કોઈ એના માથામાં હળવે હળવે આંગળીઓ ફેરવી રહ્યું છે. એ અપાર શાંતિનો અનુભવ કરી રહી હતી. મુરલી હવે એની પાસે નહતો. અચાનક આવેલા ઠંડા પવનથી એને સહેજ ઠંડી લાગી રહી હતી ત્યારેજ એક બીજી નરમ મુલાયમ વાદળી આવીને ચાદરની જેમ એના પર પથરાઈ ગઈ. મુરલી ક્યાં ગયો મુરલી....મુરલી...?

કિષ્કા સૂઈ ગઈ હતી. એક પ્રગાઢ ચુંબન આખ્યા પછી દસ કે પંદર મિનિટ રહીને મુરલી હોશમાં આવી ગયેલો. એને એની સીમા ખબર હતી. કિષ્કા તંદ્રાવસ્થામાં હતી. મુરલીએ એને ધીરેથી ઉંચકીને પલંગ પર સુવડાવી હતી. હળવા હાથે એના માથામાં આંગળીઓ ફેરવી એને સુવા દીધી. એ.સી. ચાલુ કર્યું અને પાતળો બ્લેન્કેટ ઓઢાડી એ બહાર નીકળી ગયો હતો... કિષ્કા હજી ઊંઘમાં મુરલીના નામના જાપ કરી રહી.....

@snehnusarnamu

સવારે કિષ્કાની આંખ ખુલી ત્યારે અજાણી જગાએ પોતાને જોતા એ સફાળી બેઠી થઈ ગઈ. એના શરીર પરનો બ્લેન્કેટ દૂર કરી એણે પોતાના પર નજર નાખી. એની સાડી હજી એમની એમ હતી. ખભા પર સાડીનો પલ્લું સાચવવા ભરાવેલી સેફ્ટીપીન પણ જેમની તેમ હતી. રાતની વાત એને થોડી થોડી યાદ હતી. એ બારી પાસે ઊભી હતી મુરલી એની પાસે આવેલો, ઓહ એ અદ્ભુત ચુંબન પછી, એ ક્યારે અહીં પલંગ પર આવી એ એને યાદ ન હતું. આખીરાત એણે સપના જોયા હતા. દરેક સપનામાં એની સાથે મુરલી હતો. બરોબર કંઈ યાદ ન હતું. એ આગળ વિચારે પહેલાં જ કોઈએ એને બોલાવી,

“ગુડ મોરનિંગ મેમ!” રોઝીએ સ્મિત સાથે એને એક લાલ ગુલાબ આપતા અંગ્રેજીમાં કહ્યું, “આ તમારા માટે મુરલીસર આપી ગયા છે. તમારો સવારનો નાસ્તો હું તૈયાર કરું ત્યાં સુધીમાં આપ નાહીને તૈયાર થઈ જાવ.”

કિષ્કાએ ગુલાબ હાથમાં લઈને એને નાકે અડાડ્યું. એને આ બધું એક સપના જેવું લાગી રહ્યું. એની સામે ઉભેલી રોઝીએ આજે ગુલાબી ફોક પહેરેલું. નખશીખ અંગ્રેજ એ છોકરી કોઈ પરી જેટલી રૂપાળી હતી!

“તમારી પાસે બીજા કપડાં છે નહિતર સર નવા મંગાવી દેશે!”

“મારી પાસે બીજી જોડી કપડાં છે, તમારા સર ક્યાં છે?” કિષ્નાએ હસીને ઊભા થતા પૂછ્યું.

“સર તો સવારે છ વાગે બાજુના ગામમાં જઈને એમનું કામ કરે છે, આઠ વાગ્યે આવી જશે.” રોઝી રોબોટની જેમ જવાબ આપતી હતી કિષ્નાને મજા પડી.

તૈયાર થઈને એ નીચે ગઈ ત્યારે એક બીજું આશ્ચર્ય એની રાહ જોઈ રહ્યું હતું. કિચનની એક બાજુની દીવાલને છેડે લાઈન બંધ ખુરસી આવે એટલી જગા છોડીને મોટું દસ માણસો આરામથી બેસી શકે એવું ટેબલ ગોઠવાયેલું હતું. એ ટેબલ પર સાત જણા બેઠા બેઠા કિષ્નાની રાહ જોઈ રહ્યા હતા. જેવી કિષ્ના ત્યાં આવી કે તરતજ બધાએ એક સાથે એને ગુડ મોરનિંગ કહ્યું. એણે હસીને બધા તરફ એક નજર ફેંકી જવાબ આપ્યો. રોઝીએ ફટોફટ એમની સામે દૂધ અને કોર્નફ્લેક્સ ભરેલા વાડકા મુક્યા એ લોકો ચમચી લઈ એ ખાવા લાગ્યા. કિષ્ના માટે ચા અને બે આલું પરોઠા મુકાયા. કંઈ વિચાર્યા વગર કિષ્નાએ પહેલાં પેટ પૂજા કરી.

“મેમ! બીજા પરોઠા આપુ.”

“ના, બસ. પેટ ભરાઈ ગયું. ખૂબ સ્વાદિષ્ટ હતા. તે બનાવેલા?”

“હા હું જ અહીંની શેફ છું. રોજ સર માટે અને આ બધાને માટે ખાવાનું બનાવું છું. સાફ સફાઈ હું નથી કરતી એ લક્ષ્મી કરે છે.” રોઝીએ વગર પૂછે ઘણું કહી દીધું.

પેલા સાતે જણા ઊભા થયા અને સીડી ચડીને ઉપર જતા હતા ત્યારે જ કિષ્નાનું ધ્યાન ગયું એ બધા અપંગ હતા. એ લોકો લંગડાતા હતા છતાં ધીરે ધીરે સીડી ચઢી રહ્યા.

“બધા લંગડા છે. એવાને જ સર નોકરીમાં રાખે છે. એ લોકો ઉપર ત્રીજામાલે ઓફિસમાં જઈને કોમ્પ્યુટર પર કામ કરશે. બે વાગે જમવા નીચે આવશે પછી ફરી કામ ચાલુ કરશે તે સાંજે સાત વાગે નીચે આવીને ઘરે જશે. એ લોકો સરના પાર્ટનર છે. અડધી કમાણી એ લોકો લઈ જાય મને તો બસ પચીસ હજાર પગાર મળે છે.” થોડી ઉદાસ થઈને એ બોલી. એના અગ્રેજી ઉચ્ચાર હવે કિષ્ના સમજવા લાગી.

કિષ્નાને થયું પચીસ હજાર ખાલી રસોઈ કરવા માટે. મુરલી શું ગાંડો છે?

કિષ્ના બહાર આવી અને દરવાજા ઉપર એક નજર નાખી. મુરલી કે એનું બાઈક ત્યાં ન હતા. એને પાછળ બગીચામાં ચક્કર મારવાનું મન થયું. એ એણે હંમેશા રાત્રે જ જોયો હતો. તે દિવસે રાત્રે એ જે રસ્તે ત્યાં પહોંચેલી એજ રસ્તે એ ફરીથી ગઈ. દિવસના અજવાળામાં એને ખ્યાલ આવ્યો કે જ્યાં બગીચો પૂરો થતો હતો ત્યાં કંપાઉન્ડ વૉલને અડીને નાની નાની ઓરડી જેવા ત્રણ ચાર મકાન આવેલા હતા. લક્ષ્મી ત્યાં બેઠેલા કોઈ પાસે વાત કરી રહી હતી. કિષ્ના ને યાદ આવ્યું એ કોઈ તો એની ઓફિસનો પટાવાળો શિવું હતો. એણે જ તો મુરલી સાથે પહેલીવાર એની ઓળખાણ કરાવેલી.

“અરે તમે અહીં!” કિષ્ના ત્યાં જઈને આશ્ચર્યથી બોલી.

“મેતો રોજ ઈધર આતા મેડમ, તુમ યહાં?”

હવે શું બોલવું કિષ્ના થોડી ગૂંચવાઈ ગઈ. કેવો મૂરખ જેવો પોતે સવાલ પૂછેલો...

“મેરા લડકા યહાં કામ કરતા. મુરલીને ઉસે કામ શિખાયા ઓર કામ પે રખા. ઉસકા એક પાવ નહિ હે, એક એક્સીડન્ટમેં પેર કાટના પડા. વો બહોત ઉદાસ હો ગયા થા. મુરલીને ઉસે સંભાલ લીયા. વો બહોત અચ્છા લડકા! મેરે લડકે જેસે ઓર છે લોગોકોભી ઉસને કામ દિયા.”

“એમની વાતો ના સાંભળતી એ ખાલી મારા વખાણ કરે છે.” પાછળથી આવીને મુરલીએ કહ્યું.

કાળું પેન્ટ અને આછા બ્લૂ રંગના શર્ટમા એ સારો લાગતો હતો. એના શર્ટની બાય એને કંઈ બેફિકરાઈથી કોણી સુંધી વાળી હતી. એના હોઠો પર એજ ચિરપરિચિત સ્મિત હતું. એના એક ગાલ પરના ખાડામાં કિષ્નાની નજર ચોંટી હતી. મુરલીએ સહેજ ઝટકા સાથે એને પોતાની તરફ ખેંચી. કિષ્નાનું ધ્યાન ન હતું એ મુરલીની છાતી સાથે અથડાઈ, બરોબર એજ વખતે જ્યાં કિષ્ના ઊભી હતી ત્યાં એક નારિયેળ ઉપરથી આવીને પડ્યું. મુરલીએ ઉપર જોઈને નારિયેળ પાડવા ઉપર ચડેલા મજૂરને ખખડાવ્યો.

@snehnusarnamu

“ચા નાસ્તો ક્યો કે નહીં?” મુરલીએ હજી એની છાતી સાથે દબાઈ ને ઊભેલી કિષ્નાની આંખોમાં જોઈ પૂછ્યું.

“હા.” કિષ્ના થોડી અળગી થતાં બોલી.

થોડીવાર બધા ચર્ચા કરતા રહ્યા અને પછી મુરલી કિષ્નાને એની રૂમ પર છોડી આવ્યો હતો. એક નવો જ અનુભવ લઈને કિષ્ના પાછી ફરી હતી. મુરલી વિશે એને જાણવા મળ્યું કે એ એક સોફ્ટવેર એન્જિનિયર હતો. સારામાં સારી નોકરી છોડી પોતાનો ધંધો જમાવી રહ્યો હતો. એના ઘરના ત્રીજે માળે એની ઓફિસ ચાલતી હતી જેમાં એ વિકલાંગોને કામ પર રાખતો. આસપાસના લોકો અને કેટલાક ગામવાળા એમના હસ્તકલાના નમૂના મુરલીને આપી જતા એને મુરલી વિદેશમાં સારી એવી કિંમતે વેચી આપતો. ઈન્ટરનેટનો અદ્ભુત ઉપયોગ કરી એણે આ કામ ઘણું વિસ્તાર્યું હતું. વાંસ અને માટીની બનેલી વિવિધ વસ્તુઓ અને હાથથી ભરત ભરેલા કપડાની વિદેશમાં સારી માંગ હતી મુરલી એ પૂરી કરતો. એના માટે એણે જાતે એક સોફ્ટવેર બનાવેલું જેની મદદથી એ કામ સરળતાથી એની ઓફિસનો સ્ટાફ કરી લેતો. એની વેબસાઈટ પર કેટલીયે જાહેરાત હતી. હજારોની સંખ્યામાં એને ફોલો કરનાર હતા. છાપામાં એના કોમ્પ્યુટરને લગતા આર્ટિકલની ખાસી માંગ હતી. એના બ્લોગ પર એ લોકોને કમ્પ્યુટરને લગતી બાબતોની જાણકારી આપતો.

ફેસબુક જેવું એનું પોતાનું એક એપ બનાવવાનું એનું સપનું હતું એ માટે એ અત્યારે કામ કરી રહ્યો હતો.

ફરીથી સાંજે મુરલી કિષ્નાની ઓફીસે આવેલો. બંને સાથે જ બહાર નીકળ્યા હતા. બંને સાથે દેવદર્શને ગયેલા. ફરીથી મંદિર બહાર આવેલી એજ બેન્ચ પર બંને બેઠાં જ્યાં પહેલી વખત બેઠેલા. વાતોમાં ને વાતોમાં કિષ્નાને રોઝી અને લક્ષ્મી વિશે જાણ થઈ.

રોઝી અંગ્રેજ માતા અને ઈન્ડિયન પિતાનું સંતાન હતી. બેંગલોરમાં એવા કેટલાય પરિવાર હતા જેમનો એક છેડો અંગ્રેજ સાથે જોડાયેલો હોય. એ લોકો એમના નાનકડા સમાજમાં જ બંધાઈ રહેવાનું પસંદ કરતા. રોઝી ખૂબ ચંચળ છોકરી, એને એક લોકલ છોકરા સાથે પ્રેમ થઈ ગયો. ઘરમાંથી એ સંબંધને મંજૂરી ના મળતા એ લોકોએ કોર્ટ મેરેજ કરી લીધા. રોઝીના ઘરવાળા ખૂબ ગુસ્સે થયા અને એની સાથેનો સંબંધ તોડી નાખ્યો. રાહુલ, એ છોકરો હજી પગભર થયો ન હતો. હાલમાંજ એણે કોલેજ પાસ કરેલી એના ઘરમાયે રોઝી માટે જગા ન હતી. રાહુલ મુરલીનો દોસ્ત હતો, ફેસબુક પર એણે રાહુલની મદદ કરી. રોઝીને ઘરમાં રસોઈનું કામ આપ્યું અને એને હજી આગળ ભણવા બહાર મોકલ્યો. રોઝીને મળતો પગાર રાહુલના ભણતર પાછળ ખર્ચાતો હતો. રોઝી પાછળ આવેલા નોકરો માટેના ઘરોમાંથી એક ઘરમાં રહેતી એની બાજુમાં લક્ષ્મી રહેતી હતી.

લક્ષ્મીની વાત પણ કંઈ આવી જ હતી. એનો ઘરવાળો ગુજરી ગયા પછી એના સાસરીવાળાએ એને એના વિધુર જેઠ સાથે પરણી જવા જબરજસ્તી કરી. બધા લોકોને એ વાત યોગ્ય લાગી, લક્ષ્મીના પિયરીયા પણ માની ગયા. પણ લક્ષ્મીને હવે લગ્ન કરવા જ ન હતા. એની એક છોકરી સાથે એ એકલી જ જીવવા માંગતી હતી. એના ગામમાં મુરલી ઘણાંને ઘરે માટીના બનેલા કલાત્મક વાસણો લેવા આવતો. બસ, એ રીતે એ મુરલીને એક સારા માણસ તરીકે ઓળખતી. આખું ગામ એની વિરોધમાં જતા એ બાઈ મુરલીના પગે પડી ગયેલી. મુરલીએ એને ઘરની સાફ સફાઈનું કામ આપી રહેવા એક રૂમ આપી અને એની છોકરીને સારી શાળામાં દાખલ કરી આપી હતી.

એ સાંજે મંદિરેથી પાછા ફરતી વખતે કિષ્ના મુરલીને વીંટળાઈને બાઈક પાછળ બેઠી હતી. મુરલીના શરીરમાથી આવતી દિવ્ય ગંધ કિષ્નાને સંમોહિત કરીરહી હતી. મુરલીમાથી આવતી એ અજબ સુવાસનું રહસ્ય હવે કિષ્નાને સમજાયું, એણે કરેલા સત્કરમોની એ મહેંક હતી!

પ્રકરણ ૧૫

જિંદગી કેટલી વિચિત્ર છે! ક્યારેક કોઈ અકસ્માતથી, ક્યારેક કોઈ અદમ્ય ઈચ્છાથી, તો ક્યારેક કોઈ અંતઃસ્ફુરણથી કે પછી માનવની સમજમાં ન આવે એવા સંજોગથી અચાનક જ ક્યારેક જીવનની રૂખ બદલાઈ જાય છે! અને આવું બધું થાય ત્યારે જ લોકો ઈશ્વર પર ભરોસો કરતા થઈ જાય છે! નસીબ, વિધાતા કે પછી નિયતિના ચક્કરમાં માનવ નામનું નાનકડું જીવડું ફસાવા લાગે છે....

કિષ્નાને મુરલી સાથે પ્રેમ થઈ ગયો હતો એ વાત મહત્વની નથી મહત્વની વાત એ છે કે, એણે એ સ્વીકાર્યું, અલબત્ત હજી મુરલી આગળ નથી સ્વીકાર્યું! પ્રેમ નામના જાદુઈ શબ્દની અસર એની ઉપર હાવી થઈ રહી હતી. એ ખુશ રહેવા લાગી હતી. શિવાની, સરિતા કે માધુરીના મજાક તરફ હવે એનું ધ્યાન જતું જ ન હતું. એને બસ, સાંજ પડવાનો ઈંતેજાર રહેતો, રોજ સાંજે મુરલી એને લેવા આવતો, એ એક વેલી જેમ વૃક્ષને વીંટળાઈ રહે એમ બાઈક પાછળ મુરલીને વીંટળાઈને બેસતી. ક્યારેક અચાનક એ ગાવા લાગતી તો ક્યારેક અચાનક હસી પડતી.... બધાને મન હવે એ ગાંડામા ખપી રહી હતી પણ, શિવાનીને મન એ એની સૌથી મોટી દુશ્મન બની રહી હતી.

શિવાની ખરેખર મુરલીને ચાહતી હતી. એના એકતરફી પ્રેમ તરફ એ ધીરે ધીરે મક્કમતાથી આગળ વધતી હતી. એને એમ કે કોઈ ને કોઈ દિવસ મુરલી માની જ જશે! પણ, કિષ્નાની એની સાથેની નજદીકિયા શિવાનીથી બરદાસ્ત થાય એવી ન હતી. એણે એ લોકોનો પિંછો કરવાનું ચાલું કર્યું હતું. એ લોકોને જરાય જાણ ન હતી, એ લોકો તો એમના સિવાય આખું જગ વિસરીને બસ પ્રેમની જાદુઈ અસર માણી રહ્યા હતા. શિવાની ચૂપકેથી એમના ફોટા લઈ રહી હતી. થોડું ફેસબુક મચેડીને એણે શોધી કાઢેલું કે કિષ્નાના લગ્ન પાર્થ નામના કોઈ છોકરા સાથે નક્કી થયેલા છે. એ વખતે શિવાનીને કિષ્ના ખૂબ જ મતલબી અને પોતાના સ્વાર્થ માટે થઈને મુરલીનો ઉપયોગ કરતી લાગી. પોતાના પ્રેમીને એક દુષ્ટ છોકરીથી બચાવવા શિવાનીએ એક પગલું ભર્યું, એણે ફોટા પાર્થને મેસેંજર પર મોકલી આપ્યા..... એક શુભ ચિંતક તરીકે!!

કિષ્ના રોજ સાંજે મુરલીને ત્યાં જમી લેતી હતી. મુરલીએ એને જણાવેલું કે ઉપરની ઓફિસની જવાબદારી એક દિવસ કિષ્નાએ જ સંભાળવાની છે, એનાથી એકલાએ

બધું ધ્યાન નહીં રાખી શકાય. એને હવે એનો ડ્રીમ પ્રોજેક્ટ પૂરો કરવામાં બધું ધ્યાન આપવું હતું. એક એવું એપ એ બનાવી રહ્યો હતો જેમા એકવાર તમે કોઈ મેસેજ કે વિડીઓ મૂકી, કોઈ ચોક્કસ તારીખ અને સમય નાખી દો એટલે એ જેતે સમયે તમે નક્કી કરેલ વ્યક્તિના મોબાઈલ કે કોમ્પ્યુટરમાં એ મેસેજ આપોઆપ આવી જાય. લોકોને, ખાસ કરીને પુરુષોને એમની પત્નીનો જન્મદિન કે લગ્નની તારીખ યાદ રાખવી ઘણી મુશ્કેલ હોય છે. હવે એ લોકો જો મુરલીનું એપ વાપરે તો ગમે ત્યારે નવરાશના સમયે એમણે બસ પોતાનો મેસેજ, પત્નીનો મોબાઈલ નંબર કે ઈમેઈલ આઈડી અને જે તારીખે એમને મેસેજ પહોંચાડવો હોય એ એન્ટર કરવાની રહેશે. પછી ભલે એ ભૂલી જતા, એપ નહિ ભૂલે! એમણે એન્ટર કરેલી તારીખને દિવસે એમનો મેસેજ એમના પ્રિયજન ને મળી જ રહેશે!

આખું એપ લગભગ તૈયાર જ હતું. હજી વધુ એમાં શી સવલતો ઉમેરી શકાય એ મુરલી જોઈ રહ્યો હતો. એના પછી લોકો સુધી આ એપ પહોંચાડવાનું કામ ખૂબ જ ધીરજ અને કુનેહ માંગી લે એવું હતું....

કિષ્ના મુરલીની વાત સમજી હતી અને સ્વેચ્છાએ જ એને મુરલીના ઘરે ત્રીજે માળે ચાલતી ઓફિસમાં ધ્યાન આપવા માંડ્યું હતું. ત્યાં કામ કરતા સાત અપંગ છોકરાઓએ પણ એમના નવા મેડમને વધાવી લીધેલ! કિષ્નાએ જોયું કે વિદેશીઓ જે ભાવ નક્કી કરે એજ ભાવે આ છોકરાઓ એમનો માલ આપી દેતા હતા. ભારતીય બજાર પ્રમાણે એ કિંમત ઘણી ઊંચી હતી પણ અમદાવાદી કિષ્નાને થોડો ભાવતાલ, થોડીક રકજક કરીને હજી કિંમત થોડી વધુ ઉપર લઈ જવી જોઈએ એમ લાગ્યું. એણે એમ ક્યું પણ ખરું. અને ખરેખર પેલા લોકો કંઈ વધારે માથાકૂટ વગર થોડા વધારે ડોલર ખર્ચવા તૈયાર થઈ ગયા. કિષ્નાએ એમના જૂના ગ્રાહકો માટે આભાર દર્શાવતો ઈમેઈલ મોકલવાનું શરૂ કરાવ્યું જેમાં એણે સામેવાળી પાર્ટીએ આ ગરીબ કારીગરો પાસેથી વસ્તુ ખરીદીને કેવડું મોટું પુણ્યનું કામ ક્યું છે એવું એમના મગજમાં ઠસાવ્યું, એનો આ પ્રયાસ સફળ રહ્યો. લોકોના મનમાં કંઈક સારું કામ કર્યાની લાગણી જાગતા એમણે નવા ઓર્ડર આપ્યા અને બીજા નવા લોકોને પણ અહીંથી હાથબનાવટની વસ્તુઓ ખરીદવા આગ્રહ કર્યો! વેચાણનું પ્રમાણ ખાસ વધી ગયું. મુરલીએ કિષ્નાને બિરદાવી.

દુઃખના દહાડા કાપ્યા કપાતાં નથી અને સુખના દિવસોને જાણે પાંખો આવી હોય એમ ફટોફટ ઊડી જાય છે! કિષ્નાને અમદાવાદથી બેંગલોર આવ્યાને બે અઠવાડિયા પસાર થઈ જવા આવ્યા. પાછી શનીવારની સાંજ આવી ગઈ. આ રવિવારે સવારે મુરલી પાછો જંગલના ફોટોશૂટ માટે જવાનો હતો. એણે કિષ્નાને પોતાની સાથે આવવા આગ્રહ કરેલો. મનમાં ઘણી ઈચ્છા હતી સાથે જવાની છતાં એ ગભરું છોકરી ના ગઈ! મનમાં એક ડર હતો એનો પોતાનો. જંગલો અને પહાડો

વચ્ચે એના પ્રેમીના હાથમાં હાથ પરોવીને ચાલવાની, ઝાડની ફરતે ગીતો ગાવાની, ઠંડા પાણીના ઝરણામાં નહાવાની એની અદમ્ય ઈચ્છા હતી અને છતાય એણે મુરલી સાથે જવાની ના કહી. સમાજનો ભય નહીં તો પોતાને બાળપણથી મળેલા સંસ્કાર એની ઈચ્છાઓનું ગળું રૂંધી રહ્યાં હતા. છોકરીઓએ આવું કરાય અને આવું ના જ કરવું જોઈએ એ બધી વાતોનું લિસ્ટ બહું લાંબુ હતું! કદાચ કોઈ નબળી ક્ષણે એ પોતાનો ઉપરનો સંયમ ધુમાવી દે અને મુરલીની સાથેની બધી સીમા ઓળંગી જાય તો? મુરલી સાથે ના જવામાં જ એને પોતાની ભલાઈ દેખાઈ!

મુરલી શનિવારે સાંજે જ નીકળી જવાનો હતો. એ જાય ત્યાં સુંધી કિષ્ના એના ઘરે રોકાવાની હતી. બંને જણા એમની સૌથી પસંદીદા જગાએ, ઘરની પાછળના બગીચામાં બેઠા હતા.

“કાલે મારી મીરા મેમ સાથે વાત થયેલી. એમણે મને કહ્યું કે, શિવાની ખૂબ સરસ કામ કરી રહી છે, જોકે એમને શક છે કે એ એના પપ્પાની ઓળખાણ ને લીધે હોય અને એવું હોય તોયે એમાં કંઈ ગલત તો નથી!” કિષ્ના કમળની નાજુક પાંખડીઓ પર એના હાથથી થોડું પાણી છાંટતા બોલી.

“મને અને શિવાનીને સૌથી ખરાબ વસ્તુ આપી છે ઓનલાઈન વેચવા માટે, એડલ્ટ ડાઈપર્સ! હવે આવું કોણ ખરીદે પેલી માધુરીને ચોકલેટ બુકે માટે ગ્રાહક શોધવાના સૌથી આસાન કામ. સરિતા અને આસ્થાને હોમ મેડ સાબુ ઠેકાણે પાડવાના છે એય થઈ જાય પણ, આ ડાઈપર્સ!” કિષ્ના રડું રડું થતાં બોલી.

“અરે! એમાં રડે છે શું!” મુરલી એ એની બાજુમાં પડેલી પાણીની બોટલ લઈ, ઊંચેથી એના મોમાં ધાર પાડી અડધી બોટલ એક જ શ્વાસે ગટગટાવી ગયો. “શિવાની પાસે એના પપ્પા છે તો, તારી પાસે સાત સાત વરકર્સ છે, તું એમની મદદ લે.”

“પણ, તો પછી અહીંનું કામ ડિસ્ટર્બ થશે ને?”

“કંઈ નહીં. પેલા તારો ટાર્ગેટ પૂરો કરાવી લે. ત્રણ છોકરાઓને તારા કામ માટે લઈ લે બાકીના બાકીનું કરે જશે.” મુરલી ફરી ઊંચેથી, સીધી મોંમા પાણીની ધાર પાડીને પાણી પીધું.

કિષ્ના પોતાને જોઈ રહી છે એ જોઈને એને બોટલ એની સામે ધરી.

“તરસ તો નથી લાગી પણ તું આમ ઘટઘટ કરીને, એકીશ્વાસે, ઊંચેથી પાણી કેમનું પી લે છે મારેતો નાકમાં પાણી જતું રહે.”

“અરે, બહુ જ આસાન છે! જો બોટલને આમ પકડ, મોટું મોટું ખોલ અને ધીરે ધીરે પાણીની ધાર સીધી જીભ પરથી ગાળામાં જવા દે.” મુરલી એ બધું ફરીથી કરીને

તેને બતાવ્યું.

કિષ્નાએ કોશિશ કરી, પાણી ઢળ્યા વગર એના મોંમા તો પડતું રહ્યું પણ એ ઝડપભેર ગળી ન શકી. એનું આખું મોઢું પાણીથી ભરાઈ ગયું. હવે એનાથી એ ગળાય એમ પણ ન હતું. શ્વાસ રુંધાય જતા એના મોંમાથી પાણીની પિચકારી છૂટી એ સાથેજ એને હસવું આવી જતા બધું પાણી એની પોતાની સફેદ કુર્તી પર ઢોળાયું. કોટનની પાતળી કુર્તી ભીની થતા એ અર્ધપારદર્શક બની કિષ્નાના શરીરે ચીટકી ગઈ અને એના અંગઉપાંગ કપડામાંથીએ સાફ દેખાડી રહી. મુરલી એ તરફ જ જોઈ રહ્યો હોવાથી કિષ્ના અવળી ફરી ગઈ.

“કંઈ લાજ શરમ જેવું છે કે નહીં કોઈ છોકરીને કોઈ આવી રીતે જોતું હશે?”

“કોઈ છોકરીને ક્યારેય નહીં જોવું પણ તને તો વારંવાર જોઈશ.”

“સાવ નફ્ફટ છે તું!” કિષ્ના દોડીને અંદર ઘર તરફ ગઈ. મુરલી પણ એની પાછળ ઝડપથી ચાલ્યો.

રસોડામાં જઈને કિષ્ના પંખો ચાલુ કરી એની ભીની કુર્તીને નીચેથી બે હાથે પકડી શરીરથી થોડી દૂર રાખી રહી. મુરલીએ ફીઝમાંથી નવી બોટલ કાઢી અને ફરીથી એજ રીતે ઊંચેથી પાણી પીધું...અને કિષ્ના તરફ જોઈ આંખ મારી.

“સર!” રોઝી અંદર આવી હતી. રસોઈ તૈયાર હતી અને ફરીથી થોડી ગરમ કરીને ટેબલ પર પીરસવાનો સમય થઈ ગયો હતો.

“યસ રોઝી! કંઈ કહેવું છે?” મુરલી અંગ્રેજીમાં બોલ્યો.

રોઝીએ એક નજર કિષ્ના તરફ નાખીને કંઈક કન્નડ ભાષામાં કહ્યું. કિષ્નાની સમજમાં એનો એક જ શબ્દ આવ્યો જ એ અંગ્રેજીમાં બોલી હતી. મેરેજ એટલેકે લગ્ન!

જમવાનું પત્યા પછી મુરલી કિષ્નાને એના રૂમ પર છોડવા નીકળ્યો ત્યાંથી એ સીધો ઊંટી જવા રવાના થવાનો હતો. જતાં પહેલાં એણે કિષ્નાનો હાથ પકડી એને ગાલ પર હળવી ટપલી મારી પૂછેલું, “હજી નહીં બોલે”

“શું?” મુરલી શું પૂછે છે એ જાણતી હોવા છતાં અજાણી થઈને કિષ્ના બોલી હતી.

“આઈ લવ યુ!”

“પેલી રોઝી શું કહેતી હતી? એ મારા વિશે વાત કરી રહી હતી ને?” કિષ્ના થોડાં ગુસ્સામાં વાત બદલતા બોલી.

“તમારું છોકરીઓનુએ ખરું હોય છે! ક્યાં વાત ચાલતી હોય અને ક્યાં પહોંચી જાય! એણે મને એક સલાહ આપી કે જો હું તારી સાથે લગ્ન કરવાનું વિચારતો હોવ તો હજી ફરી વિચાર કરું. એના મને તું ખૂબ જબરી છે!” મુરલી ખડખડાટ હસી પડ્યો.

લગ્ન શબ્દ સાંભળતાં કિષ્ના ને થયું કે હા, એ સાચું જ બોલે છે!

“હમણાં બે દિવસ પહેલાં એ કિચનમાં ઈંડુ લઈ આવેલી. સારું હતું હું ત્યાંજ હતી. મને કંઈક અજીબ, ગંદી વાસ આવી ને મેં જોયું તો એ ઈંડામાંથી કંઈ તવા પર બનાવતી હતી. મને તો ઊલટી વળે એવું થઈ ગયું. મેં એનું એ ગંધાતું બનાવેલું કચરાપેટીમાં ફેંકી દીધું અને એનેય કહી દીધું કે મારા ઘરમાં આજ પછી આવું કંઈ ના જોઈએ.”

મુરલીને કિષ્નાનો એક શબ્દ ખૂબ ગમ્યો, મારું ઘર!

“કેમ તે જવાબ ન આપ્યો મેં કંઈ ખોટું કહ્યું”

“ઉહું.... તે એકદમ સાચું કહ્યું.”

કિષ્નાને સીડી સુંધી મૂકીને મુરલી જતો રહ્યો. કિષ્ના એ દેખાતો બંધ થયો ત્યાં સુધી તેને જોઈ રહી. હું તને ખૂબ ખૂબ ખૂબ ચાહું છું, બુદ્ધુ! મનમાં બબડીને એ ઉપર સીડી ચડી રૂમ પર જતા જતા કિષ્ના અટકી. એ તાળાંમા ચાવી ભરાવવા જતી હતી કે એને અચાનક કોઈનો હસવાનો અવાજ આવ્યો. બધી છોકરીઓ આમતો આ સમયે એમના ઘરે જતી રહી હોય, તો? અવાજ માધુરીના રૂમમાંથી આવતો હતો. કિષ્ના ને થયું કે એની સાથે થોડા ગપ્પા મારીને પછી સૂઈ જવાશે. એ માધુરીના દરવાજે પહોંચી તો અંદરથી ફરીથી જોર જોરથી હસવાનો અવાજ આવ્યો. કિષ્નાને થયું કે કોઈ એની સાથે હોય તો આમ અચાનક એમને ડિસ્ટર્બ ના કરાય. એણે ચાવી ભરાવાના કાણામાંથી અંદર નજર કરી.

“ઓમાં.... એણે તરત નજર પાછી વાળી લીધી અને એના રૂમનું લોક ધ્રુજતા હાથે ખોલીને અંદર પેસી ગઈ. અંદરથી દરવાજો વાસી એ બારણે પિંઠ ટેકવી ઊભી રહી ગઈ. એણે જ જોયું એના પર એને વિશ્વાસ ન હતો આવતો પણ એ હકીકત હતી! એણે અંદર નજર કરી ત્યારે માધુરી એના લેપટોપ આગળ ઊભી હતી. એણે ઢીંચણથી વેત ઉપર સુંધીનું સ્કર્ટ પહેર્યું હતું અને સ્કર્ટની ઉપરના ભાગે કંઈ જ નહિં! લેપટોપમા સામેં છેડે એનો બોસ હતો શ્રિવિજ્યાસ્વામી! એક જ પળમાં એની સમજમાં આવી ગયું માધુરીને સૌથી આસાન પ્રોજેક્ટ મળવા પાછળનું કારણ.....

કોઈ આટલી હદ સુધી કેવી રીતે જઈ શકે ફક્ત એક નોકરી માટે છી... મોડી રાત સુધી એને ઊંઘ ન આવી, છેક છેલ્લા પ્રહરે નિંદરણી થોડી મહેરબાન થઈ હતી. વહેલી સવારે એના ફોનની રીંગના અવાજે કિષ્ના સફાળી બેઠી થઈ ગઈ. રાતની વાત મગજમાંથી નિકળી ગયેલી. એને ઉઠતાવેત મુરલી યાદ આવી ગયો. એનો જ કોલ હશે એમ મનીને સ્ક્રીન પર નામ જોયા વગર જ કિષ્નાએ ખૂબ વહાલથી “હલ્લો...” એમ જરાં લંબાણ પૂર્વક કહ્યું.

“હલ્લો. કિષ્ના હું તારી વ્યવસ્થા કરી દવ છું તું હાલ તૈયાર થઈને એરપોર્ટ પહોંચ.”

સામે છેડે પાર્થનો ગંભીર, શાંત અવાજ સાંભળીને કિષ્ના થોડીવાર તો ઠરી ગઈ. સારું થયું કે એ કંઈ આડુંઅવળું નહતી બોલી. પાર્થે એને શું કહ્યું એનું કંઈ ધ્યાન જ ન હતું.

“શું કહ્યું?” જરા સ્વસ્થ થઈને એ બોલી.

“તું તૈયાર થઈને ફટાફટ એરપોર્ટ પહોંચ. ત્યાં તને મારો દોસ્ત ભરત ઠાકોર મળશે. એની પાસેથી તારી ટિકિટ લઈ લેજે અને અમદાવાદ આવી જા. થોડું જલદી કરજે નહીંતર પ્લેન મિસ થઈ જશે.”

“અરે, પણ આ રવિવારે હું અમદાવાદ નથી આવવાની. દર રવિવારની વિમાનની ટિકિટ મને ના પોસાય.” મુરલીએ કહેલું યાદ આવતા કિષ્નાના ચહેરા પર એક સરસ સ્મિત આવી ગયું.

“જો શાંતિથી સાંભળ, અંકલની તબિયત થોડી લથડી છે મેં એમને હોસ્પિટલમાં દાખલ કરાવ્યા છે.”

“શું કહ્યું પપ્પાને શું થયું?” કિષ્ના પલંગ પર બેસી પડી. એનું બધુજ ધ્યાન હવે પાર્થના જવાબ પર હતું.

“ચિંતા જેવું નથી. બીપી ઘટી ગયું હશે કદાચ! ડોક્ટર સાથે વાત થાય પછી તને જણાવું.”

@snehnusarnamu

“મમ્મી ક્યાં છે એને ફોન આપ.”

“એ અહીં જ છે મારી બાજુમાં. એમનો જ આગ્રહ હતો તને બોલાવી લેવાનો. એ જરા ગભરાઈ ગયા છે.”

“મમ્મીને આપ” કિષ્નાની આંખોમાંથી એક આંસુ સરી પડ્યું.

“જઈ શ્રી કૃષ્ણ બેટા! કિષ્ના હું મમ્મી બોલું છું, બેટા તું જલદી આવી જા મને ખૂબ ડર લાગે છે.” જશોદાબેન રડવાનું માંડ રોકીને બોલ્યા.

“શું થયું પપ્પાને?” ધ્રુજતા અવાજે કિષ્ના એ પૂછ્યું.

“કાલે રાતે એમને એટેક આવી ગયો. હવે સારું છે તું ચિંતા ના કર. અહીં પાર્થકુમારે બધું સંભાળી લીધું છે. તું જલદી નીકળ બેટા વિમાનનો સમય થઈ ગયો. પાર્થે જે કહેલું એ જ એમણે કહ્યું.

“હા મમ્મી હું હાલ જ આવું છું, જય શ્રી કૃષ્ણ!”

ફોન મૂકીને કિષ્ના ઝડપથી તૈયાર થઈ ગઈ અને એરપોર્ટ પર પહોંચી. ભરત ઠાકોરને એ ફક્ત ફેસબુક પર મળી હતી. એના પ્રોફાઈલ પિકમા સાહિદ કપૂરનો ફોટો હતો એ પોતે કેવો દેખાતો હશે એ વિચારતી જ હતી ત્યાં સામેથી એક સીધોસાદો માણસ એની તરફ જ આવતો હોય એમ એને લાગતા એ ઊભી રહી. એ માણસે

ઠિક ઠાક કહી શકાય એવા કપડાં પહેરેલા અને આખા ચહેરા પર ત્રણ દિવસની દાઢી વધી ગયેલી હતી. કિષ્નાની બાજુમાં આવીને એ હસીને બોલ્યો,

“આ તમારી ટિકીટ બધું સેટિંગ થઈ ગયું છે. તમારું નામ બોલીને પેલી તમને બોલાવે એ પહેલા પહોંચી જાવ.”

“તમે ભરત,”

“હા આપણે ઓળખાણ પછી કરીશું, તમારા અને પાર્થના લગ્નમાં હો! હાલ તમે જલદી જાવ. પાર્થને કહેજો ભરતો પછી ફોન પર વાત કરશે.”

એક સ્મિત કરીને કિષ્ના ભાગી ઉપરના મજલે. એને થયું કે પોતે તો કદી આને મળી નથી તો પછી એ કેવી રીતે પોતાને ઓળખી ગયો. પછી એના મગજમાં લાઈટ થઈ એ પાર્થનો અને હવે એનો પણ ફેસબુક ફ્રેન્ડ હતો અને પોતે પ્રોફાઈલ પિકમા હંમેશા એનો પોતાનો ફોટો જ રાખે છે.....

અમદાવાદ આવતા સુધીમાં એણે હજારવાર એના કાનુડાને પ્રાર્થના કરી, એના પપ્પાને સાજા સારા કરી દેવાની. હોસ્પિટલે એ પહોંચી ત્યારે ગેટ પર જ એને પાર્થ મળી ગયો. કિષ્નાના હાથ પગ ઠંડા પડી ગયા. કોઈ અજાણ્યો ભય એને ચારે બાજુથી ઘેરી વળેલો! પાર્થ એને શું કહેશે એ જાણવાની આતુરતા હતી છતાં છેલ્લા બે પાંચ કદમ એ ન ભરી શકી. એની છાતીમાંથી ફડ ફડ અવાજ આવતો હોય એમ એ સાંભળી શકતી હતી. એણે થયું એની આંખો આગળ અંધારું છવાઈ ગયું છે, પાર્થ એની સ્થિતિ સમજી ગયો. એ આગળ વધ્યો અને કિષ્નાને એની બાહુઓનો સહારો આપી પડતી બચાવી લીધી. એના માથામાં હાથ ફેરવતા ખૂબ જ શાંતિથી એણે કહ્યું,

“અંકલને સારું છે. આઈ.સી.યું. મા છે હાલ. બધું ઠીક થઈ જશે હમ...તું જરાય ચિંતા ન કર! ચાલ આન્ટી કાલના તારી રાહ જોઈ રહ્યા છે, એ એકલા પડી ગયા છે.”

કિષ્ના અંદર ગઈ તો જશોદાબેન એને જોતાજ પોક મૂકીને રડી પડ્યા. રડતા રડતા એમણે કહ્યું કે કાલે રાત્રે એ દૂધ ગરમ કરીને એમને આપવા બેડરૂમમાં ગયા ત્યારે એમણે કહેલું કે એમને છાતીમાં જરા જરા દુઃખે છે. હું કઈ કહું કરું એ પહેલા તો એ જમીન પર ઢળી પડ્યા. એમના આખા શરીરે પરસેવો વળી ગયેલો. હાથ પગ હલાવી એ તરફડિયા મારતા હતા. હું મુંજાઈ ગયેલી. ઘરમાં હું એકલી કોને મદદ માટે બોલાવું એમને સંભાળું કે ડોક્ટરને ફોન કરું. થોડી સેકંડોમાં હું શું કરું તો એમણે બચાવી લવ એ વિચારતી જડની જેમ હું ઊભી હતી. ત્યાંજ ભલું થાજો મારા મુરલીઘરનું કે પાર્થકુમારનો ફોન આવેલો. મેં એમને વાત કરી એમણે મને એક દવાની ટીકડી તારા પપ્પાના દવાના દબલામાથી કાઢી એમની જીભ નીચે મુકાવી અને બાકીનું બધું સંભાળી લીધું. થોડીવારમાં એ એમ્બ્યુલન્સની સાથે આવી ગયા.

જો એ વખતે પાર્થકુમારે મદદ ન કરી હોત તો આજે તારા પપ્પા.....!!

પ્રકરણ ૧૬

કિષ્ના એની મમ્મીની વાત સાંભળીને હચમચી ગઈ. એ જ વખતે મને ફોન કેમ ના કર્યો એવું એના મનમાં થઈ આવ્યું પણ એ બોલી નહીં. પાર્થે અત્યારે જે કંઈ કર્યું એ પોતે ક્યારેય નહીં ભૂલે એણે પોતાની જાતને વચન આપ્યું.

ઓપરેશન થિયેટરનું બારણું ખોલી અંદરથી ડોક્ટર બહાર આવ્યા. મોઢા પરનો માસ્ક અને ટોપી નીકાળી ત્યારે જ કિષ્નાને જાણ થઈ કે એ ડોક્ટર એક સુંદર, યુવાન છોકરી હતી. એણે કિષ્નાને પોતાની તરફ પ્રશ્નાર્થ નજરે તાકી રહેલી જોઈ એટલે એ પાસે આવી.

“હવે ખતરાની બહાર છે. માઈલ્ડ હાર્ટએટેક આવી ગયેલો એમનો જીવ તો બચી ગયો પણ, એમના આખા શરીરે લકવો મારી ગયો છે, હાલ એમને તપાસ હેઠળ રાખ્યા છે, થોડાક દિવસોના રેસ્ટ પછી ફિઝિયોથેરાપિસ્ટને બોલાવીશું. રેગ્યુલર ટ્રીટમેન્ટથી થોડા સમય પછી એમની હાલતમાં સુધારો જરૂર આવશે..” કિષ્નાના સુંદર ચહેરા પર છવાયેલા ઉદાસીના વાદળ જોઈને ડોક્ટર ક્ષિતિજા શાહે હમદર્દીથી વાત કરી.

ડોક્ટરના ચાલ્યા ગયા બાદ પણ કિષ્નાના કાનોમાં ડોક્ટરનો અવાજ ગુંજતો રહ્યો, માઈલ્ડ હાર્ટએટેક આવી ગયેલો! કિષ્નાના હાથ પગ અચાનક ઠંડા પડી રહ્યા હોય એવું એને લાગ્યું. આજસુધી એણે ફક્ત સાંભળ્યું હતું, ફલાણાને એટેક આવ્યો ને ગુજરી ગયાં! પણ, આજ રોગ એના પપ્પાને થઈ શકે એવું તો ક્યારેય વિચાર્યું જ ન હતું! હવે એમનું બરોબર ધ્યાન રાખવું પડશે. એમને જરીએ આઘાત લાગે એવું કંઈ જ ન થવું જોઈએ. અત્યારે એમને એવી તો કઈ વાતે એટલા પરેશાન કર્યા હશે કે એટેક આવી ગયો.....? **આમ તો એ તંદુરસ્ત છે એટલું બધુ વજન પણ નથી વધ્યું તો પછી એમને એટેક કેમ?**

“કિષ્ના તું મારી સાથે અંદર આવે છે કે હું એકલી જ જઈ આવું?” જશોદાબેન બે વખત બોલ્યા છતાં કિષ્નાના મનમાં ચાલતા સંવાદ આગળ બીજો કોઈ અવાજ પ્રવેશી ના શક્યો! જશોદાબેને એને ખભેથી પકડી હલાવી ત્યારે એ ભાનમાં આવી,”તારા પપ્પા ભાનમાં આવી ગયા છે, ચાલ અંદર!” પોતાની ગભરુ છોકરીની હાલત જોતા જશોદાબેન એને માથે હાથ ફેરવતા બોલ્યા, દીકરીને બાપ કેટલો

વહાલો હોય એ, એ સારી રીતે જાણતા હતા!

પલંગ પર પડેલા વાસુદેવભાઈને જોઈને કિષ્ના એની જગા પર જ પૂતળાની જેમ જડાઈ ગઈ. એ પલંગ પર પડેલો માણસ કોણ હતો? એ એના પ્યારા પપ્પા તો હરગીજ નથી! હજી અઠવાડિયા પહેલા જ એમને જોયેલા, એ પોતાને એરપોર્ટ મૂકવા આવેલા, કેટકેટલી અંગત વાતો કરી હતી પપ્પા સાથે, એ અને હાલ જે આ પલંગ પર સૂતેલા માણસ છે એ, એક જ કેવી રીતે હોઈ શકે વાસુદેવભાઈનું આખું શરીર લકવાગ્રસ્ત થઈ ગયેલું. જીવતી લાશ સમાન એમનું શરીર પલંગ પર પડ્યું હતું. લકવાએ એમનો ચહેરો સુધ્ધાં વિકૃત કરી મૂકેલો. એમના હોઠ એક બાજુએ સહેજ વાંકા વળી ગયેલા જેથી એમનો ચહેરો ઓળખાતો જ ન હતો. હજી બીમાર પડ્યાને ચોવીસ કલાક પણ પૂરા નહતા થયા અને એમનું શરીર જાણે અડધું લેવાઈ ગયેલું....

કિષ્નાની આંખો ભરાઈ આવી. એના ગળે ડૂમો બાઝી ગયો. એને થયું કે પપ્પાની છાતિપર માથું ઢાળીને મન ભરીને રડી લે પણ, એ જે વિચારતી હતી એ જ જશોદાબેને અમલમાં મૂકી દીધું!

પતિને આવી હાલતમાં જોતાજ જશોદાબેન પોતાનો આપો ખોઈ બેઠા અને પલંગ પાસે જઈને, એમની ઉપર નમીને વાસુદેવભાઈને મોંઢે હાથ ફેરવી, પોક મુકીને રડી પડ્યા.

@snehnusarnamu

“અરે... બેન! આ શું કરો છો દર્દીની હાલતનો તો વિચાર કરો જરા. એમને કેટલો આઘાત લાગે.” બાજુમાં ઊભેલી નર્સે આવીને જશોદાબેનને ખભેથી પકડી સીધા ઊભા કર્યા, “આ બેનને બહાર લઈ જાવ, શાંત થાય એટલે અંદર લાવજો.” નર્સે પાર્થને ઈશારો કરી કહ્યું.

“આન્ટી તમે આમ કરસો તો એમની હાલત વધારે બગડશે,” પાર્થ એમને સમજાવતો બહાર લઈ ગયો.

હવે અંદર રહી ગઈ એકલી કિષ્ના! ભગવાન દુશ્મનનેય આવી સ્થિતિમાં ના મૂકે! ગળામાં બાઝેલા ડુમાને ગળી જતાં કિષ્નાએ મન પર કાબૂ મેળવવા કોશિસ કરી. એણે પરાણે મોઢું હસતું રાખ્યું. પલંગની કિનારી પર બેસી એણે વાસુદેવભાઈના માથામાં હેતથી હાથ ફેરવી વિખરાયેલા વાળ સરખા કર્યા. ચહેરા પર બને એટલી હળવાશ લાવીને ખૂબ ધીરેથી કહ્યું, “તમે જલદી સારા થઈ જશો. બસ, થોડા દિવસ આરામ કરી લો. પછી બધું ઠીક થઈ જશે. હું આવી ગઈ છું ને હવે જોવું છું તમે કેમ બીમાર પડો છો?” છેલ્લું વાક્ય બોલતા કિષ્નાની આંખમાંથી એક આંસુ સરી પડ્યું એને એણે ઝડપથી લૂછી નાખ્યું.

વાસુદેવભાઈ દીકરીના મનની સ્થિતિ સારી પેઠે સમજતા હતા. આજે એનું વર્તન,

એનું વહાલ જોઈને એમને પોતાની મા યાદ આવી ગઈ. બાળપણમાં જ્યારે જ્યારે એ બિમાર પડતા ત્યારે એમની મા આજ રીતે માથા પર હેતથી હાથ ફેરવતી અને કહેતી, થોડો આરામ કરીલે દીકરા પછી, તું જલદી સાજો થઈ રમવા જજે! આજ દીકરીમાં એમને પોતાની મરેલી મા દેખાણી! શું ઈશ્વર બધી સ્ત્રીઓને એક જ માટીમાંથી ઘડતો હશે! એક સ્ત્રી જેટલી સહજતાથી પોતાની લાગણી દર્શાવે એટલી સહજતા પુરુષ કદી ના લાવી શકે, ભલે એના અંતરમાં વહાલનો દરિયો ભર્યો હોય!

વાસુદેવભાઈએ કંઈક બોલવા માટે પ્રયાસ કર્યો. એમના વાંકા વળી ગયેલા હોઠ થોડાં થોડાં હલી રહ્યાં, મોંમાથી શબ્દોને બદલે ફક્ત સ્વર જ બહાર આવતા હતા સાથે સાથે થોડી લાળ હોઠના એક ખૂણાએથી રેલાઈ! કિષ્નાએ તરત નેપકીન વડે એમનું ભીનું મોઢું લૂછી નાખ્યું અને એમને હાલ આરામ કરવાનું જણાવ્યું. એની પાછળ જ પાર્થ આવીને ઊભો હતો એ તરફ હાલ એનું ધ્યાન ગયું.

“આપણે બહાર જવું પડશે. એમને હાલ આરામની જરૂર છે, નર્સ દવા આપશે એટલે એમને ઊંઘ આવી જશે.” પાર્થે કિષ્નાને સમજાવી, “તમે જરાય ચિંતા ના કરતા અંકલ હું છુને, તમે બસ તમારી તબિયત સાચવો.”

એના પપ્પાને માથે ફરી એકવાર હાથ ફેરવી કિષ્ના રૂમની બહાર નીકળી. એનું હૈયું રુદન કરી રહ્યું હતું પણ મોંઢા પર એણે અજબ સ્વસ્થતા જાળવી રાખી હતી. એ બહાર આવી કે તરતજ બેન્ચ પર બેઠેલા જશોદાબેન એની પાસે દોડી આવ્યા.

“કિષ્ના કેમ છે તારા પપ્પાને આ બાઈ મને અંદર નથ જવા દેતી. તે એમને જોયાને, એમનું મોં...” રડી રડીને લાલ થઈ ગયેલી આંખો પાછી વરસી પડી. કિષ્નાએ એની મમ્મીને ગળે હાથ વીંટાળી એનું માથું પોતાની છાતીમાં છુપાવી દીધું. થોડી હૂફ મળતાજ એ ધ્રસકે ને ધ્રસકે રડી પડ્યા. કિષ્નાએ એમને રડવા દીધા એ બસ એમની પીઠ પર હાથ ફેરવતી રહી. એની આંખમાંથી એક આંસુ ન આવ્યું. થોડીક જ પળોમા એ એની ઉંમર કરતા ઘણી મોટી થઈ ગઈ! એના માબાપે એને આપેલા સંસ્કારની આજે પરિક્ષા હતી, દીકરીને દીકરાની જેમ જ એમણે ઉછેરી હતી આજે હારવું એને પાલવે એવું ન હતું! પપ્પાની આવી હાલતમાં એણે પરિસ્થિતિ સંભાળવાની હતી રડીને બેસી રહેવાથી કંઈ થવાનું ન હતું.

“ચાલ મમ્મી હવે શાંત થઈ અહીં બેસ. પપ્પાને કંઈ નથી થયું. હું ડૉક્ટર સાથે વાત કરું છું.” જશોદાબેનના ડુસકા સમતા કિષ્નાએ એમને રૂમની બહાર એક બેન્ચ પર બેસાડી દીધા.

દરવાજા ઉપર ડૉ. ક્ષિતિજા શાહના નામની તકતી જોઈ કિષ્નાએ ટકોરા માર્યા, “હું અંદર આવી શકું?” સહેજ બારણું ખોલીને કિષ્ના બોલી. ક્ષિતિજા એના

મોબાઈલમાં મેસેજ જોઈ રહી હતી કેબિનના બારણે કિખાને જોતા એને અંદર બોલાવી.

“થેક્સ ડોક્ટર! મારે પપ્પા વિશે પૂછવું હતું. આઈ મીન એમની જે હાલત છે અત્યારે, એ ઠીક તો થઈ જશેને?”

“તું તારા પપ્પાની બહુજ વહાલી દીકરી છે, હેને?” ડોક્ટરે હસીને પૂછ્યું. કિખાએ ડોકું ઘુણાવી હા કહી. “હું પણ!”

“તારા પપ્પાનું હાર્ટ હાલ તો સ્ટેબલ છે, રાત્રે એટેક આવી ગયો એ પછી ફરીથી નથી આવ્યો જે સારી બાબત છે. એમને લકવાની અસર છે જેમાં ધીરે ધીરે સુધારો આવશે. ઘણા પેશન્ટસને આવું થાય છે પછીથી દવા અને પ્રોપર ટ્રીટમેન્ટથી નેવું ટકા સુધી સુધારો આવી શકે છે. આ બધું દર્દીના મનોબળ પર આધાર રાખે છે. ફિજિઓથેરાપિસ્ટની હેલ્પ જલદી પરિણામ આપે!”

“મારી ફ્રેન્ડ છે જાસ્મીન એનું કામ હમણાં ખૂબ સારું ચાલી રહ્યું છે, હું તો કહીશ કે તારા પપ્પાને એની પાસે જ લઈજા.”

“ઓકે. જેમ તમે કહો એમ! મને એમનો ફોન નંબર આપશો”

“સ્યોર! લે એનું કાર્ડ છે મારી પાસે.” ક્ષિતિજાએ ટેબલના ખાનામાંથી એક વીજીટિંગ કાર્ડ નીકાળીને આપ્યું.

“થેંક યુ!” કિખા બહાર આવી.

પાર્થના ઘરવાળા પણ વાસુદેવભાઈની તબિયત પૂછવા આવી ગયા હતા. પાર્થે દર્દીના સગાઓને રોકાવા માટેનો એક વીઆઈપી રૂમ બુક કરાવી દીધો હતો. ત્યાં અત્યારે પાર્થની મમ્મી, ભાભી અને બીજી કોઈ બે સ્ત્રીઓ જશોદાબેનને ચારે બાજુથી ઘેરીને ઊભી હતી. જશોદાબેન રડીને પોતાની ઉપર શું શું વિત્યું હતું એ જણાવે જતા હતાં. કોઈને સાંત્વના આપવાને બદલે એના જખ્મોને ખુરેદવાની આ રીત કિખાને જરાય ના ગમી.

“આલો કિખા પણ આવી ગઈ.” પાર્થની ભાભી બોલી.

“મારો તો જીવ કપાઈ જાય છે આ છોકરીનું મોઢું જોઈને, જોને કેવું ઉતરી ગયું છે! રડી રડીને બિચારીની આંખો સૂજી ગઈ. ચૂપ થઈજા બેટા અમે બધા છીએને,” પાર્થની મમ્મીએ કિખાના કોરા ગાલ એમના હાથથી એવી રીતે લૂછ્યા જાણે, એ આંસુથી ખરડાયેલા હોય. “મારો પાર્થતો રાતનો અહીં ને અહીં જ છે, પૂરી રાતનો ઉજાગરો કર્યો. ખૂબ લાગણીશીલ છે મારો દીકરો, અદ્દલ મારા ઉપર ગયો છે.”

એ લોકોની ચર્ચા ચાલુ જ હતી. પાર્થ એના પપ્પા અને મોટાભાઈ સાથે વાસુદેવભાઈને જોઈને આવ્યા. પાર્થે એના ઘરેથી ચા નાસ્તો મંગાવેલ જે હજી

એમાનોએમ પડેલો.

“અરે તમે લોકોએ ચા ના લીધી. કિખા તે સવારનું કંઈ લીધું નથી. લે એક કપ ચા પી લે અને આંટી તમે પણ.” પાર્થે નાનકડા ટેબલ પર પડેલ થર્મોસ ઉઠાવી એમાંથી ચા કપમાં રેડી.

“અરે પાર્થભાઈ તમે શું કરવા કરો છો હું છું ને!” એની ભાભીએ બંને કપ લઈને કિખા અને એની મમ્મીને આપ્યા.

“આવા વખતે ખાવાપીવાનું ગળા નીચે ના ઉતરે પણ ખાધા વગર ચાલે કંઈ!” પાર્થની મમ્મીએ મોઢું બગાડીને પછી હસતા કહ્યું.

જશોદાબેન ચાનો કપ મોંઢે માંડવા જ જતા હતા, એ એમણે રોકી લીધો. એમની આંખો ફરીથી ઉભરાઈ આવી. કિખાને આ બધા સામાજિક નાટકો પ્રત્યે ચીઢ ચડી. ચા પીવાની સહેજ પણ ઈચ્છા ન હોવા છતાં એ આખો કપ એક જ ઘૂંટડે પી ગઈ. બધી સ્ત્રીઓ એને વિચિત્ર નજરથી જોઈ રહી. એ બધી બહાર નીકળી ત્યારે કોઈ બબડ્યું પણ ખરું, છોકરી બહું હિંમતવાળી છે, એની જગાએ હું હોવ તો તો મનેય બીજા રૂમમાં દાખલ કરવી પડી હોત!

“પાર્થ તું પણ ઘરે જા અને મમ્મીને ઘરે મૂકતો જા પ્લીજ! તમે બંને રાતના જાગો છો ઘરે જઈને ફેશ થઈ આવો. હું છું અહીં.” કિખા બોલી હતી.

થોડી આનાકાની બાદ બંને ઘરે ગયા હતા. કિખાએ ઘડિયાળ જોઈ, બાર વાગતા હતા. પપ્પાના રૂમની બહાર આંટો માર્યો. એ દવાની અસરથી સૂતા હતા. એણે પોતાનો મોબાઈલ બહાર કાઢ્યો. મુરલીનો મિસ કોલ હતો. એણે સામે ફોન કર્યો.

“તું સાથે આવી હોત તો એટલી મજા આવત ને કે વાત ન પૂછ! વહેલી સવારે ઊંટીના જંગલોમાં બે પ્રેમી પંખીડા ફરતા હોય, આહાહા...! મોજ પડી જાય મોજ! આજે થોડો વરસાદ છે અહીં અને વરસાદમાં મને તારા સિવાય બીજું કંઈ યાદ નથી આવતું! મારી આસપાસ એટલા મોર એમના પંખ ફેલાવીને નાચી રહ્યા છે, એની ઢેલને રીઝવવા! મને થાય કે જો તું મારી સાથે હોત તો હુએ આમ નાચવા માંડત, તને રીઝવવા!” મુરલી એની ધૂનમાંજ બોલે ગયો.

“હલો મેડમ! ક્યારનોય હું એકલો જ બક બક કરું છું તમે તો કંઈ કહો.”

“મુરલી હું અમદાવાદ આવી છું.” કિખા ધીરેથી બોલી.

“શું? અમદાવાદ? કાલે સાંજે તો હું તને તારા રૂમ પર મૂકી ગયેલો અને અત્યારે અમદાવાદ કેવી રીતે પહોંચી ગઈ?”

“પપ્પાની તબિયત બગડેલી એ હોસ્પિટલમાં છે અત્યારે, હું પણ,”

“તબિયત બગડેલી એટલે? તું મને બધી વાત કર.”

ક્રિષ્નાએ એને બધી વાત કરી.

“વેરી બેડ ચાર! પપ્પાને આવું ના થવું જોઈએ. હું આવી જાઉં ત્યાં જો કોઈ પણ જરૂર હોય જરાય મુંઝાતી નહીં, ઓકે?”

ક્યારનોય દિલ પર રાખેલો કાબૂ મુરલીની લાગણીસભર વાતો સાંભળી જવા લાગ્યો. ક્રિષ્નાની આંખોમાંથી આંસુ વહી રહ્યાં. “તું અહીં ના આવતો. જરૂર હશે તો હું ફોન કરીશ.”

“ઠીક છે. તું ઑફિસની ચિંતા ના કરતી. હું ત્યાં મળીને વાત કરી લઈશ. અને જો બેવકૂફ છોકરીઓની જેમ રડવાનું બંધ કર. તું એવી બિલકુલ નથી, સમજી? આવખત રડવાનો નહિ પણ, સંજોગો સામે લડવાનો છે. પેટ ભરીને પહેલા નાસ્તો કરીલે તો મગજ કંઈ કામ આપશે. મમ્મીને ડિસ્ટર્બ કર્યા વગર હોસ્પિટલમાં પૂછીલે આશરે કેટલાનું બિલ બનશે, ઘરમાં કદાચ કેસ બહુ નહીં હોય હું તારા એકાઉન્ટમાં હાલ પાંચ લાખ ટ્રાન્સફર કરાવું છું, અને એ તને લોન પેટે આપુ છું પછી પાછા લઈશ વ્યાજ સાથે!”

ક્રિષ્નાને નવાઈ લાગી એ કહેવા જ જતીતી કે હું તારા રૂપિયા શા માટે લઉં અને એ પહેલાંજ મુરલીએ એનો જવાબ આપી દિધો. ક્યારનીયે એ મનમાં જે જે વિચારતી હતી એવું જ બધુ એ પણ કહી રહ્યો હતો. થોડાક જ દિવસોમાં એ પોતાને કેટલી સારી રીતે સમજી ગયો હતો!

“ક્યાં ખોવાઈ ગયા મેડમ હલો?”

“ક્યાંય નથી ખોવાઈ ગઈ. અહીંજ છું!”

“ઉહું...તું મારા વિચારોમાં ખોવાઈ ગઈ હતી, બોલ સાચું કહ્યું ને?”

“ના. જરાય નહીં.”

“જુઠ્ઠી...ખબર નથી પડતી તું આટલું જુઠું શું કામ બોલે છે. સાચું બોલતા શું પેટમાં દુઃખે છે?”

ક્રિષ્ના આટલી તકલીફમાં પણ હસી પડી.

“ચાલ, તું હસી તો ખરી! હવે આમ જ હસતી રહેજે તો પપ્પા પણ જલદી સાજા થઈ જશે. લવ યુ!”

“બાય!” ધીરેથી કહીને ક્રિષ્નાએ ફોન કટ કર્યો. એના છેલ્લાં શબ્દો એના કાનમાં થઈને છેક દિલમાં ઉતરી ગયા. એના લોહીના એક એક કતરામાં ભળી ગયા. એણે ભલે હોઠેથી ના કહ્યું પણ એનું રોમ રોમ પોકારી રહ્યું, આઈ લવ યું.....આઈ લવ યુ.....!

ક્રિષ્નાએ નજર ઉપર ઉઠાવી એની સામે પાર્થ ઊભો હતો. ચહેરા પરનું સ્મિત એક

પળમાં ગાયબ થઈ ગયું.

“શું થયું મને જોઈને આટલી સીરીયસ કેમ થઈ ગઈ?” પાર્થે એની સાથે રૂમમાં પ્રવેશતા પુછ્યું.

“તને અચાનક જોયો, એટલે! તું તો ઘરે ગયેલોને?”

“હમમ...ઘરે જવા જ નીકળેલો પણ આંટીને ઘરે મૂકીને પાછો આવી ગયો. મને થયું કે અચાનક કંઈક જરૂર પડે તો તું એકલી છોકરી હેરાન થઈ જાય એટલે આવી ગયો.”

“પાર્થ તે જે કંઈ કર્યું કાલે રાતે એ હું ક્યારેય નહી ભૂલું! થેંકસ ફોર એવરીથીંગ!”

“ઈટ્સ ઓકે! મારે બીજી થોડી વાત કરવી છે, જો તું વાત કરવાના મૂડમા હોય તો?”

“હા,હા બોલ ને.”

“ગયા રવિવારે આપણે છૂટા પડ્યા ત્યારે તું તારા પપ્પા સાથે નીકળી ગયેલી અને આન્ટી મમ્મી સાથે વાતો કરવા રોકાયેલા ત્યારે બંને લેડીજે આવનારી આષાઢી બીજના દિવસે આપણી સગાઈ કરવાનું નક્કી કરેલું. મારા ઘરમાં તો આ જાણીને બધા ખુશ જ થયેલા. જો તું બેંગલોર ના ગઈ હોત તો અત્યારે આપણી સગાઈની તારીખ એ જ હોત. અઠવાડિયા પછી અષાઢી બીજ છે, તો?”

“તું શું વાત કરે છે? મને તો આ બધા વિષે ખબર જ નથી.”

“વેલ! એમાં નવાઈ જેવું શું છે, સગાઈ અને લગ્ન પછી પણ તારે જોબ કરવી હોય તો મારી ક્યાં ના છે. આપણા પરેન્ટ્સની ઈચ્છા છે, આપણા સંબંધને એક નામ આપવાની તો, ભલેને એ લોકો એમ કરતા!”

ક્રિષ્નાને આ વાત જરાય ન ગમી. પણ, એ પાર્થને કેવી રીતે કહે કે એને સગાઈ કરવી જ નથી! હાલ નહીં અને પછી પણ નહીં! પાર્થ સાથે ક્યારેય નહીં! હાલ જે સંજોગ હતા એમાં પાર્થનું દિલ તોડવાનું કામ એ ના કરી શકે... એણે એની મમ્મી સાથે વાત કરવાનું વિચાર્યું. પાર્થને પણ પપ્પાની આવી હાલતમાં સગાઈ કેમ કરી શકાય કહીને ટાળી દીધો. માંડ આવેલા સ્મિતની જગા પાછી ઊંડી, કદી જવાની જ ન હોય એવી ઉદાસીએ લઈ લીધી....

પ્રકરણ ૧૭

બે દિવસ સતત નિગરાનીમાં રાખ્યા બાદ એક પણ વખત ફરીથી એટેક ના આવતા વાસુદેવભાઈને ઘરે લઈ જવાની મંજૂરી અપાઈ હતી. બંને દિવસ પાર્થ સખત દોડાદોડીમાં રહ્યો હતો. ઘડીક ઓફિસમાં તો ઘડીક ઘરે જઈ આવી બને એટલો સમય એ હોસ્પિટલમાં જ રોકાયો હતો. કિષ્નાએ ઘણી વખત એને ઘરે જવાનું કહ્યું પણ એ માન્યો ન હતો.

સાંજે હોસ્પિટલમાંથી રજા મળ્યાં પછી, બધી વિધિ પતાવી ઘરે પહોંચતા રાત પડી ગઈ. એમ્બ્યુલન્સમાં પાછા આવેલા વાસુદેવભાઈને સ્ટ્રેચર પર સુવડાવીને બે માણસો અંદર લઈ આવ્યા ત્યારે કિષ્નાને કમકમા આવી ગયા! જશોદાબેન એમનો રૂમ ઠીક કરી રહ્યા હતા. પાર્થ પેલા માણસોને વાસુદેવભાઈને એમના રૂમ તરફ લઈ જવા દોરી રહ્યો હતો. કિષ્નાને અચાનક માથું દુખવા લાગ્યું. કોઈએ જાણે એના માથામાં હથોડાનો ઘા ઝીંકી દીધો હોય એવી પીડા થઈ આવી... એના વાળમાં પરસેવો વળી ગયો. એ બંને હાથે માથું પકડીને સોફામાં ફસડાઈ પડી....

એક, બે અને ત્રીજી મિનિટે દુખાવો ગાયબ! કિષ્ના હાંફી રહી હતી. ક્યારનીયે બંધ કરી રાખેલી આંખો હવે ખોલી હતી. એનો ચહેરો સફેદ રૂની પૂણી જેવો થઈ ગયેલો. આખા મોઢા પર પ્રસ્વેદબિંદુ જામી ગયેલા.

“કિષ્ના...શું થયું જાનુ તું આમ ઢીલી કેમ પડી ગઈ?” પાર્થની નજર કિષ્ના પર જતા એ તરત એની પાસે સોફા પર બેસતા બોલ્યો,

“અંકલ ઠીક થઈ જશે. આપણે એમને સારામાં સારી ટ્રીટમેન્ટ અપાવશું તું ચિંતા ના કર.”

“હું ઠીક છું. બસ, થોડું માથું,” કિષ્ના સહેજ હસીને બોલી અને માથા પર હાથ મૂકી જ્યાં દુખતું હતું એ જગાએ ફરી આંગળી દબાવી જોઈ. હાલ કંઈ જ ન હતું!

“બે દિવસના ઉજાગરા છેને એટલે. થોડું ખાઈને તું પણ આરામ કર અને અંકલને માટે ચિંતા કરવાનું છોડી દે આપણે કાલે જ એમને ફિજિઓથેરાપિસ્ટને બતાવી આવીશું. મેં પૂરી તપાસ કરી લીધી છે, ઘણા લોકોને પંદર દિવસ, મહિનામા જ ફરક પડી જાય છે. આપણે પણ એવીજ આશા રાખીએ!” પાર્થે કિષ્નાના હાથમાં પોતાનો હાથ મૂક્યો અને જરાક દબાવી પોતાના પર વિશ્વાસ મૂકવાનું જાણે ઈશારાથી કહી રહ્યો.

“હમમ...પપ્પા જલદી સારા થઈ જ જશે! મને વિશ્વાસ છે!” કિષ્નાએ પાર્થનો હાથ જરી દબાવી, એની આંખોમાં આંખો પરોવી, આંખોથી જ કહ્યું, હા મને તારી વાત પર વિશ્વાસ છે! “હું ચા બનાવી લાવું.” ધીરેથી પોતાનો હાથ પાર્થના હાથમાંથી સેરવીને કિષ્ના ઊભી થઈ.

ચા પીને પાર્થ નીકળી ગયો. હવે, ઘરમાં મા-દીકરી એકલા પડ્યા. કિષ્ના એ

આજે જાતે ખીચડી મૂકી દીધી અને મમ્મીને પપ્પા પાસે બેસવા કહ્યું. કમને મા-દીકરી કોળિયો કોળિયો જમ્યા. બે દિવસનું ખાલી પડેલું ઘર જાણે એના માલિકની યાદમાં ઝુરી ઝુરીને અવાવરું થઈ ગયું હોય એમ લાગતું હતું. કોણ કહે છે કે, ઘરમાં જીવ નથી હોતો એક જ ઘર કેટલા રૂપ બદલતું હોય છે! શુભ પ્રસંગ હોય કે અશુભ ઘરમાં પ્રવેશતા જ ખયાલ આવી જાય.

સવારે વહેલા ઊઠીને મા-દિકરીએ ઘરની સાફ સફાઈ કરી. પછી ચાલુ થયું ફોન પર જવાબ આપવાનું. સગા વહાલાના ફોન પર ફોન આવી રહ્યા. આખો દિવસ બધા ખબર પૂછવા ઘરે આવતા રહ્યા. જે આવતા એ બધા કિષ્ના પર જીવ બાળતા.... “બિચારી...! હજી તો એના લગન કરવાનાય બાકી છે...! વાસુદેવભાઈને કન્યાદાનનું પુણ્ય તો લેવા દેવું હતું...! પાછા જતા જતા સલાહ પણ આપતા જતાં, શું કરે દુનિયામાં સલાહ આપવા જ લોકો ઉદાર બની શકે છે, સારો મુરતિયો જોઈને જટ પરણાવી દો છોકરીને...!!

“નોકરીની લાયમાં જુવાન જોધ દીકરીને આમ ઘરમાં બેસાડી રાખીને એ જ,” એક ઘરડા માજીએ જશોદાબેનને કહ્યું, “નજ્યું! છોકરી કપડાં બદલતી થાય એટલે એને પરણાવી જ દેવાય, નહિતર પાપ લાગે. એના જેવડી હું હતી ત્યારે તો મારા ખોળામાં બબ્બે દીકરા રમતાતા....”

જેટલા લોકો એટલી વાતો! મામને મોઢે ક્યાં ગરણા બંધાય છે કિષ્નાને થતું કે આ લોકો ખરેખર તો એની ઈર્ષ્યામાં બોલી રહ્યા છે....એમની છોકરીઓ કાંતો સારું ભણી નહતી કે સારી જગાએ નોકરી નહતી મળી. પાર્થ જેવું એમના સમાજનું સારામાં સારું કહેવાતું કુટુંબ સામે ચાલીને એની સાથે સંબંધ બાંધવા આવેલું એથી તો કેટલાયના પેટમાં તેલ રેડાયું હશે! જશોદાબેન એક સાદી સીધી ગૃહિણી હતા, એમને આ લોકોની વાતો વિચારવા જેવી લાગતી. એમનાં મનમાં એક છૂપો ડર પણ હતો, ન કરે નારાયણ અને જો કિષ્નાના પપ્પાને કંઈ હા ના થઈ જાય તો પોતે એકલા શું કરે દીકરીના લગ્ન, એય તે એમના કરતા ઘણા વધારે સુખી ઘરમાં કરવાના, એમના એકલાના બસની વાત ન હતી. એમણે તો આજ સુધી કદી બેંકમાં એકલા આંટો પણ નહતો માર્યો. જ્યાં જવું હોય, ગમે તે કામ હોય હંમેશા વાસુદેવભાઈ એમની સાથે ને સાથે જ હોય. એમની સલાહ વગર પોતે આજ સુધી એક ડગલુંય ભર્યું નથી, પણ હવે શું? એ વિચારીને જ કદાચ એમનાથી કોઈ ભૂલ ના થઈ જાય એમ માની બધાની ફાલતું સલાહ પણ સાંભળતાં અને એના ઉપર વિચાર પણ કરતા....

બીજે દિવસે સાંજે પાર્થના ઘરની મહિલાઓ બીજી એમના કુટુંબની સ્ત્રીઓ સાથે વાસુદેવભાઈની ખબર પૂછવા આવેલી. વાત વાતમાં પાર્થના મમ્મીએ એકવાર કહ્યું કે, “વાસુદેવભાઈ વ્યવહારિક જરાય નઈ! ઘરમાં કે તરત હાથ લાગે એવી જગાએ

થોડા રૂપિયા રાખી જ મૂકવા જોઈએ, જશોદાબેનને તો કંઈ ગતાગમ પડે નહીં અને આવા અણીના સમયે મારા પાથે બધા બિલ ભર્યા! ત્રણ લાખ સિતેરહજાર બસો ને વીસ રૂપિયા પૂરા! બોલો!”

જશોદાબેનનું માથું શરમથી ઝુકી ગયું. એમણે માંડ માંડ કહ્યું, “અચાનક આવું કંઈ થશે એવી શી ખબર? સારું થયું કે પાર્થ કુમારે મદદ કરી.”

કિષ્ના બધા લોકોના સલાહ સૂચનથી થોડી અકળાયેલી તો હતીજ એમાં પાર્થની મમ્મીએ જે કહ્યું એ એને એના મમ્મીપપ્પાના અપમાન સમાન લાગ્યું. આમેય જવાનીમાં કહે છે કે લોહી વધારે ગરમ હોય છે, જરી જરી વાતમાં ઉકળી ઉઠે! એનુંય ઉકળી ઉઠ્યું. એણે એની ચેકબુક નિકાળી, પપ્પાએ જમાં કરાવેલા પચાસ હજાર ઉપરાંત મુરલીએ ટ્રાન્સફર કરી મોકલાવેલા પાંચ લાખ રૂપિયાનું એના એકાઉન્ટમાં બેલેન્સ હતું, ત્રણ લાખ સીતેરહજાર બસો ને વીસ રૂપિયાનો ચેક ફાડીને એને પાર્થના મમ્મી સામે ધર્યો, “કાલે મારી ચેકબુક ઘરે હતી એટલે પાર્થે બિલ આપી દીધેલું. હું આજે એને ચેક આપવાની જ હતી. સારું થયું તમે યાદ કરાવ્યું.”

પાર્થના ઘરની બધી સ્ત્રીઓ કિષ્નાને એકી નજરે જોઈ જ રહી. એના મમ્મીને ખોટું તો લાગ્યું પણ કંઈ કહ્યા વિના એમણે ચેક લઈ લીધો. આજ સુધી કોઈએ એમની સાથે આવી રીતે વાત નહતી કરી. એ લોકો ચા નાસ્તો લીધા વિના જ મોડું થાય છે કહી નીકળી ગયા. જશોદાબેન એમને ઘણું કહ્યું પણ એ લોકો ના રોકાયા. એમણે કિષ્નાને બે શબ્દો કહ્યા કે એણે આમ ન હતું કરવું જોઈતું. કિષ્ના ચૂપચાપ સાંભળી રહી....એને અંદરથી ઘણું સારું લાગી રહ્યું હતું....

એ જ રાત્રે નવ વાગે પાર્થ મળવા આવેલો. એ લોકો બહાર આંગણામાં ગોઠવાયેલા હીંચકા ઉપર બેઠા હતા. પાર્થે ધીરેથી વાત શરુ કરી,

“કાલે મેં બિલ ચૂકવેલ એ રૂપિયા તે મમ્મીને પાછા આપી દીધા?”

“રૂપિયા નહિ ચેક આપ્યો.” કિષ્ના કંઈક લાપરવાહીથી બોલી.

“મમ્મીને એથી ખરાબ લાગી શકે એવો વિચાર મનમાં આવેલો?” પાર્થ એજ હળવાશથી બોલે જતો હતો.

“અને જે શબ્દો એમણે વાપર્યા એનું કંઈ નહીં? મેં તને કહ્યું તું કે હું બિલ ભરી દઈશ છતાં તું વહેલો જઈને ભરી આવ્યો.”

“તારી પાસે આટલી મોટી રકમ, અંકલે આપી રાખેલી?”

“ના. હું ત્યાં બીજી એક જગ્યાએ પણ કામ કરું છું ત્યાંથી એડવાન્સમા મળેલા. ધીરે ધીરે હું ચૂકવી દઈશ.” કિષ્ના થોડી ગભરાઈ ગઈ, ખબર નહિ કેમ પણ ડરી ગઈ!

“સરસ. બેંગલોર તને ખૂબ ફળ્યું લાગે છે, હે? આટલા ઓછા દિવસોમાં કોઈ આટલી

મોટી રકમ એમ જ આપી દે!”

“એ મારો બહુ જ સારો દોસ્ત બની ગયો છેને એટલે!” કિષ્ના વચ્ચેજ બોલી ઉઠી, “મુરલી! એનું નામ મુરલી છે. એ સોફ્ટવેર એન્જિનિયર છે. એને એકલાને ત્યાં ગુજરાતી બોલતા આવડે છે એટલે મને એની સાથે વાત કરવાનું ફાવે છે. એનો પોતાનો ત્યાં બિઝનેસ ચાલે છે હુંય એમાં જોડાઈ છું. પોતે વગર પૂછે આટલું કેમ બોલી ગઈ એની પાસેય જવાબ ન હતો.

પાર્થે એક ઊંડો શ્વાસ લઈ એનો ફોન કિષ્ના આગળ ધર્યો. એમાં એક ફોટો હતો એનો અને મુરલીનો! બંને એકબીજાની સાથે, હાથમાં હાથ રાખીને સીડીઓ ઉતરી રહ્યા હતા. કિષ્નાએ ફોન પોતાના હાથમાં લીધો અને બીજા ફોટા જોવા લાગી. બધા ફોટા ઘરની બહારના હતા. એ મુરલીની સાથે જરૂર હતી પણ, એવી કોઈ બીભિત્સ કે અજુગતી હરકત કરતા હોય એવા એ ફોટા ન હતા.

“પાર્થ તું કહેવા શું માંગે છે આ ફોટા તારી પાસે કેવી રીતે આવ્યા” કિષ્ના ના હાથ ધ્રુજવા લાગ્યા. જાણે એ ચોરી કરતી હોય અને કોઈએ એને રંગે હાથ પકડી લીધી હોય એમ એ ડરી ગઈ હતી.

“અરે તું તો ડરી ગઈ હોય એમ લાગે છે!” પાર્થ હસી પડ્યો. “કોઈ તો છે જેને તારાથી પ્રોબ્લેમ છે, એણે જ મને આ ફોટોગ્રાફ્સ મોકલાવ્યા હશે. જો જાનું તું અમદાવાદની સીધી છોકરી છે, બહાર મેઘા સીટીમાં લોકો એક સારી નોકરી માટે કેટલી હદે જઈ શકે એ તું વિચારી પણ નઈ શકે! હું તને એટલેજ બેંગલોર જવાની ના કહેતો હતો. આપણે ભલે ગમે એટલા સારા હોઈએ પણ આપણી આસપાસ જો કીચડ જ ભર્યું હોય તો એના થોડા છાંટા આપડા પર પણ પડવાનાંજ! આ છોકરા સાથે તું મંદિરે ગઈ હોઈશ, કદાચ ક્યાંય બીજે ફરવા પણ ગઈ હોય તો શું મને એથી કોઈ ફરક નથી પડતો. મને મારી જાનું પર ભરોસો છે, આજકાલનો પ્રેમ થોડો છે વરસોથી ઓળખું છું તને, પારિજાતના ફૂલ જેટલી કોમળ અને એથીયે વધારે પવિત્ર છે તું!”

પારિજાત! કિષ્ના પારિજાત નામ સાંભળતાં જ ક્યાંક ચાલી ગઈ, ખયાલોમાં! અઘડી રાત, વીજળીનાં ચમકારામાં ચમકી જતું પારિજાતનું મોટું ઝાડ, એની નીચે વેરાયેલા સુગંધિત શ્વેત પુષ્પ....કેસરી દાંડીઓ.....એની નીચે ઉભેલી પોતે અને સામેથી જાણે અડધો ઊંઘમાં ચાલી આવતો હોય એવો, વાંકળીયા વાળવાળો, મનમોહક સ્મિતનો સ્વામિ મુરલી! મુરલી!

“એય ક્યાં ખોવાઈ ગઈ?” પાર્થે કિષ્નાની આંખો આગળ ચપટી વગાડી કહ્યું, “તને ખરાબ તો નથી લાગ્યું ને કોઈ ત્રાહિત માણસે તારું નુકશાન કરવાના ઈરાદે આ ફોટા આજે મને મોકલ્યા એ કાલે કોઈ બીજાને પણ મોકલી શકે! તપાસ કરવી પડશે આ

કોણ છે એટલે તને સાવચેત કરવાજ મેં તને,”

“હું તારી વાત સમજુ છું.” કિષ્ના વચ્ચેજ બોલી, “તારા જેવો દોસ્ત ખૂબ નસીબથી મળે, જરૂર મેં આગલા જન્મમાં કોઈ પુણ્ય કર્યા હશે.”

“ખાલી દોસ્ત?” પાર્થ કિષ્નાની આંખોમાં જોતા બોલ્યો.

એણે આંખો મીચી લીધી. રખેને એની આંખોમાં રહેલ મુરલીની છબી એ જોઈ લે.....! આંખો બંધ કરવાથી મન ક્યાં બંધ થાય છે! એના મનમાં સવાલ જનમ્યો, શું એ પાર્થ સાથે અન્યાય નથી કરી રહી પોતે એને પ્રેમ કરતીતી કે નહતી કરતી છતાં, એને જ્યારે પાર્થે પૂછ્યું ત્યારે એણે “હા” કહ્યું હતું. જુઠ્ઠું કહેલું. અત્યારે પણ એ માણસનો પોતે વિશ્વાસઘાત કરી રહી છે....પાર્થનો આખરે વાંક શું એ જ કે, એ પોતાને સાચા દિલથી ચાહે છે!

પાર્થ ચાલ્યો ગયો એના ઘરે. કિષ્ના અંદર આવી. પપ્પાના રૂમમાં જઈ ત્યાં થોડીવાર બેઠી. એના દરેક સવાલ, એની દરેક મુશ્કેલીનો ઉકેલ મેળવી આપનાર વ્યક્તિ આજે એની સામે હતો છતાં ન હતો! આજે એને સૌથી વધારે જરૂર હતી એના પપ્પાની. જે મોડ પર આવીને એની જિંદગી અટકી ગઈ છે એમાં એ જ એની મદદ કરી શકે. ઓહ ઈશ્વર મારા પપ્પાને સાજા કરી દે, જોઈએ તો મારી જિંદગીમાંથી થોડા વરસો કાપી લે પણ, એમને જીવાડી દે! પહેલાંના જેવા જ તંદુરસ્ત, સાજા સારા બનાવી દે!

@snehnusarnamu

પ્રકરણ ૧૮

આજે વાસુદેવભાઈને ચેકઅપ માટે લઈ જવાના હતા. પાર્થ આવી ગયો હતો. એણે એમ્બ્યુલન્સની વ્યવસ્થા કરી રાખી હતી. બે વોર્ડબોય સ્ટ્રેચર પર સુવડાવીને વાસુદેવભાઈને એમ્બ્યુલન્સમાં લઈ ગયા. એમની સાથે જશોદાબેન પણ ગયા. પાર્થ અને કિષ્ના એમની પાછળ ગાડીમાં ગયા.

રેગ્યુલર દવા અને થોડીક કસરત પછી ફરક જરૂર પડશે. હાલ તબિયત સારી છે, કંઈ ચિંતા જેવું નથી. હોસ્પિટલમાં સિનિયર ડૉક્ટર તપાસીને આટલું બોલ્યા ત્યારે જશોદાબેનનો જીવ હેઠો બેઠો. વાસુદેવભાઈને ફિજિઓથેરાપિસ્ટ આવીને તપાસી ગયા. એમણે પણ એમના પ્રયત્નો ચાલું કરી દીધા. રોજની સારવાર બાદ દસ દિવસે વાસુદેવભાઈના શરીરમાં થોડી હરકત આવી. એ એમની જાતે હાથ પગ જરીક હલાવતા થયા. હજી એમની જાતે હાથ કે પગ ઉઠાવી નહતા શકતા પણ,

આટલુંય મા દીકરીની હિંમત વધારવા પૂરતું હતું. એમણે આશા બંધાણી કે એકદિવસ એ સંપૂર્ણ સ્વસ્થ થઈ જશે.

પાર્થના મમ્મી હવે છેલ્લે પાટલે બેસી ગયા હતા. એમને લોકોએ ચઢાવ્યા હોય કે કેમ પણ, એ હવે હાલ સગાઈની જીદ લઈને બેઠા હતા. આમેય કિષ્ના ઘરથી દૂર એકલી રહીને નોકરી કરે એ એમને મંજૂર ન હતું. એમણે જશોદાબેનને ચોખ્ખા શબ્દોમાં જણાવી દીધું કે, દસ દિવસ પછી આવનારા શુભ મૂહુર્તમાં સગાઈ કરીએ નહીંતર પાર્થ માટે બીજી છોકરી શોધીએ!! પાર્થ જેટલો સારો જમાઈ જશોદાબેન ગુમાવવા નહતા ઈચ્છતા. એમણે સગાઈ માટે હા કહી દીધી. પપ્પાની આવી હાલતમાં મમ્મી ઉપર સગાઈ કરવા માટે દબાણ લાવવાનું આ પગલું કિષ્નાને જરાયે નહતું ગમ્યું. એણે એની મમ્મીને મુરલી વિશે વાત કરવાનું નક્કી કર્યું.

“મમ્મી તે સગાઈની હા શું કામ પાડી?” કિષ્નાએ જશોદાબેન પાસે જઈને પૂછ્યું.

એ ત્યારે સુકાયેલા કપડાં વાળીને કબાટમાં ગોઠવી રહ્યા હતા. શાંતિથી એમણે કિષ્ના સામે જોઈ ને સહેજ હસતા કહ્યું, “જો બેટા! આજે કે કાલે, સબંધ એ જ ઘરમાં બાંધવાનો છે તો પછી, ખોટી ખેંચતાણ કરીને સબંધમાં કડવાશ શું કામ ગોળવી આમેય, તે દિવસે જે કંઈ થયું એનાથી પાર્થના મમ્મી થોડાં ગુસ્સેતો થયેલા, જોયું નહતું એ ચા યે પિધા વગર નીકળી ગયેલા!”

“નીકળી ગયા તો, નીકળી ગયા! એમણે જે રીતે વાત કરી એ તે પણ સાંભળેલી ને! એ યોગ્ય હતી અને કંઈ પાર્થ એકલા પર જ સિક્કો નથી માર્યો એને બીજી શોધવી હોય તો શોધવા દે!” કિષ્ના ગુસ્સામાં બોલી ગઈ.

“બસ કર બેટા! પાર્થ જોડે લગ્નની વાત તે જ અમને કરેલીને તમે બંને એકબીજાને પસંદ કરતાતા એટલે તો અમે હા પાડેલી. આમ નાની નાની વાતમાં કોઈ સબંધ તોડવાની વાત કરે?”

“હા, મેંજ પાર્થની વાત કરેલી પણ, ત્યારે વાત જુદી હતી અને અત્યારે જુદી છે. ત્યારે પ્રેમ એટલે શું એ મને ખબર જ નહતી. પણ, આજે મને ખબર છે! હું, હું કોઈ બીજાને ચાહું છું!” અચકાતા અચકાતા આખરે કિષ્નાએ કહી જ દીધું.

“આ તું શું કહે છે તું ભાનમા તો છેને?” ઘડી કરેલા બધા કપડાં એમના હાથમાંથી નીચે પડી ગયા પણ, એ તરફ જરાય લક્ષ્ય આપ્યા વિના એમણે કિષ્ના તરફ જોઈને કહ્યું.

“હા, હું પૂરા ભાનમાં છું અને કહું છું, હું મુરલીને ચાહું છું!” આજ સુંધી જે વાતને ખૂબ જ પ્રયત્નપૂર્વક મનમાં ને મનમાં ધરબી રાખેલી એ બહાર આવી જતા કિષ્નાની હિંમત ખુલી.

જશોદાબેન દીકરીની નજીક જઈ એનો હાથ પકડી એની આંખોમાં આંખો નાખી

ફક્ત એનું નામ જ બોલી શક્યા, “કિષ્ના...!” એમની આંખો જાણે કહી રહી કે, કહી દે છોકરી આ બધું જુઠ છે!

“હા, મમ્મી હું મુરલીને ચાહું છું. એ મને બેંગલોરમાં મળેલો અને એને મળ્યા પછી જ મને ખબર પડી પ્રેમ કોને કહેવાય! પાર્થ મારો દોસ્ત છે, ખૂબ વહાલો દોસ્ત પણ હું એને મારા પતિના રૂપમાં નથી કલ્પી શકતી. એ તો ફક્ત મુરલી જ છે!” કિષ્નાની આંખો વરસી પડી.

“મુરલી આ તે કેવું નામ છે? એય ત્યાં નોકરી કરે છે? ક્યા ગામનો છે?” દીકરીની વાત મા સાંભળે છે એમ લાગે એટલે એમણે અમસ્તું જ પૂછેલું, એમને શું ખબર કદી કલ્પનાય ન કરી હોય એવો જવાબ મળવાનો હતો.

“એ ત્યાંનો જ છે.” કિષ્નાએ સહેજ અટકીને કહ્યું, “એ સાઉથ ઈન્ડિયન છે, એના માબાપ નથી. એ ખૂબ સારો છોકરો છે, હંમેશા બધાની મદદ કરતો, બધાને હસાવતો, તું એને મળીશને એટલે,”

“હું એને શું કરવા મળું અને હવેથી તારે પણ એને મળવાની કોઈ જરૂર નથી, સમજી દક્ષિણ ભારતીય અને એય પાછો અનાથ! કોણ જાણે એનું ઘર બાર, એનું કુટુંબ કોણ હશે? કેવું હશે? આવા સડકછાપ છોકરા માટે થઈને તું પાર્થ ને ના પાડે છે?” જશોદાબેનનો અવાજ ઊંચો થઈ ગયો. એમને કિષ્નાની આ વાત સાવ સમજણ વિનાની અને છોકરમત ભરેલી લાગી હતી.

“પણ, મમ્મી હું એને ખરેખર પસંદ કરું છું. એને જોઈને જ મને કંઈક નવું લાગે છે, સારું લાગે છે, મારું મન ખુશી અનુભવે છે, એના વગર હું નહીં રહી શકું મમ્મી, તું મારી વાત સમજાતી કેમ નથી? મારા દિલમાં એની જગા પાર્થ કે દુનિયાનો કોઈ પણ પુરુષ ક્યારેય નહીં લઈ શકે! ઓહ, મારી મા તને કેમ સમજાવું એ મારો શ્વાસ છે, દરેક આવતી અને જતી એક એક પળ હું એની સાથે જ જીવું છું, એ ભલે એ મારી સાથે હોય કે ના હોય! એના વગરની જિંદગી હું કલ્પી પણ નથી શકતી, જો એ નહીં હોય મારા જીવનમાં તો હું ક્યારેય હસી નહીં શકું, ખુશીથી જીવી નહીં શકું,” કિષ્ના બોલે જતી હતી, રડે જતી હતી. છેલ્લું વાક્ય બોલતા બોલતા તો એ નીચે બેસી ફસડાઈ પડી હતી. દીવાલને ટેકે બેઠેલી એની નાજુક કાયા સાવ અસહાય હોય એમ, એક જ નજરે એને જોનાર ને લાગે. એની આંખોમાંથી ચોધાર આંસુ વહી રહ્યાં હતાં. એનું મોઢું, હોઠ લાલગુમ થઈ ગયા હતા.....દીકરીની આવી હાલત જોઈને માનું મન જરા પિગળ્યું!

એમણે એક ગ્લાસમાં પાણી ભરીને કિષ્નાની બાજુમાં જ જમીન પર બેસીને એને આપતા કહ્યું, “લે થોડું પાણી પી લે પહેલા. તને શું લાગે છે તારી વાત હું સમજતી નથી? જે રસ્તે તું હાલ ચાલી રહી છે, એ જ રસ્તો વટાવીને હું પણ આવી છું! કોઈ

દિવસ તને એવો વિચાર સરખોય આવી શકે કે હું તારા પપ્પા સિવાય કોઈ બીજાને ક્યારેક ચાહતી હોઉં? ના, ને? એને જ સાચી સ્ત્રી કહેવાય! દિલના પેટાળમાં બધી ઈચ્છાઓને કોઈક એવા ખૂણે દાટી દેવાની કે આપણને પોતાનેય એ ઝટ દઈને ના મળે! સ્ત્રી હોવું એટલું આસાન થોડું જ છે, મારી દીકરી! નવ નવ મહિના તને મારા પેટમાં રાખી ત્યારની હું તને ઓળખું છું, તારી એક નાનકડી લાત જો કોઈ દિવસ ના વાગી હોય તો મારો જીવ બેબાકળો થઈ જતો! તરત હું ડૉક્ટર પાસે જઈને ચેકઅપ કરાવવાનું વિચારતી કે એ જ સમયે તું મારા પેટમાં ફરકવા લાગતી. મને થતું મારી મૂંઝવણ જોઈને મારી દીકરી હલવા લાગી! એ મને અને એને હું કેટલું સમજીએ છીએ! તું જન્મી પછીથી લઈને આજ સુધી તેને રોકવાનું, ટોકવાનું કામ મેંજ કર્યું છે, તારા પપ્પાતો હંમેશા તારો પક્ષ લેતા! હું કડવી બનતી કેમ કે, હું જાણતી હતી આ લાડકોડ દીકરીને પિયરિયાંમા મળશે સાસરિયામાં નહીં! દીકરી જ્યારે વહું બની બીજા ઘેર જાય છે ત્યારે જ એ સ્ત્રી રૂપે ફરીથી જન્મે છે! અત્યાર સુધીની અલ્લડ ઝરણાં જેવી છોકરીએ શાંત અને ઠરેલ બની જ જવું પડે છે, એય બસ, ચોરીના ચાર ફેરા ફર્યા કે તરત! કેટલું રડતી હોય છે છોકરીઓ એની વિદાય ટાણે તોય કોઈ બાપ ને આજ સુધી એમ બોલતા સાંભળ્યો કે, મારી દીકરી બહું રડે છે તો, તમે કાલે કે બે દિવસ પછી આવીને એને લઈ જજો, હાલ રહેવા દો! દીકરીની આંખમાંથી બે આંસુ સરતા જોઈને એની દરેક જીદ માનવાવાળા એના પપ્પા એ ઘડીએ કેવા નિસહાય થઈ જાય છે! એટલે જ હું પેલાથી તારી સાથે થોડી કઠોર બની છું અને અત્યારે પણ બનીશ!”

થોડીવાર ચૂપ રહ્યા પછી જાણે આગળ બોલવું કે ના બોલવું એમ નક્કી કરીને એમણે કહ્યું, ”મનેય પ્રેમ થઈ ગયેલો, જ્યારે હું કોલેજમાં ભણતી હતી! અમારીતો છોકરીઓની કોલેજ હતી કોલેજમાં એકેય છોકરો ન હોય પણ કોલેજની બહાર રસ્તા ઉપર આવારા, મવાલીઓનું ટોળું જામેલું જ રહેતું. આવતી જતી છોડીઓને એ ટપોરીઓ હેરાન કરતા. હું એ રસ્તેથી હંમેશા બીતી બીતી જતી. એક દિવસ વરસાદી વાતાવરણ હતું. હું રોજ કરતા થોડી મોડી પડી ગયેલી, મારી સાથેની બીજી છોકરીઓ આગળ નીકળી ગયેલી. હું એ રસ્તા પર આવી ત્યારે બે મવાલીઓ સીટી મારીને કંઈક ગીત ગાતાં ગાતાં મારી પાછળ ચાલવા લાગ્યા. હું ખૂબ ડરી ગઈ, મેં ચાલવાની ઝડપ વધારી તો એ લુખ્યાઓએ પણ વધારી! ત્યાજ એમાંના એકની ચીસ સંભળાઈ...એને કોઈએ તમાચો માર્યો હતો. હું પાછળ ફરી હતી, જોવા માટે. એ નરેન્દ્ર હતો. મારા પપ્પાના એક મિત્રનો છોકરો. એ અહીંથી પસાર થતો હશે ને આ મવાલીઓને જોયા, એકને પડી એ જોઈને બીજો ઊભી પૂંછડીએ ભાગેલો. એને ભાગતો જોઈને મારાથી હસી પડાયું, મારી સૌથી મોટી ભૂલ! એ પણ હસ્યો હતો. અમે બંને સાથે મળીને હસ્યા. થોડી વાત થઈ ને પ્રેમના બીજ રોપાયાં! કોલેજ

આવવા જવાના રસ્તે હવે એકાદ એકલવાયા ખૂણે એ પણ ઊભેલો જોવા મળતો, બીજા મવાલીઓની જેમ! પણ, મને એનાથી ભય ન હતો ઊલટું સારું લાગતું. એને જોઈને મારી ગતિ ધીમી પડી જતી. કોઈક વાર એક સ્મિતની આપલે થતી, તો કોઈવાર, કેમ છો? એટલું પુછાઈ જતું. બસ, આજ અમારો પ્રેમ! એનાથી આગળ વધવાની મારી હિંમત ન હતી.”

“કોલેજ પૂરી થઈ ને તારા પપ્પાનું મારા માટે માગુ આવેલું. મેં છુપાઈને ફોન કરેલો નરેન્દ્રને. એણે સલાહ આપેલી કે હું છોકરો જોઈ લઉં, જરાય તૈયાર થઈને ના જાઉં અને એની સાથે બહું વાતોય ના કરું. છોકરો ના પાડી દેશે. એ ત્યારે નોકરી શોધતો હતો. નોકરી મળી જાય એટલે એ ઘરે આવીને મારો હાથ માંગવાનો હતો.”

જૂની યાદોમાં ખોવાયેલા જશોદાબેન હસી પડ્યા,”ખોટા સપના બધા! એની બધી વાત મેં માની. જરીકે તૈયાર થયા વગર તારા પપ્પાને મળી. જાજી પડપૂછ પણ ન કરી. મને હતું કે એ ના જ કહેવડાવવાના પણ, એમના તરફથી ‘હા’ આવી. મેં ફરી નરેન્દ્રને ફોન કર્યો. એણે કહ્યું, સગાઈ થઈ જવા દે પછી જોયું જશે! ત્યાં સુંધી મારું નોકરીનું ગોઠવાઈ જશે. સગાઈ થઈ ગઈ. લગ્નને આડે હવે ગણતરીના દિવસો બાકી હતા મેં છેલ્લીવાર એને ફોન કરેલો. મને એવડો એ કહે, તારા ઘરમાં હોય એટલા રૂપિયા અને ઘરેણાં લઈને ભાગી આવ. આપણે મંદિરમાં જઈને પરણી જઈએ. હું ભાગી જવાનું વિચારત કદાચ, જો એણે ઘરમાંથી રૂપિયા અને ઘરેણાં ચોરવાનું ના કહ્યું હોત! મારા લગ્ન થઈ ગયા. તારા પપ્પા સાથે હું જીવનરથનું ગાડું હંકારવા લાગી. પ્રેમ, એ વળી કઈ બલાનું નામ છે, એ વિચારવાનોય સમય નહતો બચતો! ઘર અને કુટુંબના ઢસરડા કરતાં કરતાં ક્યારે હું તારા પપ્પાના જીવનમાં એમના ઘરમાં સમાઈ ગઈ એની ખબરેય ના પડી....”

“જ્યારે તું મારા પેટમાં હતી અને હું મારા સીમંત પછી પિયરમાં આવી ત્યારે જાણ થયેલી કે નરેન્દ્રના લગ્ન થઈ ગયેલા. હજી એનું નોકરીનું ઠેકાણું ન હતું. એના વરસ રહીને મેં ફરી એને જોયેલો. દારૂના નશામાં લથડિયા ખાતો એ, લગરવગર કપડાંવાળો ચાલ્યો જતો તો. એને જોઈને મને ચિતરી ચઢી. જો મેં એની સાથે ભાગીને લગ્ન કર્યા હોત તો મારી શી વલે થઈ હોત એ વિચારી વિચારીને મને મારા પોતાના પર જ ગુસ્સો આવતો. મારા માબાપને હું દિલથી આશિષ આપતી કે એમણે મને સારા ખાનદાનનો, સંસ્કારી જમાઈ શોધીને એની સાથે પરણાવી. તારા પપ્પાની સાદગી અને ઉચ્ચ વિચાર મને ગમવા લાગ્યા!”

થોડીવાર ચૂપ રહી કિષ્ના સામે જોઈ એમણે કહ્યું,”પાર્થ જેવા સારા અને સંસ્કારી છોકરા સાથે પરણાવવા બદલ તું પણ આમ જ મને યાદ કરીશ. ભૂલીજા મુરલી કુરલીને!” એમણે નીચે પડેલા કપડાં ઉઠાવી પાછા વ્યવસ્થિત કરીને કબાટમાં મૂક્યા.

કિષ્ના એની મમ્મીની પ્રેમકહાની સાંભળીને અચંબિત થઈ ગઈ હતી. હજી થોડા

વખત પહેલાં જ એના પપ્પાએ એને કહેલું કે, એમણે એની મમ્મીની સાદગી જોઈને એને પસંદ કરેલી! એ દિવસની મમ્મીની સાદગીનું રહસ્ય આજે ખુલ્યું હતું. જો એ દિવસે મમ્મી બની ઠનીને આવી હોત, પપ્પા સાથે વધારે ચર્ચા કરી હોત તો પપ્પાએ એને ‘ના’ જ કહી હોત! તો શું આ બધું નિયતિએ પહેલાથી જ ગોઠવી રાખ્યું હતું જે પણ થાય છે, જે પણ થવાનું છે એ બધુજ જો પહેલાથી નક્કી જ હોય તો પછી આપણા કર્મનું મૂલ્ય શું કે પછી નિયતિ જ આપણાં કર્મ પણ નિશ્ચિત કરે છે? એવા સંજોગ ઊભા કરે કે આપણે એનું ધારેલું જ કરવું પડે. મારી કિસ્મતમાં કોનો સાથ લખ્યો હશે? મુરલીનો કે પાર્થનો?

મમ્મીનો પ્રેમ ખરેખર તો પ્રેમ હતો જ નહીં. યુવાવસ્થામાં એના જીવનમાં આવેલો એ પહેલો પુરુષ હતો જે એને ગમ્યો હતો. એને એકજાતનું આકર્ષણ કહી શકાય, જે દરેકને એની યુવાનીમાં પગ મૂકતાંની સાથે થતું હોય છે! પાછળથી એના જીવનમાં પપ્પા આવ્યા અને એને પપ્પા સાથે પ્રેમ થઈ ગયો. પેલો ભુલાઈ ગયો. આસાનીથી. પણ, પોતાના જીવનમાં એવું નથી. એના જીવનમાં ઘણા પુરુષો આવ્યા અને ગયા. ટીવી સ્ટારથી લઈને ફિલ્મી સિતારા સુંઘી કંઈ કેટલાયે એને એની ઉંમરના પ્રમાણે જે તે સમયે ગમી ગયેલા પણ એ પ્રેમ ન હતો! છેલ્લે પાર્થ સાથેનો એનો સબંધ એ પણ પ્રેમ તો નહતો જ! જો મુરલી એના જીવનમાં ના આવ્યો હોત તો, તો ચોક્કસ એ પાર્થને જ પોતાનો પ્રેમ સમજીને આખી જિંદગી એની સાથે ખૂશી ખુશી ગુજારી દેત! પણ નિયતિને એ મંજૂર ન હતું. એણે જ તો આ બધું ગોઠવ્યું, કેટલી લાંબી ચાલ ચાલી એને મુરલી સાથે મેળવવાં! ક્યાં અમદાવાદના એક ખૂણામાં રહેતી પોતે અને ક્યાં બેંગલોર રહેતો મુરલી! હા, આ બધું નિયતિનું જ ગોઠવેલું છે. એણે જે નક્કી કર્યું છે તે જ થવાનું હોય તો પછી હું શું કરવા આટલી દુઃખી થઉં છું.....!! પપ્પાને અચાનક બિમાર પાડી દેવા પાછળ એનું શું કારણ હશે? કોણ આ નિયતિને ઉકેલી શકે? કોઈ છે, જે નિયતિ ને પૂરું સમજ્યો હોય અને મને પણ સમજાવી શકે?

રાતના દસ વાગ્યા હતા. કિષ્ના એના ઘરે બહાર રાખેલા જુલા પર બેસી મોબાઈલ પર મુરલીનું ફેસબુક એકાઉન્ટ ખોલી જોઈ રહી હતી. ઘણા ફેક આઈડી વાળા એના મિત્રો હતા. કેટકેટલી શાયરી અને જોકસથી એની ફેસબુક દીવાલ ભરાયેલી હતી. ક્યાંક ક્યાંક નોનવેજ જોકસ અને હિરોઈનના પિકચર જોઈને એને ગુસ્સો પણ આવ્યો અને હસવું પણ આવી ગયું! એના મમ્મી પપ્પા એમના રૂમમાં હતાં. થોડો થોડો વરસાદ ચાલું થયેલો. એના ઘરનો દરવાજો ખોલીને કોઈ અંદર પ્રવેશ્યું. અંધારામાં આવનારની ઓળખ ના થઈ શકી. કિષ્ના ઊભી થઈ અને ઓટલાની ધાર પર આવીને ઊભી રહી. ત્યાંથી અંદર આવનાર વ્યક્તિને એ જોઈ રહી. એક વીજળી ચમકી ગઈ આકાશમાં અને બીજી કિષ્નાના મનમાં! આવનાર વ્યક્તિ મુરલી

હતો, વીજળીના ચમકારામાં કિષ્ના એને ઓળખી ગઈ.....અડધો ભીંજાયેલો એ એનું માથું હલાવી, વાળમાં ભરાયેલું પાણી ઉડાડતો હતો. દરવાજો બંધ કરી એ અંધારામાં રસ્તો બરોબર જોતો આગળ વધતો હતો. હજી એને ઓટલા પર ઊભેલી કિષ્ના દેખાઈ ન હતી.

કિષ્નાનું મન એકસાથે ખુશ પણ થઈ રહ્યું, ઉદાસ પણ! એકબાજુ એને થયું કે આગળ વધે અને એના પ્રેમને એની બાહુમાં ભરી લે....એની છાતીમાં માથું ઢાળીને મન ભરીલે રડી લે! પણ, હાયરે આ જમાનો! આ સમાજ! ખોટાં ખોટાં સંસ્કાર અને છોકરીઓને પગમાં નાનપણથી જ પહેરાવી દેવાતી અદ્રશ્ય બેડીઓ.... જે એને એના સંવેગો જાહેરમાં દર્શાવવાની પરવાનગી નથી આપતી! કિષ્ના રડમસ ચહેરે ઊભેલી જ રહી ગઈ અને મુરલી છેક એની પાસે આવીને ખડો રહી ગયો.....!

પ્રકરણ ૧૯

કિષ્નાની સમજમાં નથી આવતું કે મુરલી સાથે એણે કેવી રીતે વર્તવું! એકબાજુ દિલ અને બીજી બાજુ દિમાગ, બંને વચ્ચે પીસાતી કિષ્ના ચૂપચાપ સ્તબ્ધ બનીને ઊભી હોય છે...

“તેરે દર પર સનમ...ચલે આયે..., તુના આયાતો હમ, ચલે આયે.....! ચલે આયે.. ચલે આયે!!” મુરલીએ કિષ્નાને પૂતળાની જેમ સ્તબ્ધ ઊભેલી જોતા જ ગીત ગાવાનું શરુ કર્યું. એ છેક પાસે આવી ગયો ત્યારે કિષ્નાએ પોતાના હોઠ પર આંગળી મૂકીને એને ચૂપ રહેવાનો ઈશારો કર્યો. મુરલી ચૂપ થઈ ગયો. એ ઓટલા પર ચડીને કિષ્નાની સામે ઊભો રહી ગયો.

“તું અહીંયાં શું કરે છે? કેવી રીતે આવ્યો? શું કરવા આવ્યો?” કિષ્ના કોઈ સાંભળી ના જાય એટલા ધીમા અવાજે બોલી.

“અરે! કોઈ ઘરે આવેલા મહેમાનને આવી રીતે આવકારે ના હાય ના હેલ્લો ને સીધું બાય! તું મારા ઘરે ચોરોની જેમ ઘૂસી ગયેલી તોય મેં તારું સ્વાગત કેવી રીતે કરેલું, ભૂલી ગઈ?”

“યાદ છે હોં..! પણ હું એવું સ્વાગત નહિ કરું!” કિષ્નાએ એની સામે જીભડી કાઢી અંગૂઠો બતાવ્યો.

“સાડા આઠ વાગ્યાનો રિક્ષામાં રખડું છું ત્યારે હવે મેડમનું ઘર મળ્યું. થાકીને ઠૂસ

થઈ ગયો. જરીક વાર બેસવા મળશે કે ચાલતો થાઉં?” મુરલીએ હીંચકા પર બેસતાં કહ્યું.

કિષ્કિણે હવે પોતાના વર્તન માટે શરમ આવી. એ પણ હીંચકા પર મુરલીની બાજુમાં બેસી. “જમવાનું બાકી છે?”

“હા, પણ થોડો નાસ્તો કરેલો પ્લેનમાં. ઓલી એરહોસ્ટેસ એટલો આગ્રહ કરતી હતી કે કરવો જ પડ્યો. આમેય રૂપાળી છોકરીઓને ના કહેતા મારો જીવ નથી ચાલતો.” મુરલી જરા હસીને કહ્યું.

“સરસ! એટલે મારે હવે સાહેબને માટે જમવાની વ્યવસ્થા નહિ કરવી પડે.” કિષ્કિણે હસીને કહ્યું.

“પણ તું એકલી અહીં બેઠી બેઠી શું કરતી’તી? તારા દિલમાંથી અવાજ આવેલો કે હું આવવાનો છું, તું મારી રાહ જોતી હતી?” મુરલીએ એનો હાથ કિષ્કિણના ખભા પર મૂક્યો.

“તારી રાહ નહતી જોતી પણ, તારી જાસૂસી કરતી હતી,” કિષ્કિણે એનો મોબાઈલ ઓન કરી મુરલીને દેખાય એ રીતે પકડી કહ્યું, “ફેસબુક પર!”

“ઓહ! તે શું નવું ખોળી કાઢ્યું મારા વિષે?” મુરલીએ એની આંખો મોટી કરીને મસ્તી ભરી નજરે કિષ્કિણ સામેં જોતાં કહેલું.

“આ તારી પ્રોફાઈલ છે કે શું છે કોઈ તારા વિશે કેવું ધારે?”

“કેવું ધારે?” મુરલી હસી પડ્યો. “ચલ કોઈને જવા દે તે શું ધાર્યું એ કહે.”

“સાવ લબાડ છે તું!” કિષ્કિણ પણ હસી પડી. “કોઈ પણ તારી વૉલ પરના મેસેજ્સ વાંચીને હસી હસીને ગાંડું થઈ જાય.”

“તે છોને કોઈ બિચારું રાજી થતું.”

“આ તારા દોસ્તોના નામ જ જોઈલે. મોટાભાગના બધા ફેક આઈડી છે! નટખટ વાંદરું, હસાવવાનું મસીન, હવાઈ આદમી, બાબા આયા, ડ્રીમ ગર્લ આવા આવા તો દોસ્તોના નામ! નકલી બધા. એમના ફોટાય નકલી! આને જ જોને ભારત ભારત નામ રાખ્યું છે અને પ્રોફાઈલમાં બે માથા, બે હાથમાં લઈને ઊભો છે. એક હસતું અને એક રડતું! એ જ બતાવે છે એ માણસ કેવો હશે!”

“એ માણસ બહુ સારો છે. એ તો મારો જીગરી ભરતો છે! કોઈના પ્રોફાઈલ પિક પરથી એ માણસ કેવો છે એનો અંદાજો ના લગાવાય. આ જેટલા લોકો પ્રોફાઈલમાં ભગવાનના કે નાના બાળકોના ફોટા રાખે છે એ બધા શું સારા જ હશે આ નટખટ વાંદરું જ જોઈ લે એની પોસ્ટ તો જાણકારીના ખજાના જેવી હોય છે.”

“તો પછી એમના સાચા આઈડી વાપરતા શું જોર પડે છે મારું કે પાર્થનું ફેન્ડ લીસ્ટ

જોઈસને તો એકેય આવો નમૂનો જોવા નહીં મળે. પાર્થના પણ બોવ બધા દોસ્ત છે, બધા એકદમ વ્યવસ્થિત, જો નિમિષ અંબાસના, ધર્મેશ પટેલ, પ્રજ્ઞેશ, કેતુલ અને આ ભરત ઠાકોર ને તો હું હમણાં જ મળી હતી, એના લિસ્ટમાં નમૂના જેવું એકે નામ નહીં મળે.”

“તમે બે જ મોટા નમૂના છો.”

“શું કહ્યું?”

“કંઈ નહીં....”

“જુઠ્ઠા!”

“હું કોઈ દિવસ જુઠું નથી બોલતો...એ બધું તારું જ કામ છે!”

વાતોમાં ને વાતોમાં બંને સમય, સ્થળ, સંજોગ બધું જ ભૂલી ગયેલા. ઘણા દિવસે બંને આજે ખૂલીને વાત કરી રહેલા અચાનક મોબાઈલમાં નજર જતાં ખબર પડી કે રાતના, એટલે કે સવારના પોણા ચાર વાગી ગયા. બંને જણાં અંદર ગયા. મુરલી બેઠક રૂમમાં જ સોફા પર આડો પડ્યો અને કિષ્ના પોતાના રૂમમાં જઈને સૂઈ ગઈ.....

સવારે જશોદાબેને બેઠક રૂમમાં મુરલીને સૂતો જોયો. પહેલાતો એમને થયું કે ઘરમાં ચોર ગુસ્થો! એ બૂમ પાડવા જતા હતા પણ, પછી વિચાર આવ્યો કે ચોર હોય તો અહીંયા ઊંઘી થોડો જાય! એમણે કિષ્નાના રૂમમાં જઈને એને જગાડી. “બહાર સોફા પર કોઈ ઊંઘી રહ્યું છે!” એમણે એકદમ ધીરા અવાજે કહ્યું.

કિષ્નાની સમજમાં આવી ગયું. એ મુરલી વિશે વાત કરી રહ્યા હતા. શું જવાબ આપવો એ ના સુઝતા એ થોડીવાર મૌન રહી. જશોદાબેનને થયું કે કિષ્ના પણ નહીં જાણતી હોય એ કોણ છે. હવે એમણે જ પૂછવું પડશે એમ વિચારીને એ બેઠક રૂમમાં પાછા ગયા. એમની પાછળ જ કિષ્ના પણ ભાગી. જશોદાબેન મુરલીને ઉઠાડવા જ હતા કે કિષ્નાએ એમને રોક્યા. એક પળ માટે એને થયું કે, કાશ કાલે મમ્મીને મુરલી વિશે ના જણાવ્યું હોત.....!

“મમ્મી... એ મુરલી છે!” જાળવીને, એક એક શબ્દ ગોઠવીને એ બોલી અને મમ્મીનાં હાવભાવ જોવા એના મોંઢા સામે તાકી રહી...જશોદાબેન મલકાઈ રહ્યાં હતા!

“શું થયું તું હસે છે, કેમ?”

“આના માટે થઈને તું પાર્થકુમારને ના કહે છે! આ કાળિયા માટે?” જશોદાબેન હસી પડ્યા.

મુરલીનો દાઢી કર્યા વગરનો ચહેરો વધારે કાળો લાગતો હતો. ઉપરથી એણે લાલ રંગનું ટીશર્ટ પહેર્યું હતું જેમાં એ હતો એનાથી પણ વધારે કાળો લાગતો હતો. કિષ્નાને મમ્મી પર ગુસ્સો આવ્યો, એ આમ મુરલીનું અપમાન કેવી રીતે કરી શકે? પછી એને મુરલી પર જ ખીજ ચઢી, પોતાની પ્રેમિકાને ઘરે કોઈ આમ આવતું હોય! સાવ લગરવગર! પાર્થ કેટલો બનીઠનીને આવે છે. પહેલી જ નજરે કોઈને પણ ગમી જાય.

“મમ્મી એ ના ભૂલીશ કે આપણા આરાધ્ય દેવ, જેની તું રાત દિવસ પૂજા કરે છે એ પણ કાળા જ છે!” કિષ્ના એની મમ્મીને રસોડામાં હાથ પકડીને ખેંચી ગઈ, “કાલે રાતે એ આવેલો. ખૂબ મોડું થઈ ગયેલું એટલે મેં તને ના ઉઠાડી. એ રાતનો ભૂખ્યો હશે એના માટે કંઈ નાસ્તો બનાવ હું એને જગાડું છું.”

“પેલા એ કહે કે, એ આવ્યો છે શું કરવા અને આમ આપડા ઘરમાં? અમદાવાદમાં હોટલોની કમી છે?” જશોદાબેન જરા કડપ રાખીને બોલ્યા.

“મેં નથી બોલાવ્યો એને. હશે, કોઈ કામથી આવ્યો હશે! એણે મને બેંગલોરમાં ખુબ સાચવી હતી, કંઈ નહિ તો એટલા ખાતરેય તું શાંતિ રાખજે!” કિષ્ના આટલું કહીને જડપથી બહાર નીકળી બેઠકખંડમાં આવી. મુરલી હજી સૂતો હતો. કિષ્નાને એના ચહેરા પર રહેલા માસૂમ સ્મિત સિવાય બીજું કશું નજરે ના ચઢ્યું. એના વિખરાયેલા વાળમાં પોતાની આંગળીઓ ફેરવવાની તીવ્ર ઈચ્છાને મનમાં જ દબાવીને કિષ્નાએ મુરલીના ગાલે હળવી ટપલી મારી. તરતજ મુરલીએ આંખો ખોલી અને સામેં કિષ્નાને જોતા એના ચહેરા પર અનાયાસ જ સુંદર સ્મિત આવી ગયું.

કિષ્નાને એ સ્મિત, એ એક ગાલ પર પડતો ખાડો, એ શ્યામ ચહેરો પહેલાથીએ અધિક મનમોહક લાગ્યાં! એણે થયું કે કાશ, મમ્મી પણ મારી નજરથી એકવાર મુરલીને જોઈ શકતી હોત!

“ગુડ મોર્નિંગ!” કિષ્ના પોતાને જોઈ રહી હતી એ જોઈને મુરલી બોલ્યો.

“ચાલ ઊભોથા જલદી હવે. સામેં બાથરૂમ છે, બ્રશ કરીને નાહીને, આ દાઢી નીકાળીને જ બહાર આવજે.”

“કપડા પહેરીને... કે ટુવાલ લપેટીને બહાર આવુ તો ચાલશે?”

“ચૂપ કર! મમ્મીને સાંભળતાં આવી બકવાસ મહેરબાની કરીને ના કરતો. જરી સરખા કપડાં પહેરજે. આ લાલ ટીશર્ટને તો હું ભિખારીને આપી દઈશ. જો કોઈ દિવસ આ કલર પહેર્યોને તો...તું જોઈ લેજે! જા તું જલદી બાથરૂમમાં ઘુસ.” કિષ્નાએ બે હાથની મુઠ્ઠીઓ વાળીને એના સામેં ઘરતાં કહ્યું.

મુરલી હસીને ઊભો થયો અને તૈયાર થવા ચાલ્યો ગયો.

જશોદાબેન અને કિષ્કા બંને જમવાના ટેબલ પર મુરલીની રાહ જોઈ રહ્યા હતા. સફેદ શર્ટ અને બ્લુ જીનસમાં સજ્જ થઈ મુરલી ત્યાં આવ્યો ત્યારે ચારે આંખો એને જ જોઈ રહી હતી. ક્લીન સેવ ચહેરામાં એ શ્યામ પણ ઘાટીલો લાગતો હતો. બંને બાયને એણે કોણી સુંધી વાળી હતી. જશોદાબેન સામે જોઈને એણે સ્મિત સહ, હાથ જોડીને “નમસ્કાર!” કહ્યું.

એના વિવેક આગળ જશોદાબેનને પણ હાથ જોડવા પડ્યા. ઉતાવળમાં એમણે ચા અને બ્રેડ શેકીને ટોસ્ટ બનાવેલા. ટોસ્ટ પર થોડું બટર લગાવીને એમણે મુરલીની ડિશમાં મૂક્યું. બીજા ટોસ્ટ પર થોડું વધારે બટર લગાડીને એને કિષ્કાની પ્લેટમાં મૂક્યું. કિષ્કાને મમ્મીનો આ ભેદભાવ જરાય ના ગમ્યો. જો પાર્થ માટે નાસ્તો તૈયાર કરવાનો હોત તો અત્યારે ટેબલ બે ત્રણ જાતના ગરમ સ્વાદિષ્ટ નાસ્તાથી સજ્જ હોત!

“શું મમ્મી તું પણ મારું ઓછા બટરવાળું ટોસ્ટ મુરલીને આપી દીધું.” કિષ્કાએ બંનેના ટોસ્ટ બદલી દીધા.

“વાહ! ચા મસ્ત બનાવી છે મમ્મી, સુપર સે ભી ઉપર!” મુરલી બોલ્યો.

જશોદાબેનને એનું “મમ્મી” ખુશ્યું. પણ, હાલ એ ચૂપ રહ્યા અને બીજો સવાલ કર્યો, “તમારું અહીં આમ અચાનક આવવાનું કોઈ કારણ?”

“હમમ...કિષ્કા કોઈને કંઈ કહ્યા વગર અચાનક પાછી આવતી રહી એટલે મને ચિંતા હતી. થોડું કામ પણ હતું મારે અમદાવાદમાં થયું કે, ચક્કર મારી જાઉં! તારી ઑફિસમાં મેં વાત કરી એ લોકો પંદર દિવસથી વધારે રજા આપવાની ના કહે છે, તને નીકાળી બીજી છોકરી લઈ લેશે!”

“મને હતું કે આવું જ કંઈ થશે.” કિષ્કા થોડી ઉદાસ થઈ ગઈ.

“કંઈ વાંધો નહીં બેટા! પાર્થકુમાર તને અહિંયા જ કોઈ સારી જગાએ ગોઠવી આપશે અને હમણાં સગાઈ કરીશું પછી બે ચાર મહિનામાં લગ્ન લેવાશે એટલે ત્યાં સુંધી તું અહીં હોય એજ સારું.” જશોદાબેને ચાલિકીથી મુરલીના કાને સગાઈ અને લગ્નની વાત નાખી જેથી એ કંઈ બીજું વિચારતો હોય તો અટકી જાય. મુરલી એમનો ઈરાદો પામી ગયો હતો અને ચૂપચાપ નાસ્તો કરતો રહ્યો. કિષ્કાએ એને બીજું ટોસ્ટ એક્સ્ટ્રા બટર લગાડીને આપ્યું હતું.

“ચાલો બેટા જલદી કરો. એમ્બ્યુલન્સ બેટા આજે છેને તું જ બોલાવી લેજે. રોજ રોજ પાર્થકુમાર લઈ આવે એ સારું નથી લાગતું. આજે એને ઘરે મહેમાન છે એને આવતા કદાચ થોડું મોડું થશે. તું એમને ફોન કરી દેજે.”

જશોદાબેન વાસુદેવભાઈને તૈયાર કરવા એમના રૂમમાં ગયા. કિષ્કાએ મુરલીને

પપ્પા વિશે બધું જણાવ્યું.

“ઘરમાં ગાડી છે?” મુરલીએ પૂછ્યું.

“હા.”

“તો તું ડ્રાઈવ કરી લે જે પપ્પાને હું ઉઠાવી લઈશ. એમ્બ્યુલન્સનું ભાડું ભરવાની શી જરૂર?”

“પણ, મને ડ્રાઈવ કરવાનો બહું અનુભવ નથી. ક્યાંક ઠોકી દઈશું તો?” આ વખતે કિષ્નાની નજર આગળ પાર્થની નવી નકોર BMW તરી રહી....

“લે તારી આંખમાં કાંઈ તકલીફ છે? દેખાતું નથી સરખું? અરે એમ કેવી રીતે ઠોકી દેવાય? તારે બસ એક વાત યાદ રાખવાની, દુનિયાના બે સૌથી બેસ્ટ પપ્પા તારી ગાડીમાં બેઠા છે અને એમને તું સલામત રીતે લઈ જઈશ!”

“બે પપ્પા?”

“હમમ....એક તારા અને એક તારી દીકરીના!” મુરલીનો જવાબ સાંભળીને કિષ્નાના ગાલ લાલ થઈ ગયા.

કિષ્ના ગાડીને ઘરના દરવાજા આગળ લઈ આવી ત્યારે જશોદાબેન બૂમો પાડતા બહાર આવ્યા. હકીકતમાં મુરલીએ વાસુદેવભાઈને નાના બાળકની જેમ પોતાના બંને હાથોમાં ઉઠાવી લીધા હતા. વાસુદેવભાઈનો એક હાથ એણે એની ગરદન ફરતે લપેટયો હતો. આ નવા મહેમાનને વાસુદેવભાઈ કંઈક અહોભાવથી જોઈ રહ્યા હતા. મુરલી એમની સાથે વાતો કરી રહ્યો હતો. સામેવાળી વ્યક્તિ બોલી નહતી શકતી પણ, સમજતી તો બધું જ હતી! જશોદાબેનને એમ કે આ ક્યાંક વાસુદેવભાઈ ને પાડી ના નાખે એટલે એ બૂમો પાડતા આગળ ચાલતા હતા.....

કિષ્નાએ બહાર આવીને ગાડીનો પાછળનો દરવાજો ખોલ્યો. મુરલી પપ્પાને અડધા સિટ પર અને અડધા પોતાના ખોળામાં લઈને બેસી ગયો. જશોદાબેન આગળ બેઠાં. કિષ્નાએ ગાડી ઉપાડી. એણે એક નજર ઉપરના મીરર પર નાખી. મુરલી અને પપ્પાનો ચહેરો એમાં દેખાયો અને મુરલીની બે પપ્પા વાળી વાત યાદ આવી ગઈ....

ડૉક્ટર વાસુદેવભાઈને કસરત અને મસાજ કરાવતા રોજ જેથી એમની નબળી પડી ગયેલી નસો પાછી ચેતનવંતી થાય. સાથે દવા પણ ચાલુ જ હતી. પપ્પા અને મમ્મી બંને અંદર હતા. કિષ્ના આજે ઘણાં દિવસો બાદ થોડી ખીલેલી લાગતી હતી. મુરલી સાથે વાતો કરતાં એ થાકતી ન હતી પણ વધારે ને વધારે ખૂલતી જતી હતી. એ મુરલીની કોઈ વાત પર ખડખડાટ હસી રહી હતી ત્યારે દુરથી આવતો પાર્થ અને મુરલીને જોઈ રહ્યો હતો!

પ્રકરણ ૨૦

પાર્થ કિષ્નાને દૂરથી જોતો આવી રહ્યો હતો. એ મુરલી સાથેની એની વાતોમાં મશગુલ હતી. આજે ઘણા દિવસે પાર્થ એને ખુલીને હસતી જોઈ રહ્યો હતો. પાર્થના ચહેરા પર પણ સ્મિત આવી ગયું. એ કિષ્નાની સામે જઈને ઊભો રહી ગયો.

અચાનક જ કિષ્નાની નજર પાર્થ પર ગઈ. એક અજાણ્યા ડરે એ ફફડી ગઈ. પોતાની આજ સુધીની પાર્થ સામેની એક સારી છોકરીની છાપ તૂટી જવાનો ડર! કે, પછી પાર્થ પૂછી લે, આ મુરલી સાથે તું અહીં બેસી શું કરે છે? આટલું હસવું શેના માટે આવી રહ્યું છે? તો, પોતે શું જવાબ આપશે?

“હસવાનું બંધ કરાવી દે એને હસબંડ કહેવાય! આવું મેં એક જોકમાં વાંચ્યું હતું પણ એ હવે સાચું લાગે છે!” પાર્થે હસતા હસતા કહ્યું, “જો તારા મોં પર મને જોતાજ બાર વાગી ગયા. કેટલી સીરીયસ થઈ ગઈ.”

પાર્થને હસતો જોઈને કિષ્નાના મનમાં શાંતિ વળી. એ હસી થોડુંક, “તું આમ અચાનક સામેં આવીને ઊભો રહી ગયો એટલે મને નવાઈ લાગી!” એ બહુજ સિફતથી જૂઠ મિશ્રિત સાચું બોલી. દરેક પ્રેમકરનારને જુઠું બોલવામાં ફાવટ આવી જ જાય છે, કદાચ પ્રેમ કરવાનું એ ઈનામ આપતી હશે નિયતિ કારણકે, આગળ જતા આખી જિંદગી એ હુંનર જ સાથ આપે છે!

“આ મુરલી છે રાઈટ તારો બેંગલોરવાળો દોસ્ત!” પાર્થે મુરલી તરફ હાથ લાંબો કરતા કહ્યું, “હલો! સારું છે તું અહીં આવી ગયો. કમસે કમ મેડમના ચહેરા પર એક સ્મિત તો આવ્યું! હમણાંથી તો જાણે એ હસવાનું જ ભૂલી ગઈ હતી.”

મુરલીએ પાર્થના હાથમાં પોતાનો હાથ આપ્યો અને હસીને કહ્યું, “ફેસબુક પર એક દોસ્તનો મેસેજ વાંચીને હસી રહ્યા હતા.”

“અરે હા, ફેસબુક પરથી યાદ આવ્યું. આજે રાત્રે મારા કેટલાક ફેસબુક ફ્રેન્ડસને બોલાવ્યા છે ડિનર પર. ઘણા એવાછે જેને રોજ ફેસબુક પર મળતા હોઈએ પણ ઓળખતા ના હોઈએ એવા માટે જ ખાસ આ પાર્ટી રાખી છે. અને એ બધા તને મળવા માંગે છે કિષ્ના!” પાર્થ એના સ્વભાવ મુજબ એકદમ હળવાશથી બોલ્યો.

“મને મળવા માંગે છે કેમ?”

“કેમ એ તો એમને જ પૂછી લેજે ને! મુરલી તું પણ આવજે, બધા સાથે મળીને મજા

કરીશું.”

“શ્યોર!” મુરલીએ કિષ્ના સામે જોઈને કહ્યું. કિષ્ના એને ત્યાં જવાની ના કહેવાની હતી પણ, એ હા પાડી ચૂક્યો હતો.

પાર્થ મુરલીને કિષ્ના સાથે જોઈને પણ એકદમ સભ્યતાથી વર્ત્યો હતો. એના ચહેરા પર અણગમા કે અવિશ્વાસની એક લકીરે ફરકી ન હતી! પોતાની પરનો આટલો વિશ્વાસ જોઈને કિષ્નાને પાર્થ માટે માન થયું હતું અને એટલેજ જરાયે બહાર જવાની ઈચ્છા ના હોવા છતાં એણે સાંજે પાર્ટીમાં જવાની હા કહી હતી.

કિષ્નાએ મુરલીને જણાવ્યું કે, કોઈએ એમના બંનેના ફોટા પાડીને પાર્થને મોકલાવેલ.... કિષ્નાને ક્યાંક લાગતું હતું કે મુરલીએ જ આ કામ કોઈની પાસે કરાવ્યું હશે. જેથી પાર્થ એની સાથે લગ્ન કરવાની ના કહી દે. પણ, મુરલીએ કહ્યું કે એ આ બાબતે કશુંજ જાણતો નથી. એ તપાસ કરીને કિષ્નાને સાચો ગુનેગાર શોધી બતાવશે.

જશોદાબેન કિષ્ના પાર્થ સાથે હળેમળે એ વાતે રાજી જ હતાં. વાંધો હતો મુરલીને સાથે લઈને જવાનો. પણ, એમણે વિચાર્યું કે પાર્થ જેવા રૂપાળા અને પૈસે ટકે સુખી ઘરના છોકરાને જોઈને મુરલીને પોતાની મુરખામીનું ભાન થશે. કિષ્ના જેવી છોકરી એની સાથે નહિ પાર્થ સાથે જ શોભે એવું એ પોતે જ સમજીને ખસી જાય એતો એમને મન ટાઢા પાણીએ ખસ કાઢ્યાં બરાબર હતું!

એ સાંજે પાર્થ એક મીની લકઝરી બસમાં એના દસેક દોસ્ત સાથે કિષ્ના અને મુરલીને એના ઘર આગળથી લઈને ગાંધીનગર સરખેજ હાઈવેથી સહેજ અંદરની બાજુ આવેલા એક ફાર્મહાઉસમાં પહોંચેલો. આખા રસ્તે હસાહસી અને ધમાલ ચાલેલી. કિષ્ના પહેલાં મુરલી સાથે બેઠેલી એને ભરત ઠાકોર નામના એક દોસ્તે ઊભી કરીને પાર્થ સાથે બેસવાં ભાર મૂકેલો અને કિષ્નાને એની વાત માનવી પડેલી. એને માટે પાર્થની બાજુની સીટ પર બેસેલા કેતુલ પ્રજાપતીને ઉઠીને પાછળ જવું પડેલું. મુરલી સાથે ભરત ઠાકોર પોતે બેઠેલો.

“શું હીરો! કિષ્નાના લગ્ન પાર્થ સાથે નક્કી છે ખબર છેને વરસોનો લવ છે બંને વચ્ચે. તું વચ્ચે કબાબમાં હડી બનવાનો વિચાર ના કરતો સમજ્યો?” ભરત ઠાકોરે મુરલીના કાનમાં ફૂંક મારી.

મુરલી ચૂપ રહ્યો .

“શું ચાર કેતુલ! આ શાહરૂખના પિચ્ચરો જોઈને આજકાલની જનરેશન બગડતી જાય છે. બધાને લાગે છે જાણે દુલ્હનના ઘરમાં ઘૂસી એના ઘરવાળાને થોડું માખણ લગાવીને એ વરરાજાની જગાએ ગોઠવાઈ જશે....દિલવાલે દુલ્હનનીયાલે જાયેંગે,” વાક્ય પૂરું કરતાં પહેલાં એ ખડખડાટ હસવા લાગ્યો.

“હાવ હાચી વાત છે. કોઈ બચારા હારે એવું નો કરાય. એક તો માંડ માંડ બચારાનું ક્યાંક સેટ થ્યું હોય ને ઈમ વચમો કોઈ લંગસ નાખે તો પેલાનો તો પોપટ જ થઈ જાય!” કેતુલ અને ભરત સાથે બીજા બે જણાંય હસવા લાગ્યા.

“કેમ હીરો એ પિક્ચર તારુંએ ફેવરિટ છે ને?” ભરતે પૂછ્યું.

“ના. હું સાઉથના મૂવી જોવું છું. ‘રહેના હૈં તેરે દિલ મેં’, એ મને ગમે છે, ના જોયું હોય તો એકવાર જોઈ લેજો!” મુરલી જરાક હસીને બોલ્યો.

ત્યારેજ બસ ઊભી રહી હતી. બધા નીચે ઉતર્યા. હવેજ બધા ખરેખર એકબીજાને જોતા હતા. પાર્થ ક્રીમ કલરની ટીશર્ટ અને બ્લેક જિન્સમા ફિલ્મી હીરો જેવો લાગતો હતો. એના રીમલેસ ચશ્માં એની પર્સનાલિટીમાં ચાર ચાંદ લગાડતા હતા. મુરલી ઓફ વ્હાઈટ શર્ટ અને નેવી બ્લ્યુ જિન્સમાં સજ્જ હતો. એનું પાતળું ઊંચું શરીર એને કોઈ ખિલાડી જેવો વધારે બતાવતું હતું. બધાની નજર અત્યારે ત્યાં હાજર એક જ છોકરી પર ચોંટી હતી. કિષ્ના પર. ઘાટા વાદળી કલરના છેક પગની પાની સુધી પહોંચવા મથતા અનારકલી ટ્રેસમાં એનો ગૌર વર્ણ વધારે ખીલ્યો હતો. સોનેરી બોર્ડરવાળો એનો ટ્રેસ એને રાજવી જેવો ઠસ્સો અર્પતો હતો. ગાલો અને હોઠો પર લાલી એકદમ પ્રમાણસર હતી ન જરાય વધારે ન ઓછી! એની કાજળ ભરેલી આંખોમાં ત્યાં હાજર એકી એક જણા ડૂબી મરવા તૈયાર હતો. એના રેશમી વાળ કમર સુધી લહેરાતા હતા જેમ એણે છૂટા જ રાખેલા. બધા દોસ્તો પાર્થની પસંદગી પર ખુશ હતા.

પાર્થે બધા સાથે ઓળખાણ કરાવી. ભરત ઠાકોરને કિષ્ના પહેલા બેંગલોર એરપોર્ટ પર મળી હતી. કેતુલ પ્રજાપતી, નિમિષ અંબાસના, ધર્મેશ પટેલ નવા ચહેરા હતા બાકીનાને એ ઓળખતી જ હતી.

થોડી આડીઅવળી વાતો અને ખાવા પીવાનો દોર ચાલ્યો. અહીં પાર્થે દોસ્તો માટે શરાબની પણ વ્યવસ્થા કરી રાખેલી જે બાબતે કિષ્ના અજાણ હતી. એણે પાર્થને પૂછ્યું પણ ખરું કે એ ક્યારથી દારુ પિતો થઈ ગયો? પાર્થે હસીને જણાવેલું કે રોજ નથી લેતો જ્યારે ચાર દોસ્ત ભેગા મળ્યા હોય ત્યારે એકાદ બે પેગ મારી લે છે. ત્યાં મુરલી અને કિષ્ના સિવાયના દરેક જણે થોડી થોડી બિયર પીધેલી....

ભરત હવે થોડો રંગમાં આવી ગયેલો. પાર્થ અને નિમિષ એક બાજુએ બેઠા બેઠા નવી બિલ્ડિંગની ડીઝાઈન વિશે ચર્ચા કરી રહ્યા હતા. મુરલી કિષ્ના પાર્થની બાજુમાં બેઠા એમની વાતોમાં મશગુલ હતા. કેતુલે કહ્યું કે બધા ભેગા થયા છીએ તો ચાલો કાંઈક રમીએ.....અંતાક્ષરી રમીએ. ધર્મેશ હજી એક જ પેગ પી ને બેઠેલો એણે કહ્યું કે એની ગીતો ગાવાની જરાય મરજી નથી. પાર્થ કહે છે કે કિષ્ના ખૂબ સરસ ગાય છે તો એની પાસે ગીત ગવડાવો. ભરતને એ વાત ગમી. એ પાર્થ પાસે આવીને

કહેવા લાગ્યો,

“યાર! ભાભીને કે ને એક મસ્ત ગીત સુનાવે. આજની મહેફિલ યાદ રહી જાય!”

પાર્થે કિષ્ના તરફ જોયુ. એણે ડોકું ઘુણાવ્યું. આમેય શરાબની વાસથી એનું માથું દુખવા લાગેલું. પાર્થે કહેલું કે કિષ્ના થોડી શરમાળ છે એને આમ ગાતા નહિ ફાવે....

“એ ભરતા ભાભીને હું કોમ હેરાન કરે સી, પેલા હીરો ને કે ગાવાનું!” કેતુલે ભરતને મુરલી તરફ વળ્યો.

“ચાલ હીરો તારે તો ગાવું જ પડશે! જો ના ગાય તો તને ભાભીના સમ!” જાણે કોઈ મોટું તીર માર્યું હોય એમ એ મુરલી સામે જોઈ હસી રહ્યો.

“ઈટ્સ ઓકે! એ નશામાં છે. તારી મરજી ના હોય તો ના ગાતો.” કિષ્નાએ ધીરેથી મુરલી સાંભળે એમ કહ્યું.

મુરલી કિષ્ના સામે જોઈને સહેજ હસ્યો. એની જગાએથી ઊભો થયો અને બે કદમ આગળ ખસી, કિષ્નાની સામે ઊભા રહી એની સામે જોઈને ગળું ખંખેર્યું, કોઈક ના હસવાનો અવાજ આવ્યો.

“હોઠોસે છુંલો તુમ, મેરા ગીત અમર કર દો.

બનાજાઓ મીત મેરે, મેરી પ્રીત અમર કર દો...”

ઉદાસ, ગહેરો, કાનમાંથી સીધો દિલમાં ઉતરી જાય એવો અવાજ રેલાવા લાગ્યો. કિષ્નાના હોઠો પર સ્મિત ફરકી રહ્યું. મુરલી આટલું અદભુત ગાતો હશે એની એને જાણ જ ન હતી.

“આકાશ ક સૂના પણ, મેરે તનહા મન મેં,

પાયલ છણકાતી તું, આ જાઓ જીવન મેં!”

કિષ્નાને થયું જાણે મુરલી એને જ કહી રહ્યો છે, એના માટે જ ગાઈ રહ્યો છે, એને ઘડીક વાર માટે મુરલીનો અવાજ સંભળાતો બંધ થઈ ગયો અને એ દોડીને એના મુરલીના વળગી પડી, એના બંને કાન પકડી એને પોતાની તરફ ખેંચી થોડો નીચે ઝુકાવી એની આંખોમાં જોઈ કહી રહી, “હું તારી જ છું! હંમેશા હંમેશા માટે તારી જ! દુનિયાની કોઈ તાકાત મને તારાથી જુદી નહીં કરી શકે, જો મોત આવે તો હું એની પાસેથી પણ પાછી ફરીશ..” અચાનક મુરલી ચાલીને આગળ ગયો અને કિષ્ના એના વિચારોમાંથી બહાર આવી. જે થયું એ બધું એક સપનું હતું. કિષ્ના હસી પડી.

મુરલી હવે ચાલતો ચાલતો ભરત ઠાકોર પાસે પહોંચ્યો અને એની આંખોમાં આંખો પરોવીને ગાઈ રહ્યો,

“ના ઉમ્રકી સીમા હો, ના જનમો કા હો બંધન

જબ પ્યાર કરે કોઈ, તો સોચે કેવલ મન,”

બધા ચૂપચાપ ગીત સાંભળવામાં લાગી ગયા હતા. ધર્મેશ વારંવાર વાહ...વાહ....બોલતો હતો અને ભરત એની સામેં કતરાઈને જોતો હતો. પાર્થે એક નજર કિષ્ના તરફ કરી. એ ફક્ત મુરલી સામેજ જોતી હતી. એની નજરમાં આજ પાર્થને કશુંક એવું દેખાઈ રહ્યું જે એ વરસોથી જોવા માંગતો હતો. એ થોડો ગંભીર થઈ ગયો. એજ વખતે મુરલી એક ટેબલ પાસે જઈને થોભ્યો હતો અને આકાશ તરફ જોઈને ગાયું,

“જગને છીના મુજસે, મુજે જો ભી લગા પ્યારા

જગ જીતા કિયા મુજસે, મેં હરદમ હી હારા...”

અજીબ દર્દ ભરેલો હતો એ અવાજમાં. કિષ્ના એની જગાએથી ઉઠી હતી, મૂર્તિવંત! એ ક્યાં છે, શું ચાલી રહ્યું છે એ બધુજ ભૂલીને, ફક્ત મુરલીના દિલના અવાજને અનુસરીને એ ઉઠી હતી અને મુરલીની સામેં જઈને, એની આંખોમાં આંખો પરોવી ઊભી રહી ગઈ. એજ વખતે મુરલીએ છેલ્લી પંક્તિ ગાઈ,

“તુમ હાર કે દિલ અપના, મેરી જીત અમર કર દો

મેરી જીત અમર કર દો, મેરી પ્રીત અમર કર દો.”

કિષ્નાની આંખોમાં જોઈ રહેલો મુરલી થોભી ગયો, સમય પણ થોડીવાર જાણે થોભી ગયો, બધાની નજર ફક્ત કિષ્ના અને મુરલી તરફ જ હતી સિવાય પાર્થ! એણે બિયર ભરેલો ગ્લાસ ઉઠાવ્યો અને એક જ ઘૂંટમાં આખો ખાલી કરી દિધો. ગ્લાસ ટેબલ પર મૂકીને એણે જોર જોરથી તાળીઓ પાડી....હસતો હસતો એ કિષ્ના પાસે ગયો.

“ફેબ્યુલસ! મુરલી યુ આર આ બોર્ન સિંગર! કિષ્ના તારો દોસ્ત અદ્ભુત ગાય છે...તારો દોસ્ત જ છે ને?” છેલ્લું વાક્ય એ કિષ્નાની સાવ પાસે જઈને એના કાનમાં બોલ્યો.

કિષ્નાને પોતાની ભૂલ સમજાઈ. બધાની વચ્ચે એ ભાન ભૂલી ગઈ હતી. એણે બંને પાંપણો નીચે ઝુકાવી હા પાડી. પાર્થ હસ્યો જરાક અને કિષ્નાનો હાથ પકડીને એને એની જગા પર પાછી લઈ ગયો. આ બધુ થોડી સેકંડોમાં જ બની ગયું. બધાએ તાળીઓ પાડીને મુરલીને વધાવી લીધો.

મોડી રાતે એ લોકો ઘરે પાછા ફર્યા ત્યારે જશોદાબેન જાગતા હતા. કિષ્ના એના રૂમમાં જઈને સુવાના કપડાં પહેરી બહાર આવી. મુરલી હજી સોફા પર બેઠો હતો.

“રોજ રોજ આમ સોફા પર સુવાનું કેમ ફાવે બેટા તારા દોસ્તને માટે કાલે કોઈ સારી હોટેલમાં રૂમ લઈ લેજે. આવું સારું ના લાગે. નવ દિવસ રહીને કિષ્નાની સગાઈ છે.

ચાર પાંચ દિવસ રહીને ઘરે મહેમાન આવવા લાગ્યા હશે. તમે સગાઈ સુંધી તો રોકાશોને?” જશોદાબેને હળવે રહીને વાત ઉખેળી.

“મારું કામ કાલે પતી જશે. અહીં થોડું કામ ચાલુ કરવાની ઈચ્છા છે, જે કિષ્ના જ પછી સંભાળી લેશે. એને ખબર છે. બેંગલોરમાં જે કામ ચાલે છે એવું અમદાવાદ પણ થઈ શકે.” મુરલીએ હસીને વાત કરી.

“તમારા લોકોના કામની વાતો મારી સમજમાં નહીં આવે. ચાલો સૂઈ જાવ આજે અહીં, કાલે કંઈક વિચારીશું.” જશોદાબેને કિષ્ના તરફ જોઈ કહ્યું, “બહુ રાત થઈ ગઈ છે હવે તારા રૂમમાં જઈને સૂઈ જા.”

કિષ્નાને હજી બહાર હીંચકે બેસી મુરલી સાથે વાતો કરવી હતી. પણ, મમ્મીનું કહ્યું મानी લેવાની બાળપણથી જ આદત પાડવામાં આવી હતી. એ આદત હાલ છૂટે એમ ન હતી. એ મુરલીને ગુડ નાઈટ કહીને પોતાના સુવાના ઓરડામાં જતી રહી.

કલાક પડખા બદલ્યા છતાં કિષ્નાને ઊંઘ ન આવી. બહાર વરસાદ વરસવો ચાલું થયેલો. થોડી થોડી ઠંડી લાગી રહી હતી. કિષ્નાને યાદ આવ્યું કે મુરલીને કંઈ ઓઢવાનું નથી આવ્યું. એ ઉઠી. એક ચાદર લઈને બહાર આવી. અંધારામાં જ એણે મુરલીને ચાદર ઓઢાડી.

“ઊંઘી નથી હજી?” મુરલી બોલ્યો.

“તું પણ જાગે છે. તને અહીં ના ફાવે તો મારા રૂમમાં જઈને સૂઈ જા. હું અહીં સૂઈ જઈશ.” કિષ્ના એકદમ ધીમેથી બોલી.

“એ રૂમમાંય ઊંઘ ન આવે તો”

“તો, તો શું?”

“પાર્થ સારો છોકરો છે,” મુરલી ધીરેથી બોલ્યો, “તને દિલથી ચાહે છે.”

“મને ખબર છે! હાલ એ બધી વાત જવાદે.” કિષ્ના નીચે જમીન પર સોફાને પિંઠ ટેકવીને બેઠી, “તારું સોફ્ટવેર કેટલે પહોંચ્યું? એના માટે તું તારા ફ્રેસબુક ફ્રેન્ડસની પાસે આઈડિયા માંગી જોને.”

“હાલ એ બધી વાતો જવાદે. બધું કામ પડતું મૂક્યું છે. કંઈ નવો વિચાર મગજમાં આવતો જ નથી.”

“જો એવું નઈ ચાલે. તારો વિચાર મસ્ત છે. એને પૂરું કર. મારી એક દોસ્ત છે સ્વિતિજા એ કહેતી હતી કે લોકોને એમના ખાસ મેસેજ આપવાની સાથે તારે એમણે ગિફ્ટનો ઓપ્શન પણ આપવો જોઈએ.”

“એ વસ્તુ છે જ એમાં. એમેજોન અને ફ્લિપકાર્ટ બંને સાથે વાત ચાલુ છે. એ લોકોના સ્ટોર પરથી ગિફ્ટ પસંદ કરી, તારીખ અને ફોન નંબર આપી દે એટલે એ

તારીખે સામેવાળી વ્યક્તિને ગિફ્ટ અને મેસેજ બંને મળી જાય. મેં ગિફ્ટમાં કેટલીક ગેમ્સ પણ રાખી છે. ટેમ્પલ રન જેવી જ એક ગેમ મેં જાતે ડિઝાઇન કરી છે, ઘ ગેમ ઓફ લાઈફ! બીજી રેસિંગ ગેમ્સ અને છોકરીઓ માટે મેકઅપ અને હેરસ્ટાઈલ! મારો દોસ્ત છેને નટખટ વાંદરું એણે નવા ઈમોજીનો આઈડિયા આપ્યો છે. જેને મેસેજ મોકલવાનો હોય એના ફોટા પરથી એના માટેનું સ્પેશિયલ સ્ટિકર હશે.....”

“હવે કંઈક વાત જામી. જોજે એક દિવસ તારું એપ પણ આખી દુનિયા વાપરતી હશે. ઓલા ઝૂકરિયા કરતાંયે તું વધારે રૂપિયા કમાઈશ.”

“ઝૂકર બઉ નસીબદાર છે. એની પ્રેમિકા એની પત્ની છે! કદાચ એટલે જ એ એનું સપનું પૂરું કરી શક્યો!”

“આમ વાતોમાં ને વાતોમાં આખી રાત વીતી જશે. ચાલ હું મારા રૂમમાં જઉં.”

“એક ગુડ નાઈટ કિસ તો આપતી જા!”

“સૂઈ જા છાનો માનો.” કિષ્ના હસીને એના રૂમમાં જતી રહી.

બાજુના રૂમમાં જશોદાબેન સૂઈ ગયા હતા પણ, વાસુદેવભાઈએ બધી વાત સાંભળી. આમેય બોલવાનું બંધ થયું ત્યારનું એમનું સાંભળવાનું વધુ ગયું હતું....

@snehnusarnamu

પ્રકરણ ૨૧

સવારે જશોદાબેન જેવા બેઠકખંડમાં આવ્યા એવી એમની નજર સોફામાં ઊંઘી રહેલા મુરલી પર પડી. એના શરીર ઉપર કિષ્નાની ચાદર ઓઢેલી જોતા જ જશોદાબેનને ગુસ્સો આવી ગયો. એમણે કિષ્નાને ના કહેલી રાતે જાગવાની, એમના જોતા જ એ એના રૂમમાં ગયેલી તો પછી આ ચાદર અહીં કેવી રીતે આવી રાતના કિષ્ના આને મળવા અહીં આવી હશે કે પછી આવો આ જ એના રૂમમાં ગયો હશે અને ઠંડીનું બહાનું કરી આ ચાદર લેતો આવ્યો હશે તરબુજ ચાકૂ પર પડે કે, ચાકૂ તરબુજ પર શું ફરક પડે! કપાવાનું તો તરબુજ જ છે! કેમ કરી સમજાવું આ નાદાન છોકરી ને?

એ કિષ્નાને જગાડવા એના રૂમમાં ગયા ત્યારે કિષ્ના ઉઠી ગઈ હતી અને બાથરૂમમાં હતી. જશોદાબેન રસોડામાં ગયા અને ચા મૂકી શાક સમારવા લાગ્યા.

“જય શ્રી કૃષ્ણ મમ્મી!” કિષ્નાએ રસોડામાં આવી મમ્મીને સ્મિત સહ કહ્યું.

“જય શ્રીકૃષ્ણ બેટા!” જશોદાબેન દીકરીને નિહાળી રહ્યા. હાલ જ નાહીને આવેલી કિષ્ના ખીલેલા ફૂલ જેવી તરોતાજા લાગતી હતી. એના વાળ હજી ભીના હતા એમાંથી પાણી ટપકતું હતું. કેસરિયા રંગના પંજાબી ડ્રેસમાં એ ખૂબ સુંદર લાગતી હતી.

“આમ કેમ જોઈ રહી છે?”

“જોઈ રહી છું કે તું કેટલી જલદી મોટી થઈ ગઈ. હજી કાલ સુંધીતો આવડી નાનકડી હતી અને હવે થોડા દિવસોમાં તો પારકી થાપણ બની જઈશ!” જશોદાબેને હાથ વડે ઈશારો કરીને કહ્યું.

“મમ્મી એ જમાનો ગયો હવે. પારકી થાપણ અને પેલું સૌથી ભંગાર તો ક્યું હતું જેનાથી હું ખૂબ ચિઢતી હતી! હા, દીકરીને ગાય દોરે ત્યાં જાય! હવે તો દીકરી મનમળે ત્યાં જાય!” કિષ્ના હસી પડી.

“ચૂપ કર! એ બધું સંસ્કારી ઘરની છોકરીઓનું કામ નથી.”

“સંસ્કારી હોય એટલે એની કોઈ મરજી ના હોય એને દિલ જેવું કંઈ ન હોય?”

કિષ્ના બસ એમ જ બોલી ગયેલી પણ જશોદાબેનને એની વાતો પરથી એવું લાગ્યું કે જો સમયસર એ કોઈ મોટા પગલાં નહિ લે તો આ છોકરી બગાવત પર ઉતરી આવશે. હજી એ પોતાના કહ્યામાં છે ત્યાં સુંધી એનું ઠેકાણું પાડી દેવું પડશે. આવો આ મુરલીજ એમની ભોળી પારેવડાં જેવી છોકરીને ખોટા રસ્તે દોરી રહ્યો છે, એમ માનું દિલ કહી રહ્યું. પાર્થ જેવા સારા મુરતિયાને એ કોઈ કિંમતે ખોવા નહતા માંગતા. કંઈક વિચારીને એમણે બેઠકરૂમમાં જઈ ફોનનું રિસિવર ઉઠાવી પાર્થના ઘરે ફોન જોડ્યો.

“હલો...કોણ બોલે છે...હું, હું જશોદા બોલું છું. જય શ્રી કૃષ્ણ બેટા! મમ્મી ઘેર નથી શું... પૂજા કરે છે...સરસ, સરસ! મેં બસ એ જણાવવા જ ફોન કરેલો કે વેવાણે કઢાવેલા મૂરત પર સગાઈ નક્કી જ છે હોં! કિષ્નાના પપ્પાની હાલત તો હજી એવીને એવી જ છે. સુધારો થાય છે થોડો થોડો પણ હજી બૌ ફરક નથી લાગતો. હવે મેં બધું ભગવાન પર છોડી દીધું છે જેવી વાલાની મરજી! એમની હાજરીમાં કિષ્નાને એના સાસરે સુખી જુએ તો એય રાજી જ થવાના ને!” સામે છેડે વાત પાર્થ સાથે ચાલતી હતી પણ, એમની નજર સામે સોફા પર પડેલા મુરલી પર જ હતી. એ જાગી ગયો હતો. બધી વાતો એણે સાંભળી હતી...

“કિષ્ના બેટા આજે તારા પપ્પાની સાથે હું છું તું પાર્થકુમાર સાથે જઈને સગાઈની વીંટી પસંદ કરી આવજે. આ તારો દોસ્ત ઉઠી ગયો હોય તો એનેય કહે જટ પરવારીને ચા નાસ્તો કરી લે.” જશોદાબેન પોતાની ચાલ પર ખુશ થઈને મનમાને મનમાં મલકાઈ રહ્યા હતા. એમને એમ કે એમણે એક કાંકરે બે પક્ષી માર્યા! મુરલી

અને કિષ્ના બંનેને ઠેકાણો પાડી દીધા! પણ, એમનો મલકાટ નિયતિ કેટલા દિવસ ટકવા દેશે એ કોને ખબર?

“મમ્મી...” કિષ્ના કંઈ બોલવા જતી હતી. એની નજર મુરલી પર ગઈ. એ ઉઠી ગયો હતો. એને સાંભળતાં મમ્મીને કંઈ કહેવું કિષ્નાને યોગ્ય ના લાગ્યું. એણે હોઠ સિવી લીધા!

એક ઉદાસ સ્મિત કિષ્ના તરફ ફેંકીને મુરલી બાથરૂમમાં ઘૂસ્યો. હવે એને આ ઘરની ભૂગોળ ખબર હતી. એ તૈયાર થઈને રસોડામાં ગયો. બધાને ગુડ મોર્નિંગ વિશ કર્યું. એણે આછા પીળા રંગની ટીશર્ટ અને કાળું જિન્સ પહેરેલું. જશોદાબેનને એમાં એ વધારે કાળો લાગ્યો, કિષ્નાને વધારે મોહક! જેવી જેની દૃષ્ટિ!

“તમને વાંધો ન હોય તો આજે પણ કિષ્નાના પપ્પાને લઈને મારી સાથે આવશો?”

“હા. ચોક્કસ. એમાં પૂછવાનું ના હોય.” જશોદાબેનને આજે પહેલીવાર પોતાને કોઈ કામ બતાવ્યું હતું. મુરલી હા જ બોલેને.

“તો સરસ. બેટા તું તારે પાર્થ સાથે રહે આજનો દિવસ. આજે એ લોકોનો બધી ખરીદી કરવાનો પ્લાન છે. મારાથી તો બહાર નહિ અવાય પણ, તું જઈ આવ. પાર્થકુમાર માટે સારી એવી ભારે વીંટી પસંદ કરજે. રૂપિયાની કોઈ ચિંતા ના કરતી. બેંકમાં વાત થઈ ગઈ છે. હવે મારી સહી ચાલશે. તારા કપડાં તારી સાસુની પસંદ પ્રમાણે લેજે, હવે એમનેય તારી મમ્મી જ સમજવાનું! તારી જેઠાણીને જો એ દરેક પગલું તારી સાસુને પૂછીને ભરે છે એને એ કેટલું સાચવે છે. વારે તહેવારે સોનાના દાગીનાથી મઢી દેછે એને. હું ઈચ્છું છું કે તું પણ એમ જ ખુશ રહે.”

બધી સ્ત્રીઓ શું બસ ઘરેણાં અને કપડાં પાછળ જ ઘેલી હશે પોતે પણ તો એક સ્ત્રી છે તો આ ઘરેણાં અને કપડાંની લાલચ એને કેમ લલચાવતી નથી. એક સ્ત્રી હોવું એટલે શું? ઘરેણાં અને સુંદર કપડાનો ઠઠારો કરીને, શોભાની ઢોંગલીની જેમ બેસી રહેવું એ? કિષ્નાને ઘણું કહેવું હતું પણ, મુરલીની હાજરીમાં એ મમ્મી સાથે તકરાર ટાળવા માંગતી હતી. થોડી મમ્મીની બિક પણ હતી ના કરે નારાયણ અને એ જો મુરલીને કંઈ આડુંઅવળું બોલીને ઘરમાંથી ચાલ્યા જવાનું કહી દે તો પછી ના, ના એવું હરગીઝ ના થવું જોઈએ. એ મુરલીની આંખો સામેં જોવાનું ટાળતી રહી. એણે ખબર હતી કે મુરલી અત્યારે શું વિચારતો હશે....પોતે આ સગાઈ માટે સાફ સાફ ના કેમ નથી કહી દેતી ના, કહી જ હતી. એ આવ્યો એના થોડા કલાકો પહેલાં જ. પણ, મમ્મી માનતી નથી અને અત્યારે એની સામેં થવાની કે પાર્થને ના કહેવાની પોતાનામાં હિંમત નથી! પ્રેમ માટે થઈને આખી દુનિયા સામેં લડી લેવાય પણ અહીં તો ઘરમાંજ લડવાનું હતું, પોતાનાજ લોકો સામે! કુરુક્ષેત્રના મેદાનમાં જે વેદના અર્જુન અનુભવી રહ્યો હશે એ આજે કિષ્નાને સમજાતી હતી. કૃષ્ણ જેવો મિત્ર એ ક્યાંથી

લાવે!

“તમારે મોડું તો નહિ થાય ને? અમને હોસ્પિટલ છોડીને પછી તમે જતા રહેજો.” જશોદાબેન મુરલીને કહી રહ્યા.

“મને જરાય ઉતાવળ નથી. તમે બેફિકર રહો.” મુરલીએ હસીને જવાબ આપ્યો. એ ઉદાસ હાસ્ય જોઈ કિષ્નાની આંખો ભીની બની. એના દીલમાં ભાર લાગી રહ્યો. કંઈક ના સમજાય એવી પીડા થવા લાગી હતી શરીરમાં પણ, ક્યાં કઈ જગાએ એ ખબર નહતી!

સવારનો તાજગી ભરેલો ચહેરો અત્યારે સાવ નીરસ લાગી રહ્યો હતો એ વાત મુરલીએ નોંધી પણ સગી જનેતાએ નહિ! કે પછી એ નોંધવા માગતી જ ન હતી. પાળીપોષીને આટલા લાડકોડથી ઉછેરેલી દીકરી આમ અચાનક જ ભાર રૂપ કેમ લાગવા માંડતી હશે! જલદીથી એને વળાવી દો, બસ વળાવી દો! સારું ઘર એટલે માબાપની પસંદનું, સારો વર એટલે માબાપની પસંદનો અને જો છોકરીને પસંદગી નો મોકો આપેતો એ પણ એમણે ચૂનેલા ચાર પાંચ નંગમાંથી એકને ચુનવાનો. જો છોકરી પ્રેમ કરવાની ભૂલ કરી બેસે તો એ એનો સૌથી મોટો ગુનો! સમાજની, પરિવારની, ખાનદાનની ઈજ્જત આબરૂની કેટ કેટલી દુહાઈ આપીને એને મજબૂર કરવાની, એને જીવતેજીવ એની ઈચ્છાઓને પોતાને હાથે જ મારી નાંખીને કોઈક બીજાને પરણી જવાનું અને જીવનભર નાટક કર્યા કરવાનું આદર્શ દીકરી, પ્રેમાળ પત્ની અને ખાનદાની વહુ હોવાનું! મુરલી વિચારી રહ્યો. એકવાર બસ, એકવાર કહી દે કિષ્ના કે હું તને ચાહું છું! ભગવાનના સમ હું તને આ બધી તકલીફમાંથી ઉગારી લઈશ. તે કે તારા માબાપે કલ્પ્યું પણ નહિ હોય એટલું સુખ હું તમારા પર રોજ ન્યોછાવર કરતો જ રહીશ. બસ, એકવાર કહી દે, આઈ લવ યુ મુરલી! મુરલી કિષ્નાની એક નજર માટે તડપી રહ્યો અને કિષ્ના હાથે કરીને માથું નીચે ઢાળીને બેસી રહી....

“ગાડીનો અવાજ આવ્યો. પાર્થ આવી ગયો લાગે છે. જા બેટા જો તો જરાં.” જશોદાબેનના મોઢા પર સ્મિત ઝળકી ગયું.

કિષ્ના માંડ ઊભી થઈ. જાણે શરીરમાં પ્રાણ જ ના હોય. ઘસડાતા પગે એ બારણાં સુંઘી ગઈ અને બારણું ખોલ્યું. સામે પાર્થ હતો. એ હસ્યો પણ, કિષ્ના એની સામેય નજર ના મેળવી ન શકી. પાર્થનું સ્મિત પણ અડધું રહી ગયું, એ અંદર આવ્યો. બધાની સામે થોડો વિવેક કર્યો અને કિષ્નાને લઈને નીકળી ગયો.

મુરલીએ વાસુદેવભાઈને ઉઠાવીને ગાડીની પાછલી સીટ પર જશોદાબેન પાસે બેસાડ્યા અને પોતે ગાડી ચલાવી એમને હોસ્પિટલ ભેગા કર્યા. હોસ્પિટલ પહોંચતા જશોદાબેનને યાદ આવ્યું કે, વાસુદેવભાઈની કેસ ફાઈલ એ ઘરે ભૂલી

ગયેલા. આજે મોટા ડોક્ટર એમને તપાસવાના હતા. ફાઈલ વગર ચાલે એમ જ ન હતું. મુરલીએ કહ્યું કે પોતે ઘરે જઈને ફાઈલ લઈ આવશે પણ, જશોદાબેન ના માન્યા. ફાઈલ કબાટમાં પડી હતી અને એ જ કબાટમાં દાગીના અને થોડા રૂપિયા રાખેલા હતા. સાવ અજાણ્યા હાથમાં ઘરની ચાવી કેમ અપાય? મુરલીને હોસ્પિટલમાં રોકાવાનું કહી એ પોતે ઘરે ગયા.

બે કલાક રહીને કિષ્નાને ફોન આવેલો. મમ્મીએ જલદી હોસ્પિટલ આવવા જણાવેલું. કંઈક અનહોનીની આશંકાએ એ તરત પાછી આવી હતી. પપ્પા આઈ.સી.યું. માં દાખલ હતા. એક ખૂણામાં મુરલી ઊભેલો અને બીજા ખૂણે ખુરસીમાં જશોદાબેન બેઠેલા. કિષ્નાને જોતાજ જાણે એની રાહ જ જોતા હોય એમ એ દોડીને એને ભેંટી પડેલા. રડતાં રડતાં એમણે મુરલી તરફ હાથ લંબાવીને કહ્યું, “આણે જ એમને કંઈક કરી દીધું. નક્કી કશુંક પીવડાવી દીધું લાગે છે. ઘેરથી લઈને આવી ત્યારે તો સાજા જ હતા હું મૂઠ્ઠ ફાઈલ ઘેર ભૂલી ગયેલી, એ લેવા ગઈ અને આવીને જોવું છું તો એમની આંખો ફાટી ગયેલી, આખું શરીર ધ્રુજતુતું, મોંમાથી ફિણ નીકળતુતું.....આનેજ એમને ઝેર આપી દીધુ લાગે છે!”

મુરલીતો આ સાંભળીને છક થઈ ગયો. એને બરોબરનો ગુસ્સો પણ ચઢ્યો, “આ શું બકવાસ કરે છે? શું બોલે છે એનું એમને જરીએ ભાન છે કે નહિ? હું શું કરવા એમને મારી નાખું? મેં કશું નથી કર્યું કિષ્ના પ્લીઝ મારો વિશ્વાસ કર.”

એકબાજુ મુરલી અને બીજી બાજુ મમ્મી, બંને જણાં હોસ્પિટલના નિયમ ભૂલીને જોર જોરથી ચિલ્લાઈ રહ્યા....કિષ્નાનું મગજ ચકરાઈ ગયું. મુરલી પર એને પૂરો ભરોસો હતો એ કોઈદી આવું કામ ના જ કરે અને એની મમ્મી પર પણ પૂરો ભરોશો હતો એ હવે કોઈ દિવસ મુરલીને નહિ સ્વીકારે!

કિષ્ના આંસુ ભરી આંખે, હાથ જોડીને મુરલી સામે ઊભી રહી અને ધીરેથી બોલી, “તું જતો રે!”

“એ જ બરોબર છે. એક અનાથ શું જાણે માબાપની કિંમત તે બરોબર કર્યું બેટા!” જશોદાબેન રડતાં રડતાં બોલ્યા.

“અનાથ! આ દુનિયામાં કોઈ એની મરજીથી અનાથ નથી થતું! પણ, આજે થાય છે કે તમારા જેવી મા હોવી એના કરતા અનાથ હોવું સારું!” આંસુ ભરેલી આંખે મુરલી આટલું બોલ્યો જ હતો કે એના ગાલ પર એક તમાચો પડ્યો. કિષ્નાએ મુરલીના ગાલે લાફો મારી દીધેલો હજી બીજો મારવા એનો હાથ લાંબો જ થયો હતો કે, ક્યારનાય ચૂપ ચાપ ઊભેલા પાર્થે આવીને કિષ્નાને પકડી લીધી.

મુરલી કિષ્ના સામે જોઈને હસ્યો, આજ સુંધીનું સૌથી ઉદાસ હાસ્ય! કિષ્નાને એના દિલ પર જાણે કરવત ફરતી હોય એમ લાગ્યું, એ આંસુભરી આંખોએ ઘૂંઘળા

“ઓહ, હું એ આપવા જ આવેલો. મારેય ઘરે એક દીકરી છે એની ઓઢણી જો ઊડી જાય તો હું પણ એને પકડવા આમ જ ભાગુ. પણ, મારી પેલા તો એજ એને મારાથી તેજ ભાગીને પકડી લેય.”

“મારી દીકરીય મારી પેલા પકડી લેત પણ હાલ એ માંદી છે. એની સારવાર માટેજ અહી મુંબઈ સુધી લાંબા થયા છીએ.”

“ભગવાન તમારી દીકરીને જટ સારી કરી દે. જય જિનેન્દ્ર!”

“જૈન લાગો છો!”

“હા સો પ્રતિશત શુદ્ધ જૈન વાણિયો છું.”

“અહી આજની રાત રોકાવાય એવી કોઈ સારી અને સસ્તી હોટેલ બતાવી શકશો? માફ કરશો હું તમને પરેશાન કરી રહ્યો છું પણ દીકરી અને વાઈફને સાથે લઈને નીકળ્યો છું એટલે થોડો ચિંતામાં છું.”

“પણ અહીં બીચ પર તમે લોકો શું કરતા હતા? છોકરી માંદી હોય તો એને દવાખાને લઈ જવી જોઈએને.”

“તમારી વાત બરોબર છે એની કાલની એપોઈન્ટમેન્ટ છે. આજે અમે અમારા એક વડીલ મિત્ર હિંમતભાઈને ત્યાં રોકાવાના હતા. પણ, એ બહાર ગામ ગયેલા છે. આજે એ આવી જવાના હતા પણ, રસ્તામાં એમને એમના કોઈ ફેસબુકના મિત્રની મળી ગયા અને એમની સાથે વાતોમાં એ ટ્રેન ચૂકી ગયા.”

“ઓહ! ચાલો એક કામ કરો આજની રાત મારા ઘરે રોકાઈ જાવ.” ભરતભાઈ એકદમ જ બોલી ઉઠ્યા.

“અરે ના, ના. અમે લોકો હોટેલમાં રહી લઈશું. તમને આટલી તકલીફ આપી હવે વધારે નહી.”

“સાચુ કહું છું વડીલ મને જરાય તકલીફ નહિ પડે ઊલટાની મજા પડશે. વાત એમ છે કે અહીં હું એકલો જ છું મારું ફેમિલી ચેન્નઈમાં છે, નાનોમોટો ધંધો ચાલે છે આપણો એટલે કામસર વારંવાર મુંબઈ આવવાનું થાય. દાદરમાં નાનકડું ઘર છે આપણું ચાલો આજની રાત ગુજરાત વિશે ચર્ચા કરવામાં વિતશે, મજા પડશે!”

ભરતભાઈ કોઈનું માને એવી માટીના ન હતા. ઘણી આનાકાની છતાં કિષ્ના અને એના માબાપને એમના ઘરે લઈ જ ગયા. કિષ્નાને જોઈને એમને થયું કે આ છોકરીને ક્યાંક જોઈ છે પણ, કંઈ યાદ ન આવ્યું. છેલ્લે એમણે એમ વિચારીને મન મનાવ્યું કે, એ રોજ રોજ શાયરીમાં સુંદર છોકરીઓના ફોટા મૂકે છે ફેસબુક પર એમાથીજ કોઈની સાથે આનો ચહેરો મળતો આવતો હશે.....!

પ્રકરણ ૨૨

ભરતભાઈ સાથે વાસુદેવભાઈ અને એમનો પરિવાર એમના ઘરે ગયો. દાદરમાં આવેલા ભરતભાઈના ઘરમાં હાલ એ એકલા જ હતા. એમણે વાસુદેવભાઈ એક રૂમ ફાળવી એમાં આજની રાત રોકાવાનું જણાવ્યું. જશોદાબેન અને ભરતભાઈ બંનેએ સાથે મળીને રાતના વાળું માટે ફટાફટ ખીચડી- કઢી બનાવી લીધું. જમ્યા પછી પરવારીને કિખાને લઈને જશોદાબેન અંદર સુવા ચાલ્યા ગયા. વાસુદેવભાઈ અને ભરતભાઈ વાતો કરવા બહાર ઓશરી જેવી જગાએ બે ખુરશીઓ ગોઠવીને બેઠા.

“તમારી દીકરી બહુ ચૂપ છે, એને શું થયું છે?” એ સવાલ ભરતભાઈના હોઠો સુંધી આવીને અટકી ગયો. આટલા વરસો મુંબઈમાં રહ્યા બાદ એમને એક વસ્તુ સમજાઈ હતી તે એ કે કોઈના ખાનગી જીવનમાં બહુ માથું મારવું નહિ! કદાચ એટલેજ આ મહાનગરમાં લોકો શાંતિથી જીવી શકે છે....જો બધા એકબીજાના જીવનમાં ડોકિયા કરવાનું ચાલુ કરીદે તો એકબીજાની આંખમાં આંખ પરોવી જોવુય ભારે પડે! દરેક માણસ એના સમય, સંજોગ અને સહનશક્તિ મુજબ થોડો બહુ અપરાધી હોય જ છે! કેટલાક એ અપરાધભાવથી અંદર ને અંદર પીડાતા હોયતો કેટલાક નફ્ફટ થઈને એમાં શું એવું તો બધા કરે...કહી પોતાની જ વકીલાત કરતા હોય! જેની સમજમાં કંઈજ ન આવતું હોય એ ભોળો માણસ ખરેખર સુખી હોય. ભરતભાઈ પણ લોકોની આગળ એમની છબી એવીજ ભોળા માણસની રાખતા, જાણે એ કંઈ સમજતા જ ન હોય....

ગુજરાત વિશે, રાજનીતિ વિશે, નોટબંધીથી લઈને જીએસટી સુધીની ચર્ચા કર્યા બાદ બંને જણાં થાક્યા હતા. ખાલી ચર્ચા કરવાથી કંઈ વળવાનું નથી એમ, એ બંને સમજતા હતા છતાં એકબીજા સાથે મનકી બાત કરી બંનેના મનને શાંતિ મળી. સવારે ઉઠીને પરવારી, ચા નાસ્તો પતાવ્યા બાદ વાસુદેવભાઈએ રજા માંગી. ફરીથી જરૂર હોય કે કંઈ પણ કામ હોય તો બેફિકર ફોન કરવાનું જણાવી ભરતભાઈએ એમને પોતાનો ફોન નંબર આપેલો.

મુરલી રાતે નવ વાગે નવરો પડ્યો. હમણાં હમણાંથી એ બને એટલો સમય પોતાને કામમાં જ ડુબાડી રાખતો હતો જેથી એને કિષ્કાની યાદ ન આવે.....એની આ ચાલ કંઈક અંશે સફળ પણ રહેલી! બધું કામ પતી ગયું. કહો કાલનું કે પરમદિવસે કરવાનું આજે થાય એમ હોય તો કરી લીધું. સવારથી સાંજ સુંધી મન બીજે પરોવેલું રાખ્યું, હવે આ કાળમુખી રાત પાછી આવી ગઈ હતી, એના સપનાનો ખજાનો લઈને! સપના પર આપણો કાબૂ ક્યાં હોય છે....મુરલીને રોજ સપનામાં કિષ્કા દેખાતી. ક્યારેક રડતી, ક્યારેક હસતી! ક્યારેક ઝઘડતી તો ક્યારેક એકદમ ઉદાસ થઈને મુરલીને યાદ કરતી! થોડી મિનિટમાં સપનું પૂરું થઈ ચાલ્યું જતું, સાથે બાકીની ઊંઘ પણ લેતું જતું. એ સમય મુરલી માટે ઘણો કપરો બની રહેતો. એને તીવ્ર ઈચ્છા થઈ આવતી કે, ફોન જોડીને કિષ્કા સાથે વાત કરી લે.....પણ, એનું સ્વાભિમાન ઘણો કે અભિમાન એ વચમાં આવી જતું. છેલ્લે જે સીન ભજવાયો એ પછી કિષ્કાએ એને સોરી બોલવું જોઈએ એમ એનું મન કહેતું હતું. બસ, એક નાનકડો શબ્દ “સોરી” કેટલા બધા સબંધોને તૂટતાં બચાવી શકે પણ, જ્યારે એની ખાસ જરૂર હોય ત્યારે જ આપણે એ બોલતા નથી....!

મુરલી એના ઘરની પાછળના બગીચામાં આવ્યો અને બે નારિયેળી વચ્ચે બાંધેલા નાયલોનની દોરીના ઝૂલામાં આડો પડી, કાનમાં ઈયર ફોનની ડટ્ટી ખોસીને ગીત સાંભળવા લાગ્યો.

સાંજ ઢલે....ગગન તલે....હમ કિતને..... એકાકી...

આ ગીત સાંભળીને મુરલીને લાગ્યું જાણે કોઈએ એની ઉપર જ આ ગીત બનાવ્યું હોય. એણે એ ગીત બંધ કરી બીજું ચલાવ્યું,

તુજે યાદ ના મેરી આઈ, કિસિસે અબ ક્યાં કહેના....

દિલ રોયા કી અંખ ભર આયી...

મુરલી થયું કે હમણાં એની આંખો ભરાઈ આવશે. એણે ફરી સ્ટેશન બદલ્યું અને નવું ગીત ચાલુ થયું,

નીંદ ન આયે મુજે ચેન ના આયે.....લાખ જતન કરું રોકા ના જાયે,

સપાનોમેં તેરા, હઓ... સપનોમેં તેરા આના જાના.....

મુરલીની આંખો ઘડીવાર મીચાઈ ગઈ. એણે ઈયરફોન કાનમાંથી નીકાળી દીધો અને એમજ બંધ આંખે પડી રહ્યો.

“મોહ મોહ કે ધાગે....મોહ મોહ કે, ધાગે.....”

મુરલીને સ્પષ્ટ અવાજે આ ગીત સભળાતું હતું. એણે આંખો ખોલી ફોન ચેક કર્યો.

એમાંથી આ ગીત ન હતું વાગતું!

“યે મોહ મોહ કે ધાગે, તેરી ઉંગલીઓસે જા ઉલજે!

કોઈ ટોહ ટોહ ના...લાગે, કિસ તરહ ગીરહા યે સુલજે!

હે રોમ રોમ એક તારા....આ....આ...આ.....!”

મુરલી ચારે બાજુ નજર દોડાવી, આ અવાજ એ ગીતનો ન હતો. આ અવાજ, આ અવાજ તો કિષ્નાનો હતો. પારિજાતના ઝાડ નીચે જઈ એની નજર અટકી. ત્યાં કિષ્ના ઊભી હતી. પારિજાતની ડાળીને જરા હલાવી એના કોમળ પુષ્પોની એના પર વર્ષા કરતી એ ગાતી હતી. શું મધુર અવાજ હતો એ! એક એક શબ્દ જાણે મુરલી માટેજ એના ગળામાંથી વહી આવતો હતો અને મુરલીના કાનમાંથી પ્રવેશી એના દિલમાં, દિમાગમાં બધે ફેલાઈને એને અનેરી શાંતિ બક્ષતો હતો. એ ઊભો થયો અને ચાલતો ચાલતો આગળ વધ્યો, કિષ્ના પાસે.

કિષ્નાએ એની સામે નજર કરી. એ મીઠું હસી અને કમળ તલાવડીમાં અંદર ઉતરી.... એણે અત્યારે સાડી પહેરી હતી, દક્ષિભારતિય સ્ત્રીઓ પહેરે છે એવી રીતે, બહુ બધા ઘરેણાંમાં લદાયેલી એ કોઈ રાજકુમારી જેવી લાગતી હતી. મુરલી સામે જોઈને એણે આગળની લાઈન ગાઈ....

“તું હોગા જરા પાગલ તુને મુજકો હે ચૂના!

કેસે તુને અનકહા, તુને અનકહા સબ સુના!

તું હોગા જરા પાગલ તુને મુજકો હે ચૂના....આ.....આ....

તું દિનસા હૈં, મેં રાત આ....ના જરા, મિલ જાયે શામોકી તરહ....આ.....આ...”

મુરલી કોઈ અજીબ સંવેદનને વશ, ના પૂરો જાગૃત ના પૂરો સ્વપ્નીલ એવી અવસ્થામાં બસ, કિષ્ના પાસે પહોંચવા તલાવડીમાં ઉતર્યો. નીચેનું પ્લાસ્ટર કરીને બનાવેલું તળિયું ચીકણું થયેલું હતું. મુરલીનો પગ લપસ્યો અને એ સીધો નીચે પટકાયો... પાણીમાં જોરથી ધુબાક્ક...કરીને અવાજ ઉઠ્યો.

“શું થયું કોઈ પડી ગયું?” આ તરફ મુરલીને જમવા માટે બોલાવવા આવેલી રોઝીએ અવાજ સાંભળીને પૂછ્યું. એ ઝડપથી તળાવ પાસે આવી. મુરલી હજી એમનો એમ પડ્યો હતો. રોઝીને થયું કે મુરલીને કંઈ થઈ ગયું. એણે ચીસ પાડી અને બીજા હાજર લોકોને બોલાવ્યા. એ પોતે ધીરે ધીરે કરીને તલાવડીમાં ગઈ અને મુરલીને તપાસ્યો. એ પાણીમાં પડ્યો પડ્યો આકાશ સામે જોઈને હસતો હતો.

“ઓહ! ભગવાન! સર તમે ઠીક છો? મને થયું કે તમે,” આગળનું એને અધૂરું છોડ્યું.

“શું થયું રોઝી એજ ને કે હું મરી ગયો!” મુરલી જોરથી હસી પડ્યો. “આ નિયતિ

છેને એ મને મરવા નહિ દે. હું જાતે મરવાનો પ્રયત્ન કરીશને તોય બચી જ જઈશ. એણે મને જનમ જ એટલા માટે આપ્યો છે....તડપવા! પહેલા મમ્મી, પછી પપ્પા, દાદા અને હવે કિષ્ના! શું લૂંટાઈ જાત એનું જો કિષ્ના મારી થઈ જાય, હે?”

એક ગામવાળો છોકરો કંઈક કામથી આવ્યો હતો એ નીકળવા જ જતો હતો કે એને રોઝીની બૂમ સભળાઈ, એ ભાગતો આવ્યો. મુરલીને લવારા કરતો પાણીમાં પડેલો જોઈ એ પણ પાણીમાં ઉતર્યો અને રોઝીની જેમ મુરલીનો બીજો હાથ પકડી એને ઊભો થવામાં મદદ કરી. મુરલી હજી બોલ્યે જતો'તો, બંને જણા એની ઘરમાં લઈ ગયા.

“હું બોઉં ખરાબ માણસ છું. મેં આગલા જનમમાં ઘણા પાપ કર્યા હશે એનો બદલો એ લઈ રહી છે, રોઝી! કિષ્ના મને પ્યાર કરે છે, મેં એની આંખોમાં જોયું છે પણ, આ નિયતિ જ એને રોકે છે... એની મમ્મી, સાવ બુદ્ધિની લકુ! પાર્થ પણ સાવ મૂરખ છે, સાલાને એટલું ભાન ના પડે કે કિષ્ના એને એનો દોસ્ત માને છે, બસ! પ્રેમ તો ફક્ત મને કરે છે, મને! આ મુરલીને...એ ફક્ત મને જ ચાહે છે!”

“ચૂપ થઈ જાવ સર! ભગવાનને ખાતર ચૂપ થઈ જાવ.” રોઝીની આંખો વરસી પડી. મુરલી ચૂપ થઈ ગયો. પછી થોડીવારે બોલ્યો, “તું કોણ છે મારી? કોઈ જ નહિ ને! તોય તને મારી આટલી ચિંતા થાય છે, તો કિષ્નાને જરાય નહીં થતી હોય! એક ફોન પણ એ ના કરી શકે?” મુરલીની આંખો ભરાઈ આવી એને બળપૂર્વક એ આંસુઓને આંખોમાં જ રોકી લીધા. એ સીડીઓ ચડીને ઉપર એના રૂમ તરફ જઈ રહ્યો હતો. ત્યાં રોઝીનું એક વાક્ય સાંભળીને એના પગ એક ઘડી માટે રોકાઈ ગયા અને તરત જ બમણી ઝડપે નીચે પાછા આવ્યા.

રોઝીએ કહેલું કે, “એનો ફોન આવેલો. તમે અમદાવાદથી પાછા આવ્યા એના બે દિવસ બાદ.”

“શું? શું કહ્યું તે? કિષ્નાએ ફોન કરેલો? મારી કિષ્નાએ ક્યારે?” મુરલીએ રોઝીના ખભા પકડી એને આખી હલાવી નાખી.

રોઝી હવે ચૂપ થઈ ગઈ હતી. એનાથી ભૂલ થઈ હતી એ, એની સમજમાં હવે આવેલું.

“બોલ, તું ચૂપ કેમ થઈ ગઈ? શું કહેલું, એને મારી સાથે વાત કેમ ના કરી?” મુરલીએ એના ખભા પરથી હાથ હટાવ્યો.

“મને એમ કે તમારા લોકોનું બ્રેકઅપ થઈ ગયું. તમે બહુ ઉદાસ રહેતા હતા. ત્યારે ફરીથી એ કિષ્ના તમારી લાઈફમાં આવે અને ફરી તમને દુઃખી કરે એવું મારે નહતું થવા દેવું એટલે હું એને બોલી હતી,” રોઝી હવે નાના બાળકની જેમ રડતાં રડતાં બોલી રહી, “મેં એને બહુ ધમકાવી અને કહ્યું હતું કે સર તારા વગર વધારે ખુશ છે,

હવે તું ફરીથી ક્યારેય અહીં ફોન ના કરતી, એ તને ભૂલી ગયા.” એકસાથે આટલું બધુ એ બોલી ગઈ.

“એક દઈશને કાનની નીચે,” મુરલીએ એનો હાથ ઉઠાવ્યો, રોઝીએ આંખો બંધ કરી દીધી. એને એમ કે આજે થપ્પડ પડવાની, મુરલીએ એનો હાથ હવામાં જ રોકી લીધો. “એ વખતે હું ક્યાં હતો? મને કેમ ખબર ના પડી? એણે બીજું શું કહેલું?”

“તમારો ફોન ચાર્જ થઈ રહ્યો હતો ઉપર.....તમે નીચે કોઈની સાથે વાત કરતા હતા ત્યારે. મેં ફોન ઉઠાવેલો. કિષ્નાએ મને હલ્લો કહ્યું અને આપને ફોન આપવા કહ્યું હતું.” મુરલીનો આગળનું જાણવા જીવ જતો હતો અને રોઝી વારે વારે અટકી જતી હતી.

“પછી?”

“પછી મેં એને થોડી ખખડાવી અને ફોન મૂકી દેવાનું કહ્યું હતું.” રોઝી ધીરેથી અટકી અટકીને બોલી.

“પણ એજો ખરેખર તમને લવ કરતી હોય તો ફરીથી ફોન ના કરે! હું તો ગમેં તે કહું, એને મારી વાત માનાવાની શી જરૂર.”

“પતિ ગયું. હવે મારા હાથનો માર ન ખાવો હોય ને હાલ જ જતી રે અહીંથી. કાલ સવાર સુધી તારું મો ના દેખાડતી.” મુરલી પોતાના ગુસ્સાને કાબૂમાં લેતો બોલ્યો.

“યસ સર!” જાણે કોઈ મોટી આફતમાંથી બચી ગઈ હોય એમ એ દોડીને ભાગી ગઈ.

મુરલી માથે હાથ દઈને સોફામાં બેઠો. એના દિલમાં થોડી ટાઢક વળી હતી. કિષ્નાએ ફોન કરેલો એ જાણી એના દિલનો ડંખ નીકળી ગયો. એને હવે પોતાના પર જ ગુસ્સો આવી રહ્યો. શું કામ આટલા મહિનાઓ સુધી એણે સામેથી ફોન ના કર્યો? પ્રેમમાં વળી અભિમાન કે સ્વાભિમાન કેવું! એણે એનો મોબાઈલ લીધો અને કિષ્નાને રિંગ કરી.

“પ્લીઝ ચેક ધ નંબર યું હેવ ડાયલ!”

મુરલીએ ફરીથી ફોન લગાડ્યો ફરી એજ જવાબ. મુરલીએ ફેસબૂક પર જઈને કોલ કર્યો. એ ઓફલાઈન હતી. છેલ્લાં કેટલાંય મહિનાથી ઓનલાઈન થઈ જ નહતી, મુરલી એ જાણતો હતો. છેલ્લા ઉપાય તરીકે એણે પાર્થને ફોન લગાડ્યો. એનું દિલ જોર જોરથી ઘડકી રહ્યું. એને પોતાના ઘબકારા સાફ સંભળાતા હતા. કિષ્નાએ પાર્થ સાથે લગ્ન કરી લીધા હશે...?

અડધી મિનિટ સુધી રિંગ ગઈ. મુરલી કંટાળીને ફોન કટ કરવાનો હતો કે સામેં છેડેથી અવાજ આવ્યો, “હલ્લો....”

“હલ્લો!”

થોડીવાર બંને બાજુ શાંતિ છવાઈ. અજીબ સંબંધ હતો બંને વચ્ચે, બંને એકબીજાની પ્રેમિકાને દિલોજાનથી ચાહતા હતા. પરિસ્થિતિ જો આટલી વિપરીત ના હોત તો મુરલી ક્યારેય પાર્થની મદદ ના લેત!

“હલ્લો...” ફરીથી બંને સાથે બોલ્યા.

“હું મુરલી!” આખરે મુરલી વાત શરુ કરી.

“હમમ...તારો નંબર સેવ કરેલો છે. બોલ, કેમ યાદ કર્યો કિષ્નાએ જ કહ્યું હશે ફોન કરવાનું હેને? હું એને બરાબર ઓળખું છું, એનો બાળપણનો દોસ્ત જો છું. કેવું છે એને તબિયત તો ઠીક છેને?” પાર્થ એના સ્વભાવ મુજબ હળવાશથી બોલ્યો.

“કિષ્નાની તબિયતને શું થયું?” પાર્થ જે કંઈ બોલ્યો એ મુરલીની સમજમાં જ ન આવ્યું.

“એની પ્રેગ્નનસીને છ કે સાત મહિના થયા હશે ને એટલે પૂછ્યું!”

“શું કહ્યું? કિષ્ના અને પ્રેગ્નનસી?” મુરલીનું માથું ભમી ગયું. પાર્થની એકેવાત એના પલ્લે ન પડી..., “હાલ એ ક્યાં છે?”

“મને શું ખબર એતો તારી પાસે આવી હતી!” હવે ચોંકવાનો વારો પાર્થનો હતો. “એ ત્યાં, તારી પાસે નથી?”@snehnusarnamu

પાર્થ આવાચક રહી ગયો. એણે કિષ્ના મુરલી સિવાય બીજા કોઈ પાસે પણ જઈ શકે એવું વિચાર્યું જ ન હતું. એણે તો સ્વીકારી લીધેલું કે કિષ્ના મુરલી સાથે લગ્ન કરીને હવે ખુશીથી એની જિંદગી ગુજારી રહી હશે. આજે મુરલીના મોઢે, હાલ એ ક્યાં છે? સાંભળી એ વિચારમાં પડી ગયેલો...

પ્રકરણ ૨૩

પાર્થ. કિષ્નાની સાથે જ મોટો થયેલો. કિષ્ના માટે એ કંઈ પણ કરવા તૈયાર હોય. છેક બાળપણથી જ કિષ્ના એને બહુ ગમતી. એને રાજી રાખવા એ કંઈ પણ કરી

જતો. સ્કૂલમાં એ વહેલો પહોંચીને કિષ્ના માટે એની પસંદીદા જગા રોકતો. કિષ્ના ત્યાં એની બહેનપણીઓ ભૂમી અને મીરા સાથે બેસતી. પાર્થને જ્યાં ખાલી જગા મળે ત્યાં પછી એ બેસી જતો. એને ખબર કે કિષ્ના એની સખીઓ સાથેજ બેસસે છતાં, એ રોજ એના માટે જગા રોકતો. કહો કે, એમાંજ એને ખુશી મળતી.

ક્યારેક કોઈ સ્કુલનો પ્રોજેક્ટ બનાવવાનો હોય તો એ પહેલા એનો બનાવી લેતો અને પછી કિષ્નાની મદદ કરતો. છેલ્લે જો કિષ્ના એમ કહે કે, મારા કરતા તારો પ્રોજેક્ટ વધારે સારો છે તો એ એનો પ્રોજેક્ટ કિષ્નાને આપી દેતો. ઘણા એના દોસ્ત એને સમજાવતા કે, ચાર તું આટલું બધું જતું ના કર! એ છોકરીને તારી કદર જ નથી. આખો દિવસ એ ભૂમી અને મીરા સાથે હોય છે, તારી સાથે વાત પણ નથી કરતી અને જરૂર પડે એટલે તરત પાર્થ પાર્થ કરતી દોડી આવે છે! એ મતલબી છે! વગેરે, વગેરે...

આવે વખતે પાર્થ બસ એક જ વાત કરતો, એને માટે કંઈ કરીને મને ખુશી મળે છે. એના મોઢા પર સ્મિત જોઈ મારું મન પણ ખુશ થઈ જાય છે!

આમને આમ સ્કુલ પૂરી થઈ ગયેલી. પાર્થને ખૂબ સારા માર્ક્સ આવેલા એ ધારત એ ફિલ્ડમાં જઈ શક્ત પણ એણે કિષ્નાની સાથે રહેવા એની જ કોલેજમાં એડમીશન લીધેલું અને એ પણ આઈટી એન્જિનિયર બનેલો. એના દોસ્તોના કહેવાથી જ એણે કિષ્નાને પ્રપોસ કરવાની હિંમત કરેલી. એણે સ્વપ્નેય નહતું વિચાર્યું કે કિષ્ના હા કહેશે! એ દિવસે તો એને માટે જાણે સ્વર્ગનાં દ્વાર ખૂલી ગયેલા....ખુબ ખુશ હતો એ. પણ એને હંમેશા લાગતું કે કિષ્ના એને પ્રેમ નથી કરતી. એના દોસ્તોને એ જોતો, એ લોકોનું એમની ગર્લફ્રેન્ડ સાથેનું જે બિન્દાસ્ત વર્તન રહેતું, જે તોફાન મસ્તી એ લોકો કરતા એવું કંઈ જ એમની વચ્ચે ન હતું. કિષ્ના એને સમજતી હતી, એને માન આપતી પણ એ બધું બહુ જ ફોર્મલ હતું. નવા નવા પ્રેમની જે શરારત હોય, આનંદ હોય, મોજ મસ્તી હોય એવું કંઈ એમની વચ્ચે ન હતું.

જ્યારે પાર્થે મુરલી અને કિષ્નાના ફોટા જોયેલા ત્યારે એ ખૂબ દુઃખી થઈ ગયેલો. એનું દિલ તૂટી ગયેલું. એણે નક્કી કરેલું કે એ કિષ્ના સાથે જરાય નરમ થયા વગર ગુસ્સાથી વાત કરશે. ફોટા સાવ નોર્મલ જ હતા એક છોકરો છોકરી સાથે ફરવા ગયા હોય એવાજ! છતાં કંઈક એવું હતું એ ફોટામાં જેણે પાર્થનું દિલ દુભાવેલું....એ હતી બે આંખો! કિષ્નાની આંખો! એ જે રીતે મુરલી સામે જોતી હતી એ રીતે એણે આજ સુધી ક્યારેય પાર્થ સામે નહતું જોયું! કેટલું વહાલ ટપકતું હતું એ બે આંખોમાં! ઘરેથી લડવાનું નક્કી કરીને નીકળેલો પાર્થ કિષ્નાને જોતા જ ઠંડો પડી ગયો હતો. ઊલટાનું એ છેલ્લે કિષ્નાને સમજાવવા લાગેલો કે, એને કિષ્ના પર પૂરો ભરોસો છે!

ક્યાંક પાર્થના મનમાં એવું પણ હતું કે, પોતે આટલો રૂપાળો, વેલ સેટલ, સારા ઘરનો છોકરો છે વળી એનો દોસ્ત પણ ખરો! એ નાનપણથી પોતાને ઓળખે છે, એટલે એમની વચ્ચે કોઈ બીજું આવે એવી કોઈ શક્યતા જ નથી. એની પાસે એ બધું જ છે જે એક છોકરીને પોતાના પતિમાં જોઈએ. પરંતુ, જ્યારે મુરલી ગીત ગાતો હતો એ વખતે પોતે એની બાજુમાં હતો છતાંય કિષ્ના જે રીતે મુરલીમય બની ગયેલી એ જોઈ એના દિલ પર વીજળી પડેલી! ત્યાંજ એને વિચાર આવેલો કે, પોતે બધી જ રીતે કિષ્ના માટે પરફેક્ટ છે એટલે એ પોતાને પસંદ કરે છે, જ્યારે મુરલી પાસે કંઈ જ નથી, એ જેવો છે, જે કરે છે એ બધું જ સ્વીકારીને કિષ્ના એને ચાહે છે. મતલબ સાફ હતો હવે! કિષ્ના મુરલીને સાચો પ્રેમ કરે છે, પાર્થ તરફ ફક્ત એક આકર્ષણ છે.....

આટલું બધું સમજી ગયો હતો એ પણ એનું મન હજી કંઈક આશાની ઉમ્મીદ લગાવી બેઠેલું. ઉમ્મીદ પર તો જિંદગી કાયમ છે! કિષ્નાએ હજી સુધી મુરલી માટેના એના પ્રેમનો એકરાર નહતો કર્યો, કોઈની આગળ નહિ. કદાચ, ખુદ મુરલી આગળ પણ નહિ. કોઈને મનોમન ચાહવું, ભરપૂર ચાહવું અને એની આગળ એનો એકરાર કરવો એ બંને અલગ બાબત છે! જેને મન મંદિરમાં સ્થાપ્યું હોય ઘણીવાર ફક્ત મનમાં જ રહી જતું હોય છે! એની સાથે પ્રેમ છે એમ કબૂલ કરવાની અને એના માટે બધાની સાથે લડીને એ વાત પર જ કાયમ રહેવાની હિંમત બધા પાસે નથી હોતી. કિષ્ના પાસે પણ નથી, એવું પાર્થનું મન બોલેલું. એણે થોભો અને રાહ જુઓ વાળી નીતિ અપનાવી હતી. જ્યાં સુધી કિષ્ના પોતે ના કહે કે, એ મુરલીને પ્રેમ કરે છે ત્યાં સુધી એ પોતાની છે.....અજીબ ગણિત હતું એનું!

તે દિવસે હોસ્પિટલમાં કિષ્નાએ મુરલીને લાફો માર્યો અને એ જતો રહેલો. પોતે જાણે ક્યાંય ચિત્રમાં હોય જ નહિ એમ અલિપ્ત ઊભો રહેલો. સારું થયેલું કે એજ વખતે ડૉક્ટર બહાર આવેલા અને પોતે કંઈ બોલવાથી બચી ગયેલો!

ડૉક્ટરના કહેવા મુજબ એમના, વાસુદેવભાઈના દિલની ઘડકન ખૂબ ઓછી થઈ ગયેલી. સામાન્ય સ્થિતિમાં એ ૭૨ હોય જ્યારે વાસુદેવભાઈની ૩૦ હતી. સારું થયું કે તરત પેલા, એમની પાસેના છોકરાનું ધ્યાન ગયું અને ડૉક્ટરને બોલાવી લીધા નહિતર એમનું બચવું શક્ય ન હતું! હવે એમની સ્થિતિ બરોબર હતી. ઘણી મહેનત બાદ એમનું હૃદય સામાન્ય રીતે ઘડકતું થયું હતું. હજી જો ફરીથી આમ ઘડકન ઓછી થઈ જાય તો પછી એમની છાતીમાં પેસમેકર મુકાવું પડશે. જે એમની ઘડકનને રેગ્યુલર કરતું રહેશે. ત્રણ દિવસ એમને ડૉક્ટરની નજર હેઠળ રાખેલા. પછીથી કોઈ વાંધાજનક પરિસ્થિતિ ઉદભવી ન હતી. એક સારી વાત એ બનેલી કે એમનું લકવાગ્રસ્ત શરીર પાછું કામ કરતું થઈ ગયેલું. ડાબા પગમાં થોડી કસર રહી ગયેલી એટલે ઘોડીનો સહારો લેવો પડતો હતો, ચાલતી વખતે....

આ ત્રણ દિવસ કિષ્ના ખૂબ દોડધામમાં હતી. એના પપ્પાના ઠીક થઈ જવાની

સૌથી વધારે ખુશી એના મોં પર દેખાતી હતી. પાર્થ એક કુશળ વેપારી હતો. વખત જોઈને ઝડપથી નિર્ણય લેવામાં એ માહેર હતો. એના મને કહી દીધું હતું કે કિષ્ના ભલે મુરલી સાથેના પ્રેમનો એકરાર કરવાની હિંમત ના કરે પણ આ વાત એના પપ્પાની જાણમાં આવશે કે તરત એનું પત્તું કટ થઈ જવાનું! હજી એનું દિલ કિષ્નાને છોડવા રાજી ન હતું. એ કહેતું હતું કે, એકવાર લગ્ન થઈ જવાદે પછી, એ એને એટલી ખુશીઓ આપશે, એટલો પ્રેમ આપશે કે એ મુરલીને ભૂલી જશે! જો કિષ્નાને થોડીક લાગણીના બંધનમાં બાંધી દઈ શકાય તો પછી એ પોતાની જ છે, એમ વિચારી પાર્થે છેલું પાસુ ફેંકેલું. એણે કિષ્ના સાથે વાત કરી.

“મને ખબર છે કે આ સહી વખત નથી આ બધી વાતો કરવાનો પણ,” કિષ્નાના મોઢાના ભાવ જોવા એણે વાક્ય અધૂરું છોડેલું. એ ભાવશૂન્ય અવસ્થામાં બેસી રહેલી.

“કિષ્ના હું તને બચપનથી ઓળખું છું. કોઈ વખત એવું થયું કે તારી મરજી વિરુદ્ધ તને કંઈ કરવા મજબૂર કરી હોય. મારી સાથે એક બેંચ પર બેસવાની નાનકડી વાત હોય કે કંઈ કોલેજમાં દાખલ થવું એવો જીવનનો મહત્વનો પ્રશ્ન હોય, મેં હંમેશા તારી ઈચ્છાને માન આપ્યું છે તો આજે તું ચૂપ કેમ છે તને શું લાગે છે, તું કહી દે કે તને કોઈ બીજા સાથે પ્રેમ થઈ ગયો છે તો હું શું તારા રસ્તામાં વચ્ચે આવીશ મને લાગે છે કે તું મુરલીને ચાહે છે, જો આ વાત સાચી હોય તો કહી દે. હું જતો રહીશ. તારો દોસ્ત બની રહીશ આજીવન પણ તારા પર કોઈ હક નહિ કરું!”

આ બાજુ કિષ્નાએ વિચારેલું કે એને જે કહેવાનું છે એ પહેલા પપ્પાને જણાવશે. પપ્પા જ એને સૌથી સારી રીતે સમજે છે. એ જેમ કહેશે પોતે એમ જ કરશે. એ પાર્થની વાત સાંભળતી હતી અને અચાનક જાણે પાર્થના હોઠ હલી રહ્યા હતા ફક્ત, અવાજ નહતો આવતો એવું એને લાગ્યું! એની થોડીક જ ક્ષણોમાં એના માથામાં જીવ નીકળી જાય એવો તીવ્ર દુખાવો ઉપડ્યો. જાણે એના મગજની નશોમાં કોઈ બમ ફોડી દીધો હોય. એણે બે હાથે માથું પકડી લઈ આંખો બંધ કરી દીધી. એકાદ મિનિટ પછી દુઃખાવો ગાયબ થઈ ગયો. કિષ્નાને આખા શરીરે પરસેવો વળી ગયેલો. હવે એને પાર્થનો અવાજ પાછો સંભળાયો.

“કિષ્ના તું ઠીક છે ચક્કર આવે છે જવાબ આપ મને. તારા માટે પાણી લઈ આવું?” કિષ્નાએ ડોકું ધુણાવી હા કહેલી. પાર્થ પાણી લઈ આવેલો. કિષ્ના આંખો ગ્લાસ ઘટઘટાવી ગયેલી. એણે પાર્થ સામે જોઈ સ્મિત કરેલું.

“આવું તને પહેલા પણ થયેલું. અંકલને હોસ્પિટલમાંથી ઘરે લઈ ગયા ત્યારે.” એ કિષ્નાની બાજુમાં બેસી ગયો. એ ખૂબ ગભરાયેલો અને ડરેલો હતો. કિષ્નાની આંખોમાં જોવાનો પ્રયત્ન કરતો એ ગભરાહટમાં જ બોલી ગયો, “તું પ્રેગ્નન્ટ છે તું

મા બનવાની છે?”

કિષ્કાને આ સાંભળીને આવી હાલતમાંય હસવું આવી ગયેલું. એના મોં પર સહેજ સ્મિત આવી ગયેલું. એ સ્મિત જોઈ આજ પહેલીવાર પાર્થને કિષ્કા પર ગુસ્સો આવેલો. એના મનમાં એને એક લાફો મારી દેવાની ઈચ્છા થઈ આવી પણ એ ચૂપ રહ્યો. જે છોકરી એના માટે પવિત્રતાનો પર્યાય હતી એ ઘરની બહાર નીકળતા જ એક નવા રૂપમાં દેખાઈ હતી. અને એ રૂપ ખૂબ બિભિત્સ હતું, વરવું હતું, પાર્થ જેવા સીધા છોકરા માટે એ પચાવવું ખુબજ અઘરું હતું. એ ત્યાંથી ચાલી ગયેલો. ઘરે જઈ એણે એની મમ્મીને કહી દીધેલું કે એ એમની પસંદની છોકરી સાથે જ લગ્ન કરશે.....એની મમ્મીને તો બગાસું ખાતા પતાસું મળવા જેવો ઘાટ થયેલો!

બસ, એ દિવસ પછી એણે કિષ્કાનો સંપર્ક નહતો કર્યો. સામેથી એનો પણ કોઈ સંદેશો ના મળતા એને એની વાત પર કે, કિષ્કા મા બનવાની છે પક્કો વિશ્વાસ થઈ ગયેલો. આજે મુરલીનો ફોન આવ્યો ત્યારે જ એણે કિષ્કાની તબિયત અંગે પૂછેલું! મુરલી તો પાર્થની વાત સાંભળીને ચોંકી જ ગયેલો.....

“શું કહ્યું? કિષ્કા અને પ્રેગ્નનસી?” મુરલીનું માથું ભમી ગયું. પાર્થની એકેવાત એના પલ્લે ન પડી..., “હાલ એ ક્યાં છે?”

“મને શું ખબર એતો તારી પાસે આવી હતી!” હવે ચોંકવાનો વારો પાર્થનો હતો. “એ ત્યાં, તારી પાસે નથી?”

“ના....એ મારી પાસે આવી જ નથી અને તને કેવી રીતે ખબર કે એ,” આગળ મુરલી ના બોલ્યો છતાં પાર્થ સમજી ગયો.

“એને બે વખત ચક્કર આવેલા એટલે મને એવું લાગ્યું.” પાર્થ ધીરેથી બોલ્યો, “ઠીક છે, મારાથી જો ભૂલ થઈ ગઈ હોય તો તેણે કહેવું ના જોઈએ. એ તો હસવા લાગેલી! મને એની પર એટલો ગુસ્સો આવી ગયેલો. ઘરે જઈને મમ્મીને પણ કહી દીધું કે મારા માટે બીજી છોકરી જોઈ લેજે! એ લોકો અમદાવાદ છોડીને જઈ રહ્યા હતા ત્યારે પણ હું એને મળવાં ના ગયો.” પાર્થને ઘણા દિવસે એના મનમાં છુપાવીને રાખેલા રાજને બીજા કોઈ આગળ કહેવાનો મોકો મળેલો. એ ભાવાવેશમાં આવીને બોલે જ જતો'તો....મુરલીનો હસવાનો અવાજ સાંભળીને એ ચૂપ થયો.

“એક મિનિટ હું આટલી સીરીયસ વાત કરું છું ને તું હસી રહ્યો છે?”

“હસુ નહિ તો શું કરું તારા જેટલો બેવકૂફ માણસ મેં આખી જિંદગીમાં નથી જોયો.”

“એય...બેવકૂફ કોને કે છે?”

“તને કહું છું, લાલા! હવે સાંભળ ચક્કર આવવાં એતો સાવ સામાન્ય વાત છે. ગ્લુકોઝ લેવલ ઘટી ગયું હોય, એને ઉપવાસ હોય તોય ચક્કર તો આવી જાય.

ચક્કર શું ઉલટી કે ઊબકા પણ આવે એનો મતલબ એ નથી કે એ...હમમ!”

“મતલબ કે મેં જ ભૂલ કરી.”

“બહું મોટી ભૂલ ભાઈ! અને એ માટે હું નિયતિનો હંમેશા આભાર માનીશ. તું જ બધા પ્રોબ્લેમની જડ હતો. સારું થયું કે હટી ગયો. હવે મારો રસ્તો સાફ થઈ ગયો.” મુરલી પાછો હસી પડ્યો. પાર્થની મૂર્ખામી પર એને હસવું આવી રહ્યું હતું તો હવે કિષ્ના એને ના નહિ પાડે એ વિચારી ડબલ ખુશી મહેસૂસ કરી રહ્યો.

“આવું મારા મોં પર કહેતા તને જરીકે શરમ પણ નથી આવતી, રાઈટ?”

“૧૦૧ પર્સેન્ટ!”

“હસીલે આજે તારો દિવસ છે પણ, કિષ્ના ક્યાં?”

“એને હું શોધી લઈશ.”

“હું પણ અહીં ટ્રાય કરું છું. તને એ મળી જાય તો મને કહેજે.”

“કહીશ જ ને મારા અને કિષ્નાના લગ્નમંડપમાં તું સૌથી પહેલો આવજે.”

“ચાલ હવે, વધારે ઉડવાનું રહેવા દે.”

ફોન મુકાઈ ગયા. કિષ્ના ક્યાં ગઈ હશે? મુરલી વિચારી રહ્યો ત્યાંજ એના હંમેશા ખુલ્લા રહેતા બારણામાંથી કોઈ અંદર આવ્યું.

“એ ભાઈ આ કોઈ ઘરમશાળા નથી. કોઈને પૂછ્યા વગર સીધા અંદર ક્યાં ચાલ્યા આવે છો?”

સફેદ શર્ટ અને કાળા પેન્ટમાં સજ્જ, સારી ઊંચાઈ ધરાવતા એ ગૌર યુવાને મુરલી તરફ જોઈ હસતાં કહ્યું, “મને તો એમ કે તું દેવદાસની જેમ બેવડો થઈને કોઈ ખૂણામાં પડ્યો હોઈશ!” એને આગળ વધીને મુરલીને ખભે પોતાના બંને હાથ મૂકીને હળવું આલિંગન આપ્યું.

“તું છે કોણ?” મુરલીને એ માણસ પરિચિત હોય એમ લાગ્યું પણ એ તેને પહેલીવાર જોતો હતો એ વાતે એ ચોક્કસ હતો.

“હમણાં બે કલાક પહેલાં જ એક છોકરાએ ફેસબુક પર મને મેસેજ કરેલો કે મુરલીએ આત્મહત્યા કરવાનો પ્રયાસ કર્યો.”

“કમાલ છે આ દેશમાં! આટલી જલ્દી ન્યૂઝમાં આવી ગયું. હા પેલો તણપો જ હશે. મને પાણીમાંથી બહાર કાઢનાર. તમે કોણ?”

“ચલ એક છેલ્લો કલું આપુ,” પેલા યુવાને એની બેગમાંથી એક માસ્ક નીકાળીને મોં પર પહેર્યું.

“અબે સીધી રીતે બોલને...,” મુરલી એક પળ ચૂપ રહી એ માસ્ક તરફ જોઈ રહ્યો.

વાંદરાના ફોટાવાળું એ માસ્ક એને યાદ હતું. એ હસી પડ્યો અને ચપટી વગાડતા બોલ્યો, “નટખટ વાંદરું! મારો ફેસબુક મિત્ર!”

“હવે બરોબર!”

બંને જણા ફરીથી ગળે મળ્યા.

“મારી હમણાંની એક પોસ્ટમાં મેં લખેલું કે જો કોઈ તમારી આસપાસની વ્યક્તિ કે તમે પોતે ઉદાસ હોંઉં કે આત્મહત્યા કરવાનું વિચારતા હોય તો મને સંપર્ક કરો. હું કોઈને મરવા નહિ દઉં.” નટખટ બોલી રહ્યો, “એટલેજ જેવો મને મેસેજ મળ્યો હું મારું બધું કામ છોડીને મારા જંગલમાંથી તારા જંગલમાં આવી ગયો. તું ઉદાસ તો લાગે જ છે. હમણાંનો ફેસબુકની મારી ડાળીએ દેખાતોય નથી. તારી ડાળી પર હોતો નથી. વાત શું છે?”

“બધું કહીશ. આમેય મને આ વખતે તારા જેવા દોસ્તની ખૂબ જરૂર હતી. સારું કર્યું તું આવી ગયો.” મુરલી થોડો ભાવુક થઈ ગયો.

“ખાલી વાતોથી પેટ નહિ ભરાય આ વાંદરાને કંઈક ખાવાનુંય આલવું પડશે ને સાથે ખાવુંય પડશે, બહું ભૂખ લાગી છે.”

મુરલી એની વાત અને ચાલાકી જોઈને હસી પડ્યો. પોતે જમ્યો ન હતો એ નટખટ ટીપાઈ પર પડેલું ઢાંકેલું ખાવાનું જોઈને સમજી ગયેલો! બંને જણાએ સાથે મળીને પેટપૂજા કરી અને પછી મુરલીએ એની બધી વાત કરી. કિષ્નાનો પત્તો કેવી રીતે લગાવવો એ વાત પર આવીને બંને અટક્યા હતા.

“એક આઈડિયા છે. તું કિષ્નાનો ફોટો આપણા ખાસ દોસ્તોને મોકલી આપ. જો એમણે એને ક્યાંય જોઈ હોય કે હવે પછી જુએ તો તરત તને જણાવે.” નટખટ માથું ખંજવાળતા બોલેલો.

મુરલીએ એમ પણ કરી જોયું હતું. આજે બે દિવસ પૂરા થઈ ગયા હતા છતાં, કોઈએ સારી ખબર નહતી આપી. જો કે નટખટનો આ વિચાર કામ જરૂર આવેલો. ચેન્નઈમાં બેઠેલા ભરતભાઈએ એ ફોટો જોયેલો. કિષ્ના મુરલી સાથે એક મિત્રના ઘરે પૂજામાં સાડી પહેરીને ગઈ હતી. ત્યારે મુરલી એનો ફોટો લીધેલો. એજ ફોટો એણે એના ખાસ દોસ્તોને મોકલાવેલો. એમાં કિષ્ના ખૂબ જ ખુશ હતી, ખૂબ સુંદર! ભરતભાઈના જ ઘરે મુંબઈમા કિષ્ના રાત રોકાયેલી અને એટલે જ એમને થયેલું, આ છોકરીને ક્યાંક જોઈ હોય એવું કેમ લાગે છે...

પ્રકરણ ૨૪

સવારે મુરલી વહેલો ઉઠી ગયેલો. એ પરવારીને નીચે ગયો અને રોઝીને નાસ્તામાં કંઈક સરસ બનાવવાનું કહેલું. રોજ તો એ ઈડલી સંભાર કે મેંદુવડા બનાવી નાખતી. મુરલી કદી કોઈ ફરમાઈશ ના કરતો પણ, આજે એનો દોસ્ત નટખટ એની સાથે નાસ્તો કરવાનો હતો એટલે એણે રોઝીને ભલામણ કરેલી.

નટખટ અને મુરલી બંનેએ સાથે મળીને ગરમા ગરમ દાળવડા અને મસાલાવાળી ચાની મજા લઈ રહ્યા હતા. બંને હવે આગળ શું કરી શકાય છે એમ છે એની જ ચર્ચા કરતા હતા ત્યારે મુરલીના ફોન પર મેસેજનો બેલ વાગ્યો....

“અરે વાહ! આતો મેં જે નવું એપ બનાવ્યું એના પરથી કોઈએ મને જ મેસેજ મોકલ્યો છે.” ચાનો કપ નીચે મૂકી મુરલીએ ફોન હાથમાં લીધો. “જોઈએ કોણ મને મેસેજ કરવા નવરૂ છે!”

મુરલીએ મેસેજ પર ક્લિક કર્યું અને એના ચહેરાની સ્મિતની રેખાઓ વિલાઈ ગઈ, એની જગા આશ્ચર્યએ લીધી. નટખટની સમજમાં હજી કંઈ નહતું આવ્યું. મુરલીએ કહ્યું, “કિંખાનો મેસેજ છે.”

હવે આશ્ચર્યના ભાવ બંનેના મુખ પર બિરાજમાન હતા.

થોડીવાર સ્ક્રીનમાં ફક્ત કાળું જાબુ દેખાયું....પછી કિંખાનો ચહેરો દેખાયો. એ સહેજ થાકેલી હોય એવી લાગતી હતી. સહેજ સ્મિત કરીને એણે ગીત ગાયું,

“તેરા સાથ હૈં કિતના ખ્યારા.....

તેર સાથ હૈં કિતના ખ્યારા,

કમ લગતા હૈં જીવન સારા,

તેરે મિલનકી લગન સે,

હમેં આના પડેગા દુનિયામાં દુબારા...”

ચાર લાઈન ગાઈને એ અટકી હતી. એજ ગીત, એજ અવાજ જ મુરલી પહેલીવાર કિંખાને મળ્યો ત્યારે સાંભળેલો. મુરલી થોડીક પળો માટે એ સમયમાં જીવીને પાછો આવી ગયો જ્યારે એને આગળનું સાંભળ્યું,

“આઈ લવ યુ મુરલી!”

એટલું બોલીને એ હસી પડી. પછી થોડી ગંભીર થઈને બોલી,

“મેં તને ક્યારેય નથી કહ્યું કે, હું તને ચાહું છું! ઘણીવાર પ્રયત્ન કરેલો એ કહેવાનો પણ, દરેક વખતે શબ્દો હોઠે આવીને અટકી જતાં! હું કહી જ ના શકી. આજે જ્યારે જીવનની છેલ્લી ઘડીઓ ઘણી રહી છું ત્યારે તારા સિવાય બીજું કંઈ યાદ નથી આવતું. હું તને ના જણાવત તો કદાચ મર્યા બાદ પણ મારી રૂહને શાંતિ ના મળત! હવે કોઈ અફસોસ નથી. મારે જ કહેવાનું હતું એ મેં કહી દીધું. મેં તને પહેલાજ કહેલું કે, આપણું મળવું શક્ય નથી, તું આપણો સંબંધ આગળ ના વધાર. પણ, મુરલી જેનું નામ એમ થોડો મानी જવાનો! તુંતો હંમેશા તૈયાર હતો, હુંયે મની ગઈ હતી, હવે મારા માબાપ પણ રાજી છે છતાં, હું તારા માટે આ મેસેજ છોડી રહી છું, કેમકે નિયતિને જ આપણો સાથ કબૂલ નથી! તને આ મેસેજ મળશે ત્યારે કદાચ હું આ દુનિયામાં નહિ હોઉં....પણ હું ફરીથી પાછી આવીશ! આજ દુનિયામાં ફરી જન્મીને તને ફરી મળીશ આગલા ભવમાં...એ વખતે નિયતિએ આપણને મેળવવા જ પડશે. મર્યા બાદ હું જઈશ મારા કાનુડાની પાસે, પૂછીશ એને કે, આ દુનિયામાં પ્યાર કરવાવાળાનો આવો કરુણ અંજામ જ કેમ આવે છે? એણે રાધાના વિરહમાં જે આંસુ વહાવેલા એ બધાંજ પ્રેમીઓએ વહાવવા ફરજિયાત છે? શા માટે”

“તારું એપ મારા ખૂબ કામમાં આવ્યું. કોને ખબર હતી એનો આવો ઉપયોગ પણ થઈ શકે અને એ હુંજ કરીશ.” થોડીવાર અટકીને એ બોલેલી, “મારા મુરલીએ બનાવ્યું છે આ એપ દોસ્તો. જો એક વિદેશી ઝકરબર્ગને તમે આટલો સપોર્ટ કરી શકો તો આપણાં જ દેશના કંઈક નવું કરવાવાળા, નવું વિચારવાવાળા યુવાનને આટલો સંઘર્ષ કેમ કરવો પડે છે? આજે કદાચ હું આ દુનિયામાં નથી રહી છતાં, તમને મારો મેસેજ મળ્યો, મારી વાત તમારા સુધી પહોંચી ફક્ત એક એપ દ્વારા, “લવ મોમેન્ટ્સ” ડાઉનલોડ ઘ એપ નાઉ! તમારી જિંદગીમાં અને તમારી જિંદગી પછી પણ તમે તમારા પ્રિયજનને તમારો સંદેશો પહોંચાડી શકશો.”

મેસેજ પૂરો થઈ ગયો. મુરલી વિસ્ફારિત નેત્રે મોબાઈલની ઓફ થઈ ગયેલી સ્ક્રીનને તાકી રહ્યો હતો. થોડીકવાર માટે નટખટ પણ સ્તબ્ધ થઈ ગયેલો. અત્યારેજ મુરલીને પોતાની ખરેખર જરૂર છે એમ મનીને એણે કહ્યું,

“જો મુરલી તું ટેન્શન નહિ લેતો. એણે કહેલું કદાચ એ આ દુનિયામાં ના હોય...! મતલબ કે એ હોઈ પણ શકે છે અને મારું દિલ કહે છે એ છે જ.” શું બોલવું એ એનીયે સમજમાં નહતું આવતું છતાં એ બોલતો રહ્યો,

“જો આપણે હાર નથી માનવાની દોસ્ત. અત્યારે આપણે કિષ્નાની જ વાત કરી રહ્યા હતા અને આ મેસેજ આવ્યો. મતલબ નિયતિ આપણી સાથે છે. એણે જ આપણને રસ્તો દેખાડ્યો.”

ક્યારનોય હતપ્રત થઈ ગયેલો મુરલી”નિયતિ”સાંભળીને સહેજ હસ્યો હતો, વેદનાભર્યું એ સ્મિત નટખટના નટખટ દિલનેય વીંધી ગયું.

“મારી જ ભૂલ છે, દોસ્ત! બધી મારી જ ભૂલ છે. હું કઈ રીતે આટલો કઠોર બની ગયો, એય મારી કિષ્ના સાથે છ મહિના થઈ ગયા છતાં, એને એક ફોન પણ ના કર્યો. પાર્થ એને છોડી ગયેલો એના હાલ પર એકલી મૂકીને અને એવે સમયે હું પણ એની સાથે ના રહી શક્યો. હું મારી જાતને કદી માફ નહિ કરી શકું. અત્યારે કિષ્ના જે પણ તકલીફ ભોગવી રહી છે ફક્ત ને ફક્ત મારે લીધે.”

“એ બધું પછી વિચારજે પહેલા આપણે કિષ્નાને શોધવાની છે. અને તું જ એ કરી શકીશ મારા મિત્ર. કમોન તારું મગજ કામે લગાવ. કંઈક નવું વિચાર. શું કરી શકીએ આપણે કિષ્નાનો મેસેજ આવ્યો એ નંબર પર ફોન લગાવી જોઈએ.”

“હમમ...!” જાણે મગજ બહેર મારી ગયું હોય એમ મુરલી બોલ્યો.

નટખટ ફોન લગાવી રહ્યો. એ નંબર નોટ રીચેબલ બતાવતો હતો. હતાશ થઈ એણે મુરલીને જણાવ્યું. મુરલીએ કિષ્નાની મમ્મીનો નંબર લગાવ્યો. એમાં રીંગ જતી હતી પણ કોઈ ઉપાડતું ન હતું. ત્યાજ મુરલીના ફોનની રીંગ વાગી. ભારત ભારત નામના એના ફેસબુક મિત્રનો ફોન હતો. મુરલીએ એની રિંગ કટ કરી અને ફરી કિષ્નાની મમ્મીને ફોન લગાવ્યો. ફરી કોઈએ ના ઉપાડ્યો. મુરલી ભાગીને ઉપરના માળે એની ઑફિસમાં ગયો. એની પાછળ જ નટખટ પણ ભાગ્યો. ત્યાં કમ્પ્યુટર ચાલુ કરી મુરલીએ કિષ્નાની મમ્મીના ફોનનું લોકેશન શોધવા પ્રયત્ન કર્યો. થોડીવારે એ ખબર પડી ગઈ. એ ફોન મુંબઈમાં હતો મતલબ, કિષ્ના પણ ત્યાં જ હશે. લોકેશનમાં દાદરનો કોઈ વિસ્તાર દેખાતો હતો. આપણે અહીં જવું પડશે.

“ચોક્કસ ચાર! તું કહે ત્યાં આ વાંદરું તારી સાથે આવવા તૈયાર છે.”

મુરલીએ એને ગળે લગાડ્યો. એજ વખતે ફરીથી ભારત ભારતની રીંગ આવેલી. મુરલીએ ફરી કટ કરી. એણે થોડા રૂપિયા અને ક્રેડિટ કાર્ડ લઈ એના વોલેટમાં મૂક્યું. એક બેગમાં જે હાથ આવ્યા એ બે જોડી કપડાં હુસીને એ મુંબઈ જવા તૈયાર થઈ ગયો. નટખટ કોઈને ફોન કરી રહ્યો હતો. મુરલીને બેગ સાથે આવતો જોઈ એણે કહ્યું,

“મારો એક દોસ્ત છે. ટ્રાવેલ એજન્સીમાં કામ કરે છે જ્યારે પણ જરૂર હોય એ ટિકિટનો બંદોબસ્ત કરી આપે છે. મેં મુંબઈની બે ટિકિટ બુક કરાવી દીધી છે. હજી અહીંથી એરપોર્ટ પહોંચતા આપણને દોઢ કલાક લાગશે ત્યાં સુધી એ કૈક સેટિંગ કરે છે. સાડા દસની ફ્લાઈટ છે જો નસિબ સાથ આપશે તો બાર વાગતા સુધીમાં મુંબઈ પહોંચી જઈશું. ત્યાંથી ટેક્સી કરીને દાદર અને કાળ સાંજ સુધીમાં તો તું કિષ્નાની પાસે હોઈશ.” નટખટ મુરલીને જરીક ખુશ કરવા પ્રયત્ન કરી રહ્યો.

પાછી ભારત ભારતની રીંગ આવી. ત્યારે નટખટ ફોન બંધ કરીને એ મુરલીને આપતા બોલેલો, આ ભરતાનેય શું વાત કરવી હોય હશે જે હોય એ પછી એનેય મળી લેશું.”

બંને જણાં રોઝીને બહાર જઈએ છીએ ક્યારે આવશું ખબર નથી કહીને નીકળી ગયા. રોઝીને કંઈક વાત કરવી હતી. એ બોલવા ગઈ પણ, મુરલી ઝડપથી નીકળી ગયો....

એ લોકો ઓટોમાં બેઠા હતા ત્યારે ફરીથી ભારત ભારતની રીંગ આવી,”શું છે ભરતા બે વાર કોઈ ફોન કટ કરે તો ભાન નથી પડતું કે એ કોઈ કામમાં છે. પછી વાત કરીશ ચાલ મુક અને હવે કોલ ના કરતો!”

નટખટ વાંદરાએ ભારત ભારતને ઉતાવળે જવાબ આપી ફોન કટ કરી નાખ્યો. ભરતાએ માથું ફૂટ્યું, બેમાંથી એકેય જણો મારું સાંભળતો નથી!

મુરલી અને નટખટ એરપોર્ટ પહોંચ્યા ત્યારે ભરત ઠાકોર એમની રાહ જોતો ઊભો હતો. એને ખબર ન હતી કે, નટખટ સાથે મુરલીનો ભેંટો થશે. એના હાથમાં રહેલી ટિકિટ પરના નામ એણે વાંચ્યા, મુરલી નામ જોતા જ એને ચીઢ ચઢી. જો પેલ્લા જ ધ્યાન ગયું હોત કે નટખટનો દોસ્ત મુરલી છે અને એને ટિકિટ જોઈએ છે તો કદાચ એને બંદોબસ્ત ના કર્યો હોત. પાર્થની સગાઈમાં જઈ કંસાર ખાવાના સપનામાં આ મુરલીએજ રેતી ભભરાવી દીધેલી. એણે ટિકિટ ફાડી નાખવાનું વિચાર્યું ત્યાંજ નટખટ એના હાથમાંથી ટિકિટ સેરવીને એને ભેટી રહ્યો....

“કેમ અચાનક મુંબઈમાં શું જરૂરી કામ આવી પડ્યું?” મુરલી તરફ સહેજ અણગમાના ભાવ સાથે ભરતે પૂછ્યું.

“કિષ્ના મુંબઈમાં છે, હું એને જ મળવા જાઉં છું. સારું થયું તું અહીં મળી ગયો. તારા ભાઈબંધને જાણ કરી દેજે.” મુરલી આટલું કહીને ચાલ્યો ગયો.

ભરત ઠાકોર એને જતો જોઈ રહ્યો. બદામી રંગના જિન્સ અને ઘાટા પીળા રંગની ટીશર્ટ પહેરેલો મુરલી એને જાની દુશ્મન સમાન લાગી રહ્યો. રહી રહીને એને પાર્થ માટે અફસોસ થતો હતો. એનું દિલ ચીસ પાડીને કહી રહ્યું હતું, કિષ્ના તું બેવફા છે! તે મારા ચારનું દિલ તોડ્યું છે તું કદી સુખી નહિ થાય!

પાર્થનો ફોન રણક્યો, એ હજી હાલ ઓફિસ જવા નીકળી જ હતો, “હલ્લો.”

“પેલી કોલસાની ખાણ મુંબઈ જાય છે. મને કેતો ગયો છે કે તને જાણ કરી દઉં. એના બાપાનો નોકર છુને!”

“ભરત! તું ક્યારે મળ્યો એને?” પાર્થે અવાજ ઓળખીને કહ્યું.

“હાલ જ દસ મિનિટ થઈ હશે. મેં એનું નામ જોયું જ નતું થોડા કામમાં હતો એટલે

ધ્યાન જ ના ગયું, નહીંતર હું કદી એને મદદ ન કરું.”

“કિષ્ના મુંબઈમાં ક્યાં છે એવી કોઈ વાત થયેલી?”

“ના. મરવા દે ને ચાર! જ્યાં હોય ત્યાં, આપણે હુ?”

“એવું ના બોલ દોસ્ત. તને મારી ચિંતા થાય છે કેમકે હું તારો દોસ્ત છું એમ જ કિષ્ના પણ મારી દોસ્ત છે પહેલા. એનું બૂરું હું કલ્પી પણ ન શકું. એ મુસીબતમાં છે. હાલ એનો વિડિયો મેસેજ મળ્યો. મારે મુંબઈ જવું પડશે.” પાર્થ એના સ્વભાવ મુજબ જ હળવાશથી બોલેલો એ સાંભળી ભરતનું મગજ શાંત થયું પણ દિલ હજી કહી રહ્યું હતું, કિષ્ના તું બેવફા છે!

“મુંબઈ જતી અમદાવાદની તો બધી ફ્લાઈટ બુક છે ભાઈ. હમણાં જ એક ગ્રાહક માટે મેં તપાસ કરાવેલી.” ભરતને અચાનક યાદ આવ્યું.

“કોઈ વાંધો નહિ. ચાલ મૂકું. પછી વાત કરીએ.”

“ઓકે.”

ફોન મુકાઈ ગયા પછી પાર્થ વિચારી રહ્યો. કિષ્નાનું કોઈ મુંબઈ રહેતું સગુ યાદ ના આવ્યું. એણે એના પપ્પાને એમના રૂમમાં જઈને પૂછ્યું.

એ હજી તૈયાર થતા હતાં. થોડુક વિચારીને એમણે કહ્યું, “વાસુદેવનું કોઈ સગું તો મુંબઈ નથી રહેતું પણ....હા એનો એક મિત્ર ત્યાં રહે છે. હિંમત દેસાઈ અને એ બંને નોકરીમાં સાથે જોડાયેલા. ઘણા વરસો બંનેએ સાથે નોકરી કરેલી રાજકોટમાં પછી વાસુદેવની બદલી અહીં અમદાવાદ થતાં એ અહીં આવી ગયેલો. કેમ આવું પૂછે છે?”

પાર્થે એમને કિષ્નાના મુંબઈ હોવા વિશે કહ્યું. કિષ્નાનો મેસેજ ના બતાવ્યો. એના પપ્પાએ પાર્થને એની મમ્મીને પૂછવાનું કહ્યું. સામાજિક રીતે એ લોકોના સંપર્કમાં વધારે હોય છે. એમની વાત સાચી પડી. પાર્થની મમ્મીએ એમની એક સહેલીને ફોન જોડ્યો અને પાંચ જ મિનિટમાં હિંમતભાઈનું સરનામું લખેલું કાગળિયું પાર્થને આપ્યું. સાથે કહ્યું પણ ખરું, “એ છોકરી મારી વહુ નહિ બને! તારે એની સાથે ફક્ત દોસ્તી રાખવી હોય તો રાખ!”

પાર્થ સહેજ હસીને નીકળી ગયો. થોડીજ વારમાં એની લેન્ડ રોવર ગેટની બહાર નીકળી પૂરપાટ ઝડપે સડકો પર દોડી રહી....

આ તરફ મુરલી અને નટખટ મુંબઈ એરપોર્ટપરથી ટેક્સી કરીને જશોદાબેનના ફોનનું લોકેશન શોધતા દાદરમાં ફરી રહ્યા હતા. આખરે એક ઘરની અંદર સિગ્નલ મળતા બંને ઘડકતા હૃદયે ત્યાં ગયેલા અને દવાજો ખખડાવેલો....

એક શ્યામવર્ણના, આશરે પાંચ ફૂટ સાત કે આઠ ઇંચની ઊંચાઈ ધરાવતા,

ચાલીસેક વરસના ભાઈએ દરવાજો ખોલેલો. બ્લુ જીન્સ અને સફેદ ટીશર્ટ પર એ ભાઈએ કાળા રંગનું જેકેટ ચઢાવેલ,

“કોણ છો તમે કોનું કામ છે?” એ માણસે આ બંનેને પોતાને ઘુરકી રહેલા જોઈને પૂછ્યું.

“જી કિષ્ના,”

નટખટ બોલી રહે એ પહેલાંજ મુરલી વચ્ચે બોલ્યો, “વાસુદેવભાઈ અહીં રહે છે? અમદાવાદથી આવ્યા છે.”

સામે ઊભેલો માણસ થોડો મૂંઝાયો આ બંને આગાંતુકોને ધારી ધારીને જોયા અને પછી ખડખડાટ હસી પડ્યો.

“આ કોઈ સટકેલ કેસ છે વ્હાલા!” નટખટ ધીરેથી હોઠ ફફડાવી રહ્યો.

“છટકેલ તમે બંને છો. બેવકૂફ ક્યાયનાં, સાવ મગજ વગરના,”

“એય સંભાળીને બોલ,” નટખટ બોલ્યો.

“નઈ સંભાળું જા થાય એ કરીલે મુરલીના ચમચા, વગર પૂંછડીના વાંદરા!”

નટખટ વાંદરુ અને મુરલી બંને ચોંકી ગયા. આ માણસ એમને કેવી રીતે ઓળખે છે ચાલો એ કિષ્નાનો સગો હોય અને કિષ્નાએ એને મુરલીનો ફોટો બતાવ્યો હોય પણ, નટખટને કેવી રીતે ઓળખી ગયો?

“કેવા ડઘાઈ ગયા બંને!” પેલો માણસ હસી રહ્યો હતો, “સવારનો ફોન કરું છું તો એકે જણો વાત નથી કરતો!”

“ભારત ભારત તું છે?” મુરલીએ પૂછ્યું.

“હા. મારા ઘરે તમારા બંને દોસ્તોનું સ્વાગત છે!” ભરતભાઈએ હાથ ફેલાવ્યા અને ત્રણે દોસ્તો એકબીજાને બાજી પડ્યા.

“કિષ્ના ક્યાં છે જલદી બોલ ચાર?” મુરલી ધીરા અવાજે બોલ્યો. ભરતભાઈ શું જવાબ આપશે એ સાંભળતાં પહેલા જ એનું દિલ ડરી રહ્યું. કંઈક અમંગળની આશંકા એને ઘેરી વળી હતી.

“એ અહીં નથી. મને ખબર નથી હાલ એ ક્યાં હશે.” દબાયેલા અવાજ ભરતભાઈએ કહ્યું.

મુરલીની આંખોમાંથી અશ્રુઓ ખરી રહ્યા. જેમ જેમ સમય વીતતો જતો હતો તેમ તેમ એનું દિલ વધારે ને વધારે ગભરાઈ રહ્યું હતું. એકવાર બસ, એકવાર કિષ્નાને જોવા એની આંખો તરસી રહી હતી. મનોમન એ ભગવાનને વિનવી રહ્યો બસ, એકવાર એને કિષ્ના મળી જાય પછી જિંદગીમાં ફરી ક્યારેય કંઈ નહિ માંગે.....

પ્રકરણ ૨૫

ભારત ભારત એજ ભરતભાઈ છે એ જાણીને મુરલી અને નટખટ બંને રાજી તો થયા પણ, કિષ્ના અહીં નથી એ જાણી પાછા ઉદાસ થઈ ગયા.

“કિષ્નાની મમ્મીનાં ફોનનું લોકેશન અહીં કેમ બતાવે છે?” મુરલીએ પૂછ્યું.

ભરતભાઈએ ટેબલના ખૂણા પર પડેલો ફોન ઉઠાવી, મુરલી તરફ હલાવતા કહ્યું, “એમનો ફોન તો અહીં જ છે, એ નથી!” પેલા બંને આંખો ફાડીને પોતાને જોઈ રહ્યા છે એ જોઈને એમણે કહ્યું, “તમે લોકો બેસો હું તમને શાંતિથી આખી વાત કરું.”

ભરતભાઈએ વાસુદેવભાઈ કેવી રીતે એમને બીચ પર મળ્યા ત્યારથી લઈને બીજે દિવસે સવારે એ લોકો નીકળી ગયા ત્યાં સુધીની વાત કરી.

“આ બધું બન્યું એ પહેલાંનો મુરલીએ કિષ્નાનો ફોટો તને મોકલાવેલ, તો તું એને ઓળખી ના શક્યો?” નટખટ જરી ખીજવાઈને પૂછ્યું.

“ના ઓળખી શક્યો યાર!” ભરતભાઈએ એમના માથા પર હાથ મારતા કહ્યું. “અને એ ફોટો આણે કેવો મૂકેલો? ખુશમિજાજ, સુંદર એકદમ હિરોઈન જેવો! અત્યારે તો એને તું જોવે ને તો તું પણ ન ઓળખી શકે. શરીર સાવ સુકાઈ ગયેલું, નિર્જીવ ચહેરો, આંખો નીચે કાળા કુંડાળા, હસવાનું તો જાણે કદી શીખી જ ન હોય, એક જીવતી લાશ જોઈલો,”

નટખટે એના હોઠ પર આંગળી મૂકી પોતાની જ ધૂનમાં બોલી રહેલા ભરતભાઈને ચૂપ રહેવા જણાવ્યું. બંનેની નજર મુરલી પર ગઈ. સોફાની ધાર પર બેઠેલો એય જાણે હંમેશ માટે હસવાનું ભૂલાવીને બેઠો હતો. એની આંખો કોરીઘાકોર હતી. ભરતભાઈ એક નજર નટખટ તરફ નાખીને મુરલી સામે જોતા કહ્યું,

“આમ તો એ તંદુરસ્ત હતી. એના ફાધર એના ઈલાજ માટે જ અહીં લાવેલા. સોરી યાર એ વખતે હું એને ઓળખી ન શક્યો. એ લોકો પરમદિવસે રાત્રે અહીં જ હતા. આ સામેના રૂમમાં જ એ રોકાયેલા. કાલે સવારે એ લોકો ગયા ત્યારે પણ એ ઠીક જ હતી. આજે સવારે મને એનો મેસેજ આવ્યો એ જોઈને જ મને લાઈટ થઈ કે, એ જ મુરલીની કિષ્ના હતી. મતલબ કે છે, હા છે!”

ફોન પર થોડાક બટન દબાવીને એમણે કિષ્નાનો મેસેજ બતાવ્યો.

સ્ક્રીન પર ક્રિષ્ના દેખાઈ રહી હતી. એ ગીત ગાતી હતી.

“તેરા સાથ હું કિતના ખ્યારા, કમ લગતા હું જીવન સારા

તેરે મિલનકી લગન સે, હમેં આના પડેગા દુનિયા મેં દોબારા.....!!

બે લાઈન ગાઈને એ અટકી હતી. પછી બોલી,

“અત્યારે આપ મારું ગીત સાંભળી રહ્યા છો પણ, હું આ દુનિયામાં નથી! છેલ્લી એક જ ઈચ્છા હતી મારા દિલની વાત મારા દિલબરને કહેવી હતી. નિયતિએ મને સમય ન આપ્યો પણ મારા ચારાનું બનાવેલું એક એપ મારા ખૂબ કામમાં આવ્યું. કોને ખબર હતી એનો આવો ઉપયોગ પણ થઈ શકે અને એ હું જ કરીશ.”

થોડીવાર અટકીને એ ફરી બોલેલી,”મારા મુરલીએ બનાવ્યું છે આ એપ દોસ્તો. જો એક વિદેશી ઝકરબર્ગને તમે આટલો સપોર્ટ કરી શકો તો આપણાં જ દેશના કંઈક નવું કરવાવાળા, નવું વિચારવાવાળા યુવાનને આટલો સંઘર્ષ કેમ કરવો પડે છે? આજે કદાચ હું આ દુનિયામાં નથી રહી છતાં, તમને મારો મેસેજ મળ્યો, મારી વાત તમારા સુધી પહોંચી ફક્ત એક એપ દ્વારા,”લવ મોમેન્ટ્સ”તમે પણ તમારો સંદેશ તમારા વહાલા માણસો સુધી પહોંચાડી શકશો, તમારી હાજરીમાં કે ગેરહાજરીમાં! ડાઉનલોડ ઘ એપ નાઉ!”

@snehnusarnamu

વીડિયો પૂરો થઈ ગયો. આ એજ વીડિયો હતો જ ક્રિષ્નાએ મુરલીને મોકલાવેલ થોડું એડિટ કરીને પછી અહિં મૂકેલો.

થોડીવાર ચૂપ રહ્યા પછી મુરલીએ પૂછ્યું,”એણે આ વીડિયો તને કેમ મોકલ્યો?”

“ફક્ત એને જ નહિ મને પણ મોકલ્યો છે!” નટખટ એનો મોબાઈલ બંધ કરતા બોલ્યો, “આજે સવારે જ મેસેજ આવેલો પણ, દોડધામમાં મેં સવારનું નેટ જ ઓન નહતું કર્યું.”

હવે મુરલીએ એનો ફોન ઓન કર્યો. ઘણા બધા લોકોએ એનું એપ ડાઉનલોડ કરેલું. એમાંથી મોટાભાગના એના અને ક્રિષ્નાની ફ્રેન્ડ લિસ્ટમાં સામેલ હતા.

“એના છેલ્લા શબ્દ ના સાંભળ્યા, દોસ્તો ડાઉનલોડ ઘ એપ! મતલબ એણે આ મેસેજ ફેસબુકના દરેક મિત્રને મોકલ્યો છે, મારા અને એના બંનેના. એની જ કોશિસનું આ પરિણામ છે સવારથી લઈને સાંજ સુધીમાં સાતસોછયાંસી લોકોએ મારું એપ ડાઉનલોડ કર્યું!” મુરલી બોલતો બોલતો ચૂપ થઈ ગયો. કદાચ એના ગળે ડૂમો બાઝી ગયો હતો....

ભરતભાઈ એના માટે પાણી લઈ આવ્યા.” થોડું પાણી પી લે. એ મુંબઈમાં જ છે આપણે એને શોધી લઈશું. તું ચિંતા ના કર.”

“ભરતો સાચું કહે છે યાર! કિખાને આપણે શોધી લઈશું. ભરતા તું કંઈક યાદ કર, મગજ પર જરા જોર દઈને વિચાર એ લોકોએ કોઈનું નામ દીધું હોય, કોઈ જગા, કોઈ સરનામું જ્યાં એ જવાના હોય? એ લોકો અહીંથી કેવી રીતે ગયેલા ટેક્ષી કરેલી કે ઓટો?”

“ખબર નથી. એ લોકોને દરવાજા સુધી વળાવીને હું અંદર આવી ગયેલો.”

“કેવો માણસ છે તું? એક બુઝુર્ગ માણસ માટે તું ટેક્ષી કે રિક્ષાય ના બોલાવી શકે.”

“હવે મને એવું ન શુભ્યું એ વખતે! એ લોકોને ક્યાં જવું છે એ એમને ખબર હતી એ લોકો હોસ્પિટલ હોસ્પિટલ કરતા હતા પણ કંઈ એ નહતા બોલ્યા!”

“અને સાહેબ એવું પૂછેય શું કરવા? ક્યાં એમના પરિવારનું કોઈ હતું! દયા જેવું કંઈ છેજ નહિ.” નટખટ એની ચીઢ ભરતભાઈ પર ઉતારી રહ્યો.

“હા, મારામાં દયા જેવું કંઈ નથીને એટલેજ હું એક અજાણ્યા ફેમિલીને મારા ઘરે લાવ્યો, રાત રોકાવા દીધા! એતો કોઈ હિંમતભાઈની રાહ જોતા બીચ પર જ બેઠી રહેત જો હું,”

“એક મિનિટ, એક મિનિટ કોણ? હિંમતભાઈ કહ્યું તે?” મુરલી ભરતભાઈને વચ્ચેજ રોકીને પૂછ્યું.

“હા. હિંમતભાઈ. એ એમના કોઈ ઓળખીતા છે. એ અહીં જ રહે છે મુંબઈમાં. એ એકલા જ છે. ગુજરાત ફરવા માટે ગયેલા. એ દિવસની એમની ટિકિટ કઢાવેલી હતી. એ સાંજે આવી જવાના હતા પણ.... હા, વાસુદેવભાઈએ કહેલું કે એમનો કોઈ ફેસબુક મિત્ર એમને ભુજમાં મળી ગયેલો. એની સાથે એ એના ઘરે ગયા અને વાતોમાંને વાતોમાં એમની ટ્રેન મિસ થઈ ગયેલી.”

“હિંમતભાઈ, મુંબઈ, ફેસબુક અને ભુજનો મિત્ર. ઓલ રાઈટ! આ ચાર કલું પરથી કદાચ હું એ હિંમતભાઈને શોધી લઈશ.” મુરલી ઘણા સમય બાદ કશુંક બોલ્યો.

“પણ, એ કેવી રીતે? મુંબઈમાં તો કેટલાય હિંમતભાઈ હશે એમાંથી કયો આપણા કામનો?” ભરતભાઈએ એમની શંકા વ્યક્ત કરી.

“મુંબઈમાં હિંમતભાઈ ઘણા હશે પણ એમાંથી ફેસબૂક વાપરતા હોય એવા કેટલા? અને એમાંય હમણાં ગુજરાત ફરવા ગયા હોય, એવા કેટલા? ભુજમાં રહેતો કોઈ એમનો એફબી ફ્રેન્ડ હોય એવા કેટલા?”

“એટલે મારી સમજમાં કંઈ નથી આવતું!”

“એ બારમી ફેલ એ તારી સમજમાં આવશે પણ નહીં. એ એન્જિનિયરોએ સમજવાની વાત છે.” નટખટ ભરતભાઈને ખભે ઘબ્બો મારતા બોલેલો.

“વાંદરા તું સીધો રેજે,” ભરતભાઈએ નટખટનો કાન આમળતા કહ્યું.

આ બધી ધમાલથી બેખબર મુરલી ઘરમાં એક ખૂણે ટેબલ પર પડેલું કોમ્પ્યુટર જોઈ ત્યાં બેસી ગયો. ભરતભાઈએ ટેબલના ખાનામાંથી ડોંગલ કાઢી એને સીપીયુ સાથે કનેક્ટ કર્યું. મુરલીએ ફેસબૂક ઓન કર્યું. સર્ચ ઓપ્શનમાં જઈ હિંમતભાઈ ટાઈપ કર્યું. એક લાંબુ લીસ્ટ આવ્યું હિંમતભાઈ નામવાળા એફબી યુઝરનું. ફિલ્ટરમાં જઈ મુંબઈ ટાઈપ કરતા નામ ઓછા થઈ ગયા. એમાંય એ લિસ્ટમાંથી ગુજરાતના હાલમાં લીધેલા ફોટોગ્રાફ્સ સર્ચ કરતા બીજા ઘણા બધા નામ નીકળી ગયા હવે ફક્ત ચાર જણા એવા હતા જે લોકોનું નામ હિંમતભાઈ હતું, મુંબઈમાં રહેતા હતા અને તાજેતરમાં જ ગુજરાત ફરી આવ્યા હતા. એ ચાર જણાની પ્રોફાઈલ ચેક કરતા બે જણાજ વૃદ્ધ અને એકલા હોય એવા મળ્યા. એમનું ફેન્ડ લીસ્ટ ચેક કરતા એક જ હિંમતભાઈ દેસાઈ એવા મળ્યાં જેમનો કોઈ મિત્ર ભુજ રહેતો હતો.

“મળી ગયા. હિંમતભાઈ દેસાઈ જ એ વ્યક્તિ છે જેમના ઘરે કિષ્ના રોકાઈ હશે.”

“સરસ કામ કર્યું બહાલા!” નટખટ મુરલીનું માથું ચૂમતા બોલ્યો.

“એનું સરનામું અહીં નથી આપ્યું.” મુરલીએ મોનીટર સામેં જોતા કહ્યું.

“એનું ફેન્ડ લીસ્ટ ફરી ચેક કરી જો, કદાચ કોઈ આપણું ઓળખીતું મળી જાય.” નટખટ માથું ખંજવાળતા બોલ્યો.

મુરલીએ હિંમતભાઈ દેસાઈ અને એના મ્યુચ્યુઅલ ફેન્ડ્સ જોયા. ફક્ત એક નામ મળ્યું. નિયતી કાપડિયા! ત્યાં હાજર દરેક જણના મોં પર એક હળવું સ્મિત આવી ગયું.

મુરલીએ એના ફોન પરથી એક નંબર ડાયલ કર્યો. એક આખી રિંગ પૂરી થવા આવી ત્યારે જ સામેથી ફોન ઉચકાયો,

“હલ્લો!”

“હાય! મુરલી!” સામેથી ઉમળકાભેર જવાબ મળ્યો, “તારો નંબર સેવ કરેલો જ છે, બોલ આજે મને કેમ યાદ કરી?”

“એક તમારા ફેસબુક ફેન્ડનું સરનામું જોઈએ છે, અર્જન્ટલી! હિંમતભાઈ દેસાઈ નામ છે, મુંબઈ રહે છે.”

“હું એમના બહું કોન્ટેક્ટમાં નથી, પણ મારો બીજો એક મિત્ર છે સતીશ રાવલ એ એમનો ખાસ મિત્ર છે. એ હમણાં જ એમના ઘરે ભુજ રોકાયેલા ત્યાંના ફોટોગ્રાફ્સ પણ શેર કરેલા. તું એક મિનિટ રાહ જો હું એમની સાથે વાત કરીને કહું છું.”

મુરલીએ ફોન મૂક્યો કે તરત ભરતભાઈએ ટકોર કરી,

“નિયતી જોડે પેલાને ફોન કરાવે છે એના કરતા તું જ હિંમતભાઈને એફબી પર કોલ કર ને.”

“ભરતું એ દાદા આપણી જેમ નવરા નથી. આખો દાડો એફબી પર ચિપકેલા નથી હોતા. અત્યારે આપણી પાસે સમય નથી. નિયતી મેડમને કોલ કરવામાં વાંધો નહીં એ મુરલીને સારી રીતે ઓળખે છે.”

મુરલીના ફોન પર નિયતીની રિંગ આવી,

“હલ્લો!”

“હા, મુરલી સતીશભાઈ પાસે એમનું પાકું સરનામું નથી પણ, એમનો ફોન નંબર આપ્યો છે. એ હું તને વોટ્સેપ કરું છું ઓકે?”

“ઓકે. થેંક્સ!”

ફોન મુકાઈ ગયો. હિંમતભાઈનો નંબર મળતા જ એમણે રિંગ કરી. સામેં છેડેથી ફોન ઉચકાયો,

“નમસ્કાર! જી કોણ બોલે છે?”

“હું...હું...” મુરલીનું દિલ ફફડી રહ્યું હતું. ખબર નહિ આ વડીલ શું કહેશે? કિષ્ના ત્યાં હશે કે નહિ? હશે તો એ કઈ પરિસ્થિતિમાં હશે....?” મુરલી ફોન ભરતભાઈને આપીને સોફામાં બેસી ગયો. આગળનું જાણવા એ આતુર હતો પણ બોલવાની હિંમત નહતો કરી શકતો.

“હલ્લો હિંમતભાઈ હું ભરત બોલુ છું. તમારા ઘરે વાસુદેવભાઈ આવ્યા છે અમદાવાદથી. એ રાત્રે એ લોકો મારા ઘરે રોકાયેલા, એમના વાઈફનો ફોન એ અહીં ભૂલી ગયા છે. જો તમે તમારું સરનામું આપો તો હું ત્યાં આવીને આપી જાઉં.” ભરતભાઈએ વિચારીને શાંતિથી કહ્યું.

“અમેં લોકો અત્યારે ઘરે નથી. કિષ્ના, એમની દિકરીનું ઓપરેશન ચાલે છે અમેં હોસ્પિટલમાં છીએ.”

“હા, હા, વાંધો નથી હું ત્યાં આવીને આપી જઈશ. તમેં કઈ હોસ્પિટલમાં છો?”

ભરતભાઈનું મોં હસુ હસુ થઈ રહ્યું. ફોન મૂકતાં જ એમણે મુરલીના ખભા પકડતા કહ્યું, “કિષ્ના હોસ્પિટલમાં છે ચાલ એને મળવા જઈએ.”

મુરલી ઊભો થઈને ભરતભાઈને ભેટી પડ્યો. પાછળથી આવીને નટખટ પણ બેઉને વળગી પડ્યો. ત્રણેની આંખો ભીની હતી. આજ સવારની આ પહેલી જરાક સારી ખબર મળી હતી! ભૂખ, તરસ, થાક બધું વિસરી જઈને આજનો આખો દિવસ કિષ્નાને શોધવામાં જ પસાર કરેલો. કિષ્ના હેમખેમ હોય એથી વધારે હવે કોઈ અપેક્ષા ન હતી....

હોસ્પિટલ જઈને પછી નાસ્તો કરી લઈશું એમ નક્કી કરી ત્રણે મિત્રો ભરતભાઈની ગાડીમાં રવાના થઈ ગયા. મુંબઈનો ટ્રાફિક અત્યારે રાતના સમયે પણ જેમનો તેમ

હતો. એ લોકોની ગાડી હોસ્પિટલના દરવાજે પહોંચી ત્યારે રાતના અગિયાર વાગી ગયા હતા.

જ્યાં ભરતભાઈએ એમની ગાડી પાર્ક કરી ત્યાંજ, એની બાજુમાં પાર્થ ગાડી પાર્ક કરીને નીચે ઉતર્યો હતો. મુરલી અને એની આંખો મળી હતી. ભરતભાઈ અને નટખટ બાજુમાં પાર્ક થયેલી ગાડીને જોઈ રહ્યા હતા.....

પ્રકરણ ૨૬

ટાટા મેમોરિયલ હોસ્પિટલના દરવાજે ઉભેલા પાર્થ અને મુરલી એકબીજાને જોઈ રહ્યા હતા. બંનેની નજરમાં એક જ સવાલ હતો, તે કિષ્નાનું જરીકે ધ્યાન ના રાખ્યું? ટાટા મેમોરિયલ મુંબઈની જાણિતી કેન્સરની સારવાર માટેની હોસ્પિટલ છે. અહીં કિષ્નાનું ઓપરેશન ચાલે છે મતલબ? મતલબ સાફ હતો અને એ બંને સમજી પડ્યા ગયા હતા.

“કેમ ઊભો રહી ગયો? ચાલ અંદર જઈએ.” ભરતભાઈએ પાર્થ સામે એક નજર નાખતા કહ્યું.

“પાર્થ. કિષ્નાનો દોસ્ત.” મુરલીએ પાર્થની ઓળખ આપી, “તને ખબર હતી કિષ્ના અહીં?” મુરલીએ પાર્થને પૂછ્યું.

“ના. એ લોકોનો ફોન સ્વિચ ઓફ આવતો હતો એટલે મેં પપ્પાને પૂછેલું. મને હિંમત અંકલનો નંબર મળ્યો એમણે જ અહીં આવવાનું કહેલું.” પાર્થ શાંતિથી બોલ્યો. અમદાવાદથી મુંબઈ ડ્રાઈવ કરીને એ થાક્યો હતો. રસ્તામાં થોડીકવાર એક જગાએ રોકાઈને ચા સાથે એક સેન્ડવીચ લીધેલી એ સિવાય એણે આખો દિવસ ગાડીમાં જ પસાર કરેલો.

“તું અહીં કેવી રીતે આવ્યો?”

“શું છેને પાર્થભાયા એ બઉ જ લાંબી વાત છે, પહેલા આપણે અંદર જઈએ પછી એ વાતો કરીશું.” નટખટ મુરલીનો હાથ પકડી એને આગળ ચાલવાનો ઈશારો કરતા બોલ્યો.

આગળ મુરલી અને એના દોસ્ત, એમની પાછળ પાર્થ ચાલી રહ્યો. રીસેપ્શન પર નટખટ અને ભરતભાઈ પૂછતાછ કરવા ગયા. મુરલી ત્યાં લોબીમાં પડેલી ખુરશીમાં

બેસી પડ્યો. એના પગમાં જાણે ઊભા રહેવાની શક્તિ જ ન હતી. કોઈ અજાણ્યા ફફડાટથી એનું દિલ ફફડી રહ્યું હતું....

પાર્થ એની બાજુની ખાલી ખુરશીમાં બેઠો.” મને સવારે એક મેસેજ મળેલો. કિખાનો. એમાં એ બોલતી હતી કે એ હવે આ દુનિયામાં,”પાર્થે વાક્ય પૂરું ન કર્યું. “મને પણ એવો મેસેજ મળેલો. આજે સવારે. એટલે જ હું અહીં આવ્યો.” મુરલી ખૂબ ધીરેથી એક એક શબ્દ છૂટો પાડીને બોલ્યો.

“ચાલ વ્હાલા! ઉપર જવું પડશે!” નટખટ મુરલીનો હાથ પકડતા બોલ્યો. મુરલી એનો હાથ પકડેલો રાખીને ઉપર ગયો. સીડીઓ ચઢતા ચઢતા એના પગ વારંવાર રોકાઈ જતા હતા. પાછળથી ભરતભાઈ એને ખભે હળવો ધક્કો મારી એને ઉપર ઠેલતા રહ્યા.

ઉપરના માળે જ્યાં સીડીઓ પૂરી થઈ ત્યાંજ એક પાટિયું મારેલું જે ઓપરેશન થીએટર તરફ જવાનો રસ્તો બતાવતું હતું. બધા એ તરફ આગળ વધ્યા. સફેદ દીવાલો પર અડધે સુંધી સફેદ ટાઈલસ જડેલી હતી. એવી જ સફેદ ટાઈલ્સ નીચેની ફર્શ પર પણ જડેલી હતી. ઉપર સિલિંગ પર થોડા થોડા અંતરે જડેલી ટ્યુબલાઈટ પણ સફેદ પ્રકાશ રેલાવતી હતી. આટલી બધી સફેદી વચ્ચે આખું વાતાવરણ બોઝિલ લાગી રહ્યું. થોડેક આગળ વધતા એક લાંબી લોબીમાં થોડા માણસો દેખાયા. એ લોકો એમની તરફ આગળ વધ્યા.

જે જગાએ કિખાની સારવાર ચાલી રહી હતી એ રૂમની બહાર લાકડાની એક બેંચ મુકેલી હતી. એની ઉપર જશોદાબેન માથું નીચું ઢાળીને બેઠા હતા. એમની બાજુમાં એક વૃદ્ધ હાથમાં માળા ફેરવતા બેઠા હતા. એ જ હિંમતભાઈ હશે એમ બધાને લાગ્યું. વાસુદેવભાઈ આમથી તેમ આંટા ફેરા કરતા હતા. એમના ચહેરા પરનો ઉચાટ સાફ દેખાઈ આવતો હતો. એક પગે હજી લકવાની અસર હતી એને ઢસડાતા એ ઘોડીને સહારે ફરી રહ્યા હતા. મુરલીએ નટખટનો હાથ જોરથી દબાવીને પકડી રાખ્યો.

“મારો બજરંગી બધું સારું કરશે. તું હિંમત રાખ.” નટખટ ધીરેથી બોલેલો છતાં ત્યાં બેઠેલા દરેકની નજર આ નવા પધારેલા માનવીઓ તરફ ગઈ. એક પળ કોઈ કંઈ જ ના બોલી શક્યા.

જશોદાબેન મુરલીને જોઈ રહ્યા. એમની આંખમાંથી આંસુની ધાર વહી રહી. એમને રડતાં જોઈને મુરલીના દિલમાં ફડકો પડ્યો. એ ઝડપથી બે ડગલાં આગળ વધ્યો અને જશોદાબેનના પગ પાસે ઘૂંટણિયે બેસી પડ્યો.

“કિખા..?” એના ગળે ડૂમો બાઝી ગયેલો એ માંડ આટલું જ બોલી શક્યો. એની આંખો જશોદાબેનની આંખોને તાકી રહી.

“અંદર છે. ઓપરેશન ચાલુ છે.” એમણે આંખમાંથી સરી જતાં આંસુ લૂછ્યા વિના જ જવાબ આપ્યો.

મુરલી બેઠા બેઠાજ થોડો પાછળ હટ્યો. એની પીઠ પાછળની દીવાલને અડી અને એ આંખો મીચી એમને એમ જ પલાઠી વાળીને બેસી રહ્યો. એની બંધ આંખોમાંથી આંસુ સરી પડ્યા જેને એણે હાથ વડે જ લૂંછી નાખ્યા.

વાસુદેવભાઈ અહીં સુધી આવીને અટક્યા હતા. મુરલી અને પાર્થ સામે એક નજર નાખી એમણે જશોદાબેન સામે જોયું હતું. એ નજર જાણે પૂછી રહી હતી, આ લોકો અહીં કેવી રીતે આવી ગયા? જશોદાબેને સહેજ માથું હલાવેલું અને એમના પતિદેવ સમજી ગયેલા કે એમના શ્રીમતીજી આ બાબતે અંજાન છે. એ એક નિશ્વાસ નાખી ફરી ચાલતા ચાલતા લોબીમાં દૂર સુંઘી ગયા. એમણે વિચાર્યું કે આ ભગવાનની કેવી લીલા છે. એમની દીકરી માટે બે બે હીરા જેવા મુરતિયા આપ્યા અને પછી એમની દીકરી ને જ! પાર્થને એ વરસોથી ઓળખતા હતા. એ હંમેશા એમની દીકરીને ખુશ રાખશે એમાં કોઈ બેમત ન હતા. એની મમ્મીનો સ્વભાવ જરાક ચિંતાજનક હતો પણ, કોના ઘરમાં આવું એકાદ સભ્ય નથી હોતું? મુરલીને જોઈ એમની આંતરડી ઠરી હતી. એ પોતે કંઈ જવાબ નહતા આપી શકતા છતાં મુરલી એમની સાથે બેસી વાતો કરે જતો હતો. એકવાર બપોરના એમને બાથરૂમ જવું હતું. જશોદાબેન ક્યાંક બહાર હતા ત્યારે એમની તકલીફ તરત પામી જઈ એ છોકરાએ બેડ પેન મૂકી આપેલું. એવું કામ તો ઘણા સગા દીકરાઓ પણ નથી કરતા આજકાલ! જ્યારે એમની તબિયત બગડી હતી ત્યારે મુરલીએજ દોડાદોડી કરીને ડોક્ટરને બોલાવેલા અને સમયસર સારવાર મળી જતા એ આજે જિંદા હતા. સૌથી વધારે તો કિષ્ના એને દિલ દઈ બેઠી હતી એ અગત્યનું હતું! ઓ મારી દીકરી એકવાર તું સાજી થઈ જા પછી તું કહીશ એની સાથેજ તારા લગ્ન કરાવીશ. કોઈ તને કંઈ નહિ પૂછે!

પાર્થ જશોદાબેન પાસેની ખાલી જગામાં બેઠેલો. એના મનમાંય ભગવાનને પ્રાર્થના ચાલતી હતી, કિષ્નાનું ઓપરેશન હેમખેમ પાર પડી જાય....એ બસ, કિષ્નાની માફી માંગવા આવ્યો હતો. એ દિવસે કિષ્નાને એ પૂછી બેઠેલો કે એ પ્રેગ્નન્ટ છે, જે એની સૌથી મોટી મૂર્ખામી હતી! કિષ્ના મુરલી તરફ જે રીતે પ્યારભરી નજરોથી જોતી હતી એ નજરોથી પાર્થ આખેઆખો સળગી ગયો હતો. કિષ્ના કોઈ બીજાને ચાહી શકે એવું એ વિચારી પણ નહતો શકતો. આ બળતરાએજ એની વિચારવાની ક્ષમતા કુંઠિત કરી મુકેલી.....

આબાજુ ભરતભાઈ એ ગજવામાંથી ફોન કાઢીને હિમતભાઈને આપતા કહેલું, “વડીલ આ ફોન. આ લોકો મારા ઘરે રોકાયેલા. જે દિવસે મુંબઈ આવેલાને ત્યારે.

આ એમનો ફોન ત્યાં ભૂલી ગયા હતા.”

“આભાર ભાઈ.” હિંમતભાઈ ફોન લેતા બોલેલા.

“શું થયું છે કિષ્નાબેનને?” એમણે હળવે રહીને પૂછ્યું.

ક્યારનાય ચૂપચાપ બેઠેલા હિંમતભાઈને બોલવાનો મોકો મળતાં એ કદાચ એમને સારું લાગ્યું. એમણે શરૂથી લઈને અંત સુધીની બધી વાત કરી....

કિષ્નાને અચાનક કોઈ વખતે માથામાં અસહ્ય દુઃખાવો ઉપડતો હતો. થોડીવાર જીવલેણ દુખતુંને પછી એની જાતેજ મટી જતું. પહેલા તો કિષ્નાએ એ બાબતે બહુ ધ્યાન ના આપ્યું. વાસુદેવ હોસ્પિટલથી ઘરે આવ્યો, સાજો થઈને, ત્યારે એની આગળ આવો દુખાવો ઉપડતા એને ચિંતા થઈ. એ એને હોસ્પિટલ લઈ ગયો અને તપાસ કરાવી. ડોક્ટરે સીટી સ્કેન કરાવ્યું પછી ખબર પડી કે, એના માથામાં એક ગાંઠ છે! કદાચ વરસોથી હશે. એ ગાંઠ હવે મોટી થઈ રહી હતી. જો તાત્કાલિક ઓપરેશન ના કરાવે તો બની શકે કે કિષ્ના હંમેશા માટે જોવાની શક્તિ ગુમાવી દે કે, ક્યારેય બોલી ના શકે, કોઈ કોઈ એવી નસ દબાઈ જાય તો એને લકવોય પડી શકે. ડોક્ટરે ચોખ્ખું કહ્યું પચાસ પચાસ ટકાનો ચાંસ છે, ઓપરેશન સફળ જવાના! જો સારવાર ના કરાવે તો ગમે ત્યારે જીવનું જોખમ પણ ખરું. ડોક્ટરે કહ્યું કે ઓપરેશન કરાવી લેવું જ એક ઉપાય છે. હજી ખબર નથી એ ગાંઠ કેન્સરની છે કે સાદી. ઓપરેશન પતિ જાય પછી એ ગાંઠની તપાસ કરીને જણાવશે. જો ગાંઠ કેન્સરની હોય તો ફરી થવાની શક્યતા રહે સાદી હોય તો ઓપરેશન પછી ફરી નઈ થાય.”

આ બધી વાતો ચાલતી હતી ત્યારેજ ઓપરેશન થિયેટરનું બારણું ખૂલ્યું અને ડૉક્ટર બહાર આવ્યા. બધા લોકોની નજર એમના પર આશાભરી મીટ માંડી રહી. વાસુદેવભાઈ તરત એમની પાસે ગયા, નટખટ અને ભરતભાઈ પણ એમની સાથે ડૉક્ટર પાસે ગયા. પાર્થ અને જશોદાબેન એમની જગાએ ઊભા રહી ડૉક્ટરના જવાબની રાહ જોઈ રહ્યા હતા. મુરલી હજી એમજ એની જગાએ બેસી રહેલો. બંધ આંખોમાંથી થોડી થોડી વારે આંસુ સરી જતાં હતા એ કદાચ જૂની યાદોમાં પહોંચી ગયો હતો. એની મમ્મીને એણે આમ જ હોસ્પિટલમાં જોઈ હતી, છેલ્લી વાર, એના પપ્પા અને દાદા પણ હોસ્પિટલના પલંગ પર આખરી શ્વાસ લઈને ગયેલા. હોસ્પિટલ આવતાજ એના ટાંટિયા ધ્રુજવા લાગતા! આજે કિષ્ના હોસ્પિટલમાં દાખલ છે પચાસ ટકા જીવવાના તો પચાસ ટકા મરવાના, ફિફ્ટી ફિફ્ટી ચાંન્સ છે! જો એને કંઈ થઈ ગયું તો? આ સવાલનો જવાબ વિચારવાની હિંમત એ ખોઈ બેઠો છે.....બંધ આંખે એ બસ, એની મમ્મીને વિનવી રહ્યો, એતો પોતે ભગવાન પાસે છે તો એમના દીકરા માટે આટલું એક કામ નહિ કરે! એ ભગવાનને વિનવે તો ભગવાન ચોક્કસ માની જશે.....

“સાહેબ કિખાને કેવું છે?” વાસુદેવભાઈએ રડમસ, સહેજ ડરેલા અવાજે પૂછ્યું.

“ક્રીટિકલ કંડીશન છે. ઓપરેશન થઈ ગયું છે. અડધા ઈંચની ગાંઠ હતી એ નીકાળી લીધી છે. હવે ભાનમાં આવે એની રાહ જોવાની રહી. નેવું ટકાતો ભાનમાં આવી જ જશે! ભાનમાં આવે પછી આગળ તપાસ કરીશું.”

નેવું ટકા ભાનમાં આવી જશે અને દસ ટકા ભાનમાં નહિ આવે, એટલે શું? એમની દીકરી હંમેશા બેભાન રહેશે.... કે મરી...ના. ના. એક બાપના દિલે આગળ વિચારવાની ના પાડી. હમણાં એ ભાનમાં આવી જ જશે એમ વિચારવાનું એમને મુનાસીબ લાગ્યું...

“કાકા તમે બેસો અહીં.” નટખટે વાસુદેવભાઈને ખુરશી તરફ હાથ ધરતા કહ્યું, “એનેસ્થેસિયાની અસર હોય એટલે ભાનમાં આવતા વાર લાગે. ભારે ઓપરેશન હોય એટલે વધારે સમય બેભાન રહે એવી શીશી સુંઘાડી હશે. અડધી કલાકમાં ભાનમાં આવી જ સમજો.”

નટખટની વાતો એમને ગમી. ક્યારનાય આંટા મારી રહેલા એ લાકડાની બેંચ પર બેઠા. કોઈને અંદર જવાની હાલ મનાઈ હતી. જશોદાબેનને પાર્થ હાલની પરિસ્થિતિ સમજાવી રહ્યો હતો. ભરતભાઈ નીચે જઈને રોડ પરની એક લારીવાળાને ચાનો ઓર્ડર આપી આવ્યા હતા. એક પંદરેક વરસનો છોકરો બધા માટે નાના નાના પ્લાસ્ટિકના કપમાં ચા લઈને આવેલો. હિમતભાઈએ એક કપ લીધો અને વાસુદેવભાઈ તેમજ જશોદાબેનને પણ આગ્રહ કરીને લેવડાવ્યો.

“હમણાં દીકરી ભાનમાં આવે ત્યારે તમે ચક્કર ખાઈને ના પડતા!” એ વાક્યે બધા સહમત થયેલા. ફક્ત મુરલી હજી એમને એમ બેસી રહેલો. ભરતભાઈ અને નટખટ બંને એની આજુબાજુ જમીન પર બેસી ગયા. ભરતભાઈ એના ખભા પર હાથ મૂકતા બોલ્યા,

“હમણાં એ ભાનમાં આવી જશે.” પછી ડોક્ટરે જે કહેલું એ ફરી મુરલીને કહી સંભળાવ્યું. મુરલીએ આંખો ખોલી હતી. એની આંખોમાં જાણે લોહી ઉતરી આવ્યું હોય એટલી લાલ હતી.

“ચાલ ઊભો થા. બહાર લોબીમાં જઈને બેસીએ.” ભરતભાઈ એનો હાથ ખેંચીને એને પરાણે ઊભો થવા ફરજ પાડી.

એ લોકો બહાર ખુલ્લી અગાસીમાં આવ્યા. પાળી પાસે જઈને બધા અટક્યા. સવાર પડવાની શરૂઆત થઈ ગયેલી. કેટલા વાગ્યા એ જોવાની કોઈને જરૂર નહતી જણાઈ. નીચે રોડ પર લોકોની અવરજવર ચાલુ થઈ ગઈ હતી. હોસ્પિટલ આગળથી પસાર થઈ જનારા કે એમના સગાને સાથે લઈને બહાર જનારા કેટલા સુખી હતા! ભગવાન કોઈને હોસ્પિટલના પગથિયા ના ચઢાવે. મુરલી વિચારી રહ્યો

હતો. એની હાલત જોઈને એક ત્યાં પહેલેથી ઉભેલા ભાઈએ પાસે આવીને શું થયું એમ પૂછેલું. હોસ્પિટલની આ અચરજભરી વાત છે, બધા અજાણ્યા લોકોય એકબીજાની ખબર પૂછે, ભલે થોડીવાર માટે જ પણ બધા એકબીજાના હમદર્દ બની જાય. અમારા અને તમારા સગામાથી કોણ જલદી ઘર ભેગુ થશે એ ચર્ચા કરવાની બધાને મજા પડે.

“મારું નામ દેવ છે, દેવ દ્વારકાવાળો તરીકે આખું દ્વારકા ઓળખે મને.” ભરતભાઈ અને નટખટ બંને એકબીજા સામે જોઈને હસ્યા. આ ભાઈ પણ એમના મિત્ર હતા ફેસબુક પર! સાચુકલી દુનિયામાં એકબીજાને એ લોકો ઓળખતા ન હતા!

હોસ્પિટલની આ બીજી ખાસિયત જે નવું મળે એને એના, “શું થયું?” ના જવાબમાં આખી કેસ હિસ્ટ્રી જણાવવી પડે, એ એના કોઈ સગાને આવી જ બીમારી થઈ હતી એની કેસ હિસ્ટ્રી આપે તે એકદમ ચિંતિત થઈને સાંભળવી પડે અને એની સલાહ પણ તમે ૧૦૦ ટકા અમલમાં મુકવાના જ છો એમ માની સુનવી પડે! પછી હાલ એ અહીં કેમ આવ્યા છે એ સાંભળવું પડે. એમના સગાની હાલત, બીમારી બધા વિશે ચર્ચા કરવી પડે, નહિતર તમે સાવ લાગણીવિહિન, પથ્થર દિલ માણસમાં ખાપી જાઓ!

દેવભાઈ અહીં એમના એક સંબંધીની ખબર પૂછવા આવેલા એટલું કહીને અટકી ગયા. નટખટ અને ભરતભાઈને બચી ગયા જેવી ફિલીંગ આવી જ રહી હતી કે દેવભાઈએ મુરલી સામે જોતા કહ્યું,

“હું તારી વ્યથા સારી પેરે સમજુ છું. દિલાશો નથી આપતો પણ, બે શબ્દ તને વાંચી સંભળાવિશ! તું કોઈ કુટુંબીજન હોત તો ના કહેત પણ, એક અજાણ્યો દોસ્ત માનીને કહું છું. ઈશ્વર ખૂબ દયાળુ છે. દરેક દુઃખ આપણને આપતા પહેલા જ એણે એનો ઉકેલ શોધી લીધો હોય છે. આપણે ધીરજ રાખવાની એ ઉકેલ મળે ત્યાં સુધી. આ ચોપડી છે મારી પાસે એમાંથી કોઈ પણ એક પેજ ખોલી, કોઈ એક ફ્લેકર હું તને વાંચી સંભળાવું છું, એ તને કામ લાગશે જોજે, ક્યારેક ને ક્યારેક!

થોડીવાર અટકીને એમણે એમના હાથમાંનું પુસ્તક બંધ કર્યું અને વચ્ચેથી કોઈ એક પાનું ખોલી વાંચવાનું ચાલુ કર્યું. થોડું મોટેથી, મુરલી સાંભળી શકે એમ,

“તમને સ્પર્શવું એ જ પ્રેમ નથી મારા માટે.... તમારી સાથે જીવવું એ પણ પ્રેમનો પર્યાય નથી મારે માટે.... આપણે એક છત નીચે જીવીએ તો જ પ્રેમ.?.. મારે માટે પ્રેમ એ એક આકાશ નીચે ઊભા રહીને એ આકાશ તરફ જોઈને તમારા સ્મિતની કલ્પના કરવી, એ જ છે...સખી, મેં સતત અને સહજ ભાવે પ્રેમ કર્યો છે તમને.. આ ક્ષણે પણ કરું છું અને એટલે જ કદાચ આ અપૂર્ણ રહી ગયેલા સંવાદની અપૂર્ણતાએ મને અટકાવી રાખ્યો હતો.... પ્રેમ મારા દેહવિલય પછી પણ રહેશે...

દેહ અને પ્રેમને જોડનારાઓ અપૂર્ણ છે... સાચા અર્થમાં દેહથી પ્રેમને જુદો પાડીને જુઓ સખી! તમે જે કૃષ્ણને પ્રેમ કરો છો અથવા જે કૃષ્ણને પ્રેમની અપૂર્ણતા અંગે ફરિયાદ કરો છો એ કૃષ્ણ કોઈ દેહ નથી, એ કૃષ્ણ તો તમારી કલ્પનામાં જીવતો એક પ્રેમ છે, સ્વયં..!!”

દેવભાઈ ચાલી ગયા પછી પણ એમના શબ્દો મુરલીના કાનમાં ગૂંજતા રહ્યા. અત્યારે આ ઘડીએ એક સાવ અજાણ્યા માણસ પાસેથી આવું પ્રવચન સંભળાવી નિયતિ શું સાબિત કરવા માંગે છે? સવાલ ઊભો થયો જેને જવાબ ફક્ત સમય પાસે હતો. એ આવનારા સમયની રાહ જ જોવી રહી....

પ્રકરણ ૨૮

મુંબઈની ટાટામેમોરિયલ હોસ્પિટલની લોબીમાં વાસુદેવભાઈના પગ અચાનક જ જાણે થાકી ગયા! એમણે ખુરસી પકડી લીધી. જશોદાબેન લોબીમાં લગાવાયેલા શ્રી ગણેશજીની મોર્ડન આર્ટ પેઇન્ટિંગ આગળ ઊભા રહી મનમાં મહામૃત્યુંજય મંત્રનો જાપ કરવા લાગ્યા હતા. હિંમતભાઈ અને પાર્થ શૂન્યમનસ્ક અવસ્થામાં લાકડાના પૂતળાની જેમ લાકડાની બેંચ પર બેઠી રહ્યા હતા. મુરલી, ભરતભાઈ અને નટખટ બહાર અગાસીમાં ઊભા ઊગતા સૂર્યને જોઈ ભગવાનને કિષ્નાના જીવનમાં પણ નવો સૂરજ ઊગે, એને નવી જિંદગી મળે એમ પ્રાર્થના કરી રહ્યા હતા.....બરોબર એજ સમયે કિષ્ના ક્યાંક જઈ રહી હતી!

પૂરપાટ ઝડપે, આછા ઘાટા વાદળોને વીંધીને એની પેલે પાર, દૂર ને દૂર....એ ઉડી રહી હતી. ઊગતો સૂર્ય એને પણ દેખાયો પણ, એમાં એને કંઈ નવીન ના લાગ્યું. એ આકાશમાં વાદળોની વચ્ચે આમ ઉડી રહી હતી એજ એને મન મોટામાં મોટું અચરજ હતું. એણે વિચાર્યું કે એ સપનું જુએ છે. થોડીવાર એમજ વીતી ગઈ. હજી એ ઉડી રહી હતી, ઉપરને ઉપર! એણે એના હાથ પર બીજા હાથથી ચૂંટલી ખણી. ના, આ સપનું ન હતું. તો? શું એ મરી ગઈ? કિષ્નાનું મન ઉદાસ થઈ ગયું. જો ખરેખર એ મરી ગઈ હોય તો હવે એ ક્યાં જઈ રહી છે? કોની પાસે? એ એકલી કેમ છે? પેલો પાડા પર બેસેલો ચમદૂત એને લેવા કેમ ના આવ્યો? શું એ હવે એના કાન્હાને મળશે?

“બાપરે એક પછી એક કેટલા સવાલ? આ મન થાકતું કેમ નથી?”

કિષ્ના કોઈક સ્ત્રીનો અવાજ સાંભળીને ચમકી. એણે ચારેબાજુ નજર કઈ કોઈ દેખાયું નહિ. એ હવામાં અધ્ધર લટકતી હતી. આજુબાજુ બીજું કંઈ જ ન હતું.

વાદળોય હવે પાછળ છૂટી ગયા હતા એ એકલી જ ઉપરને ઉપર ઉડે જતી હતી. તો પછી આ કોણ બોલ્યું?

“એ હું બોલી. જેને તમે લોકો નિયતિ કહો છો!”

ફરીથી એજ મધુર અવાજ. આ વખતે સાવ પાસેથી આવ્યો હોય એમ લાગ્યું. કિષ્કાની નજર સામે ધીરે ધીરે એક આકાર આવ્યો. ગુલાબ જેવી ગુલાબી, એક યુવતી એને દેખાઈ. એણે સફેદ જિન્સ અને પીળા રંગની ટુંકી કુર્તી પહેરી હતી. કુર્તી પર છાતીના ભાગમાં એક મોર ચિતરેલો હતો. જાણે સાચે સાચો મોર જ જોઈલો. કિષ્કા આંખો ઝીણી કરીને એ મોરને જોઈ રહી એને લાગ્યું કે એ મોર જાણે હત્યો.

“શું થયું? હમણાં તો એક પછી એક ઢગલો સવાલ હતા મનમાં અને અત્યારે આ મોરને જોવામાં બધા જ સવાલ ભૂલી ગઈ કે શું?” પેલી યુવતી હસીને બોલી.

એ યુવતીનો ચહેરો ક્યાંક જોયો છે! જાણે રોજ જોતી હોઉં એવું કેમ લાગે છે. કિષ્કાની નજર પાછી એ યુવતી તરફ ગઈ.

“આ ચહેરો તું રોજ જુએ છે. તારા રૂમની ભીંત પર. સરસવતી દેવીની છબીમાં!”

“અરે હા! તમે એવાજ દેખાઓ છો! તમે દેવી સરસ્વતી?” કિષ્કાના હાથ એની મેળે જ જોડાઈ ગયા.

એ યુવતી જોરથી હસી પડી. “હું નિયતિ છું! મારું કોઈ જ રૂપ નથી, તું જેવું વિચારીશ એવી જ હું તને દેખાઈશ.”

“તમારો ચહેરો હૂબહૂ સરસ્વતીદેવી જેવો છે પણ તમે એમના જેવા કપડાં તો નથી પહેર્યા...એ તો સાડીમાં જ હોય!”

“તે મેં ક્યાં કહ્યું કે હું સરસ્વતી છું. હું નિયતિ છું, નિયતિ! બધાના લેખ લખનાર! બધાને એમના કર્મ પ્રમાણે ફળ આપનાર નિયતિ! અને રહી વાત કપડાંની તો ફેશન ફક્ત મનુષ્ય માટે જ થોડી છે!” એ સહેજ હસી. એની કુર્તી પર રહેલો મોરલો ઉડી ગયો. કિષ્કા આંખો ફાડીને એને જોઈ રહી. પછી ધીરેથી બોલી,

“ઓહ! એટલે હું ખરેખર મરી ગઈ છું?” કિષ્કાની આંખોમાં થોડી ભિનાશ છવાઈ.

“મન. બધી મુસીબતની જડ! તમે માણસો પણ અજીબ કરામત છો ભગવાનની. તમે લોકો એક ખૂણામાં બેઠા બેઠા દૂરના કોઈ ગ્રહ વિશે જાણકારી મેળવી શકો, પૃથ્વી પર બેસીને દૂર ચંદ્ર પર ક્યારે અમાસ થશે ક્યારે પૂનમ થશે એ ચોક્કસ પણ કહી શકો પણ, તમારી બાજુમાં જ બેઠેલી વ્યક્તિનું મન ના જાણી શકો! દૂર રહેલા સૂર્ય પર ક્યારે ગ્રહણ લાગશે એ નિશ્ચિત કરી શકો પરંતુ તમારી બાજુમાં રહેલા માણસના મનમાં ક્યારે શું હશે એ ના જાણી શકો! તમે માનવીઓ આટલું બધું સાયન્સ સાયન્સ કરો છો પણ, એક મન આગળએય તમારું કંઈ ચાલે છે? બીજાનું

તો છોડો તમારા પોતાના મન પર પણ ક્યાં તમારો કાબૂ છે!”

“તમે આ બધું મને શું કામ જણાવો છો અને મને અહીં કેમ લાવ્યા છો? મારે પાછા જવું છે! મારા માબાપ પાસે.” ક્રિષ્ના થોડી અકળાઈને ઉદાસ થઈ બોલી.

“ફક્ત માબાપ પાસે પાછા જવું છે? મુરલી અને પાર્થ પાસે નહિ?” નિયતિએ સહેજ હસીને કહ્યું.

“એની તો મારી કરતા તમને વધારે ખબર! તમેજ તો બધાનું નસીબ લખો છો ને!” ક્રિષ્નાએ થોડું મલકાઈને કહ્યું.

“એ જ તો મુસીબત છે. મારું લખેલું ઘણી વખત મારે જ બદલવું પડે છે. જ્યારે તમારા મનુષ્યોનું મન બહું મક્કમ હોય ત્યારે!” નિયતિએ ક્રિષ્ના સામે જોઈ સુંદર સ્મિત વેચ્યું, “ના સમજાયું ને? ચાલ હું તને આજે તારા જ જીવનની કહાની કહું. વાસુદેવ અને જશોદાના ભાગ્યમાં સંતાન સુખ જ ન હતું. એ લોકોએ એમના ભગવાનને ખૂબ વિનવ્યા. ઉપવાસ, બાધા, પુણ્યકર્મ વગેરે! આખરે શ્રી હરી પીંગળી ગયા! કાચા મીણ જેવું દિલ છે પ્રભુનું જરીક ભાવથી બોલાવ્યા નથી કે આવ્યા નથી!”

“ભગવાને મને કહ્યું નિયતિ એમને પચીસ વરસની આયુ વાળી સુંદર, શુશિલ કન્યા આપ. એ લગ્નની ઉંમર સુધીની થાય ત્યાં સુધી એને હેમખેમ રાખજે પછી થોડીક બીમારી અને એને પાછી બોલાવી લેજે. આમ એ લોકોની માબાપ બનવાની ઈચ્છા પૂરી થશે. લગ્ન પછી આમેય કન્યા એમની સાથે નથી રહેવાની, એમની એવી ઈચ્છા પૂરી થશે.” મેં કહ્યું, “ઓકે પ્રભુ!”

નિયતિ ક્રિષ્નાની પાસે આવી ત્યાં એક સોફા આવી ગયો એની પર એણે ક્રિષ્નાને બેસવાનો ઈશારો કર્યો અને પોતે પણ બેસી ગઈ.

“એ હિસાબ મુજબ હવે તારું આયુષ્ય પૂરું થાય છે. આમ તો તું અત્યારે અડધી મરેલી જ છે. બેભાન અવસ્થામાં હોસ્પિટલના ખાટલે પડેલું તારું શરીર ઉઠે કે ના ઉઠે!”

“એટલે હું મરી જઈશ?” ક્રિષ્ના આઘાત સાથે બોલી.

“મરી જ ગઈ હોત! પણ, ફરીથી ભગવાન વચ્ચે નડ્યા અને એનું કારણ તારું મન! તારા મને આખી જિંદગી એમની પાસે રાધા બનવાની ઈચ્છા રાખી. તારું મન સદા કૃષ્ણ જેવો પ્રેમી ઝંખતું રહ્યું. નિર્મળ પ્રેમ આગળ પ્રભુ પીંગળી જ જાય છે અને તારી એ ઈચ્છા પૂરી કરવી એમને મુશ્કેલ પડે એટલે ભગવાને મને કહ્યું, નિયતિ ગમેતે કર આ છોકરીની આ ઈચ્છા ફેરવી કાઢ! હું ફરીથી એજ કૃષ્ણ બનીને કેવી અવતરી શકું?”

“એટલે મેં તારા જીવનમાં પાર્થને મોકલ્યો. પણ, ફરી પાછી મનની મોકાણ! તું એની

તરફ વધારે ન ઢળી. તને એનામાં તારો રબ ના દેખાણો! ભગવાને શોપેલું કામ તો કરવું જ રહ્યું. એટલે મેં તારા જીવનમાં મુરલીની એન્ટ્રી કરી. એકદમ તને અનુરૂપ. તારા જ દિલનો એક ટુકડો એના દિલમાં મૂકીને ઘડ્યો હોય એવો. તારા દિલમાં કામદેવને સ્પેશિયલ રિકવેસ્ટ કરીને એમના તીર પણ ચલાવડાવ્યા.....તું મુરલીના પ્રેમમાં ગળાડૂબ ડૂબી ગઈ. મારું કામ પૂરું થયું. હવે તારો પ્રાણ લેવાનો સમય આવ્યો ત્યારે ફરીથી શ્રી હરિએ મને રોકી. તારું મન હજી એમના નામની માળા જપે છે. મુરલી કે પાર્થ બંનેમાંથી કોને પસંદ કરવો? હવે આમાંય તારે ભગવાનની મદદ જોઈએ? ભગવાનને જાણે નવરા સમજી બેઠાછો તમે બધા! ભગવાન તો પ્રેમના ભૂખ્યા! મને કહે, ‘ નિયતિ એ છોકરીને જે જોઈએ એ આપી દે! જો એ આવી ગમગીન અવસ્થામાં ફક્ત મારું જ રટણ કરતી દેહ ત્યાગ કરશે તો મારે એને મારી શરણમાં લેવી જ પડશે, પછી તું એના પાપ પુણ્યનો હિસાબ ગણાવિશ તો એ વ્યર્થ જશે!”

“એટલે જ મેં તને અહીં બોલાવી. હવે આગળનું તારું જીવન તું તારી મરજી પ્રમાણે જીવીશ. એમાં બે વિકલ્પ છે, એકમા તું પાર્થ સાથે લગ્ન કરીશ. અહીં આવેલો પાર્થ તારી માફી માંગશે, તારી મગજની ગાંઠ કેન્સરની ગાંઠ નીકળશે. મુરલી તને પાર્થ સાથે જોઈ હતાશ થઈ ચાલ્યો જશે. થોડુક એને તારી મમ્મી સમજાવી દેશે. તું પંચાવન વરસ સુધી જીવીશ. વારે ઘડીએ કેન્સર તને હેરાન કરશે. પાર્થ તારી સાથે જ રહેશે. છેલ્લે સુધી તારી સેવા કરશે. હા તને કોઈ સંતાન નહિ થાય. છેલ્લાં પાંચ વર્ષ તો પથારીમાં જ જશે.” ક્રિષ્ના સામેં જોઈને સહેજ હસીને નિયતિ આગળ બોલી,

“બીજા વિકલ્પમાં પાર્થ તારી માફી માંગસે, તારા માટે મુરલી જ યોગ્ય છે એમ જણાવી રસ્તામાંથી હટી જશે. મુરલી સાથે તું તારી જિંદગી જીવીશ, ખુશખુશાલ! શું છેને કે લોકોને બીજાના સુખની બહુ જ ઈર્ષ્યા આવે....બધાની ભગવાન આગળ, તને આટલું સુખ કેમ આપ્યું? એની ફરિયાદો વધી જશે! તું ફક્ત દસ વર્ષ જીવીશ, એક છોકરીની મા બનીને પછી આ દુનિયા છોડીશ. હવે તું બોલ, તારે કેટલું જીવવું છે? કેવું જીવવું છે? પાર્થ કે મુરલી?”

“ધારો કે હું એમ કહું કે મારે એ બેમાંથી કોઈ નથી જોઈતું તો? હું શ્રી હરિને પામીશ?” ક્રિષ્ના હસીને નિયતિ સામેં જોઈ રહી.

“બોવ જ લુચ્ચી છે તું! હજાર હજાર વરસની તપસ્યા કરનાર સાધુ સન્યાસી, આખી જિંદગી વૈરાગ્ય ધારણ કરનાર બ્રહ્મચારી, ઉપવાસ, જાપ કરી આખું જીવન પ્રભુને સમર્પિત કરનારાં હજી લાઈન લગાવીને બેઠા છે ને તને શ્રી હરિ પાસે જવા દઉં? પ્રભુને પામવા તે શું કર્યું?”

“કંઈ નહિ બસ, પ્રેમ કર્યો છે પ્રભુને! તમેજ હમણાં કહ્યુંને કે, ભગવાન તો ભાવનો

ભૂખ્યો છે, તો બસ એજ વાત છે.” કિષ્ના વિશ્વાસથી બોલી.

“પ્રભુને મેળવી તું મુરલીને ભૂલી જઈશ? તારા માબાપ તને નહિ સાંભરે?” કિષ્નાના ગાલ પર હાથ મૂકીને નિયતિએ કહ્યું, “આ દુનિયા ભગવાને ખૂબ દિલ દઈને બનાવી છે, એની ઉપેક્ષા કરનાર કદી ભગવાનને પ્રિય ના થઈ શકે! તું પાછી જા, જીવનની હરએક પળનો આનંદ લે તારું આયુષ્ય પૂરું થાય ત્યારે અહીં આવવાનું તો નિશ્ચિત જ છે! પ્રભુને મળવા માટે આ લાઈન લગાવીને બેસેલા ત્યારેય અહીં લાઈનમાં જ હશે અને તું એ બધાથી આગળ નીકળી જઈશ....” નિયતીનો હાથ ખૂબ ઠંડો હતો. એના સ્પર્શથી કિષ્નાની આંખો ઘેરાવા લાગી....

અચાનક કિષ્નાને લાગ્યું જાણે કોઈ એના દિલ પર જોરથી મારતું હતું. એની આંખો આગળ લાલાશ પડતો અંધકાર છવાઈ ગયો. એના હાથ પર એને દર્દ મહેશુસ થયું. જાણે કોઈએ એના હાથ પર સોય જેવું કશુંક ભોકી દીધું હતું.

“કિષ્ના...” કોઈકની હળવી ચીસ....ઓહ! એ મુરલીનો અવાજ છે. એ મને બોલાવે છે. એનું આ દુનિયામાં કોઈ નથી મારા સિવાય! મારે એની પાસે.....

“એક, બે, ત્રણ , પુશા!” ત્રણની ગણતરી પૂરી થતાં જ ડૉક્ટરે કિષ્નાના હૃદય પર હળવો ઇલેક્ટ્રિક જાટકો આપ્યો. એ અડધો ફૂટ પલંગ પર ઉંચી થઈને નીચે ફસડાઈ. એ સાથે જ એની આંખો હલી, એના હાથ પગમાં સંચાર થયો!”

સવારે સાત વાગે કિષ્નાની હાલત ડૉક્ટરને ગંભીર જણાતાં એના પરિવારને જાણ કરવામાં આવેલી. જસોદાબેન પોક મૂકીને રડવા લાગેલા. પાર્થ ડૉક્ટરને હજી એકવાર પ્રયત્ન કરી જોવા કહી રહ્યો હતો. વાસુદેવભાઈ અંદર કિષ્નાની પાસે જવા દેવા નર્સને ગુસ્સાથી બોલી રહ્યા હતા. આ બધો અવાજ સાંભળી કંઈક ખોટું થયાની આશંકાથી મુરલી અને એની પાછળ એના બે ભાઈબંધ દોડી આવેલા. દરવાજો ખોલીને ડૉક્ટર અંદર ગયા ત્યારે મુરલીને કિષ્નાનું શરીર પલંગ પર પડેલું દેખાયેલું અને એણે,

“કિષ્ના....” કહીને ચીસ પાડેલી.

ડૉક્ટરે દરવાજો ખોલીને બહાર આવતા જ મુરલી અને વાસુદેવભાઈને દરવાજે ઊભેલા જોઈ કહ્યું, “તમારા સૌની ઈચ્છા ભગવાને સાંભળી! કિષ્ના ભાનમાં આવી ગઈ છે! દસેક મિનિટ ડૉક્ટર તપાસી લે પછી તમે એને મળી શકશો.”

મુરલી આ સાંભળીને વાસુદેવભાઈને ભેંટી પડ્યો. એમણે પણ મુરલીને ગળે વળગાડી લીધો. બધાને વાતની જાણ થતાં બધાના મોં પર ખુશી ઝળકી ગઈ. બધા દરવાજા પાસે આવી ઊભા રહી ગયા. નર્સ આવીને એક પછી એક અંદર જવાનું એમને જણાવી રહી. સૌથી પહેલા વાસુદેવભાઈ જઈને આવ્યા. કિષ્નાએ એમને જોતાજ સ્મિત કર્યું એ જોઈ એમની આંખો ભરાઈ આવી, એ બહાર આવી ગયા.

પછી જશોદાબેન ગયા. દીકરીને હાથે હાથ ફેરવી બહાર આવી ગયા. પછી મુરલી અને પાર્થ બંને સાથે દાખલ થવા ગયા અને બંને દરવાજે એકબીજાને ભટકાઈ પડ્યા. પહેલાં હું જઈશ, કહી પાર્થ અંદર ગયો. મુરલી દરવાજે રોકાઈ ગયો. નટખટ એના ખભે હાથ મૂકીને એને દિલાસો આપી રહ્યો.

પાર્થ તરફ જોઈને કિષ્ના સહેજ હસી. પાર્થ ઘડીક ચૂપ રહી બોલ્યો, “કિષ્ના આપણે દોસ્ત હતા અને દોસ્ત રહીશું હંમેશા. તે દિવસે તને એકલી હોસ્પિટલ છોડીને ભાગી ગયેલો...” એ હસ્યો જરા, “થઈ શકે તો મને માફ કરી દેજે. તારો મુરલી ક્યારનોય ઉચોનીચો થાય છે બહાર! એને મોકલું છું.” પાર્થે બહાર જઈને મુરલીને કહ્યું, “જા, કિષ્ના તારી રાહ જોવે છે. અમદાવાદની છોકરી છે, જો હટિ ગઈ તો થપ્પડ પણ લગાવી દે હવે એ સહન કરવાનું શીખી જજે!” પાર્થ હસીને બહાર ચાલ્યો ગયો. મુરલી અંદર ગયો.

છાતી સુંધી સફેદ ચાદર ઓઢીને સૂતેલી કિષ્નાની આંખોમાં બારણો નજર જતાં જ ચમક આવી ગઈ. એના આખા માથા પર સફેદ પાટો બાંધ્યો હતો. એનો ચહેરો પીળો પડી ગયો હતો. એ શરીરથી પણ ખાસુ સુકાઈ ગયેલી લાગતી હતી. મુરલીની આંખોમાં આંસુ હતા અને હોઠો પર હસી.....!!

@snehnusarnamu

પ્રકરણ ૨૯

કિષ્નાને હાલ આરામની જરૂર હોઈ એની પાસે કોઈને રોકાવાની ડોક્ટરે ના કહેલી એટલે બધા બહાર લોબીમાં આવ્યા.

“ભગવાનની દયાથી બધું સારું છે. ચાલો, તમે લોકો ઘેર જઈ આવો. આખી રાતનો ઉજાગરો છે બધાને. વાસુદેવ તું પણ ચાલ મારી સાથે કલાકમાં પાછા આવી જઈશું. પછી જશોદાને મોકલીશું.” હિંમતભાઈ બોલ્યા.

“હું નીકળું અંકલ. મારે અમદાવાદ પહોંચવું પડશે. કંઈ જરૂર હોય તો બસ એક ફોન કરી દેજો.” પાર્થે વાસુદેવભાઈ પાસે જઈને કહ્યું.

“અરે બેટા! થાક્યો હોઈશ તું. હજી તે કિષ્ના સાથે સરખી વાત પણ ક્યાં કરી છે. સાંજે જજે.” જશોદાબેન વચ્ચે બોલ્યા.

“કિષ્નાની હાલત જોવા જ આટલે સુંધી લાંબો થયો હતો. હવે, રજા લઈશ. ઘરે મમ્મી રાહ જોતી હશે.” પાર્થે સહેજ હસીને જવાબ આપ્યો.

“બરોબર છે. સારું કર્યું તમે આવી ગયા. અત્યારે સવારે ટ્રાફિક ઓછો હોય અને તડકો પણ નહિ નડે તમતમારે નીકળી જાઓ વેળાસર. ઘરે પહોંચીને રિંગ કરી દેજો.” વાસુદેવભાઈ પાર્થને જવા માટે મંજૂરી આપી દીધી. એ નહતા ઈચ્છતા કે કિષ્ના પાર્થને અહીં જોઈને સહેજેય મગજ ઉપર ભાર લે!

“બાય મુરલી! મને ખબર છે તું કિષ્નાની કાળજી રાખીશ! કંઈ પણ જરૂર લાગે તો ફોન કરી દેજે અને કિષ્નાની તબિયત વિષે મેસેજ કરતો રહેજે.” પાર્થ મુરલી સાથે હાથ મિલાવતા બોલ્યો.

“ચોક્કસ!” મુરલી પાર્થનો હાથ એની બંને હથેળીઓ વચ્ચે સહેજ દબાવતા બોલ્યો. એ પાર્થના દિલની હાલત સમજતો હતો, એને દુઃખ થતું હતું પણ એના હાથમાં ક્યાં કશું હતું!

પાર્થ ગયો. જશોદાબેન વ્યથિત નજરે એને જતો જોઈ રહ્યા. એમના મતે કિષ્ના માટે પાર્થથી સારો મુરતિયો બીજો એકેય ન હતો. જો બીજો કોઈ વખત હોત તો એમણે ચોક્કસ એમની વાત મનાવવાની કોશિશ કરી હોત પણ, હાલ એ લાચાર હતા...!

“અંકલ તમે અને આન્ટી બંને ઘરે જઈ ફેશ થઈ આવો હું છું અહીં.” મુરલીએ કહ્યું.

“એ બધું પછી. પહેલા એ કહે હું પાપામાંથી તારો અંકલ ક્યારનો થઈ ગયો, હૈં?” વાસુદેવભાઈએ મુરલીને ખભે હાથ મૂકી કહ્યું.” એ વખતે હું બોલી નહતો શકતો પણ, સાંભળી બધું શકતો હતો! ઘણા લોકો એ વાત વિસરી ગયેલા,” એમણે આ વાક્ય જશોદાબેન સામે જોતા કહેલું, એમણે જાણે સાંભળ્યું જ ન હોય એમ નજર બીજે વાળી લીધેલી,” એક તું જ એવો હતો જેને એ યાદ હતું. તારી બધી વાતો મને યાદ છે અને ખરું કહું તો એ વખતે મને એનીજ જરૂર હતી. બીમાર માણસ એકલો પથારીમાં પડ્યો પડ્યો કેવો કંટાળી જાય એતો જેની પર વીતી હોય એજ જાણે! એ દિવસેય તે જ મારો જીવ બચાવેલો. જશોદાની ભૂલને લીધે તારે ઘણું સહેવું પડ્યું. એ માટે હું માફી માંગુ,”

“અરે! આ શું કહો છો પપ્પા?” મુરલી વચ્ચે જ વાસુદેવભાઈની વાત કાપતા બોલ્યો,” એ સમય, સંજોગ જ એવા હતા. કોઈ પણ ભૂલ કરી બેસે. મારાથી પણ ભૂલ થઈ જ ગઈ ને! છ મહિના સુધી કિષ્નાને ફોન પણ ના કર્યો. એને કેટલી તકલીફ થઈ હશે એ વિચારીને જ મને મારી જાત પર નફરત થઈ આવે છે!”

“હશે, વખત વખતની વાત છે! હવે એ બધું ભૂલી જઈએ અને કિષ્ના જલદી સાજી થઈ જાય એવા પ્રયત્ન કરીએ.”

વાસુદેવભાઈ એમની પત્ની અને મિત્ર સાથે ગયા.

નટખટ ફોન પર કોઈ સાથે વાત કરી રહ્યો હતો એ એનો ફોન કટ કરી બોલ્યો,” એ ભરતા તને પાટો બાંધતા આવડે કે? બે દિવસનો મારા જંગલાંથી ગાયબ છું મારો

બોસ તપી ગયો હશે. મારા ઝાડવેથી પડી ગયો હતો, હાથે ફેક્ચર હતું એવું કોઈક બહાનું કાઢવું પડશેને!”

“એલા તે આખો મહિનો પાટો બાંધીને ફરીશ? આવો આઈડિયા ના ચાલે! બીજું વિચાર. એમ કર કોઈને મારી નાખ, દૂરની ફોઈબા, માસીબા કે પછી સાસરામાથી કોઈને ટપકાવી દે!” ભરતભાઈએ એમનું જ્ઞાન આપ્યું.

“ઈ તમે મને શરમાવો નઈ, હજી હું કુંવારો છું!” નટખટ શરમાવાનું નાટક કરતા બોલ્યો.

“તો તો બેસ્ટ! કહી દેજે મારા માટે છોકરી મતલબ વાંદરી જોવા ગયો તો!” ભરતભાઈ ખડખડાટ હસી પડ્યા એમની સાથે મુરલી પણ હસી પડ્યો.

“દોસ્તોની આવી મસ્ત હસી જોવા માટે વાંદરી જોડે પણ પરણી જવા બંદા તૈયાર છે!”

“મારેય ચેન્નઈ જવાનું હતું. જ્યારે તમે લોકોએ બેલ મારી ત્યારે હું બહાર જવા જ નીકળતો હતો પછી, પ્રોગ્રામ કેન્સલ કર્યો.” ભરતભાઈ બોલેલા.

“થેક્સ ચારો! જો તમે બંને મારી સાથે ના હોત તો ખબર નહિ હું શું કરત?” મુરલી બંનેના હાથ પર પોતાનો હાથ મૂકી બોલ્યો.

“એ ચલ ચલ હવે, વધારે તારી હોશિયારી ના મારા!” ભરતભાઈએ ખોટો ગુસ્સો બતાવતા કહ્યું.

“તમે બંને પણ જાવ હવે. હું કામ હશે તો કોલ કરીશ.” મુરલીએ બંનેની સામે જોતા કહ્યું.

“નટખટ તું નીકળ બકા! તારે મુંબઈની બહાર જવાનું છે. હું ચેન્નઈ બે દિવસ પછી જઈ આવીશ. એવું કોઈ ખાસ કામ નથી. વાસુદેવભાઈને એ લોકો પાછા આવે એટલે આપણે પણ ઘરે જઈને ફેશ થઈ આવીએ.”

“ભારતા ભાઉ એ વાત એકદમ સાચી. પેલી બિયારી ભાનમાં આવે અને આ પાસે જાય કે તરત પાછી બેભાન થઈ જાય!” નટખટ હસતા હસતા બોલ્યો.

“જોકે એક વાત મારા મગજમાં ક્યારનીય આવી હતી પણ કહ્યું નહતું કે, જો કદાચ કિષ્ના બોબડી એટલેકે મૂંગી થઈ જાય તો આને કેટલી નિરાંત! બૈરાની કોઈ કિય કિય જ નઈ. હું તો કહું છું હજી મોકો છે, અમે બંને જઈએ એટલે ડોક્ટર પાસે જઈને સેટિંગ કરી આવ! એની બોલતી બંધ થઈ જાય એવું કંઈ કરી દે!”

મુરલી એની જગાએથી ઊભો થયો અને પગમાંથી જૂતું નીકાળતા, સહેજ ગુસ્સે થઈને બોલ્યો, “હવે તમે સીધી રીતે જશો કે મારે આનો પ્રયોગ કરવો પડશે. સાલા લુચ્યાઓ, મગજમાં ગ્લુકોઝ ઘટી ગયો લાગે છે જટ જઈને કંઈક ચા નાસ્તો કરી લો

નહિતર હું અહીં જ મેથીપાક ખવડાવીશ!”

“ચાલો ભરતા ભાઉ હવે સાયેપ ને આપણી જરૂર ની મલે. આપણે આપણા જંગલમાં ભલા. મળીએ પછી! “બંને જણા એકબીજાને તાલી આપીને, ખભે હાથ ભરાવીને નીકળ્યા.

મુરલી બંને દોસ્તોને જતા જોઈ રહ્યો. શું સંબંધ હતો આ લોકો જોડે? કમાલની ચીજ બનાવી છે ઉપરવાળાએ દુનિયામાં, દોસ્તી! જ્યારે જિંદગીમાં બધા રંગ ફિક્કા પડી જાય ત્યારે જ રંગ લાવે છે, દોસ્તી!

કલાક થયો હશે. નર્સે આવીને કહ્યું, “દર્દી ભાનમાં આવી ગયું છે. તમે એમની સાથે થોડીવાર બેસી શકો છો. એમને વધારે બોલવા ના દેતા.”

મુરલીતો ક્યારનોય આજ પળની રાહ જોઈ રહ્યો હતો. એ ભાગ્યો એની કિષ્ના પાસે. દરવાજા પાસે પહોંચી અંદર નજર કરતા જ કિષ્ના દરવાજા સામે તાકી રહેલી દેખાઈ. બંનેની નજર એકબીજા સાથે ભળતા જ બેઉ દિલ ખુશ થઈ ગયા. કેટકેટલી વાતો કરવાની હતી મુરલીને કિષ્ના સાથે, છ મહિનાથી ભેગી કરી રાખેલી બધી વાતો આજે મોકો મળતા જ એ ભૂલી ગયો! બોલવા માટે હોઠ ખુલ્યા પણ એકે શબ્દ બહાર ના આવ્યો....

“તું અહીં?” કિષ્નાએ બોલવાની કોશિશ કરી કે તરત મુરલીએ એની પાસે જઈ એને ચૂપ રહેવાનો ઈશારો કર્યો. “તારે હમણાં બોલવાનું નથી. હું તને બધી વાત કરીશ. તું બસ, સાંભળ!” કિષ્નાનો હાથ પોતાના હાથમાં લેતાં મુરલીએ કહેલું.

કિષ્નાએ આંખોથી જ “હા” કહી. મુરલીએ એ અહીં સુધી કેવી રીતે પહોંચ્યો એની વાત વિગતવાર જણાવી. એના મેસેજ વિશે, નટખટ વાંદરા વિશે, ભારત ભારત વિશે અને ભરતભાઈ વિશે પણ જણાવ્યું. ભારત ભારતની ફેસબુક પરની બધી પોસ્ટ જોઈને કિષ્નાને એ માણસ નહતો ગમ્યો. શાયરીઓ સરસ હતી પણ એની સાથે મુકાયેલ મોડેલોના અર્ધનંગા ફોટા અને એથીય વધારે એના મિત્રોની કોમેન્ટ્સ! મુરલી એની સાથે દોસ્તી રાખે એમાં એને વાંધો હતો પણ એ જ ભરતભાઈ છે એમ જાણીને એને ખૂબ જ આશ્ચર્ય થયું.

દરવાજે આવીને કિષ્ના અને મુરલીને વાતો કરતા જોઈ ત્યાં જ ઊભા રહી ગયેલા વાસુદેવભાઈએ ધીરેથી જશોદાબેનને કહ્યું, “કેટલા દિવસે આપણી દીકરીને આમ હસતા જોઈ! બંને વચ્ચેનો આટલો બધો પ્રેમ તમારી નજરે નથી ચઢતો? ઓહ્ ક્યાંથી ચઢે, તમે તો નરેન્દ્ર જેવાને પ્રેમ કરતાતા, હૈં?”

“આ શું કહો છો? કોણ નરેન્દ્ર?” જશોદાબેન ફફડી ગયા.

“આટલી ઉંમરે હવે તો સાચું બોલ ડોશી!” વાસુદેવભાઈ જશોદાબેન સાથે રૂમની બહાર જઈને કહી રહ્યા, “મારી દીકરી તારી આગળ એના મનની મૂંઝવણ કહી રહી

હતી ત્યારે તમે જ આ વાત કરેલી ને...તમને એમ હું ક્યાં સાંભળું છું! હું તમને જોઈને “ના” કહી દઉં એટલે જ એ દિવસે તમે સહેજ ટાપટીપ નહતી કરી, સીધીસાદી હોવાનું નાટક કરેલું અને હું એમાં જ ફસાઈ ગયો.”

“ફસાઈ ગયો એટલે? જવાન છોકરીના બાપ થઈને આ તમે કેવી વાતો કરો છો! શરમાઓ જરા....કોઈ સાંભળી જાય તો?” જશોદાબેન ચોર કોટવાળને દંડે એમ વાસુદેવભાઈ ઉપર ગુસ્સો કરતા કહ્યું.

“તો મને કંઈ ફરક નહિં પડે પણ, તું કાન ખોલીને સાંભળીલે કિષ્ના અને મુરલી વચ્ચે હવે તું કોઈ વાંધો નહિ ઉઠાવે. એ જે છે, જેવો છે મારી દીકરી માટે યોગ્ય! કાલ શું થવાનું કોને ખબર? જો એની મરજી વિરુદ્ધ એના લગ્ન કરાવશું તો એ આખી જિંદગી દુઃખી જ રહેવાની, જો એની મરજી મુજબ લગ્ન કરાવશું તો જ્યાં સુંધી બંને વચ્ચે પ્રેમ છે ત્યાં સુંધી તો બંને રાજી રહેશે ને!”

થોડા દિવસો બાદ કિષ્નાની હાલતમાં ઘણો સુધારો આવી ગયો. મુરલી અને વાસુદેવભાઈ બંને એનો રીપોર્ટ લેવા ગયેલા. કિષ્નાના મગજની ગાંઠનો....એ રિપોર્ટ કહેતો હતો કે એને કેન્સરની ગાંઠ હતી. મુરલીએ બધાને કહ્યું કે, એ ગાંઠ કેન્સરની ન હતી. ફક્ત વાસુદેવભાઈ જાણતા હતા કે મુરલી જુઠું બોલ્યો પણ, એમનેય એ જ સારું લાગ્યું. કિષ્ના ખૂબ જ ખુશ હતી એની આ ખુશી આગળ એનો બાપ સો જુઠ માફ કરવા તૈયાર હતા..... @snehnusarnamu

કિષ્નાને રજા મળી પછી બધા અમદાવાદ પાછા ફર્યા. મુંબઈની ઘણી બધી યાદ સાથે લઈને. મુરલીના બધા મિત્રો હવે કિષ્નાના પણ મિત્રો હતા. પાર્થ માટે એની મમ્મીએ જે છોકરી પસંદ કરી હતી એને પાર્થે પણ હા કહી હતી અને એ છોકરીને કિષ્નાને મળાવવા લઈ આવેલો. છોકરી ખૂબ સુંદર અને એની મમ્મીની પસંદ પ્રમાણેની જ હતી. કિષ્નાને એ જોઈ આનંદ થયો.

મુરલી સાથે એ બેંગલોર પણ જઈ આવી. ત્યાં બધું એવું ને એવું જ હતું. કિષ્ના અને મુરલીના ફોટા પાર્થને શિવાનીએ મોકલેલા એ શિવાનીએ જ કબુલેલું મુરલી આગળ, એ જાણીને કિષ્ના ખૂબ ગુસ્સે થયેલી પણ મુરલીએ એને સમજાવી કે એણે જે કંઈ કર્યું એ એના પ્રેમે એની પાસે કરાવેલું.....શિવાની મુરલીને ચાહતી હતી એ, જાણીને કિષ્નાને નવાઈ લાગેલી. ખાસ તો શિવાનીને બતાવવા જ કિષ્ના મુરલીના હાથમાં હાથ નાખીને એની જૂની ઓફિસે ગયેલી. સ્ત્રીસહજ ઈર્ષ્યાથી કિષ્ના શિવાનીને બાળવા માંગતી હતી. ઓફિસમાં એ મીરા, આસ્થા, સરિતા, માધુરી અને એના જૂના બોસને પણ મળી હતી. મીરાંએ એને જણાવ્યું કે શિવાની અને આસ્થાને કંપનીમાં જ જોબ મળી જશે. કિષ્નાને નવાઈ લાગી હતી. એણે વિચારેલું કે, શિવાનીતો જોબની હકદાર છે જ, એની હોંશિયારી એને આ જોબ અપાવે એમાં નવાઈ જેવું નથી પણ, એની સાથે કદાચ માધુરીને જોબ મળી જશે

એવું એનું માનવું હતું....એને તે સાંજે માધુરીના રૂમમાં જોયેલું બિભિત્સ દૃશ્ય યાદ આવી ગયું. એ પછી તો પોતે અમદાવાદ આવી ગયેલી અને અહીંની ટ્રેનીંગ અધૂરી જ છોડવી પડેલી. માધુરી માટે આજે ખબર નહી કેમ પણ કિષ્નાને માધુરી વિશે વિચારીને અફસોસ થયો. એ ખોટી હતી એ વાત સાચી પણ, એણે જે કંઈ કર્યું એ નોકરીની લાલચમાં કર્યું. એને ખૂબ જરૂર હશે નોકરીની પરંતુ પેલો હવસખોર બોસ! એનું શું? એ ફક્ત પોતાની વાસના સંતોષવા કેટ કેટલી છોકરીઓ જોડે આવી છેતરપિંડી કરશે? એને ક્યારેય સજા નહીં થાય?

હવે એક દિવસનો પણ વિયોગ સહેવાતો ન હોય એમ મુરલી અને કિષ્ના ફટોફટ પરણી જવાની તૈયારીઓ કરવા લાગેલા.કિષ્ના અને મુરલી બંનેએ લગ્નતો સાદાઈથી કરેલા પણ એમનું રિસેપ્શન ભવ્ય હતું. એમના બધાજ મિત્રો હાજર રહેલા, ખૂબ મસ્તી કરેલી બધાએ, એનું વીડિયો રેકોર્ડિંગ જોઈ કિષ્ના અને મુરલી કેટલીયે વાર હસેલા.....નટખટ, ભારત, ભરત ઠાકોર, કેતુલ પ્રજાપતિ, નિમિષ, ભૂમી, મીરાં, જસ્સુ, પાર્થ બધાએ ભેગા મળીને આખી રાત નાચેલું. ભરત ઠાકોર તો રોઝીને જોઈને પાગલ થઈ ગયેલો... એણે મુરલી સાથે દોસ્તીનો હાથ મિલાવી એનું રોઝી સાથે પાકું કરવાની વાત પણ કરેલી! જ્યારે મુરલીએ એને જણાવ્યું કે રોઝી પરણેલી છે ત્યારે ભરત ઠાકોરનું દિલ જ તૂટી ગયેલ. રહી રહીને એને આજે એના ગોરા રંગ પર પસ્તાવો થતો હતો. એના માટે બધી રૂપાળી છોકરીઓને કાળિયા જ ગમે છે..!

પ્રકરણ 30

કિષ્ના અને મુરલીની સુહાગરાત હતી આજે. રોઝીએ એમનો આખો ઓરડો પારિજાતના ફૂલોની લાંબી હાર બનાવી સજાવ્યો હતો. સફેદ ચાદર પર છુટ્ટા પારિજાતના ફૂલ વેરીને એમાં ગુલાબની પાંખડીઓથી દિલનો આકાર બનાવ્યો હતો. કિષ્નાને આ ઓરડા સુંઘી મૂકીને એના કાનમાં ગુડલક જેવું કંઈક કહીને રીઝી ચાલી ગઈ હતી.

કિષ્ના પલંગ પર વેરાયેલા પારિજાતના ફૂલ અને એમાં તરી રહ્યું હોય એવા દિલને જોઈ રહી. આ દિવ્ય ફૂલ સાક્ષી રહ્યાં હતાં શરૂઆતથી લઈને આજ સુધીના, એની પ્રેમ કહાનીની શરૂઆત જ થયેલી પારિજાતના ફૂલના ઝાડ નીચેથી. કિષ્નાને એ રાત યાદ આવી ગઈ જ્યારે એક ગલૂડિયાંથી ડરીને પોતે ભાગી હતી અને અહીં, આજ ઘરમાં શરણ લેવા આવી પહોંચી હતી. કિષ્ના એ ઊંડો શ્વાસ લીધો, પારિજાતની

દિવ્ય ગંધ એ જાણે પોતાનામાં ઉતારવાનો પ્રયાસ કરી રહી અને ત્યારેજ કોઈએ એના ખભા પર પાછળથી હાથ મૂક્યો.

કિષ્ના એ સ્પર્શને ઓળખતી હતી, કેમ ના ઓળખે? એ એના પ્રિયતમ મુરલીનો સ્પર્શ હતો! એની આસપાસ એ હાજર હોય તો પણ કિષ્નાને અજીબ સંવેદન થતું, એની ઘડકનો તેજ થઈ જતી અને આજે એ જ મુરલી પોતાનો સ્વામી બન્યો હતો. આજે પોતે એની હતી. એના અંગ અંગ પર હવે મુરલીનો અધિકાર હતો. એ એની મરજી પડે ત્યારે આવીને પોતાને ચૂમી શકશે, એની બાંહોમાં ભરીને ગૂંગળાઈ નાખશે, એનું વસ્ત્રાહરણ કરશે..એના અંગ અંગ પર ગલીપચી થાય એવા ચુંબનની વણઝાર લગાવી દેશે અને પોતે શરમની મારી કોકડું બનીને બેસી રહેશે! કમસે કમ આજની રાત તો એમ જ વિતવાની, મુરલીનો સામનો કરવાની એનામાં હિંમત જ ક્યાં છે!

કિષ્ના ઝડપથી પાછળ ફરી હતી અને મુરલીની છાતીમાં પોતાનું માથું છુપાવી વિચારી રહી હતી. મુરલીએ કિષ્નાને માથે એક હળવું ચુંબન કરેલું અને ફરતે પોતાના હાથ વીંટાળી દીધેલા.

“આજની આ પળ મારા જીવનમાં ન આવી હોત તો મુરલીનું અસ્તિત્વ આ દુનિયામાંથી કાયમ માટે મટી જાત. આજે થાય છે જે લોકોની પ્રિયતમા કોઈ બીજા સાથે પરણી જતી હશે એની સુહાગરાતની કલ્પના કરીને એ બાપડા પર શું વીતતી હશે!”

“એની ઉપર જે વિતવી હોય એ વિતે, છોડ એવી દુઃખિયારી વાતો. હાલ તો આપણે સાથે છીએ અને આજે આપણી,” કિષ્નાએ વાક્ય અધૂરું મૂક્યું.

“શું? આજે આપણી શું, હમમ?” મુરલી એ એના બે હાથ વડે કિષ્નાના ચહેરાને પકડીને ઉપર ઉઠાવી એની આંખમાં આંખ પરોવીને પૂછેલું.

કિષ્નાએ જવાબ આપવાને બદલે આંખો બંધ કરી લીધી. આ પળે મુરલી સામે જોવા કરતા એના માટે ધરતીમાં સમાઈ જવું આસાન હતું! મુરલી કિષ્નાના ચહેરાને નીરખી રહ્યો હતો. ગુલાબની પાંદડીઓ ગોઠવી દીધી હોય એવી એ બંધ આંખોના પોપચાં, કરચલી વગરનું લાલ બિન્દીથી શોભી રહેલું કપાળ, નાનું નાક અને લાલ રંગની લિપસ્ટિકમાં ચમકી રહેલા ધ્રુજતા હોઠ...! કિષ્ના માટે સમય જાણે થંભી ગયો હતો. મુરલીની ધીરજ એને અકળાવી રહી, એના શરીરનું એક એક અંગ કંપી રહ્યું હતું. એ પોતાની જાતને પોતાના પ્રિય પતિદેવને સોંપી દેવા તૈયાર હતી અને એ હજી એને તડપાવી રહ્યો હતો, લુચ્ચો! કિષ્નાએ એનું મોઢું થોડું વધારે ઉપર ઉઠાવેલું અને એના હોઠ અને મુરલીના હોઠ વચ્ચે હવે એક સેન્ટીમીટરનું જ અંતર રહ્યું. મુરલીના શ્વાસ એના ચહેરા પર એ મહેસૂસ કરી શકતી હતી. એના મોઢામાંથી

અનાયાસ જ મુરલી સરી પડ્યું, એના હોઠ સહેજ ખૂલ્યાં હતા અને એજ વખતે મુરલી એ એના અધખુલ્લા હોઠ કિષ્કાના હોઠ પર ચાંપી દીધા. આખું બ્રહ્માંડ જાણે થંભી ગયું હતું. કિષ્કાના શરીરના કણ કણમાં એક રોમાંચ પેદા થયેલો, એનું રોમ રોમ મુરલીમય બનીને નાચી ઉઠ્યું હતું. કિષ્કાના હાથની આંગળીઓ મુરલીના વાળના ગુચ્છમાં ફરી રહી. બંને જણા અધરરસ પીવામાં મશગુલ થઈ ગયેલા, એમની જીભ પરસ્પર એક બીજા સાથે ઘસાતી રહી અને અદમ્ય આનંદની એ ક્ષણોમાં જ મુરલી એ કિષ્કાને ઉઠાવી હતી અને પલંગ પર લેટાવી પોતે એના પર ઝૂકી પડ્યો હતો. એક એક આવરણ ધીરે ધીરે હટતા ગયાં અને બંને એકમેકમાં ભળતાં ગયા...ભળતાં ગયા...!

કિષ્કાના જીવનમાં સોનાનો સૂરજ ઊગ્યો હતો. કદી સપનામાં પણ વિચાર્યું ન હોય એટલું સુખ અચાનક એના જીવનમાં આવી ગયેલું. આખો દિવસ ક્યાં પસાર થઈ જતો ખબર જ ના પડતી અને રાત આવતી રોજ એક નવી સોગાત લઈને! મુરલીના શરીર સાથે, એની આત્મા સાથે જોડાઈને પડી રહેવું એને ગમતું. મુરલીના એક એક ચુંબનોનો પ્રતિભાવ આપવો એને ગમતો. હવે જ એને લાગતું હતું કે એ એક ચંચળ છોકરી મટી સ્ત્રી બની ગઈ હતી! એના પગમાં હવે બેડીઓ પડી ગઈ હતી, મુરલીના પ્રેમની અને એમાં બંધાઈ રહેવા, જીવનભર બંધાઈ રહેવા એ તૈયાર હતી!

હર ઘડી મુરલી એની સાથે જ રહેતો. જ્યાં પણ એને જવાનું થતું એ કિષ્કાને સાથે લઈને જ જતો. આખું બેંગલોર, એના એક એક બગીચા, એક એક તળાવ, એક એક ગલીમાં એ ફરી હતી, મુરલી સાથે! એના હાથમાં પોતાનો હાથ પરોવી! કોઈ વેરાન જંગલમાં ઊભા રહી જઈ એમણે પ્રેમ કર્યો હતો, ઘણીવખત અને એ દરેક વખતે કિષ્કાને કોઈક નવો જ અદભૂત આનંદ થયેલો! એ બે વખત ઊંટી પણ જઈ આવેલી અને ત્યાં જઈને હોટેલમાં નહિ પણ જંગલમાં આવેલા ઝુંપડામાં રાત રોકાયેલી. આટલું નજીકથી વન્ય જીવન જોવાની એને ખૂબ મજા પડેલી....એક વખત આખો દિવસ ગીતો ગાતી, હરણાં અને હાથીના ફોટા પાડતી એ થાકી ગઈ ત્યારે મુરલીએ એના માટે બે ઈંટોનો ચૂલો પેટાવી એની પર રસોઈ બનાવી એને જમાડી હતી. એ રાતે ખૂબ ઠંડી હતી, બંને જીવાન હૈયા એકબીજામાં ભળીને, પોતાના અસ્તિત્વને એકમેકમાં ઓગાળીને સૂતા હતા ત્યારે કિષ્કાએ એની ગર્ભ ન રહી જાય એ માટે લેવાની ગોળી ફેંકી દીધેલ....

લગ્નને બે વર્ષ પુરા થઈ ગયા હતા. કિષ્કાને માથામાં એક ભાગ થોડો ઉપસી આવ્યો હોય એવું લાગતું હતું. એક નાનું ઢીમચું માથામાં ઉપસી આવેલું. એ ગભરુ બાળા ફફડી ગયેલી. એક પળ એને થયું કે બસ, હવે આ સુંદર જીવનનો અંત આવી જશે. એ થોડીક ઉદાસ રહેવા લાગેલી. એને જીવવું હતું, હજી થોડાક વરસ વધારે...! મુરલીના ધ્યાને એ વાત આવતાં જ એણે તરત ચેક કરાવેલું. ગાંઠ હતી.

વાસુદેવભાઈ અને જશોદાબેન બંને આવી ગયેલા. મુરલીએ કિષ્કિણને હિંમત બંધાવી અને ફરી ઓપરેશન થયું. ગાંઠ નીકળી ગઈ. લાંબા વધેલા વાળ પાછા કપાઈ ગયા. શરીર થોડું લેવાઈ ગયું. એની ચામડીનો ગુલાબી રંગ ઝાંખો પડી ગયો.

કિષ્કિણને હવે આ ઓપરેશન બાદ શક થવા માંડેલો કે, એને કેન્સર જ છે! મુરલી આ વાત એનાથી છુપાવતો હોય એમ એને લાગ્યું હતું. સ્ત્રીના મનમાં એકવાર શંકા જનમ લે પછી એ શંકાનું નિવારણ ના થાય ત્યાં સુધી એ અજંપાભરી સ્થિતિમાં શોધખોળ કરે રાખતી હોય છે, કિષ્કિણની હાલત પણ એવી જ હતી. એ મુરલી પર, એની એક એક હરકત નજર રાખવા લાગી.

હમણાંથી એ થોડો ઉદાસ રહેતો હોય એમ લાગતું હતું. રાત્રે પણ એ પોતાને હવે પહેલાંની જેમ પ્રેમ નહતો કરતો. એ સાથે જ હોય, છતાં એક દૂરી હતી બંને વચ્ચે. ઓપરેશન બાદ ડોક્ટરે આરામ કરવાનું કહ્યું છે એ બહાનું કિષ્કિણને અકળાવી રહ્યું. મુરલીની છાના ખૂણાની ઉદાસી અને દિવસરાતની દેખભાળનું કારણ હવે એને બરોબર સમજાઈ ગયું હતું. એના પતિ અને પપ્પા, એની દુનિયાના બે આધારસ્તંભ જ એની આગળ જૂઠ બોલ્યા હતા...!!

રાતના હવે મુરલી પાસે તો આવતો હતો એને વહાલથી માથામાં હાથ ફેરવી સુવડાવી પણ દેતો, ત્યારે કિષ્કિણની આંખોમાં આંસુ આવી જતા. એને ખબર હતી કે મુરલી જાણીને એની સાથે શારીરિક સંબંધ નથી બાંધતો. જુવાન જોધ માણસ પત્નીને એના પડખામાં દબાવીને સૂતો હોય ત્યારે એના અંતરમાં કેવા કેવા અરમાન જાગતા હશે? મારો મુરલી બિચારો એક હરફ સુદ્ધાં ઉચ્ચારતો નથી!

કિષ્કિણને થતું કે એ મુરલીને કોઈ જાતનું સુખ આપી શકતી નથી. જેને પ્રેમ કર્યો એને ગળે હવે એ જળોની જેમ વળગી હોય એવું એ મનોમન માનતી થઈ હતી. મુરલી ના એને છોડી શકે છે ના એનાથી છૂટી શકે છે! લાંબુ જીવવાની આશા રાખવી એણે હવે બંધ કરી હતી. હાલ એને કેન્સરની કોઈ ગાંઠ નહતી પણ એ ક્યારે રાક્ષસ બનીને એના જીવનને ભરખી જવા આવી જાય એની ખબર પણ નહતી. આ અનિશ્ચિંતતા જ કિષ્કિણને સૌથી વધારે પીડી રહી હતી. મરી જવું આસાન છે પણ સતત મોતના ભય સાથે જીવવું ખૂબ જ મુશ્કેલ અને ભયાનક!

થોડોક વખત બીજો પસાર થઈ ગયો. કિષ્કિણને હવે વારંવાર એમ થતું કે આ દુનિયા છોડી જવાનો વખત આવી ગયો છે....એની જરાય મરજી ન હતી મુરલીથી દૂર જવાની પણ એમ કરવું જરૂરી હતું, મુરલી માટે જ. એને હવે થોડોક જ વખત જીવવું હતું. મુરલીના બાળકને જનમ આપવો હતો. પણ નિયતિ એનાથી રૂઠી હતી. પિલ્સ લેવાનું બંધ કર્યું છતાં એ ગર્ભવતી ના થઈ.

એકવાર વાતવાતમાં મુરલીએ કહેલું કે ક્યારેય કોઈની સાથે બીજા લગ્ન નહિ કરે!

આખી જિંદગી એ બસ કિષ્નાને જ ચાહતો રહેશે! ત્યારે કિષ્નાની બાળક આપીને જવાની ઈચ્છા વધારે જોર કરવા લાગી હતી. પણ, કેવી રીતે?

એની ઈચ્છા હતી મુરલીને એક બાળક ભેંટ આપીને જવાની. એના ગયા પછી એનો મુરલી એકલો પડી જાય એ એને મંજૂર ન હતું. એ મનોમન ભગવાનને વિનાવતી રહી બસ, એક બાળક આપી દે.....! ફરીવારના ઓપરેશન પછી મુરલીએ કિષ્નાના માબાપને પણ એના ઘરે જ બોલાવી દીધેલા. એણે હવે વધારે વખત કામ પાછળ આપવા માંડેલો. રૂપિયાને લીધે કિષ્નાની સારવાર અટકવી ના જોઈએ! એનું બનાવેલું એપ “લવ મોમેન્ટ્સ” ઘણું પ્રચલિત થઈ ગયું હતું. કિષ્નાનો વિડિયો વાઈરલ થઈ ગયેલો અને એ જોયા પછી લોકોએ પણ એવા મેસેજ મૂકવા માંડેલા. મુરલી પૂરું ધ્યાન રાખતો કે કિષ્નાની પ્રેગ્નનસી ટાળી શકાય....એ કોઈ જોખમ લેવા નહતો માંગતો.

આખરે નિયતિએ એનું વચન પાળ્યું હતું. લગ્નને નવમેં વરસે કિષ્નાને ગર્ભ રહ્યો હતો. કેવી રીતે એનો કોઈ જવાબ ન હતો! એકાદ નબળી ક્ષણે મુરલીએ કિષ્નાને પ્રેમ કર્યો હતો અને એ ક્ષણ, એ ક્ષણે એક નાનકડું બીજ અંકુરિત કરેલું કિષ્નાના ગર્ભમાં....!

@snehnusarnamu

પ્રકરણ ૩૧

આ દુનિયામાં કેટલાય એવા પ્રસંગ બની જાય છે જેનો જવાબ આજે પણ મેડિકલ સાયન્સ પાસે નથી. કિષ્નાને ગર્ભ રહ્યો હતો. એ ખૂબ ખુશ હતી. એ પણ મા બનશે, એક નાનકડું બાળક એના ખોળામાં હસતું હશે એ વિચાર જ એને રોમાંચિત કરી જતો હતો. એને ખબર હતી કે માતૃત્વનું સુખ એના નસીબમાં વધારે નથી રહેવાનું છતાં એ પોતાની એક નિશાની મુરલી પાસે છોડી જશે એ વાતે એ ખુશ હતી. એ બાળક જ આગળ જતાં મુરલી માટે જીવવાનું કારણ બની રહેશે એમ વિચારીને એણે આ પગલું ભરેલું, ગર્ભ ધારણ કરવાનું!

મુરલીની સમજમાં જ નહતું આવ્યું એનાથી ક્યાં ભૂલ થઈ ગઈ? કિષ્ના પિલ્સ નહતી ગળતી એ હવે જ એના ધ્યાનમાં આવ્યું. એ ખૂબ ગુસ્સે થયેલો પણ કિષ્નાની આંખોમાં ઘસી આવેલા આંસુ જોઈને એ એનો બધો ગુસ્સો પી ગયો! એવું. નહતું કે એ કિષ્નાની લાગણી સમજતો નહતો, એ આ બધું પોતાને માટે જ કરી રહી છે એ વાત એ સારી રીતે જાણતો હતો પણ એ કિષ્નાની તબિયત પર અસર થાય એવું કોઈ પગલું ભરવા નહતો ઈચ્છતો. નવ નવ મહિના બાળકને પોતાના ગર્ભમાં

રાખવું અને એ વખતે જ ન કરે નારાયણ અને એને ફરી ક્યાંય ગાંઠ નીકળી આવે તો? એણે કિષ્નાને ગર્ભપાત કરાવવાનું નક્કી કર્યું. કિષ્ના એ માટે હરગિજ તૈયાર ન હતી. પોતાની જિંદગી માટે એ પોતાના બાળકનો જીવ લેવા તૈયાર ન હતી. મુરલીએ ઘણું સમજાવ્યું પણ કિષ્ના ના માની! પોતાના જીવને ભોગેય એને બાળક જોઈતું હતું. મુરલી અને એના મમ્મી પપ્પા કિષ્નાને સમજાવીને થાક્યા પણ કિષ્ના એકની બે ના થઈ. એક બાળક સિવાય એને હવે કંઈ જ નહતું ખપતું.

નિયતિએ એને વચન આપ્યું હતું. એક બાળકની એ મા બનવાની જ હતી તો પછી એની ગોઠવણ પણ નિયતિએ કરી જ હોય ને? છેલ્લે બધા કિષ્નાના નિર્ણયથી નારાજ હતા ત્યારે એના પતિ સાથે સુખેથી રહેતી રોઝી કિષ્નાની મદદે આવી, એ કિષ્ના અને મુરલીના બાળકને પોતાના ગર્ભમાં ઉછેરવા તૈયાર થઈ હતી.

રોઝીએ કિષ્નાનો બે માસનો ગર્ભ પોતાના પેટમાં મુકાવ્યો. આજ સુધી મુરલીએ રોઝી પર અનેક અહેસાન કરેલા અને અત્યારે જ સમય હતો એ કરેલા દરેક અહેસાનનો બદલો ચૂકવવાનો! એને એક મોકો મળ્યો હતો અને એને એ જવા દેવા નહતી માંગતી. આગળ એની જ વજહથી આ બંને જણાને છ મહિના દૂર રહેવું પડેલું એ ભૂલની સજા રૂપે પણ એ કિષ્નાના બાળકને જન્મ આપવા રોઝી તૈયાર થઈ ગઈ...! એ તંદુરસ્ત હતી અને બાળકને જન્મ આપવામાં એને કોઈ મુશ્કેલી નડે એવું ન હતું. રોઝીના પેટમાં પોતાનું બાળક મૂકીને કિષ્નાની ખુશીનો કોઈ પાર નહતો. એને ખબર પડી ગયેલી કે એની ઈચ્છા હવે જરૂર પૂરી થશે!

આખો દિવસ હવે કિષ્ના એના આવનાર બાળકના સપના જુએ છે. રોઝીનું બધાને ધ્યાન રાખવા કહે છે. એણે ઘણા બધા વિડિયો રેકૉર્ડ કરી રાખ્યા છે, ઘણા મેસેજ છોડ્યા છે જે ચોક્કસ સમયે મુરલીને મળતા રહેશે ભલે એ આ દુનિયામાં હોય કે ના હોય! બધા લોકો એને સાચવ્યા કરે છે અને આ પ્રેમ જ એને અંદરને અંદર ગુગળાવી રહ્યો છે! એને જીવવું છે પણ, મન કહે છે કિષ્ના તારો સમય પૂરો થવા આવ્યો! કેમ? કેમ હું જ? આ સવાલનો કોઈ જવાબ નથી એની પાસે. બીજા કોઈને એ આ સવાલ પૂછી નથી શકતી. એના માબાપ અચાનક જ વધારે વૃદ્ધ થઈ ગયા હોય એમ કેમ લાગે છે? મુરલીના વાળ સફેદ થઈ રહ્યા છે, એ પહેલાંની જેમ બીજા સાથે હવે મજાક નથી કરતો. ખુલીને હસતો નથી. કિષ્નાને થતું કે એના ઘરની દરેક વ્યક્તિ અંદરથી દુઃખી છે, એ બધા અંદરોઅંદર એમનું દુઃખ વહેંચતા પણ હશે ફક્ત એને એકલી પાડી દીધી છે! ખુશ રહેવાનું નાટક કરે છે બધા એની આગળ!

કિષ્નાની ખાંસી મટતી ન હતી. આગળ બે વખત માથામાં કેન્સરની ગાંઠ થયેલી એટલે એ લોકો વારંવાર ડોક્ટર પાસે જઈ માથાની તપાસ કરાવતા. સીટી સ્કેનનો રીપોર્ટ નોર્મલ આવતો ત્યારે દરેકના ચહેરા પર ઘેરાયેલા ચિંતાના વાદળો હટતા જોઈ કિષ્નાની આત્મા વલોવાઈ જતી! એ લોકો અંદરથી કેટલા પીડાતા હશે એનું કિષ્ના

અનુમાન કરી શકતી.....ખાંસીના ઠુસકા વારે વારે આવતા જોઈને અને કોઈ દવાની અસર ના થતાં મુરલીએ છાતીનો એક્ષરે કઢાવેલો, એણે વિચારેલું કદાચ ન્યૂમોનિયા હોઈ શકે અને રિપોર્ટ એના હાથમાં આવ્યો ત્યારે જ કિષ્નાને એની મોતનું સાચું સરનામું મળ્યું!

આ વખતે કેન્સર એના ફેફસાંમાં ફેલાયું હતું! કોઈને ખબર પણ ન પડી અને એ લપાતું છંપાતું આવીને બંને ફેફસાંમાં ફેલાઈ ગયેલું. એના જ લીધે કિષ્નાને ખાંસી આવતી હતી, શ્વાસ લેવામાં તકલીફ થતી હતી. એ થાકેલી અને નબળી પડી ગઈ હોય એવું લાગતું હતું! બધાની આંખોમાં એક જ સવાલ હતો, હવે શું? એક જ ભગવાન હતો, ડોક્ટર!

ગમેં તે કરો પણ કિષ્નાને બચાવી લો...! બધાની એક જ માંગ હતી ડોક્ટર પાસે. ડોક્ટર પણ આખરે તો માણસ જ છે, માનવીમાં જીવ પૂરવાનું હજુ એનું ગજુ નથી. આ વખતે એમણેય હાથ અધ્ધર કરી દીધા. ખૂબ મોડું થઈ ચૂક્યું હતું. કોઈ ઈલાજ ન હતો. નાની નાની કેન્સરની ગાંઠો ઝડપથી કિષ્નાની છાતીમાં ફેલાઈ રહી હતી. ઓપરેશન કરીને પણ બચવાના ચાન્સ બહું ઓછા હતા. એ સિવાયની સારવાર ચાલુ થઈ ગઈ. કીમોથેરાપીની કોઈ અસર તો ના આવી, આડઅસર આવી! કિષ્નાની ભૂખ મરી ગઈ. એની જીવતા રહેવાની ઈચ્છા પણ મરી ગઈ. એના લીધેજ મુરલી, એના માબાપ બધા પરેશાન હતા. એને થતું કે જો એ હવે બચવાની ના જ હોય તો પછી જલદી મોત આવી જાય એ જ સારું!

થોડાક દિવસો બાદ હવે કિષ્ના હોસ્પિટલમાં જ રહેતી હતી. એને શ્વાસ લેવામાં તકલીફ થતી હતી એટલે નાકમાં ઓક્સિજનની નળી ખોસેલી. મુરલી આખો વખત એની પાસે જ બેસી રહેતો. એ એકલો એકલો કંઈનું કંઈ બોલે રાખતો. પોતે સામાન્ય સ્થિતિમાં જ છે એવું બતાવવા એ નિષ્ફળ પ્રયત્ન કરી રહ્યો હતો. કિષ્ના જવાબ ન આપે તો પણ વાતો કરતો રહેતો. વાસુદેવભાઈ આવજા કરતા. જશોદાબેન ઘરે રોઝી પાસે રહેતા અને સવાર સાંજ મળવા આવે ત્યારે કિષ્નાને રોઝીની તબિયતની ખબર આપતા. એને છેલ્લાં દિવસો જઈ રહ્યા હતા. એનું બીપી વધી જતું હતું એટલે ડોક્ટરે ખાસ ધ્યાન રાખવાનું કહેલું. કિષ્નાની બહુ ઈચ્છા હતી એના બાળકને જોઈને જવાની પણ હવે તકદીર સાથ નહિ આપે એવું એનું મન કહી રહ્યું હતું,

એક દિવસ કિષ્નાની ઉઘરસ વધી ગયેલી. મુરલી ખડે પગે એની પાસે હતો અને એનાથી બનતા બધા પ્રયાસ કરી રહ્યો હતો. એના ચહેરા પરની ગભરાહટ જોઈને કિષ્નાએ કહ્યું, “મુરલી! કેટલા દિવસો થઈ ગયા તે મને આઈસ્ક્રીમ ન ખવડાવી.” કિષ્નાએ હાંફતા હાંફતા પણ, હસીને ફરિયાદ કરેલી.

“તને ઉઘરસ છેને બકા, એટલે! ઘરે જઈએ એટલે હું મારા હાથે તને આઈસ્ક્રીમ

ખવડાવીશ!” મુરલીને આટલું બોલતાં જાણે થાક લાગી ગયો.

“જૂઠું બોલવાની ટેવ તો મને હતી હવે તનેય પડી ગઈ.”

“હું ક્યાં ખોટું કહું છું!” બોલતા બોલતા ઘણું રોકવા છતાં બે આંસુ મુરલીની એક આંખમાંથી સરી પડ્યા. ડોક્ટરે કહી દીધેલું ગમે ત્યારે ગમે તે થઈ શકે છે, કિખાનું શરીર કોઈ પણ સારવારને સાથ નહતું આપી રહ્યું. દિનપ્રતિદિન એ વધુ ને વધુ નબળી પડી રહી હતી.

કિખાએ એનો હાથ મુરલીના ગાલ પર મૂકી કહ્યું, “બહુ મન થાય છે. મારી આટલી ઈચ્છા પૂરી નહિ કરે?” કિખાની આંખોમાં કંઈક એવું હતું કે મુરલી ના ન કહી શક્યો.

“હું હાલ જ લઈ આવું છું! આ ગયો અને આ આવ્યો!” મુરલી કિખાના કપાળ પર એક હળવી ચૂમી ભરી ભાગ્યો. એનું દિલ કોઈ અજ્ઞાત ભયથી ફફડી રહ્યું હતું. એની ઘડકનો તેજ બની હતી. કોઈ અમંગળ વિચાર મનમાં પ્રવેશે કે તરત એ એને વિદાય આપી દેતો હતો. હાલ એને આઈસ્ક્રીમ લઈને જવાનું હતું, એની કિખાની ઈચ્છા પૂરી કરવાની હતી બસ એટલું જ યાદ રાખીને એ ભાગ્યો હતો.

બહાર દરવાજે જ વાસુદેવભાઈ ઊભા હતા. એમને પણ, “હું હાલ આવ્યો,” કહીને મુરલી દોડતો હોય એટલી ઝડપથી ચાલી નીકળ્યો. વાસુદેવભાઈ અંદર આવ્યા ત્યારે કિખા આંખો મીચીને જાણે સૂઈ ગઈ હતી. એમને થોડી નવાઈ લાગી. આ સમયે કિખા ક્યારેય સૂતી ના હોય. કદાચ નબળાઈ લાગતી હશે એટલે આંખો બંધ રાખીને પડી રહી હશે એમ વિચારી એ કિખાની પાસે આવ્યા અને એના માથે હાથ મૂકીને એને બોલાવવા ગયા તો એનું માથું એકબાજુ ઢળી પડ્યું. હાંફળા ફાંફળા એ ઊભા થઈ ગયા. એ રૂમની બારીમાથી હોસ્પિટલની બહાર જવાનો રસ્તો દેખાતો હતો. એ ત્યાં ગયા. મુરલી હજી હોસ્પિટલના મુખ્ય દરવાજે જ પહોંચ્યો હતો. એને જોતાજ એમણે રાડ પાડી..,

“મુરલી.... કિખા...!” એમનો અવાજ ફાટી ગયો. મુરલીના પગને અચાનક બ્રેક લાગી હોય એમ સ્થિર થઈ ગયા. એ દરવાજે અથડાયો અને પાછો ફરીને ફરીથી ભાગ્યો.

“કિખા.... કિખા.....” મુરલી કિખાના બે ખભા પકડી એને હચમચાવી રહ્યો, “તું આમ મને છેતરી નહીં શકે! તું છેવટ સુધી જૂઠું બોલી. મને બહાર મોકલ્યો અને તું આમ ચાલી ગાઈ....ચાલ હું તારા માટે આઈસ્ક્રીમ લઈ આવું.....હવે કોઈ દીવસ ના નહિ પાડું....તું જેટલો કહીશ એટલો આઈસ્ક્રીમ આપીશ. બસ, એકવાર ઉઠીજા!”

મુરલીના હૈયા ફાટ રુદનથી હોસ્પિટલની જડ દિવાલોય ધ્રુજી ઉઠી. એની ચીખો જાણે આ દુનિયાને પાર પેલી દુનિયા સુધી પડઘાઈ રહી..! ક્યાંક દૂર ઊભી રહીને

તમાશો જોતી નિયતિને પણ કંઈક તો થતું હશે ને માણસોની આટલી પીડા અને આકંદ જોઈને...!!

કિષ્કાની આત્મા ચાલી ગયેલી અનંત સફરે, હોસ્પિટલેથી ફક્ત ખાલી ખોળિયું પાછું આવેલું. વાસુદેવભાઈ, એક બાપને માથે કપરી જવાબદારી આવી પડી હતી. એમની વહાલ સોઈ દીકરી વિદાય પામી હતી અને એમને છૂટથી રડવાનીય છૂટ ન હતી! એ જો હૈયાફાટ રુદન કરે તો મુરલી બિચારા પર શું વિતે એ વિચાર કરીને એમણે એમનું દુઃખ હૃદયમાં જ દબાવી દીધું હતું. જશોદાબેન રડી રહ્યા હતાં. કિષ્કાના નિર્જીવ શરીરને વળગીને એ એની નાની નાની વાતો યાદ કરી રહ્યાં હતાં. એમણે એમના હાથે દીકરીને તૈયાર કરી હતી. સુહાગણના વેશમાં એ જડ શરીર હજી દીપી ઊઠેલું, મુરલી એના હાથે પારિજાતના ફૂલોની વેણી બનાવી લાવેલો અને એને કિષ્કાના માથે મૂકી એ જોઈને જશોદાબેન અફાટ રુદન કરી રહ્યા..!

બધી સ્ત્રીઓ કહેતી હોય છે, જે કપડામાં સાસરે આવેલી એ કપડાંમાં જ વિદાય લઈશ પણ કેટલીક નસીબદાર સ્ત્રીઓને જ એવી તક મળતી હોય છે! કિષ્કાને એ તક મળી હતી. મુરલીને ઓળખતી અને આસપાસ રહેતી ઘણી બધી સ્ત્રીઓ આવી પહોંચી હતી અને મર્યા પછીની રસમો નિભાવવામાં આ દુઃખી પરિવારની મદદ કરી રહી. કેટલું વિચિત્ર છે નહિ! જીવતે જીવ તો ખરું પણ મર્યા બાદ પણ આ રિવાજો અને રસમો નિભાવવી પડે! મુરલીને એક બહુ જ કપરી રસમ નિભાવવાની હતી. એની વહાલી કિષ્કાના શરીરને અગ્નિદાહ આપવાની..! જે શરીરને એણે ચાહ્યું હતું એ જ ફક્ત એની પાસે રહી ગયું હતું એમાંની વ્યક્તિ જે મુરલીના પ્રાણમાં વસી હતી તે ક્યાં ગઈ? અને હવે એ શરીરને પણ જલાવી દેવાનું હતું, પોતાના હાથે પોતાના સ્વજનને આગ કેમની દેવાય!

પરિસ્થિતિ જ માણસને ઘડે છે, કોઈએ આ બરોબર જ કહ્યું છે! મુરલી પણ ઘડાઈ ગયો. એણે એને કરવાની બધી જ વિધિ પૂરી કરી, કિષ્કાના શરીરને અગ્નિદાહ પણ આપ્યો અને છેલ્લે એ શરીરના અગ્નિમાં તપીને પણ બાકી રહી ગયેલા થોડાંક અંશોને એક નાની પોટલીમાં સમેટીને ઘરે લઈ આવ્યો. પાંચ ફૂટ સાત ઈંચની કિષ્કા એક નાનકડી પોટલીમાં, મુઠ્ઠીભર રાખ બનીને સમાઈ ગઈ...!

પ્રકરણ ૩૨

હોસ્પિટલમાંથી ઘરે આવ્યા બાદ મુરલી એના રૂમમાં ગયેલો. કિષ્ના અને એનો રૂમ હવે પાછો એના એકલાનો રૂમ બની ગયો. બાથરૂમમાં જઈને નહાઈને એ બહાર આવ્યો ત્યારે એને લાગ્યું જાણે, કિષ્નાનું શરીર હજી અહીં જ હતું પલંગ પર પડેલું....સંચાર વગરનું! એના ચહેરા પર સંપૂર્ણ શાંતિ હતી. જાણે ઊંડી નિદ્રામાં લીન હોય!

“તું મને છેતરીને ચાલી ગઈ ને! તારે આઈસ્ક્રીમ નહતો ખાવો, મને બહાર મોકલવા જ જુકું કહેલું! મારી હાજરીમાં હું તને મરવા ન દેત, ચમદૂત સામેં મને હારતો તું જોઈ ના શકત!” મુરલી સહેજ વાંકો વળ્યો અને કિષ્નાના ચહેરા પર ઝૂકી એના કપાળે એક ચૂમી ભરી. ફરીથી એક ચૂમી ભરી કપાળ ઉપર, પછી બંને આંખો પર, ગાલ પર, હોઠ પર અને પછી તરત ઊભો થઈ ગયો. એના હોઠ તકિયાને ચૂમી રહ્યાં હતાં. કિષ્ના હવે ક્યાં હતી! હમણાં જ તો પોતે એના શરીરને એક નાની પોટલીમાં રાખ સ્વરૂપે ભરીને લાવ્યો હતો...! એની નજર રૂમમાં ચારે બાજુ ફરી વળી. બારીપાસે બે દિવાલ જ્યાં એકબીજાને અડતી હતી, ત્યાં પડતા ખૂણામાં વાસુદેવભાઈ બેઠા હતા, જડવત! એમની આંખો કોરીઘાકોર હતી. એમની આસપાસની દરેક ઘટનાથી એ જાણે અલિપ્ત થઈ ગયા હતા!

મુરલીને સઘિયારો આપવા જ પોતે અહીં એના રૂમ સુંઘી લાંબા થયાં હતાં પણ અહીં આવીને એમને જ કિષ્નાની યાદો ઘેરી વળી. આ ઓરડામાં એમણે કિષ્નાને હંમેશા હસતી જ જોઈ હતી. દીકરીના સાસરામાં, દીકરીનો રૂમ, દીકરી વગરનો કેવો લાગે? મુરલી હજી બાથરૂમમાં હતો એટલે એ ત્યાં ખૂણામાં જ બેસી પડેલા. આટલા દિવસની ખડાપગે કરેલી ચાકરીનો થાક એમને હાલ આ પળે વર્તાઈ રહ્યો હતો. અત્યાર સુંઘી એક આશા હતી કિષ્નાને જીવાડવાની હવે એ આશાય મરી ગઈ.

“પપ્પા!” મુરલી વાસુદેવભાઈ પાસે જઈને, એમના ખભે હાથ મૂકીને કહી રહ્યો, “કિષ્ના હજી અહીં જ છે...એનું શરીર મૃત્યુ પામ્યું છે એ નહિ! આપણી યાદોમાં એ હંમેશા જીવતી રહેશે. તમને આમ દુઃખી જોઈ એને પણ દુઃખ થાય.”

વાસુદેવભાઈ મુરલી સામેં જોઈ રહ્યા. એમના મને કહ્યું કે, આ સમયે આવું આશ્વાશન એમણે મુરલીને આપવું જોઈએ એને બદલે એ આ કહી રહ્યો છે! એમને તો એમ કે મુરલી કાંતો બહુ રડસે, કાંતો સૂનમૂન થઈ થઈ જશે.... કિષ્ના માટેનો એનો પ્રેમ જોતા એને ખૂબ ઊંડો આઘાત લાગવાની પૂરી શક્યતા હતી એને બદલે એ આમ સ્વસ્થતાથી શી રીતે વર્તી શકે?

“શું જોઈ રહ્યા છો, પપ્પા?”

“તને આમ સ્વસ્થ જોઈને નવાઈ લાગે છે!”

“અનુભવ! અનુભવ માણસને બધું શીખવી દે છે! જ્યારે ખબર પડી કે કિષ્નાને કેન્સર છે ત્યારથી જ ખબર હતી મોડોવેલો આ દિવસ આવવાનો જ છે! કિષ્નાએ મને કહેલું કે, એ મને એકલો મૂકીને નહિ જાય! મારા માટે એ માબાપ મૂકીને જશે સાથે એક નાનકડી કિષ્ના! એની માતૃત્વ માટેની જીદનું કારણ તમે ના સમજ્યા? હું એને ના પાડતો હતો, એની તબિયત જોતા. તોય એણે રસ્તો શોધી લીધો. એનું બાળક રોઝીના પેટમાં ઉછેર્યું!” મુરલી ઊભો થયો, દૂર પડેલી લાકડાની ઘોડી લાવીને વાસુદેવભાઈની આગળ દીવાલે ઊભી મૂકી, એક હાથે એમને ઊભા કરતા કહ્યું, “ચાલો આપણી કિષ્નાની એક નિશાની હજી અવતરવાની બાકી છે, રોઝીની તબિયત પૂછતાં આવીએ.”

મુરલી વાસુદેવભાઈ સાથે નીચે આવ્યો. ત્યાં નીચે જશોદાબેન, વાસુદેવભાઈ, ઘરના નોકર, એમને ત્યાં ઓફિસમાં કામ કરતા સાત અપંગ છોકરાઓ, લક્ષ્મીબેન, શિવું, મીરા, શિવાની, સરિતા, માધુરી, આસ્થા બધાની આંખો ભીની હતી. બધાએ મુરલીને આશ્વાસન આપ્યું. બધા રડી રહ્યા હતા એક મુરલી જ અજબ સ્વસ્થ હતો. છેક છેલ્લી ઘડી સુધી એણે જે જે કર્યું હતું એ બધું જ એને ફરી ફરી દેખાઈ રહ્યું હતું. ફરીથી એ જાણે સ્મશાનમાં ખડો છે અને સામે ચિતા પર કિષ્ના છે. પોતે એને હજી અગ્નિદાહ આપવાનો બાકી છે, પોતાને હાથે કિષ્નાને અગ્નિદાહ આપતા એ સહેજ ખચકાયો હતો, પછી સહેજ હસીને એણે એ કામ પણ પાર પાડ્યું હતું....ભડ ભડ કરતી સળગી રહેલી ચિતા એની કિષ્નાને બાળી રહી પણ એની યાદોનું શું? અચાનક એ આગની લપટ ઓછી થતી ગઈ, ધીરે ધીરે એ એક નાનકડો દીવો બની ગઈ અને કિષ્નાના ફોટા આગળ ગોઠવાઈ ગઈ. મુરલી એના મનમાંથી સ્મશાનને હટાવીને પાછો ઘરે આવી ગયો જ્યાં બધા કિષ્નાના ફોટા આગળ દીવો ધરીને એની આત્માની શાંતિ માટે પ્રાર્થના કરી રહ્યા હતા.

રોઝીનાં પતિએ આવીને મુરલીને કહ્યું કે રોઝીને દુખાવો ચાલું થયો છે પોતે એને હોસ્પિટલ લઈ જઈ રહ્યો છે. જલદીથી જ એ સારા સમાચાર મોકલાવશે અને એના બે કલાક પછી ખરેખર એક સારા સમાચાર આવ્યા. એણે મુરલીને ફોન કરીને જણાવ્યું કે રોઝીને એક દીકરીને જનમ આપ્યો છે, બંને સ્વસ્થ છે.

“ચાલો, આપણી કિષ્ના આવી ગઈ! મને ખબર હતી એ લાંબો વખત આપણાથી દુર રહી જ ના શકે!” મુરલી એ સહેજ હસીને વાસુદેવભાઈ અને જશોદાબેનને કહ્યું.,

વાસુદેવભાઈ અને જશોદાબેન બંનેને લાગતું હતું કે મુરલી સ્વસ્થ હોવાનું નાટક કરી રહ્યો છે! જ્યારે એ નાટકનો અંત આવશે ત્યારે એ ચોધાર આંસુએ રડશે! એ વખતે એને સહારો આપવા એ બેઉ માણસ એની આસપાસ જ રહેતા. પણ,

મુરલીનું જો એ નાટક હોય તો એ નાટક કરતા કરતા આજે ત્રણ વરસ પૂરાં થશે! એની સ્વસ્થતામાં જરીકે ફરક નથી આવ્યો. હા, કિષ્નાની આજે ત્રીજી પુણ્યતિથિ છે. એની દીકરી અને એ બંને એ દિવસને યાદ કરીને સવારે મંદિર જઈને ભગવાનને પગે લાવી આવ્યા. હવે, બાકીનો આખો દિવસ ખૂબ મસ્તીમાં વિતવાનો હતો, કેમકે આજે નાનકડી કિષ્નપ્રિયાનો જન્મદિવસ પણ હતો.

ઘરે જશોદાબેન અને વાસુદેવભાઈ બહું જ વ્યસ્ત હતા. એમણે સાંજની પાર્ટી માટે બહુ બધા ફુગ્ગા ફુલાવવાના હતાં. એમની લાડલીનો હુકમ હતો. દીકરી ગુમાવ્યા બાદ એમને દિકરાથી પણ સવાયો જમાઈ મળ્યો હતો અને એમની દીકરીની દીકરીને જોઈને તો એમને જાણે કિષ્નાનું બાળપણ ફરીથી જીવવાનો મોકો મળ્યો હતો. કિષ્ના અને કિષ્નપ્રિયા બંનેમાં તલભાર જેટલોય ફરક ન હતો. એનો દેખાવ, એની બોલવા ચાલવાની રીતભાત, એની મસ્તી, એની નાદાની, એનું ભોળપણ, એની પસંદ નાપસંદ બધું જ કિષ્ના જેવું! ભગવાનની આ લીલા જોઈને બંને વૃદ્ધ હૈયા હરખાઈ જતાં... આપોઆપ જ એમનું મસ્તક મુરલીધર ના ચરણોમાં જુકી જતું!

મુરલીના "લવ મોમેન્ટ્સ"એપ પર આજે કિષ્નાનો મેસેજ આવશે. જેની રાહ મુરલી અને એની દીકરી બંને જોઈ રહ્યા છે. વચ્ચે ક્યારેક એમજ કોઈ સંદેશો આવી જાય છે કિષ્નાનો, એણે એના છેલ્લાં દિવસોમાં આજ તો કામ કરેલું! બહુ બધા વિડિયો મેસેજ રેકૉર્ડ કરીને કોઈ કોઈ ભવિષ્યની તારીખે એ મુરલીને મળે એમ એના એપ પર છોડી દીધા છે....

કિષ્નાને ખબર ન હતી કે એની બાળકી ક્યારે આ દુનિયામાં આવશે? તો પછી એના જન્મદિવસે જ એને એની મમ્મીનો મેસેજ કેવી રીતે મળે?

એનો જવાબ છુપાયેલો છે કિષ્નાની પસંદગીમાં. એણે જ યુવકને એના જીવનસાથી તરીકે પસંદ કરેલો એની બસ એક જ તો ખાસિયત હતી, જેને પ્રેમ કરે એના માટે કંઈ પણ કરી છૂટે! અશક્ય કે અસંભવ જેવું કંઈ એની સમજમાં જ ક્યાં આવતું હતું.....એના જ ભેજાની કમાલ હતી કે એની દીકરીને એના દરેક જન્મદિને એની મમ્મીનો વિડિયો મેસેજ મળતો! જૂના વીડિયોમાંથી એક એક એને જોઈતો ટુકડો કાપીને, એને ગોઠવીને એ નવો વિડિયો તૈયાર કરી લેતો! આખરે સવાલ એની દીકરીની ખુશીનો હતો! કિષ્નપ્રિયાની ખુશીનો....

ફરી મળીશું મુરલી અને પ્રિયાની કહાની સાથે..!

આ વાર્તા સમાપ્ત કરતાં આજે મને ખૂબ જ ખુશી મહેસૂસ થઈ રહી છે ❖❖!

જ્યારે આ વાર્તાનો વિચાર મારા મનમાં આવ્યો ત્યારે હું ઊંટીના જંગલમાં ઊભી હતી. ચારેબાજુની લીલીછમ ઝાડીઓ મને ગીત ગાવા આમંત્રણ આપી રહી હતી.....ખૂબ જ મન થઈ આવેલું કે એક ગીત લલકારી જ દવ પણ, મારાથી થોડાક જ કદમ દૂર ઊભેલી પબ્લીકને જોતા એ વિચાર મનમાં જ દબાવી દીધો.....! મન! મન એમ આસાનીથી થોડું જ માની જાય છે. મેં જાતે ના ગાયું તો મને દૂર કોઈ છોકરી, મારી જેમ જ જંગલમાં ફરતી, કુદરતના સૌન્દર્યથી અભિભૂત થઈ ગીત ગાતી દેખાઈ! મેં ઊગતા સૂરજને મારા કેમેરામાં કેદ કર્યો ત્યારે એની ક્લિકનો અવાજ જાણે પેલી અજાણી યુવતીએ પણ સાંભળ્યો અને એ ચમકી ગઈ હોય એવું મને લાગ્યું. મારા પતિદેવની બૂમ મને સંભળાઈ હતી, જરા સંભાળીને... નિયતી ત્યાં નીચે ભીનું છે, લપસી પડીસ! અને મને પેલી યુવતી લપસી પડવા જેવી થઈ હોય એમ લાગેલું....એને બચાવવા એક યુવાન દોડી આવતો દેખાયો! એ અજાણ્યો યુવક અને યુવતી બંને મારા મનમાં યાદ રહી ગયા અને રચાઈ ગઈ આ નવલકથા "નિયતિ"!!

વાર્તા શરૂ કરતાં પહેલાં ખૂબ મુંઝવણમાં હતી. આવી સાવ સીધી સાદી અને આટલી બધી લાં....બી વાત કોણ વાંચશે? સૌને ટુંકી અને સસ્યેન્સ વાર્તા વાંચવી ગમે.....! આજે સમય કોની પાસે છે, વાંચવાનો? છતાં, દિલ કહેતું રહ્યું તું તારે લખે જા! કર્મ કરવાનું ફક્ત તારા હાથમાં છે, તો એના ફળ વિશે અત્યારથી શું કરવા વિચારવું! નિયતિએ જે નિયત કર્યું હશે એ થશે.....આ વિચાર ઉપરથી મને મારી વાર્તાનું ટાઈટલ મળ્યું!!

બસ, એકવાર લખવાનું ચાલુ કર્યું તે....આજે બત્રીસ પ્રકરણ પૂરા કર્યા! દરેક પ્રકરણને અંતે ફેસબુક પર નવા દોસ્ત મળતા ગયા....દોસ્તોનું લીસ્ટ વધતું જ ગયું, એવા દોસ્તો જેને ખરેખર વાંચવામાં રસ હોય! બધાની કૉમેન્ટ, સુજાવ, સૂચન ખૂબ જ રસથી વાંચ્યા અને જવાબ પણ આપ્યા. આપ સૌ મિત્રોનો આટલો સુંદર પ્રતિભાવ ન મળ્યો હોત તો કદાચ "નિયતિ" આટલી લાંબી ના લખાઈ હોત.....

બસ, એકવાર લખવાનું ચાલુ કર્યું તે....આજે બત્રીસ પ્રકરણ પૂરા કર્યા! દરેક પ્રકરણને અંતે ફેસબુક પર નવા દોસ્ત મળતા ગયા....દોસ્તોનું લીસ્ટ વધતું જ ગયું, એવા દોસ્તો જેને ખરેખર વાંચવામાં રસ હોય! બધાની કૉમેન્ટ, સુજાવ, સૂચન ખૂબ જ રસથી વાંચ્યા અને જવાબ પણ આપ્યા. આપ સૌ મિત્રોનો આટલો સુંદર પ્રતિભાવ ન મળ્યો હોત તો કદાચ "નિયતિ" આટલી લાંબી આના લખાઈ હોત.....

©Niyati Kapadia.